

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Rewind it Back

LIZ TOMFORDE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Yazar Hakkında

Kuzey Kaliforniya'da doğup büyüyen Liz Tomforde, beş çocuğun en küçüğüdür. Spor izleyerek ve oynayarak büyüdü. Romantizmle ilgili her şeyi, seyahat etmeyi, köpekleri, hokeyi ve basketbolu seviyor.

Seyahat etmediği ya da yazmadığı zamanlarda Liz'i iyi bir kitap okurken ya da golden retriever cinsi köpeği Luke'u memleketinde yürüyüşe çıkarırken bulabilirsiniz.

[instagram.com/liztomforde.author](https://www.instagram.com/liztomforde.author)

[pinterest.com/liztomforde](https://www.pinterest.com/liztomforde)

[tiktok.com/@liztomforde.author](https://www.tiktok.com/@liztomforde.author)

[facebook.com/LizTomforde.author](https://www.facebook.com/LizTomforde.author)

Ayrıca Liz Tomforde tarafından

Rüzgarlı Şehir Serisi

Mile High

Doğru Hamle

Yakalandık

Oyun

Boyunca

Geri Sar

Liz Tomforde

www.hodder.co.uk

İlk olarak 2025 yılında Hodder & Stoughton Limited An Hachette UK şirketi tarafından Büyük Britanya'da yayımlanmıştır

Telif Hakkı© Liz Tomforde 2025

Liz Tomforde'un Eser Sahibi olarak tanımlanma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Kapak tasarımı Ever After Cover Design tarafından yapılmıştır. Kapak fotoğrafları (ön) © Shutterstock. com

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez ya da yayınlandığı cilt veya kapak dışında başka bir biçimde ve sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmaksızın dağıtılamaz.

Bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu başlık için bir CIP katalog kaydı British Library e-kitap ISBN 9781399746434

adresinden edinilebilir.
Ciltsiz ISBN 9781399746427

Hodder & Stoughton Limited Carmelite
House
50 Victoria Embankment Londra
EC4Y 0DZ

www.hodder.co.uk

Hayatımı değiştiren 10 karaktere, 5 ifte, 3 takıma, 2 kardeş grubuna ve 1 muhteşem arkadaş grubuna.

*Bu kitap siz okuyuculara ithaf edilmiştir.
Chicago'da benimle takıldığın için teşekkür ederim.*

İçindekiler

[Çalma](#)

[Listesi](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43 Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

Çalma Listesi

Are You Even Real - Teddy Swims & GIVĖON	2:27
Nights Like This - Kehlani feat. Ty Dolla \$ign	3:21
Asking For Too Much - Aaron Page feat. Tone Stith	2:56
My Boo - Alicia Keys & USHER	3:43
Hate That I Love You - Rihanna feat. Ne-Yo	3:38
İkinci Şanslar. - Kiana Ledé feat. 6LACK	3:12
Hold On - H.E.R.	3:23
Değişim - Arin Ray & Kehlani	3:12
hillside - Gabriel Jacoby	2:52
Nobody Gets Me - SZA	3:00
Sebep - Blxst	2:59
Yeni Bir Şey - Madison Ryann Ward	3:37
Favori Kız - Marques Houston	3:33
Bunlardan Biri - Ella Mai	3:44
Herhangi biri - Justin Bieber	3:10
Yoğun Bakım Ünitesi - Coco Jones	4:01
Kahverengi Gözlü Aşık - Allen Stone	3:57
BIRDS OF A FEATHER - Billie Eilish	3:30
Run Through Fire - Pink Sweat\$	3:04
Easy (Unplugged) - DaniLeigh	3:59
This Is - Ella Mai	3:26
4 Ever - Lil' Mo feat. Fabolous	3:42

Bölüm 1

Rio

"Zümrüt kesimini tercih ederim."

Elimde çatalım ve bıçağımla bifteğimi dilimliyorum. "Bilemiyorum. Bu porterhouse kesim mükemmel pişmiş."

"Elmaslar, Rio." Chelsea'nin ses tonunda hiç sabır yok. "Et değil."

Kahretsin, pırlantadan bahsediyor, ama aptalı oynamak için elimden geleni yapıyorum çünkü tercih edilen yüzük stili ikinci bir randevuda konuşmak isteyeceğim son şey. Nazik bir insan olup olmadığını bilmek istiyorum. Annesiyle yakın olup olmadığını. Seyahat etmekten hoşlanıyorsa. Kahretsin, alerjisi var mı onu bile bilmiyorum.

"Laktoz intoleransım var."

Ani konu değişikliğim karşısında yüzü şaşkınlığa bürünüyor. "Ne?"

"Süt ürünleri." Bifteğimden bir ısırık daha alıyorum. "Beni mahvediyor. Bazen önceden bir hap alıyorum, bazen de çiğ çiğ yiyip sonuçlarına katlanıyorum."

"Az önce süt ürünleri tüketiminden bahsederken çiğ köpek beslediğinizi mi söylediniz?"

"Evet. Eğer dondurma varsa ve yanımda hap yoksa, onu yemeyecek değilim, anlıyor musun? Miden süt ürünlerini kaldırabilecek kadar şanslı olanlardan mısın?"

"Takımdaki eşlerin ne tür yüzükleri olduğunu soruyordum." Lafı hiç istemediğim bir yere getiriyor ama ben yemeye devam ediyor ve cevap vermeyi reddediyorum. "İçlerinde çalışmak zorunda olan var mı?" diye soruyor. "Muhtemelen hayır."

"Bazıları çalışıyor, evet. En yakın arkadaşlarımdan biri takım arkadaşım ile evli ve yaşlı köpekleri kurtarmak için çalışıyor."

Chelsea'nin burnu kırıyor, sonra da yüzünü gülümsemeye zorluyor. "Bu çok hoş. Sanırım."

"Ne iş yapıyorsun?"

Belki de bana daha önce söylemiştir de ben unutmuşumdur diye içimden bir anlık bir endişe geçiyor.

Yaz için ayrılmadan kısa bir süre önce yemeğe gitmiştik ama o kadar uzun zaman geçmişti ki randevuyla ilgili kötü bir şey hatırlamıyordum. Bu yüzden tekrar çıkmak isteyip istemediğimi sorduğunda, neden bir kez daha denemeyeyim diye düşündüm.

Tam olarak bir rica değildi. Mesajda, "*Beni tekrar ne zaman dışarı çıkaracaksın? Cuma günü boşum.*" Ama aynı şey sanırım.

"İçerik yaratıyorum," diye yanıtlıyor hiç vakit kaybetmeden. "Influencer tipi şeyler. Çoğunlukla moda ve yaşam tarzı."

"Çok güzel. Demek kendin için çalışıyorsun. Hoşuna gidiyor mu?"

Omuz silkiyor ve elindeki chardonnay bardağını havaya kaldırarak sessizce garsondan bir tane daha istiyor, kaşları kalkık ve beklentili bakışları da buna dahil.

Bundan hoşlanmadım, kendi kendime düşündüm.

Belki de kabalığın farkında değildir, haklı çıkarmaya çalışıyorum.

"Bunun avantajlarını seviyorum," diye devam ediyor. "Kendi programımı kendim yapıyorum. Bana ücretsiz ürünler veriliyor. Bu tür şeyler."

Neredeyse ne iş yaptığımı sormasını bekliyordum ama daha ilk randevumuza çıkmadan önce biliyordu.

"Evcil hayvanınız var mı?" diye

sordum. "Hayır. Çok fazla

sorumluluk var." "Ailenizle yakın

mısınız?" "Pek değil."

Ailenle yakın mısın Rio? Neden evet, öyleyim. Boston'da geçirdiğim üç aydan yeni döndüm, sezon dışında annemle kaliteli zaman geçirdim. Sorduğun için çok teşekkür ederim.

Sunucumuz boş tabaklarımızı toplamadan önce onun chardonnay'i masaya konuyor ve ben bunun bitmesine çok daha yakınlım.

hissettiğim için kendimi
azarlıyorum. *Her zaman* böyle
hissettiğim için.

En son ne zaman ikinci bir randevuya çıktığımı bile hatırlamıyorum, bu yüzden sanırım bu küçük zafere odaklanmalıyım. Ama genelde böyle olur. Biriyle tanışmaya hevesliyim, çaresizim de diyebilirsiniz. İlk randevuya çıkıyoruz, o kıvılcımı hissetmiyorum ve işte o zaman aramızdaki bağ kopuyor.

Daha sıkı çalış.

"Eğlenmek için ne yaparsın?" Devam ediyorum.

"Neredeyse her zaman arkadaşlarımla dışarıdayım. Pek çok etkinliğe davet ediliyorum, bu da beni meşgul ediyor. Spor yapmaktan hoşlanıyorum. Yeni restoranlar denemeyi seviyorum-"

"Yeni restoranlar denemeyi seviyorum!" Sonunda ortak bir nokta bulduğum için çok heyecanlanmış bir şekilde doğruluyorum.

Chelsea bana bakıyor, heyecanımdan hiç etkilenmemiş gibi.
"Harika."

Kahretsin.

"Müzik sever misin?" Tekrar
deniyorum. "Herkes sevmez mi?"

"Bir şarkı seçmeliyiz." Telefonumu çıkarıp müzik arşivimde gezinmeye başladım.

"Bir şarkı seç?"

"Evet, biliyorsun, bu bizim ikinci randevumuz. Bunu hatırlamak için bir şarkı seçmeliyiz. Böylece, onu duyduğumuzda bize hatırlatır ..." Yüzünü gördüğümde sözlerim kesiliyor.

Gözleri kocaman açılıyor, beni ne kadar tuhaf bulunduğunu haykırıyor adeta ve cevap vermek için ağzını açtığı anda, söyleyecek bir şey bulamadan hemen kapanıyor.

Çünkü o, o değil. Başka hiç kimse değildi. "Ya da değil," diye karar verdim.

O zoraki gülümseme geri geldi. "."

Chelsea çıkış için restoranın etrafına bakıyor ve sanırım onu suçlamıyorum.

"Tatlı yemek ister misin?" Ben sorarım.

Karar vermesi biraz zaman alıyor ve sonunda beni şaşırtarak masanın üzerine eğilip elini benimkinin üzerine koyuyor. "Aslında." Sesi yumuşamıştı. "Tatlıyı senin evinde yiyebiliriz diye düşünüyordum."

Oh.

Beklediğim bu değildi.

"Yazı Boston'da geçirdikten sonra bugün döndüm, o yüzden ne yazık ki şu anda hiç yiyeceğim yok."

Baştan çıkarıcı bir şekilde sırtıyor. "Bahsettiğim tatlı bu değil."

Evet, kastettiği tatlının bu olmadığı çok açık, ama ben "o lanet olası bir cahil ve oyunu yok, bu yüzden boşver" türünden bir sonuç umuyordum.

Ama bir kez daha yanlış şeyler söylememin ya da hiçbir şey söylemememin önemli olmadığı durumlardan biri. Günün sonunda, ben profesyonel bir hokey oyuncusuyum ve sadece bu bile bana kimsenin bilmesine izin vermediğim kadar çok ilk buluşma ve gece daveti kazandırıyor.

Ama ben ne aradığımı biliyorum ve bu bağlantı o değil.

"Chelsea, ben-"

"Eğlenceli olacak."

Kıkırdıyorum. "Chelsea."

"Gerçekten hayır mı diyeceksin?" Bilerek gülümsüyor. "Rio."

"Rio" derken "beni geri çevirmek için aklını kaçırmış olmalısın" anlamına gelebilecek bir ton kullanıyor ve bu tonu kabul etmek istemediğim kadar çok kadından duydum.

Güzel bir kız olduğu inkar edilemez ve eğer bir gelecek görmeden birini eve getirecek bir tip olsaydım, belki de getirirdim.

Ama ben .

"Bu akşam yemeğe geldiğiniz için teşekkür ederim" demeden önce hesap masaya konduğunda gizlice ödüyorum.

O zaman bu randevunun burada bitmesi konusunda ciddi olduğumu anlıyor. Gözleri hafifçe dönüyor, ama bunun fikrimi değiştirmesine izin vermiyorum ve telefonunu çıkardığında bana cevap vermeden ekrana bir şeyler yazıyor.

"çıkalım mı?"

Telefonundan başını kaldırmıyor. "Gerek yok. Köşedeki partide arkadaşlarımla buluşacağım."

"Oh, tamam. Seni ben , en azından bunu yapabileceğimi düşündüm-"

Ayağa kalkıp kollarını ceketinin içinden geçirirken gülümsemesi acımaya dönüşüyor. "Yedek planlar yaptım ama sana yalnız iyi geceler Rio. Yemek için teşekkürler." Parmaklarını umursamaz bir şekilde sallayarak daha önce baktığı çıkıştan çıkıp beni yalnız bırakıyor.

Belki de şok olmuş ya da kırılmış hissetmeliyim, ama geceye evimde devam etmemeye karar verdikten sonra bir masada tek başıma bırakılmam ilk değil ve eminim ki son da olmayacak.

Ama siktir et, bütün gece içtiğim bir kadeh kırmızı şarap çok lezzetli ve boşa gitmesine izin verecek kadar utanmıyorum. Bunun yerine tek başıma oturduğum masamda sandalyeme yaslanıp şarabın tadını çıkarırken telefonumu açtığımda mesajlarla dolup taşığını görüyorum.

Zanders: *Rio, geri dönebildin mi?*

Lütfen evet de! Seni özledim!

Stevie: *Taylor bu yaz her Pazar yemeğinde Rio Amca'nın nerede olduğunu sordu. Bu çok üzücüydü. Bir daha asla gitmemelisin.*

Tekrar hoş geldin, dostum!

Miller: *Kızlar gecesi aynı değildi!* **Kennedy:** *Mayıs'tan beri hepimizin katılacağı ilk Pazar yemeği mi bu? Herkesi görmek için sabırsızlanıyorum.*

Isaiah: *Rio döndü mü? Cevap vermiyor.*

Zanders: *Dönse iyi olur. Yarın sezonun ilk antrenmanını yapacağız.*

Ben: Her bir kişi sağlığımı sorana kadar cevap vermeyeceğim ve bir tanesini bekliyorum . . .

Zanders◆

Kai: *Bazı şeyler asla değişmez.*

Bebeğim, bu senin işaretin.

Bunu yapmayacağım.

Miller: *Yaralanmış, kaybolmuş ya da aç susuz kalmış olabilir ve biz bunu asla bilemeyiz çünkü basit bir soru sormayacaksın Ryan.*

Isaiah: *Grubun bir köpek yavrusu evlat edindiğini bilmiyordum.*

O bizim yavru köpeğimiz.

Kennedy: *Ryan'ın onu önemseyip önemsemediğini bilmek isteyen küçük tatlı yavru köpeğimiz.*

Ben: . . .

Tamam. Rio, döndün m mi?

Bana olan ilgi ve alakanın sınırı yok. Tatlım, ben !

Bundan nefret ediyorum.

Ben: *Biliyorum. Mesafe benim için de zordu Ryan.*

Ryan: *Bu grup sohbetinden ayrılıyorum.*

Karısı onu geri eklemekten önce sadece bir saniyeliğine yapıyor.

Indy: *Pazar günü hepinizle bizim evde görüşürüz!*

şehre döndüğümde ilk durağım onların evlerinden biri olmadığı için içimde pişmanlık çalkalanıyor. Bunun yerine, Chelsea'yi randevumuz için almadan önce sadece antalarımı bırakacak kadar uzun süre evdeydim.

Bir yanımdenemeyi bırakmam gerektiğini düşünüyor. Chicago'ya taşındığımdan beri yıllardır durmadan arıyorum ve artık gerçek bir şeyin var olmadığına inanmaya başlıyorum.

Bir de yıllar boyunca sekiz arkadaşımın onu bulmasını izlediğimi hatırlatmak isterim, bu yüzden hala orada olduğunu ilk elden biliyorum.

Indy'ye ayrı bir mesaj atmadan önce bir kadeh şarabımı bitiriyorum.

: Eve giderken uğrayacağım.

Evet, lütfen! Seni özledim. Bir daha evden bu kadar uzun süre ayrılma.

"Sanırım randevu iyi gitmedi?" Indy, oturma odasındaki kanepesine tahmin yürütüyor.

Ryan uyuyan iki yaşındaki çocuklarını kontrol ettikten sonra geri dönüyor ve bilgi almak için bize katılıyor.

"Hiç yaparlar mı?" Ben de karşılık olarak soruyorum. "Onu nereye götürdün?" "Sullivan's on Eighth."

Ryan oturduğu yerde kaskatı kesiliyor ve Indy "nin ağzında Çakacı bir gülümseme beliriyor. "Orayı çok severim. Orada bir gün-"

"Dikkat et, Mavi," diyor hışımla, onu kucağına çekerek.

Sanki bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi birbirlerine sırıtıyorlar ve eğer bu kadar çok istemeseydim belki de her şeyi biraz fazla mide bulandırıcı derecede tatlı bulabilirdim.

Ama aynı zamanda, ortada bir sır da yok. İkisi birlikte olmadan önce Ryan'ın Indy'yi bu gece benim de bulunduğum restoranda bir randevudan çıkardığını hepimiz biliyoruz.

Indy yıllar önce hokey takımımnda uçuş görevlisiydi ve o zamandan beri benim en iyi arkadaşım. Ryan'ın kız kardeşi Indy'ye kalması için boş odasını teklif ettiğinde şimdiki kocasıyla tanıştı ve gerisi tarih oldu. Ryan Chicago'nun basketbol takımının kaptanı ve yıllardır onun büyük bir hayranı olmama rağmen aynı zamanda iyi bir arkadaşım oldu.

"Sorun neydi?" Indy bana sordu.

"O ..." Tereddüt ediyorum. "İlgilenmiyordu. İlgilenmiyordu. Beni bilirsin. Ya kendimle arkadaş olurum ya da onları korkutup kaçıtırırım."

Tamamen yalan değil. Aradığım şeyle ilgilenmiyordu.

Ama arkadaşlarımı ne kadar sık korkutup konusunda bilgilendirmiyorum. Onlara ne kadar sık arkadaş olmaya çalıştığımı söylemiyorum.

ve bu işe yaramıyor. Benim hiçbir oyunu olmayan umutsuz bir aptal olduğuma inanmalarına izin veriyorum çünkü bu, yirmi yedi yaşında olduğum ve bir kez bile derin bir bağ kurmadığım biriyle birlikte olmadığım gerçeğinden daha kolay açıklanabilir görünüyor.

Ben yavaş yakan biriyim. Hep öyleydim. Kahretsin, bekaretimi on dokuz yaşına kadar kaybetmedim ve o zaman bile, on iki yaşından beri tanıdığım bir kızla oldu.

"Üzgünüm dostum," diyor Ryan. "Olur böyle şeyler."

"Evet, belki." Ayağa kalktım ve gerindim. "Ben çıkıyorum. Sadece uğrayıp bir merhaba demek istedim. Sizi seviyorum çocuklar."

"Seni seviyorum, Rio."

"Bunu duydun mu Ryan?" Ön kapıdan soruyorum. "Bunu ne kadar kolay söylediğini duydun mu?"

Başını bana doğru sallıyor. "Asla ." "Asla asla deme, Shay!"

Garaj yoluma girdiğimde saat geç olmuştu ama komşumun yeni ön bahçe ışıkları yandaki evi yeterince aydınlatıyordu, böylece üç ay önce yanında yaşadığım evle aynı olmadığını görebiliyordum.

"Senin evin her zaman benimkinden daha mı iyi görünüyordu?" Arabamdan inerken sordum.

Wren posta kutusundan omzunun üzerinden evine bakarak gülüyor. "Hayır, yazı tadilat yaptırarak geçirdim ama fakir bir yüksek lisans öğrencisi için yan evde yaşayan profesyonel hokey oyuncusundan çok daha güzel bir evim var, sence de öyle değil mi?"

Evlerimizin ortasındaki kaldırımda karşılaştık ve ona sarılmak için eğildim.

"İyi bir yaz mı?" Ben soruyorum.

"Mezuniyetten önceki son yazımın, bir sınıfta yaşadığım, güneşi hiç görmediğim ve hafta sonlarımı bir inşaat alanında çalışarak geçirdiğim anlamına gelen, olmasını isteyebileceğim kadar iyi. Seninki?"

"Çok iyiydi. Ailemle biraz zaman geçirmek güzeldi. Boston'da birkaç ay geçirmek güzeldi."

Yüzünde bilmiş bir ifade beliriyor. "Başka bir Kuzeydoğu sonbaharını geride bırakma fikrinden ne kadar nefret ediyorsun?"

"Bu konu hakkında konuşmayalım."

Evimi işaret ediyor. "Mektuplarını mutfak adasının üzerine bıraktım. İçerisi havasız kalmasın diye haftada birkaç kez pencereleri açtım. Tek bitkiniz geliyor, onun için de rica ederim."

"Bu bir sukulent, Wren. Tek yapman gereken onu rahat bırakmak."

Onaylarcasına başını sallıyor, kendisiyle gurur duyduğu belli. "Bu konuda harika bir iş çıkardım."

Wren yıllardır benim komşum. Kardeşi, okuldayken kalacak bir yeri olsun diye benimkinin hemen yanındaki evi satın aldı ve o zamandan beri iyi arkadaşız.

"İyi arkadaşlar" derken, arada bir bira içerken diğer komşularımız hakkında konuşuruz ya da diğerimiz dışarıdaysa bir fincan şeker ikram ederiz. Ya da bu durumda, birimiz şehir dışına çıktığında diğerimizin mülküne göz kulak oluyoruz.

Erkek kardeşleri profesyonel sporcular, bu yüzden bana ya da gelen takım arkadaşlarıma bir kez bile gözünü ve bu yönünü her zaman sevmişimdir.

Sokakta yalnız yaşayan sadece ikimiz varız, diğer tüm evler ailelerle dolu. Tüm evler büyük ve dört ya da beş yatak odalı olduğu için bu çok mantıklı. Yakınlarda bir üniversite var, bu yüzden birkaç ev mezun öğrencilere oda kir alıyor, ancak onlar ders çalışmakla o kadar meşguller ki onları hiç görmüyorum.

Wren'in ağabeyi Cruz Wilder, kız kardeşinin okul süresince kira ödemediği için benimkinin yanındaki evi satın alan ünlü bir basketbol oyuncusu. Her zaman bir planları vardı, o mezun olduğunda inşaatçı sınıfı evi özelleştirip kârla satacaklardı. O buna yatırım diyor ama ben Cruz'la tanıştım. Kız kardeşinin okuldayken iyi bir yaşam alanı bulma konusunda stres yaşamamasını istemiyordu.

Kendime, yirmi bir yaşındayken bu yeni inşa edilmiş evi satın aldığımda benim de bir yatırım yaptığımı ve bunun aptal olduğum için olmadığını söylemeyi seviyorum. Çaylak yılımda takımdaki tek bir adam bile şehir dışında yaşamıyordu. Hepsinin dairesi vardı. Daha küçük kontratları olan bazı çocuklar birlikte kalıyordu ama onlar da arenaya arabayla, yürüyerek ya da araçla kısa sürede ulaşabiliyordu.

Ama benim aptalım şehrin yirmi dakika dışında dört odalı bir ev almanın harika bir fikir olduğunu düşündü. Sanki bunca yıl sonra hâlâ yirmi yedi yaşında bekâr bir genç değil de bir aile kuracağımı düşünmüştüm.

En azından biraz alanım, jakuzili güzel bir bahçem var ve şunu söyleyebilirim ki, evim ekibin takılmak için gittiği yer haline geldi, çünkü aslında herkese uyuyor.

Ve kim bilir? Belki de *yatırımın* karşılığını gelecek yıl alırım.

Tekrar Wren'in evini gösteriyorum. "Yani, yeniden dekore ettin mi? Duvarları mı boyattın?"

"Onun gibi bir şey. Görmek ister misin?" Telefonundan saati kontrol ediyor. "Çalışma molamın bitmesine tam beş dakika kaldı."

"Hızlı bir tur yapacağız." Arkasından gidiyorum. "Bir dahaki sefere çalışmaya ara verdiğinde, akşam yemeği benden. Şu sevdiğin Yunan lokantasından paket servis alırım, sen de bana kaçırdığım tüm mahalle dedikodularını anlatırsın."

Omzunun üzerinden kaşlarını kaldırıyor. "Sonraki iki seferde mi?"

Tekrar deniyorum.

"Üç ay boyunca evine göz kulak oldum ve sen çok zenginsin."

"Tamam. Üç gece paket servis yap, ben de önümüzdeki ay boyunca her hafta çöpünü kaldırıma çıkarayım."

"İşte bu yüzden en sevdiğim komşumsun."

Birbirimize karşı hep böyle olduk, platonik komşular. Beni yanlış anlama, Wren harika biri, ama ona hiçbir zaman bir arkadaştan fazlası olarak bakmadım ve onun da böyle hissettiğini biliyorum.

benim için de aynı şekilde. Kadın olan bir sürü arkadaşım var ve o da onlardan biri.

Ön kapıyı açıyor, yeni boyanmış ön kapıyı. Yeni adaçayı yeşili dış cephe kaplaması ve canlı beyaz süslemelerle güzel bir tezat oluşturan koyu bir kahverengidir.

İlk gördüğüm şey döşemesi. Açık ama sıcak bir tonda yepyeni parke. Vurgulu duvarlar, bazıları modern duvar kağıdıyla kaplı, diğerleri ince ama davetkar renklerle boyanmış. Merdivenleri yeni bir trabzana sahip, mutfak dolapları yeni bir kat boya almış ve tezgahlar biraz daha özel hissettiren bir şeye yükseltilmiş. Aydınlatma armatürleri bile parlak ve yeni ve tüm alanı bir araya getiriyor gibi görünüyor.

"Tanrım," diye nefes veriyorum, yavaş bir daire çizerek dönüyorum ve her şeyi içime çekiyorum. "Burayı zar zor tanıyorum."

"İnanılmaz bir iş çıkardı."

"Peki o kim?"

Genelde arkadaşlarıma bu soruyu sessizce ekleyerek sorarım: *Bekar mı? Hoş biri mi? Benim gibi biriyle ilgilenir mi?*

Ama şu anda daha çok, bu sade evi dergilere layık bir eve kimin dönüştürdüğünü ve benim evime de aynısını yapmaya müsait olup olmadığını merak ediyorum.

Wren'in kardeşinin ilk aldığı inşaatçı tipi kutudan çok farklı ve eğer gelecek yaz evimi onunla aynı zamanda satışa çıkarırsam, mahvolurum. Onun evi bu haldeyken kimse benim evime ikinci kez bakmaz.

Wren bana ikinci katı gezdiriyor. Çatı katı artık alıcıya bağlı olarak bir oyun odası ya da potansiyel bir oyun odası olarak yapılandırılmış. Üst kattaki yatak odalarının hepsi, evin geri kalanıyla aynı lüks ve özel hissi veren kendi benzersiz tasarımlarına sahip.

Ama beni koridorda yürütürken, boş odalardan birinde bir yatak bulduğumda duruyorum. Üst kattaki odalarda

kardeşlerinin şehre geldiklerinde kaldıkları alt kattaki misafir odasının aksine her zaman boştu.

Bir karyola üzerinde duran çıplak yatağı gösteriyorum. "Oda arkadaşları falan mı ediniyorsun Wilder?"

"Aslında öyle. Şu anki kira sözleşmesi Ekim'de sona erdiğinde."

Bunu duymak şaşırtıcı çünkü yıllardır aptalca büyüklükteki evlerimizde ikimiz yalnız yaşıyoruz. Yine de, boş evlerimizin nedenleri daha farklı olamazdı.

Wren çok fazla çalışıyor ve hiçbir zaman oda arkadaşları istemedi ve erkek kardeşi bunu onun için gerçekleştirecek kadar zengin. Ben ise hiç gelmeyen birini bekleyen zavallı bir aptalım.

"Neden?" diye sormaktan başka bir şey gelmiyor aklıma.

"Neden şimdi bir oda arkadaşları alıyorum? Çünkü yaşamak için uygun fiyatlı bir yere ihtiyacı vardı ve iyi anlaşıyoruz. Aslında evin baş tasarımcısı o. Bu yaz her gün buradaydı ve arkadaş olduk. Ayrıca sürekli çalışıyor ve sadece uyumak için burada olacak." Koridorda başını sallıyor. "Hadi gel. Sana geri kalanını göstereyim."

Banyolar yeni fayanslar ve modern armatürlerle yeniden yapılmıştır. Koridor boyunca çerçeveli fotoğrafların üzerinde asılı süslü resim ışıkları var. Lanet olası çamaşır odası bile serin, karanlık ve karamsar.

"Boku yedim," diyorum açıkça. "Buna karşı rekabet ederken evim asla satılmayacak."

"Cruz yatırımının karşılığını almak istediğini söylerken şaka yapmıyordu." Omzuma vurdu. "Aynı şeyi sen de yapabilirdin. Bir tasarımcı tutabilirsin. Eğer satma konusunda ciddiysen o hokey kardeşlik evini geliştir."

Satma konusunda ciddi miyim? Henüz emin değilim ama geçen sezon Raptors'la erken sözleşme uzatmamın bir nedeni vardı. Hayatımın altı yılını daha Boston'dan uzakta geçirmeye hazır olup olmadığımdan emin değildim. Memleketimden uzakta. Ailemden uzakta.

Bu muhtemelen kariyerimin son büyük kontratı ve hokey yıllarımın tamamını Chicago'da oynayarak mı geçirmek istediğime yoksa serbest oyuncu olmayı deneyip çocukluk hayalim olan Boston Bobcats'te oynamayı mı gerçekleştirmek istediğime karar vermem gereken bir dönüm noktasındayım.

Annem kesinlikle eve dönmemi istiyor ve ona kalsa bu sezon ve mevcut sözleşmem bittiği gün evimi satıp taşınacağım.

Wren satma olasılığımın haberdar olan tek arkadaşım çünkü baharda mezun olur olmaz o da aynı şeyi yapacak. Ailesine yakın olmak için eve taşınıyor.

"Onu nasıl buldun?" diye sordum. "Tasarımcıyı yani." "Tyler Braden'ı hiç duydun mu? O ünlü bir iç mimar. Chicago'nun yerlisi." Ona ters ters baktım.

"Şey, bilemiyorum. Target'ta bir mağazası ve HGTV'de kendi programı var. Senin bir annen ve kadın olan yaklaşık bin arkadaşın var. Belki sende vardır diye düşündüm."

"İşe aldığın kişi bu mu? Cruz bir takla için o kadar para mı verdi?"

"Aslında istedim çünkü Tyler Braden'a takıntılıyım ve bu bir rüya olurdu ama ağabeyimin bana verdiği bütçe kesinlikle bir Tyler Braden bütçesi *değildi*. Bununla birlikte, stajyerlerinden birini işe almam için yeterliydi ve ortaya çıktığı gibi, işinde harika ve şimdi beni bu yıl Tyler Braden Interiors tatil partisine götürmesi için kesinlikle rüşvet vereceğim yeni arkadaşım. Yani tam bir kazan-kazan."

Kıkırdıyorum. "Peki onu nasıl işe alacağım?"

"Sana tasarım firmasının iletişim bilgilerini göndereceğim." Bana mesaj atmak için telefonunu çıkardı. "Kahretsin. Çalışma molası bitti."

"Bırakayım da işine dön. Seni görmek güzel, Wren. Bütün yaz evimle ilgilendiğin için teşekkürler."

"Tabii ki. Peki, yapacak mısın? Aynı tasarımcıyı mı işe alacaksınız?"

"Olabilir."

Burada iki sonuç var. Ya evimi önümüzdeki yaz satışa çıkaracağım ya da uzun vadeli kökler salacağım. Her iki durumda da ev satılmaya hazır değil ve eğer ciddi biriyle tanışırsam, bir kadını eve getirmek isteyeceğim türden bir yere benzemediği kesin.

"Oh, hey!" Wren koluma vurdu. "Randevu nasıl gitti?" Bir de şu var. Bir süredir Altı yıldır Chicago'dayım ve büyük ihtimalle adamım burada değil.

Bölüm 2

Hallie

"Çamaşırhanenin nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

"Wren." Kıkırdıyorum. "Evinizde çalışmayı daha birkaç ay önce bıraktım. Tabii ki çamaşır odasının nerede olduğunu biliyorum."

"Haklısın. Neden bu kadar tuhaf davrandığımı bilmiyorum. Sadece uzun zamandır başka biriyle yaşamadım ve senin rahat olduğundan emin olmak istiyorum."

Eğer taşındığım dairenin halini görseydi, rahatım konusunda endişelenmezdi. Tadilattan önce, bu ev önceki yaşam koşullarımdan büyük bir adım olurdu ve şimdi bir makyaj yapıldığına göre ... şimdi Wren'in kardeşinin benden kira için talep ettiğinden çok daha güzel.

"Peki rahat mısın?" Spor çantamı yeni yatağımın üzerine koyarak sordum. "Bir oda arkadaşına ihtiyacın olmadığını ya da muhtemelen istemediğini biliyorum, bu yüzden eğer bu seni-"

"Burada olduğun için mutluyum. Gerçekten. Eğlenceli olacak."

Kıyafetlerimi çıkarırken ona minnettar bir gülümseme sunuyorum. "Bence de öyle olacak. Ve eğer sonunda birbirimizden nefret edersek, en azından bu geçici bir durum olur. Mayıs'ta varlığımı bile unutabilirsin."

Wren güler. "Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Ayrıca Tyler Braden'la tanışmaya ihtiyacım var, o yüzden en kötü ihtimalle senden hoşlanıyormuş gibi yaparım."

"Bana uyar. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi sahte arkadaş ve oda arkadaşı olacağına dair içimde bir his var."

Gerçek şu ki Wren'in sahte olan hiçbir yanı yok. O içtenlikle iyi ve düşünceli bir insan. Bu yaz evde çalışan müteahhitlere her zaman kahve ve ev yapımı tatlılar ikram etti. Arabam arıza yaptığında beni götürmeyi teklif ederdi ki bu başlangıçta utanç çünkü lüks bir iç tasarım markası için çalışıyorum ve aracım tam olarak "savurganlık ve stil" diye bağırıyor. İkinci işimi ve iki yakamı bir araya getirmek için çalıştığım saatleri öğrendiğinde, bana şehir merkezinde yaşamak için ödediğimden çok daha makul bir fiyat aralığında kiralık bir oda teklif etti.

Aylar geçtikçe, ikimizin de kardeşleri olduğunu öğrendik. -Onun üçüne karşılık benimki bir. İkimizin de bu bölgeye göç etmiş olmamız nedeniyle birbirimize bağlandık; o Batı Yakası'ndan, ben ise Doğu Yakası'ndan ve nasıl baktığınıza bağlı olarak Ortabatı'nın farklı bir bölgesinden. Ve çabucak öğrendik ki, onun okulu ve benim işim arasında ikimiz de o kadar meşgulüz ki, birbirimizle yaşamak muhtemelen yalnız yaşamak gibi hissettirecek.

Yani hayır, arkadaşlığımızda sahte bir şey yok. Ve yirmi beş yaşında biri olarak yeni bir şehirde yeni bir arkadaş edinebildiğimi bilmek biraz özgüvenimi artırdı. Gençken arkadaş edinmekte hızlıydım ama bir yetişkin olarak bunu yapmak her zaman kolay olmuyor.

Wren mezun olduktan sonra memleketine geri dönecek olsa da, Chicago benim uzun süre kalmayı planladığım yer ve onun burada kuracağım yeni arkadaşlıkların ilki olmasını umuyorum.

"Komşum sizi işe almak için şirkete hiç ulaştı mı?" Wren soruyor.

"O yaptı! Yönlendirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Stajım bitmeden önce bir büyük projeye daha ihtiyacım var ve şu anda çok yakın yaşıyorum, bu mükemmel olacak."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bekar evinin yenilenmeye ihtiyacı var.

Ne zaman başlıyorsun?"

"Yakında, umarım. Pazartesi günkü personel toplantımızda projeye ilişkin genel bilgileri alacağım."

Yatağımın üzerindeki çantayı işaret ediyor. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"İyi olacağım. Bu gece şehre indiğimde evdeki son kutularımı da almam gerekiyor."

"Barda mı çalışıyorsun?"

"Hayır, maalesef. Bir vardiya almaya çalıştım ama müdürüm talebimi reddetti. Bu gece çalışırsam çok fazla mesai yapacağımı söyledi. Ama bir randevum var ve şehir merkezindeki ofiste buluşacağız, bu yüzden daha sonra dairemdeki son eşyaları alacağım."

Wren canlanır, kapı aralığına doğru eğilir. "Randevu mu? Hallie Hart, ipucunu gömmek için iyi bir yol."

"Heyecanlanma." "Kim o?"

"Tyler'ın yeni bir müşterisi. Kısa süre önce Tyler'ın kendisi için tasarladığı bir konut satın aldı ve birkaç hafta önce ofiste yollarımız kesişti."

"Zevkli ve zengin bir adam seni randevuya çıkardığı için çok mutlu görünüyorsun."

Kıkırdıyorum. "Bilemiyorum. Gururum okşandı ama bir süredir flört oyununun dışındayım ve açıkçası uykumu almayı tercih ederim. Ama Tyler gitmemi istedi ve önümüzdeki bahar stajım bittiğinde beni tam zamanlı olarak işe alması için ona yalakalık yapmaya çalışıyorum."

"Bana mantıklı geliyor. En kötü ihtimalle yeni biriyle tanışır ve bedava bir akşam yemeği yersiniz. Siz nereye gidiyorsunuz?"

"Nerede rezervasyon yaptırdığını bilmiyorum ama bana kalın giyinmemi söyledi."

"Tuhaf." Tekrar kapıyı itiyor, bu sefer gitmek için. "O boktan araban bozulursa ve seni eve bırakmamı istersen haber ver. Gelip seni almaktan mutluluk duyarım."

"Hey, arabamdan nefret etme. O gayet iyi gidiyor, çok teşekkür ederim ve onun hakkında saçma sapan konuştuğunuzu duymasına ihtiyacım yok."

"Hallie, yağ sızıntısının kokusunu buradan alabiliyorum. Tam zamanlı bir işe girdiğinde yapacağın ilk şeyin kendine yeni bir araba almak olacağına söz ver."

Kimsenin fark etmeyeceğini umarak "boktan" arabamı personel otoparkının en uzak noktasına park ettim. Wren tamamen haksız değildi. Eski püskü ve kesinlikle yağ sızıntısı var.

Dürüst olmak gerekirse, *her şeyi* sızdırıyor.

Brian'a onunla restoranda buluşacağımı söyledim ama o bunun tek arabalık bir park durumu olduğu konusunda kararlıydı. Beni evden almayı teklif etti ama bu ilk randevuydu ve adamı tanıımıyordum, bu yüzden ona adresimi verme şansım yoktu.

Tasarım firması ortak bir zemindir.

Normal görünüyor. Yakışıklı bir adam, biraz utangaç ve gergin, ama bence sorun değil.

Doğrusu, tipimin ne olduğunu ya da bir tipim olup olmadığını bile bilmiyorum. Biriyle ilgilenmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, sanki sıfırdan başlayıp nelerden hoşlandığımı bulmaya çalışıyorum. Son birkaç yıldır flört etmeyi düşünemeyecek kadar meşguldüm.

Ama kendime karşı dürüst olmak istersem, birini yeniden tanımaya çalışma fikri bana ürkütücü geliyor ve belki de yıllar boyunca kendimi bu kadar meşgul etmemin bir nedeni de budur - bundan kaçınmak için bir bahane olarak.

Yani, Brian'ın bu utangaç ve gergin hali bana güvenli görünüyor.

"Chicago'ya mı taşıyorsun?" Sonunda o arabayı sürerken sessizliği bozuyorum. "Tyler burada bir daire aldığını söyledi."

"Tam zamanlı olarak burada yaşamayacağım, hayır. Güney Florida'da bir yerim ve Arizona'da bir evim var ama birkaç ayda bir buraya gelmeyi planlıyorum."

"Bu yönetilmesi gereken çok fazla mülk demek."

Kendi kendine kıkırdıyor, sinirlerinin bir kısmı dağılıyor. "Ben yokken onlarla ilgilenen biri var."

Duraklıyorum. "Peki kim o biri?"

Cevap vermiyor ve dikkatim hemen sol eline yöneliyor, bir alyans girintisi ya da güneş eksikliğinden kaynaklanan cilt tonunda bir değişiklik arıyorum. İkisi de yok ama kadın sezgilerim tetikte.

Flört etmekten nefret ettiğim şey de bu; sadece söylediklerini dinleyerek değil, satır aralarını da okuyarak mümkün olduğunca çok şey öğrenmeye çalışmak. Kişiyle birlikte büyüdüğünüzde ve karakterinin içini dışını doğuştan bildiğinizde bu çok daha kolaydır.

Brian başka bir bloktan sağa dönüyor ve bu benim tasarım ofislerinden çalıştığım bara giderken kullandığım yolla aynı.

"Yemeğe nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Bu bir sürpriz." Gözleri bana kayıyor, arkasına yaslanıp tek eliyle çok pahalı arabasını sürerken dudaklarında muzip bir sırıtma belirliyor. "Bu arada bu gece çok hoş görünüyorsun."

Bu utangaç cephe hızla çekici bir bölgeye kayıyor.

Dikkatimi tekrar yolcu camına veriyorum. "Teşekkür ederim. Sen de öyle."

"Spor yapmayı sever misin?" "Oynamaktan mı, izlemekten mi?" "Bu durumda, izlemeyi."

"Bazen." Ona şüpheyle bakıyorum. "Neden sordun?"

Gülümsemesi gururlu bir hal alıyor, utangaçlığın zerresi bile yok. "Sadece merak ettim."

Trafik kuyruğuna girdiğimizde Brian'ın hızı yavaşlıyor ve ben kaldırımların bizimle aynı yönde ilerleyen yayalarla dolmasını izliyorum. Cadde boyunca uzanan restoran ve barlar müşterilerle dolup taşıyor, heyecanlı enerji arabanın içinden bile hissediliyor.

Caddenin aşığısından müzik sesleri yükseliyor, binalar kırmızı renkli ışıklarla aydınlatılıyor, camlarına Chicago takımlarının bayrakları asılıyor ve ileride trafik monitörleri arabaları belirli şeritlere ve park yerlerine yönlendiriyor.

Endişeden diken diken oldu. Bahsettiğim o sezgi şimdi alarmla uğulduyor.

"Brian, neden benden kalın giyinmemi istedin?"

Kıkırdıyor ama cevap vermiyor. Bunun yerine, trafik monitörüyle konuşmak için camını açıyor ve bu sefer yolcu tarafına bakıp daha yakından incelediğimde, dışarıdaki tüm insanların kırmızı, siyah ve beyaz giydiğini fark ediyorum.

Ve hepsi bir sonraki caddedeki United Center'a gidiyor.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Oraya gidemeyiz.

"United Center'a mı gidiyoruz?" Sesimdeki gerginlikten belli olduğu halde soruyorum.

Bir kez daha bana cevap vermiyor, sanki tamamen etkilenmemi bekliyormuş gibi kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. Ama ben etkilenmedim. Dehşete kapıldım.

Tek yapabileceğim dua etmek ki bu akşam bir Devils'in maçı olsun.

Basketbol. . . basketbol iyi olurdu.

"Arkadaşımanın sezonluk biletleri var ve bu gece gelemedi," diye açıklıyor. "Umarım hokeyi seviyorsundur."

Hayatımı sikeyim.

Arenayı dolduran kalabalığa daha yakından bakıyorum. Çoğu Raptors forması giyyordu. *Onun* forması.

Ağzım kurudu. "Ofisten yürüyerek çıkabilirdik."

Ve nereye gittiğimizi fark eder etmez ters yöne koşabilirdim.

"Bu arabaya binmen için sana bir fırsat vermek istedim." Brian özel bir otoparka girer. "Çok güzel, değil mi?"

O utangaç yüz çoktan gitti. Artık tamamen kendini beğenmiş.

Özel güvenlikten geçip biletlerimizi okuturken Brian benimle konuşuyor ama ben dinlemiyorum. Ben olsam suçu

Arenaya girer girmez koridorlardaki gürültülü kalabalığın sesini duyuyorum ama dürüst olmak gerekirse duyabildiğim tek şey kulaklarımdaki çınlama.

Tüm vücudum etrafımdakilerin yoğun bir şekilde farkında çünkü burada olmamalıyım. Altı ay önce Chicago'ya taşındığımdan beri bu binadan uzak durdum. Aynı caddede yürümeye bile cesaret edemezdim ama şimdi buradayım, içerideyim.

Brian bizim bölümümüzü bulmak için yolu gösteriyor ve ben de arkasından takip ediyorum, gözlerim endişeyle etrafımdaki alanı izliyor. Bu arena çok büyük. Ne kadar kişi oturuyor olmalı? Yirmi bin mi? Bu kadar insanın arasında beni asla göremeyecek.

Ama onlar sadece insan değil. Onlar *hayranları*. ..onun formasını giyiyorlar.

Bir köşeyi dönüyoruz ve *onunla* yüz yüze geldiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Yirmi metrelik bir versiyonu, bir tabelaya basılmış ve tüm hayranlarının görmesi için çatı kirişlerine asılmış. Duvar da farklı bir pozda bir tane daha var. Çocukların koridorda fotoğraf çektiği gerçek boyutlu bir maket.

O yüze bakarken kanımın kulaklarımda pompalandığını duyabiliyorum. O yeşil gözler. O sinsi gülümseme.

Sayamayacağım kadar çok gördüm.

"Hallie." İsmim beni şaşkınlığımdan kurtardı ve Brian'ı yaşlı bir beyefendinin yanında beklerken buldum, ona biletlerimizi göstermek için telefonunu uzatıyordu. "Hadi gidelim. Puck drop'u kaçırmak istemeyiz."

Evet, istiyorum. Doğrusu, bütün maçı kaçırmak isterdim.

Büyük bir kadife perde koltuklardan yürüyüş yolunu kapatıyor. "İyi eğlenceler," diyor yaşlı adam girmemiz için perdeyi açık tutarken.

Buz göz kamaştırıcı beyazlıkta. Müzik bangır bangır. Soğuk aniden bastırıyor.

Brian elini belime koyarak önünden yürümemi işaret ediyor. Ben de öyle yapıyorum, merdiven korkuluklarına tutunup yukarı tırmanıyorum, buzdan uzaklaşıyorum.

Gölüyor ve başıyla ters yönü işaret ediyor. "Koltuklarımız aşağıda, Hallie."

Tabii ki öyleler.

Başım eğik, onu takip ederken buza bakmıyorum. Brian'ın ayaklarının arkasını izliyorum, bir an önce koridora dönmesini istiyorum ama dönmüyor. Aşağı inmeye devam ediyor, piste yaklaşıyor.

Sadık taraftarların yanından geçerken gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyorum. İkimiz de takım renkleri ya da formaları giymiyoruz ama buzun yanındaki koltuklara yaklaşıyoruz.

Elimden gelse koltuğumu onlara verirdim.

Aşağı indikçe hava hissedilir derecede soğuyor. Çok yakın. Çok yakın ve Brian hala yürümeyi bırakmıyor.

"Sırayı henüz geçmediğimize emin misin?"

"Eminim."

Piste şöyle bir bakıyorum ve Tanrım, sanki pistin üzerindeymişim gibi hissediyorum. Şu anda hiçbir oyuncu buzda kaymıyor, bu yüzden kendime bir an için izin veriyorum.

Her yerde o var.

Jumbo ekrandaki oyuncu tanıtımlarından etrafımdaki formalara kadar. Eskiden giydiğinden farklı bir numara ama lige seçildiğinde değiştirdiğini biliyordum.

"Bu biziz," diyor Brian, ellerini ve burunlarını cama dayamış, kayarak dışarı çıktıklarında en sevdikleri oyunculardan birini yakından görmeyi uman taraftarların arasından geçerek.

Çünkü biz orada oturuyoruz. Camın üstünde. Birinci sıra.

"Chicago bu tarafta iki kez savunma ," devam ediyor, sanki onların arkasında oturmamız dünyanın en iyi şeyiymiş gibi üç periyodun ikisinde kaleciydi.

Ama defans oynuyor.

Buradan çıkmam lazım. Hasta numarası yap. Acil bir durum olduğu yalanını söyle, ama kalbim bu hızla çarpmaya devam ederse, fazla numara yapmama gerek kalmayabilir.

"Bu gece benimle geldiğin için teşekkür ederim," diyor Brian, avucunu dizime koyarak. "Tyler bana evet dediğini söylediğinde çok mutlu oldum."

Tanrım, ben en kötüsüyüm. Bu adam beni etkilemeye çalışıyor ve ben burada varoluşsal bir kriz yaşıyorum.

Kalmalı mıyım yoksa gitmeli miyim diye karar veremeden, ışıklar alçalıyor ve müzik mırıldanıyor. Arena spikeri kalabalığı coştururken, takım soyunma odasından çıkıp buzun üzerine uçarken, kırmızı formalar koltuklarımızın yanından hızla geçerken herkes yerini buluyor.

Onu aramaya cesaret edemiyorum. Gözlerimi kucağımdan ayırmıyorum.

Çok uzun zaman oldu.

Oynaması gereken bir maç var. Odak noktası buzda olacak. Buraya gelip kalabalığı tarayacak değil ya. Ayrıca saçlarım eskisinden çok daha kısa, yani bakmaya zaman ayırsa bile beni tanıma ihtimali yok.

Burada olduğumu asla bilmeyecek. Böyle iyi.

"Beni davet ettiğin için teşekkür ederim," diyorum Brian'a. "Biraz dalgınsam özür dilerim. Biriyle çıkmayalı uzun zaman oldu."

"Bunun için endişelenme. Benim için de uzun zaman oldu." Buza doğru başını sallamadan önce gülümsemesi nazikti. "Hokey üç periyottan oluşur. Hücum dört hatta ayrılır. Yedek kulübesinin yanında yer değiştirdiklerini göreceksiniz ve kaos gibi görünecek."

Kurallardan bahsetmeye devam ediyor ve ben de yüzümü ona dönerek, sanki bunları sayılamayacak kadar çok kez belli bir oyuncunun oyunlarına katıldığım için zaten bilmiyormuşum gibi başımı sallıyorum. Brian'ın telefonu cebinde çınlıyor ama o bunu duymazdan geliyor ve devam ediyor. "Zanders artık onların kaptanı. On bir numara. O bir defans oyuncusu. Kendini beğenmiş bir orospu çocuğu ama delicesine iyi. Onun mavi çizgi arkadaşı DeLuca. O-"

"Su!" diye bağılıyor biri tam kulağımın dibinde. "Buz gibi su!"

İmtiyaz sahibi bağırmaya devam ediyor ve neyse ki Brian'ın oyuncu hakkında söylediği her şeyi bastırıyor.

Marştan ve geleneksel disk atışından sonra maç başlıyor ama ben zar zor izliyorum. Dikkatimi kucağımda, kalabalıkta, kelimenin tam anlamıyla önümdeki buzdan başka herhangi bir şeyde tutuyorum.

İlk periyot çok uzun sürdü. Adının çok fazla tezahürat edildiğini duyuyorum. Pistin bu tarafında olduğunu biliyorum ve tek yapabildiğim ikinci periyot için dua etmek, böylece sonunda taraf değiştirecek.

İki dersten sonra bıraksam kabalık olur mu? Belki Brian'ı iyi hissetmediğime ikna edebilirim ve yeniden planlayabiliriz.

Telefonu tekrar çalıyor ama duymazdan geliyor.

"Bunun bir saniyesini bile izlemediğine inanamıyorum!" diye bağırıyor yanımdan.

"Kendimi hissetmiyorum."

Bu . Zemini hazırla.

Beni duymuyor, tıpkı arka arkaya gelen mesajlarla susmayan telefonunu duymadığı gibi.

Raptors savunmada, kalabalığın tezahüratlarını artırmasına neden oluyor.

Çok gürültülü ama yine de Brian'ın telefonunun çaldığını duyuyorum.

"Telefonun şu anda patlıyor." Beni duyabilmesi için bu kez sesimi yükseltiyorum.

Gözlerini oyundan ayırmıyor, aksiyon tam önümüzde gerçekleşiyor, sesini kapatmak için telefonunu çıkarırken, ama o zaman ekranı görüyorum. Aynı kişiden gelen sayısız mesaj var. Ne dediklerini bilmiyorum ama her kimse, kişi adı sadece bir emoji. Elmas yüzük emoji.

Brian ekrana bakar ve hemen telefonu cebine saklamaya çalışır ama artık çok geçtir.

Ben gördüm.

"Bir süredir kimseyle çıkmadığını söylediğini sanıyordum." Ses tonum suçlayıcı.

Bana bakmıyor. "Bakmadım." "Evli misin?"

Yine bana cevap vermediği o sinir bozucu şeyi yapıyor ve şimdi anlıyorum ki az önceki o utangaç, gergin enerjisinin sebebi karısı olmayan biriyle randevuya çıkmış olmasıymış.

İnanmayan gülüşüm biraz manik ama şu anda böyle hissediyorum. "Ben gidiyorum."

Bunu yapmak için ayağa kalktım ama oyun hala devam ediyordu, bu yüzden hemen yerime oturdum ve düdük sesini bekledim.

"Hallie, düşündüğün gibi değil. Açık bir ilişkimiz var. Sadece yeni açıldık, o yüzden bir süredir kimseyle çıkmadım."

"Ve sen de bana, senin bir kadın olduğunu söylemen gerektiğini düşünmüyorsun."

Evli misin? ama. Hemen şimdi sikil."

İnanılmaz derecede yüksek bir ses önümdeki camı sarsıyor ve Tampa'dan bir oyuncunun dayanılmaz derecede acı veren bir darbeden sonra tahtalara yapıştığını görmek için dikkatimi alıyor. Oyuncu buzun üzerine yığılıyor ve bana darbeyi indiren adamı mükemmel bir şekilde görme *fırsatı* veriyor.

Rio DeLuca.

Otuz sekiz numara rakibine dik dik bakarken kalabalık yumruklarını bariyerlere vuruyor ve büyük vuruşu kutlamak için camları sallıyor.

Kayarak uzaklaşmak için hamle yapıyor ama ağırlığını bıçaklarının üzerinde kaydırırken gözleri yukarı doğru kayıyor.

Benim için.

Olduğu yerde donup kalıyor ve ben de onu hem tanıyıp hem de inanamayışını izliyorum. Dudakları hafifçe aralanıyor, o yeşil gözler yüzümün her santimini izliyor ve ben başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama . Kendimi o kadar kaptırmışım ki, önümde duran ve bir zamanlar tanıdığım çocuktan neredeyse hiç farkı olmayan adama odaklanmışım.

O kadar yakın ki. Bizi sadece bir parça pleksiglas ayırıyor ve ben istiyorum. Hızlıca göz kırpmıyor, kara kaşları

Dikkati bir nefesliğine yanımdaki adama kayıyor, sonra tekrar bana odaklanıyor. Beni katalogluyor. Beni inceliyor.

Arena .

Tamamen sessiz, sadece o ve ben.

Onu ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. O gün de hokey oynuyordu ama o günle bugün arasında çok şey değişti.

Buraya taşındığımdan beri aktif olarak uzak durmaya çalıştığım tek kişi o. Sırf bu şehirde yaşadığını bildiğim için stajyerliği kabul etmemi neredeyse engelleyen tek kişi.

Olan biten her şeyi hatırlamadan önce kalbim eskiden olduğu gibi çarpıyor.

Çünkü Rio DeLuca'yı bir zamanlar sevmiş olabilirim ama artık sevmiyorum.

Bölüm 3

Rio

Yaş 12

"Dengen üzerinde çalışmaya devam etmelisin," diyor babam, bir kez daha düşmemem için bana yardım ederken. Kollarımı bırakmadan önce patenlerimin üzerinde sabit durduğumdan emin oluyor.

"Koçum dedi ki-" Ben cümlemi tamamlamadan patenlerimin tekerlekleri altımdan fırlıyor.

Dirseğimin üzerine düşüyorum ama babam antrenmana çıkmadan önce pedlerimi taktırdı, böylece darbe o kadar da acıtmıyor ve onunla çalışmaya devam edebilmek için mümkün olduğunca çabuk ayağa kalkmaya çalışıyorum. Çok çalışıyor ama haftada birkaç kez antrenman yapmama yardım ediyor ve ben de her seferinde onu etkilemek için elimden geleni yapıyorum.

Ellerim kolunda, araba yolundan çimenlere doğru ilerlememe yardım ediyor, ben de kışımın üzerine çöküp oturuyorum.

"Koçum aldığım dans derslerinin koordinasyonuma yardımcı olduğunu söyledi."

Kıkırdıyor. "Eminim öyledir. Hey, annene akşam yemeğinde yardım etmem gerekiyor, o yüzden patenler için bir gece diyelim." Patenlerimin klipslerini açarken benimle göz hizasına gelmek için eğiliyor. "Hokeyden hâlâ keyif alıyor musun? Eğer eğlenmiyorsan futbol, beyzbol ya da hatta futbolu deneyebiliriz. Paten kaymak zorunda kalmayacağın bir sürü başka spor var, biliyorsun."

"Hayır, hoşuma gidiyor. Daha iyiye gittiğimi düşünüyorum. Oynamaya devam etmek istiyorum."

Kaskımın kancasını çıkarıp çimlere fırlatıyor. "Tamam. O zaman oynamaya devam ederiz. Birazdan içeride ol ve akşam yemeği için yıkan, tamam mı?"

Babam anneme yardım etmek için koşarak eve girmeden önce dağınık saçlarımı karıştırıyor.

Her zaman ona yardım ediyor. Her zaman onu öpüyor ya da mutfakta onunla dans ediyor. Oldukça iğrenç ama tüm arkadaşlarım en iyi ebeveynlere sahip olduğumu söylüyor ve ben de onlara tamamen katılıyorum. Benim yaşımdayken tanışmışlar, bunu düşünmek bile çok garip.

Ayaklarımı patenlerimden çekerek dirsek ve dizliklerimi çözüyorum. Hokey sopamı kapıyorum ve disklerimi garaj yolumun ortasında bir yığın halinde topluyorum. Ağ, her zaman antrenman yaptığım garajımızın önünde ortalanmış durumda. Garaj kapısı, kaçırdığım atışlardan bir sürü çentik ve ezikle dolu, ancak fileye sokma konusunda biraz daha iyiye gidiyorum.

Çoraplarım ayağımdayken ateş ediyorum ama top evin önündeki asılı ışıktan sekerek uzaklaşıyor.

Neyse ki kırılmadı. Annem çok kızardı. Garaj kapısı göçtüğü için zaten üzgün ama bana çalışmayı *bırakmamı* da söylemedi.

Keşke sokağımda defans yapabileceğim bir arkadaşım olsaydı ya da ben şut atarken onlar kalecilik yapabilseydi ama buralarda başka çocuk yok.

Bizim bloktaki herkes ezelden beri burada yaşıyor. Boston'ın bu kısmında işler böyle yürür. Evimiz, büyükannemin büyüdüğü evin aynısı. Annemi burada büyüttü ve şimdi ben burada yaşıyorum. Hayatım boyunca aynı komşularım oldu. Bazılarının lisede çocukları var, bazılarının da bebekleri oluyor ama kimse benim yaşımda değil.

Dün akşam yemekte aileme yeni komşularımızın çocukları olup olmadığını sordum ve annem henüz Cecilia'nın evine birinin taşınmasını düşünmeye hazır olmadığını söyledi, böylece konuşma orada sona erdi.

Cecilia büyükannemin en iyi arkadaşıydı ve her zaman benimkinin hemen yanındaki evde otururdu, ama birkaç ay önce öldü ve ailesi orada yaşamak istemedi, bu yüzden evi sattılar.

Yemekte bu konuyu tekrar açmadım ama dün gece yatarken yeni komşularımın benim yaşımda bir çocukları olması için dua ettim.

Bu hafta antrenmanda öğrendiğimiz sopayla vuruş alıştırması üzerinde çalışıyorum, pakı kaleye vurmadan önce yolum boyunca ileri geri hareket ettiriyorum.

Yine ısıtıyorum ve yeni bir disk almak için geri döndüğümde bir arabanın Cecilia'nın garaj yoluna girip evin önüne park ettiğini görüyorum.

Babaminki gibi normal bir araba ama bu koyu yeşil ve yeni görünüyor.

Evimin önünde durmuş, bir kadının arabadan inip benimkine bitişik evin kırmızı tuğlalı dış cephesine baktıktan sonra bagajı yuvarlayarak küçük bir taşıma kutusunu alıp Cecilia'nın eskiden yaşadığı eve taşınmasını izliyorum. Kadın siyah saçlı ve annem yaşlarında görünüyor.

Daha sonra bir adam iniyor ve onun arkasında daha büyük bir kutu taşıyor. Sonra arabanın arka kapısı açılıyor ve sarışın bir çocuk dışarı çıkıyor. Elinde bir lakros sopası var ve benimle aynı boyda.

Yanda durduğumu fark etmeden önce yeni evine bakıyor.

El sallıyorum. "Selam."

O el sallıyor. "Hey. Burada mı yaşıyorsun?"

"Evet."

Cecilia'nın evini işaret ederek bana yürüyor. "Oraya taşınyorum."

" değil. Ben Rio'yum."

"Ben Luke." Gözleri hokey sopama dikilmişti. "Hokey mi oynuyorsun?"

"Evet, ama çok iyi değilim."

Lakros sopasını kaldırıyor. "Lakros oynuyorum ve gerçekten iyiyim."

"Bu harika. Kaç yaşındasın sen?"

"On iki."

"Ben de."

Gülümsüyor. "Güzel."

Dikkatim arabaya dönüyor ve arka koltuktan bir kızın da indiğini görüyorum. Benden ve Luke'tan daha kısa ama saçları benimki gibi koyu kahverengi ve dalgalı. Alt kısmı genişleyen bir kot pantolon ve önünde büyük sarı bir gülen yüz olan pembe bir sweatshirt giyiyor.

Bize doğru bakmıyor. Onun yerine gözleri yeni evine kilitlenmiş. Kulaklarında kulaklıklar ve elinde bir kaset çalar var.

"O benim kız kardeşim," diyor Luke. "O bir kız olduğu için onunla arkadaş olmak zorunda değilsin."

"Kız olan pek çok arkadaşım var. Hepsi de gerçekten zeki ve eğlenceli. Bir dans kursuna gidiyorum ve orada sadece kızlar var."

"Dans dersi mi alıyorsun?"

"Evet. Daha iyi kaymama yardımcı oluyor." "Bu çok garip."

Luke'un kız kardeşi hâlâ benimkinin yanındaki eve bakıyor. Gözleri çatı çizgisini takip ediyor, kendi çatısının benimkiyle birleştiği yeri izliyor, sonunda aşağı bakıyor ve dikkati bana ve kardeşine yöneliyor.

"Hallie!" Luke bağırarak onu yanına çağırıyor.

Evine yeniden odaklanmadan önce sessizce beklemesini söyleyerek bir parmağını kaldırıyor.

Luke başını sallar. "Bazen çok sinir bozucu oluyor."

Benim kız kardeşim yok ama birçok arkadaşım kız kardeşlerinin sinir bozucu olduğunu düşünüyor, sanırım bu yaygın bir şey. Ama bir kız kardeşim olmasını çok isterdim. Ya da bir erkek kardeşim. Umurumda değil. Tek çocuk olmak yalnızlık.

Sonunda Hallie kulaklıklarını çıkarıp boynuna asıyor ve bize araba yolumda katılıyor.

Daha önce eve giren kadına tıpatıp benziyor ama daha genç bir versiyonu.

"Merhaba." Bana sırtıyor. "Ben Hallie Hart."

Luke iniliyor. "Adını ve soyadını herkese söylemek zorunda değilsin."

O sadece omuz silkiyor, tamamen rahatsız değil.

"Hoşuma gitti." Luke kız kardeşine gözlerini deviriyor.

"Ben Rio DeLuca," diyorum ve ona soyadımı da veriyorum. Daha büyük gülümsüyor.

"Luke!" diye sesleniyor babaları ön verandadan. "Gel de annenin bulaşıkları yerleştirmesine yardım et."

Babaları bana el sallıyor ve ben de elimi kaldırıp karşılık veriyorum.

İyi birine benziyor.

"Senin de yardım etmen gerekmiyor mu?" Hallie'ye sordum.

"Hayır. Onları ben paketledim. Luke'un onları açması gerek. Kaç yaşındasın sen?"

"On iki."

"On bir yaşındayım.

Bugün." "Bugün doğum günün mü?"

"Evet. Sekiz Mart. Doğum günün ne zaman?"

"3 Ağustos."

Kaşları içe dönüyor, başı yana eğiliyor. "Yani okulda doğum günü kutlayamıyor musun?"

"Hayır. Her zaman okul başlamadan hemen önce."

"Genelde doğum günümü okulda kutlardım ama bu yıl öyle olmadı. Bugün Minnesota'dan buraya geldik."

"Oldukça , değil mi?"

"Çok uzakta. Arkadaşlarımdan hepsi orada. Ama annem yeni odamı istediğim renge boyayabileceğimi söyledi, o yüzden sorun yok sanırım."

"Bu harika. Benim odam sadece beyaz."

"Sanırım sarı yapacağım. Sarı sever misin?"

Omuz silkdim. "Sanırım öyle."

"Evet, sanırım sarı olacak." Evime bakan bir pencereyi işaret ediyor. "Bu benim odam. İlk Luke seçti ve o büyük odayı seçti."

Evimin onunkine bakan ve aynı çatıyı paylaşan penceresini gösteriyorum. "Bu benim odam."

"Odanı boyarken beni odandan izleyebilirsin!" "Tamam.

Kulağa hoş geliyor."

"Arkadaş olmak istiyor musun?"

Bu kolay oldu. Daha dün gece yeni bir arkadaş için dua ediyordum ve işte karşımda. "Tabii ki!"

"Kardeşim muhtemelen sana benimle arkadaş olmamanı söyleyecektir."

"Umurumda değil. Bir sürü insanla arkadaşım. Hem onun hem de senin arkadaşın olabilirim. Ya da gizli arkadaş olabiliriz."

Gülümsemesi büyür. "Tamam." Ayaklarıma bakıyor. "Ayakkabıların nerede?"

"Paten çalışıyordum ama babam içeri girdiği için onları çıkarmak zorunda kaldım ve çok fazla düşünüyorum. Ama paten kayma konusunda daha iyiye gidiyorum."

"Müzik sever misin?"

"Evet."

"Ben de. Müziği seviyorum." Kasetçalarındaki geri sarma düğmesine basıyor.

"CD'ler kasetlerden çok daha iyi," diyorum ona. "CD almaya başlamalısın."

"Ben kasetleri seviyorum. CD'ler geri sardığınızda çok fazla çiziliyor ve doğru çalışmıyor."

"Ne ?"

"Adını bilmiyorum. Sadece o anı hatırlamak için bir şarkı seçtim."

Ha?

Kafamın ne kadar karıştığını anlamış olmalı ki ekliyor: "Güzel ya da önemli bir şey olduğunda bir şarkı seçiyorum, böylece o anı hatırlayabiliyorum. Sonra bir anı yeniden yaşamak istediğimde geri sarıyorum ve şarkıyı baştan başlatıyorum."

Bu biraz garip ama bunu ona söylemiyorum. Ayrıca ona tuhaf dememin onu rahatsız edeceğini de sanmıyorum. Bence yaptığı şeyi yapmaya devam ederdi.

Bu da onu oldukça havalı yapıyor.

"Taşınmayı hatırlamaya mı çalışıyorsun?" diye sordum.

"Evet. Ve toplantı a yeni Arkadaşım. Sen
gerekir dene bir ara."

"Tamam. Belki yaparım."

Gülümsemesi gurura
dönüşür.

"Rio!" diye sesleniyor annem ön kapıdan. "Yemek vakti,
Tesoro."

Yeni komşularımızı aramak için ön kapıdan dışarı bakmadan
önce Hallie'ye hızlıca bir göz atıyor. Annem ona her zamanki
kibar gülümsemesini takınıyor ve içeri geri dönüyor.

"Gitmem gerek," diyorum yeni arkadaşıma.

"Tamam. Sonra görüşürüz." Evine geri dönerken el sallıyor.

O da aynısını yapınca verandamın ön basamağında durup bana
bakıyorum. "Mutlu yıllar, Hallie."

Gülümsemesi o kadar büyük ki tüm dişlerini görebiliyorum.

"Teşekkürler, Rio."

Bölüm 4

Rio

Bu o muydu?

Bu o olmalıydı. Bu yüzü nerede görsem tanırım. O ela gözleri. Eskisinden çok daha kısa olan dalgalı saçları. Onu son gördüğümünden bu yana altı yıl geçmiş olabilir ama asla unutmazdım.

Son altı yılda Hallie Hart'ı itiraf edemeyeceğim kadar çok kez düşündüm ve evet, onu gördüğüme kendimi inandırdığım birkaç durum oldu. Sanki hayal gücüm bana oyun oynuyormuş gibi başka birini onunla karıştırdığım oldu.

Ama bu gece, o olduğuna *eminim*.

En azından o an için olumluydum ama sonra Zee adımı öyle yüksek sesle bağırdı ki sonunda sersemliğimi üzerimden attı ve oyuna tekrar odaklanmamı sağladı. Vardiyamın geri kalanında buzda kaldım, ancak yedek kulübesine geri döner dönmez dikkatim tekrar onu bulmaya gitti ... sadece o koltuğun boş olması ve oyunun geri kalanında bu şekilde kalması için.

Bu yüzden, onu halüsinasyon görmediğimden biraz daha az eminim. Evimin garaj yoluna girip motoru durdurdum ve oturdum.

Saat geç oldu, bu noktada gece yarısına yaklaştı ve vücudum fazla mesai galibiyeti sayesinde yorgun ve yatmaya hazır. Ama arabadan inmedim. Oturup onu gördüğüm her ayrıntıyı tekrar ediyorum.

Tanrım, çok güzel görünüyordu. Gerçi her zaman iyi görünürdü, o yüzden bu pek de sürpriz olmadı.

Hallie Hart'ı ilk gördüğüm anı hala hatırlıyorum, yüzünde o rahatsız olmayan gülümseme vardı, kim olduğuna tamamen güveniyordu. Ama bu gece o gülümsemeyi takmıyordu.

Kahretsin, bu muydu? O kısacık andan uzaklaştıkça, kendimi daha çok sorguluyorum.

Sadece içeri girip uyumam ve bu gece gördüğüm her kimse onu aklımdan çıkarmam gerekiyor. Ama daha arabamdan çıkamadan dikkatim yolcu penceresinden dışarıya, Wren'in garaj yoluna birinin girdiğine çekiliyor.

Ve bir kez daha kendime halüsinasyon görüp görmediğimi soruyorum.

Koyu yeşil bir Nissan Altima komşumun evinin önüne park ediyor. Hart'ların Boston'daki aile evimizin yanına taşındıkları gün komşumun evinin önüne park eden arabanın aynısı. Aynı marka. Aynı model. Aynı yıl.

Bir kadın dışarı çıkar ve bagajdan bir kutu çıkarmak için arabanın etrafında döner.

Lanet olsun. Neyim var benim böyle? Şu anda en kötü déjà vu vakasını yaşıyorum, Bayan Hart'ın ilk taşınma kutusunu yeni evlerine taşıdığını hayal ediyorum. İçinde Luke'un açması gereken bulaşıklar vardı. Aynı anda hem dün hem de bir ömür önceymiş gibi geliyor. Ama şu anda da yaşıyor.

Bu sefer arkada Bay Hart yok. Elinde lakros sopası olan sarışın bir çocuk ya da arka koltukta oturan, kulaklarını kulaklıkla kapatmış ela gözlü bir kız yok.

Dikkatimi ondan ayırmadan arabamın kapısını açıyorum çünkü o Bayan Hart *değil*. Evet, saçları artık daha kısa ama bunun dışında annesinin tıpatıp aynısı.

Ve sonra altı yıldır söylemediğim bir ismi söylediğimi duyuyorum. Çünkü bu sefer halüsinasyon görmediğimden emindim.

"Hallie?"

Elinde kutu, başını bana doğru çeviriyor, beni değerlendirirken gözleri irileşiyor, bakışları beni olduğum yerde durduruyor. Ergenlik çağımdayken, kendimi öldürmüş gibi hissettiğimi hatırlıyorum.

ama artık bunu istememe izin vermiyorum.

Yavaşça çimenleri geçip ona doğru gidiyorum, onun üzerimdeki çekim gücü her zaman olduğu gibi güçlü.

"Rio." Yutkunuyor. "Merhaba."

Bu o çünkü eskiden adımları söylediğinde kalbimin nasıl küt küt attığını asla unutmuyacağım. Gerçek olduğundan emin olmak için eskiden yaptığım gibi kollarımı omuzlarına dolamak ve onu göğsüme çekmek yerine kollarımı yanımda tutmak için her şeyimi harcıyorum.

Açık kahverenginin parıltılarıyla boyanmış çikolata rengi saçları çenesinin altında küt bir şekilde kesiliyor. Eskiden saçlarını uzun tutardı ama bu hali ona çok yakışıyor. Şimdi, o çarpıcı yüzünü ortaya çıkarıyor. Yumuşak çiller burun köprüsü boyunca uzanıyor. Parlak ve nazik olduğunu hatırladığım gözleri şimdi beni tedirginlikle izliyor. Eskiden durum ne olursa olsun gülümseyen ağzı şimdi tam tersi yönde aşağıya dönük.

Ne olursa olsun, bir şekilde onu son gördüğümde daha da güzel ve bu beni kızdırıyor. Çünkü ilk olarak, bu nasıl mümkün olabilir? İkincisi, beni mahvetti. Karma'nın burada devreye girip bana bir galibiyet vermesi gerekmez mi?

Kutuyu Wren'in ön basamağına koyduktan sonra tekrar bana döndü, kollarını bana karşı kalkan olarak kullanıyormuş gibi ortasında kavuşturdu.

Ama kalkana ihtiyacı olan o değil. *Benim* var. Altı yıl önce olmuş olabilir ama olanları unutmadım.

"Burada ne yapıyorsun?" Ses tonumda hiçbir hoşluk, hiçbir yumuşaklık yok.

Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor, sanki burada ne *olduğunu* soruyor.

Başparmağımı omzumun üzerinden atıp evimi gösteriyorum. "Ben burada yaşıyorum, Hallie. Tekrar soruyorum, burada ne işin var?"

Bir adım geri çekilirken gözleri inanılmaz derecede büyüyor.
"Ama ben burada yaşıyorum."

"Hayır, musun? Wren yapmaz-"

Yeni oda arkadaşı.

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

Panikle bir adım yaklaştım. "Yan evde yaşadığımı biliyor muydun? Bu yüzden mi buradasın?"

Alay ediyor, kollarını açıyor, ellerini kalçalarına sabitliyor.
"Şaka mı yapıyorsun? Chicago'ya taşındığımdan beri senden uzak durmaya çalışıyorum. Bilerek yan komşuya taşındığımı mı düşünüyorsun? Ne için? Sana yakın olmak için mi? Çocukluğumuzu yeniden yaşamak için mi? Hayır, teşekkürler Rio. Ben böyle iyiyim."

İşte . O vahşeti hatırlıyorum.

Chicago'ya taşındığımdan beri.

"Chicago'ya ne zaman taşındınız?" Sanki cevabı bilmeye hakkım varmış gibi söylüyorum ve bir yanımda öyle hissediyor. Burada yaşadığımı biliyordu. Beni uyarması gerekirdi.

Çenesi meydan okurcasına yukarı kalkıyor. "April."

Altı aydır burada mı?

"Ve bana söylemen gerektiğini düşünmedin mi?"

"Ve ne diyeceğim?" Bir kahkaha attı. " 'Hey, beni hatırladın mı? Şu nefret ettiğin kız. Evet, Chicago'ya taşındım! Hadi bir şeyler içelim!' Altı yıl oldu Rio. Bu şehrin sahibi değilsin ve sana bir telefon borcum yok. Ayrıca, olsaydı bile, numaranı yıllar önce kaybettim."

Bu içime bir yumruk yemiş gibi hissediyorum ve itiraf etmek istediğimden daha fazla acıtıyor. Hayır, Boston'dan beri konuşmadık ama buradaki ilk yılımda birkaç kez Hallie'yi aramaya çalışmış olabilirim ama hattı kesilmişti.

O zamandan beri bir daha denememe izin vermemiştim.

İkimiz de ne söyleyeceğimizi bilemediğimiz için aramızda bir gerginlik var.

"Burada yaşayamazsın," diye karar sonunda.

"Fazla seçeneğim yok."

"Bu şehir çok büyük. Benimkinden üç metre ötedeki ev yerine başka seçenekler de var Hallie."

Dudakları öfkeyle büzülüyor, çenesi yerine oturuyor. Şimdi de öfkeleni.

"Başka seçeneğim yok. Hepimiz bir oyun oynayarak yılda milyonlarca dolar kazanamayız Rio. Bazılarımız sadece maaş çekiyle hayatta kalmaya çalışıyor. Yani evet, yan komşunuz olacağım ve inanın bana, bunun nedeni size yakın olmak istemem değil. Wren'in kardeşinin evi satacağı Mayıs ayına kadar burada olacağım ve eğer bu senin için bir sorun olacaksa, devam edebilir ve sahip olduğun o milyonlarca doların bir kısmını alıp kendine yaşamak için yeni bir yer alabilirsin."

Yeni bir ev almamı mı istiyor? Bu benim planım. Tam da bu yüzden işe-

Bekle.

Hayır, .

Her şey tıklar tıklar işliyor. Ev arkadaşı. Tasarımcı. Hallie hep iç mimar olmak istemişti. Birbirimizi son gördüğümüzde bunun için okula gidiyordu.

"Wren'in evini yenileyen sen misin?" Suçlayıcı bir şekilde sordum.

Yüzü şaşkınlık içinde toplanıyor ve benim gibi onun da farkına varışını izliyorum. Başı geriye düşüyor, o güzel boğazını ortaya çıkarıyor, gözlerini sıkarak kapatıyor. "Ve sen de komşusun."

Sikeyim.

"Bu işe yaramayacak," diye karar verdi. "Evet.

Kahretsin, bu işe yaramayacak."

Sanki sözlerim onu incitmiş gibi hafifçe geri çekildi. Birbirimize karşı her zaman dikkatliydik, ta ki dikkatli olmayana kadar. Hallie sert bir kabuğa sahip yumuşak bir ruh ve bu dış görünüş eskisinden daha sert görünüyor.

Geçmişimiz ne olursa olsun, onun acı çektiğini asla görmek istemedim.

Seni incitti.

"Bunun işe yaramayacağını biliyorsun,
Hal." "Bana öyle deme."

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Hallie. İkimiz de biliyoruz
ki her gün evimde olman işe yaramaz. Seni işe alamam."
bir ritim geçti.

"Biliyorum." Sesi yenikti.

Sessizlik yine yoğun, bu etkileşimin her parçası gerçeküstü
hissettiriyor. Bir daha onun karşısında duracağımı hiç
düşünmemiştim.

O kadar güzel ki. Hala çok dik kafalı. Bir an için, onun yanında
olmanın ne kadar bunaltıcı bir his olduğunu hatırlamama izin
verdim. Eskiden tüm düşüncelerimi çalardı. Tüm varlığımı işgal
ederdi.

Bunun bir his olduğunu neredeyse unutuyordum.

Altı yılımı bilinçaltımda her randevumu onunla kıyaslayarak
geçirdim. Gülüşlerini onunkiyle karşılaştırarak. Kibarlıklarını
onunkiyle. Özgüvenlerini onunkiyle. Müzik zevklerini onunkiyle.

Hallie'nin adını altı yıldır ağzıma almıyorum ama ben her şey
boka sarmadan önce sahip olduklarımızı tekrarlamaya çalışırken
o zihnimde kira ödemededen yaşıyor.

gerek. Çantayı topla ve Mayıs'a kadar Ryan ve Indy'nin yanına
taşın.

"Birbirimizin yolundan çekilelim," diyerek sessizliği bozuyor.
"Burada olduğumu bile anlamayacaksın."

"Bunun olma ihtimali yok," diye mırıldandım nefesimin altında.

"O da neydi?"

"Hiçbir şey."

Gözlerim onunkileri buluyor, aramızda söylenmemiş sözler
geçiyor. kızla aramızda çok fazla geçmiş var ve arkadaşlarımın
bilmediği başka bir şey daha var.

Chicago'ya taşındığımdan beri aradığım şey mi? O bağlantı
mı? Bazılarının bulmak için hayatları boyunca aradığı o kişi? Ben
onu on iki yaşındayken bulmuştum.

En azından ben öyle sanıyordum.

Ne aradığımı biliyorum çünkü bir zamanlar ona sahiptim ve şimdi sevdiğim tek kız benimkinin yanındaki eve taşınıyor.

Tekrar.

Geri dönüyorum, doğruca evime gidiyorum, aramıza lanet bir kapı, duvar, *herhangi bir şey* koymaya ihtiyacım var. Bahçemin yarısına ki, bu akşamki maçımdaki görüntüsü aklıma geldi. Orada biriyle olduğunu gözden kaçırmadım.

"Bu gece birlikte olduğun adam." Yavaşça yüzümü ona dönüyorum. "Kimdi o?"

Çenesindeki gerginlik buradan bile belli oluyor. "Endişelenmek senin işin değil."

Başımı sallayarak evime geri dönüyorum, yürümeye devam ederken ellerimi rahatça ceplerime sokuyorum. Sırtım ona dönükken, sözlerimin onun duyabileceği kadar yüksek olduğundan emin oluyorum.

"Kaybet onu."

Bölüm 5

Hallie

Kaybet onu.

Onu kaybetmek mi?

Birbirimizi görmeden geçirdiğimiz altı yılın ardından bana bunu söyleme cüretini nereden buldu? Birbirimizle *konuşmadan*?

Rio DeLuca gidip kendini becerebilir.

Brian'ı kaybettim ama bana söylendiği için değil. Elimden geldiğince çabuk arenadan çıktım ve arabama geri dönmek için bir araç buldum. Sonra da bu sabah Tyler'a beni tekrar ayarlamayı düşünmeden önce araştırma yapması konusunda azarladım.

Ama Rio bana kiminle çıkıp çıkamayacağımı söylemeye hakkı olduğuna inanıyor mu? Son altı yıl içinde bir ara aklını kaybettiği çok açık.

Yine yan dairede oturuyor. Böyle kötü bir şansı hak edecek ne yaptım ben? Finansal olarak iki yakamı bir araya getirmeye çalışarak kendimi aşırı zorluyordum ve şimdi nihayet daha fazla borca girmemek için karşılayabileceğim bir yer bulduğumda, o komşum oluyor.

Dün paranoyak bir şekilde, onunla aynı anda gelip gitmediğimden emin olmak için periyodik olarak yeni yatak odamın penceresinden dışarı bakarak geçti.

Ve bunu Mayıs'a kadar yapmak zorundayım. Mayıs'a kadar ondan nasıl uzak duracağım?

"Hallie," ismim etrafımda bir yerlerde çınlıyor. "Beni duydun mu?"

Gözlerimi kırptırdığımda tüm tasarım ekibinin konferans masasının etrafındaki koltuklarından bana baktığını görüyorum.

"Özür dilerim." Sandalyemde doğrulup oturdum. "Ne dedin sen?"

Tina elinde not defteriyle odanın önünden bana bakıyor. Tyler'ın sağ kolu. Hiçbir şekilde bir tasarımcı değil. Vücudunda yaratıcı bir kemik yok ve bunu size kendisi de söyleyecektir, ancak Tyler Braden Interiors'ın arkasındaki organizasyon ve iş beyni o.

Her ne kadar dikkatim dağılmış ve yönettiği toplantının tek kelimesini bile dinlemiyor olsam da ondan hoşlanıyorum.

"Bir sonraki projeniz için sizi tebrik ediyordum," diyor. "Tam bir ev tadilatı ve müşteri sizi özellikle istedi. Komşusunun evine yaptıklarınızı çok beğendiğini söyledi ve projesinin depozitosunu sorduğu gün yatırdı."

Tüm takım beni alkışlıyor ve ben kırmızının daha koyu bir tonuna dönüşemeyeceğimden eminim. Gözüm masanın başında üç parçalı takım elbisesiyle oturan Tyler'a takılıyor, gururlu bir gülümseme yayıyor ve diğer arkadaşlarımla birlikte beni alkışlıyor.

Aslında onlar benim akranım değil. Onlar çoğunlukla Tyler Braden için çalışarak tonla para kazanan tam zamanlı tasarımcılar. Bir de ben ve bu bahar bir yıllık staj vaadiyle burada çalışmaya başlayan diğer üç acemi var. Tyler stajyerlerini her zaman tam zamanlı olarak işe almıyor, ancak iş arkadaşlarımla bana söylediklerine göre, eğer çalışmalarımın etkilenirse, büyük olasılıkla işe alacak.

Ne yazık ki benim için, bu projenin suya düştüğünü söylediğimde pek etkilenmeyecek.

"Bu tadilatın ne kadar büyük olduğunu düşünürsek," diye devam ediyor Tina, "stajının geri kalanını alması gerekiyor. İlk yılında iki tam ev tadilatı etkileyici, Hallie."

Dikkatim stajyerlerden bir diğeri olan Silas'ın üzerinde. Bana daha fazla kızgın görünemezdi ve bunu tamamen anlıyorum. Henüz tek başına bir projesi yok ve bunun yerine

Günlerinin çoğunu kahve getirerek, belgeleri parçalayarak ve müşteri toplantılarından sonra temizlik yaparak geçiriyor. Bu yaz üzerinde çalışmam gereken Wren'in evi olmasaydı, ben de onunla birlikte orada olurdum.

Tina, "Bu hafta sizinle müşteri profilinin üzerinden geçeceğim ve gelecek hafta onunla yüz yüze görüşebilirsiniz," diyor. "Kendisi profesyonel bir sporcu, bu yüzden çok sık seyahat ediyor. Akşamları çalışamayacağını biliyorum ama bu projede programında esnek olman gerekebilir."

Akşamları çalışmam çünkü zaten burada kimsenin bilmediği ikinci işimde çalışıyorum.

"Oh, profesyonel bir atlet." Tasarımcılardan biri ıslık çalıyor. "Hangi spor?"

Tina not defterine bakar. "Hokey." "Ateşli."

"Kıskanç."

"Projede ikinci asistanınız olacağım" sözleri etrafımda yankılanıyor.

Yutkunurken gözlerimi masaya vurmadan duramadığım elimdeki kalemden ayırmıyorum. "Aslında o proje suya düştü. En azından benim için. Bir ... var." Tereddüt ediyorum, hâlâ kimseye, yani Tyler'a bakamıyorum. "Çıkar çatışması. Eminim yakında yenileme işine başka birini almak için arayacaktır."

Etrafımdaki oda sessizleşiyor, gerginlik ve yargılar etrafımda dönüyor. Tyler'a doğru bir bakış atma riskini göze aldığımda, bir saat gibi gelse de, en az on saniye boyunca bu şekilde kalıyor. Hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu.

"Bunu duymak utanç verici," diyor sonunda. Benimle göz temasını kesen Tyler dikkatini başka yöne çekiyor. "Tina, bu projeyi kaybetmediğimizden emin ol, bunun yerine benim baş tasarımcı olmamı gerektirirse bile. Kiminle rahat çalışabileceğini öğren ama bu müşteriyi kaybetmeyeceğiz."

"Tabii ki."

Kahretsin.

Hayal kırıklığının odayı boğduğunu hissedebiliyorum. Tüm tasarım ekibi bana bu işte ne kadar berbat olduğumu haykırmaya başlasaydı, işler şu an olduğundan daha az garip olurdu diye düşünüyorum.

Ben de aynı şekilde hayal kırıklığına uğradım ama bu benim elimde olan bir şey değil. Bu benim şansımdı, Tyler'a neler yapabileceğimi göstermek için büyük bir fırsattı ama Rio'nun, onca insan arasından, ev sahibi olmasını planlayamazdım. Ne yapmam gerekiyordu?

Stajımı bitirmek için başka bir tadilat bulmam gerekiyor ama Silas'ın beğenmiş sırtışını gördüğümde, bu gibi projelerin çok sık gelmediğini hatırlıyorum. Ve onun gibi, bir tane daha bulamazsam tasarım kaslarımı esnetmek yerine oturup parmaklarımı oynatacağım ve kahve getirip götüreceğim.

Toplantı devam ediyor ama ben sadece yarısını dinliyorum. Beni işe alabilecek herhangi bir tanıdığım olup olmadığını araştırmakla meşgulüm. Bu yaz saçımı kesen stilist yeni bir salon açacağını söyledi. Belki bir tasarımcıya ihtiyacı vardır ya da belki yeni bir ev ofis arayışında olan bir müşterisi vardır. Belki de şansım yaver gider ve barda birinin yardıma ihtiyacı olan yeni bir ev inşa etmekle ilgili bir şeyler söylediğine kulak misafiri olurum. Buradan çıkmalı ve acele etmeliyim.

"Herkese iyi toplantılar." Tyler oturduğu yerden kalkıyor. "Bu hafta iyi işler çıkaralım ve unutmayın, fikirlerinizi almak için her zaman buradayım."

Ekibin geri kalanı yerlerinden kalkıyor, konferans odasından çıkarken birbirleriyle sohbet ediyorlar. Çıkarken birkaç sempatik gülümseme alıyorum, omzumu cesaretlendirici bir şekilde sıkıyorlar.

Hiçbiri yardımcı olmuyor.

Tyler, moda düşkünü orospu çocuğu, önümdeki konferans masasına oturuyor, uzun bacakları hâlâ yere sağlamca basıyor. "Büyük bir projeyi kaybetmiş olman hoşuma gitmiyor."

Etkilenmemiş gibi davranmaya çalışarak omuz silkiyorum. "Bu hafta sonu bana evli bir adam ayarlamandan da hoşlanmadım ama işte buradayız."

Tyler gözlerini kısıyor ve bir sessiz kalıyor. "Tuş. Bunun tüm sorumluluğunu alıyorum." Gerginlik biraz dağılıyor. "Hallie, şu ana kadar çok iyi bir iş çıkardın ve bu ekibin kalıcı bir parçası olmanı çok isterim ama seni tek bir yenilemeye dayanarak işe alamam. Daha fazlasını görmem gerek."

"Biliyorum."

Ayağa kalkmadan önce parmak eklemleriyle masaya vuruyor. "Başka bir proje bul. Sana inanıyorum."

Odada tek başıma, sandalyemde arkama yaslanıp gözlerimi tavana dikiyorum.

Bunu düzeltmem gerek. Başka bir proje bulmam çünkü her ne kadar bu tasarım ekibinin bir parçası olmak istesem de, gerçek şu ki buna ihtiyacım *var*. Bununla birlikte gelen maaşa ihtiyacım *var*.

"Hallie," diyor Tina, beni şaşırtarak.

Ben otururken onu yanımda buluyorum.

"Tyler başka bir proje bulman gerektiğini söylemiş olabilir, ama aslında demek istediği *bu* projeye geri dönmenin bir yolunu bulman gerektiği

ydı. Bu yaz zaten bir projen olduğunu biliyorum ama bir evi baştan aşağı yenilemek sıradan bir iş değil, özellikle de bir stajyer için. Tyler seni işe almak istiyor, bu çok açık ve bunun gerçekleşmesini sağlamanın bir yolu da kendini bu projenin baş tasarımcısı olarak geri almak. Bay DeLuca benimle temasa geçerse, seni hafta sonuna kadar değiştirmeyi erteleyeceğim, ama senin için yapabileceğim en iyi şey bu. Sorun her neyse, düzelt, tamam mı?"

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Elimden geleni yapacağım. Teşekkürler, Tina."

Sinsi gülümsemesi yükseliyor. "Peki, sorun nedir? Sen ve kız kardeşi can düşmanı mısınız? Onun en iyi arkadaşıyla yattın ve mesajlarına hiç cevap vermedin mi?" Nefes nefese kalır. "Onunla yattın ve bir daha gözlerinin içine bakamayacak kadar kötü mü oldu?" "Onun bir kız kardeşi yok ve eminim ki tüm en iyi arkadaşlar evli."

Başı bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Duyduğuma göre evli erkeklere karşı bir ilgin varmış."

Gözlerimi kısıyorum. "Bunun için Tyler kadar seni de suçluyorum. Sen bir kadınsın. FBI düzeyinde bir sosyal medya takip seansından önce birine tuzak kurmazsın."

Gülüyor. "O zaman bu sonuncusu."

Kesinlikle değil.

"Bundan biraz daha karmaşık" diyorum sadece.

Çalışan otoparkının arka tarafına park ettiğim arabamda oturmuş, öğle yemeği için yaptığım ev yapımı PB&J'yi yiyorum.

Öğle yemeği saatlerinde gözlerden uzak duruyorum çünkü iş arkadaşlarıma bir kez daha öğle yemeği siparişlerine katılmamı teklif etme şansı vermek istemiyorum. Çünkü orada oturup bayatlamaya yüz tutmuş sandviçimi yerken, param yetmediği için bir kez daha hayır diyecek gücü kendimde . İş arkadaşlarımdan birini masasında bir poke kasesi ya da yirmi dolarlık bir salata ile her gördüğümde kendimi kontrol etme gücüm azalıyor.

Ve tam zamanında, karşılayamayacağım şeyleri düşünürken, alarmım çalıyor ve bana kredi ödemelerimden son günü olduğunu hatırlatıyor. Oturum açıyorum ve asgari ödemenin elli dolar fazlasını ödüyorum çünkü bu ay karşılayabileceğim tek şey bu, sonra bankacılık uygulamamı kontrol ediyorum ve vadesiz hesabımdaki az miktardaki paranın neredeyse sıfıra indiğini görüyorum.

Önümüzdeki hafta farklı bir kredi ödemem var ve ondan sonraki hafta da kira ödemem var.

Evet, tasarım firmasında para kazanıyorum ama tam zamanlı tasarımcıların kazandıklarıyla kıyaslanamaz bile. Bir eğitim programındayım ve ekibe alınmazsam o maaşın da bir bitiş tarihi var. Ve tabii, bu hafta barda beş vardiyam var. Bu, sonraki iki büyük faturamı karşılayacaktır. Ama sonra telefon faturamın son ödeme tarihi geliyor ve gelecek ayın ödemelerini nasıl karşılayacağım konusunda endişelenmeye başlıyorum.

Bu döngü hiç bitmiyor. Azalan kirama rağmen boğuluyormuşum gibi hissediyorum, ancak başımı suyun üstünde tutmanın net bir yolu var gibi görünüyor.

Her ne kadar istemesem de ne yapmam gerektiğini biliyorum ve yalvaracak durumda değilim.

Telefonuma döndüğümde, bu sezonki Chicago Raptors maç programına bakıyorum ve bu gece onu en iyi yalvarışımı yapacağım ön verandasının merdivenlerinde ne zaman beklemem gerektiğini öğrenmeye çalışıyorum.

Hızlı bir Google araması bana yarın Columbus'ta bir maçları olduğunu ve ardından deplasmanda iki maç daha oynayacaklarını söyledi. Yıllar önce bana söylediğini hatırladığım kadarıyla, takımlar genellikle bir gün önce uçuyor ve uçuş yeterince kısaysa, öncesinde evde bir antrenman sıkıştırmaya çalışıyorlar.

Antrenman sahalarının nerede olduğunu bulmanın bu kadar kolay olması biraz endişe verici - buradan iki blok ötede - ve başka bir hızlı arama, antrenmanların halka açık olduğunu bilmemi sağlıyor. İnternette antrenman programı yok ama çaresizliğim bana kaybedecek bir şeyim olmadığını hatırlatıyor.

Başka ne yapabilirim ki? Bunu düzeltmek için hafta sonuna kadar vaktim var ve artık numarası bende değil.

PB&J'mi bitirdim ve piste doğru yürümeye başladım.

Serin bir sonbahar günü ve yürüyüş güzel. Chicago hareketli bir şehir. New York City'nin kalabalığı değil ama onun kendi versiyonu. Evet, binalar yüksek ve sokaklar insanlarla dolu ama göl de hemen orada. Gökdelenlere yürüme mesafesinde plajlar var. Her şeyin ortasından bir nehir akıyor ve ben buna bayılıyorum.

Boston'daki yıllarımdan keyif aldım. Minneapolis de öyle. Ama Chicago bana *doğru geliyor*.

Şimdi kalmak için bir yol bulmalıyım.

Piste vardığımda, otopark arabalarla dolu, bu da olumlu bir işaret gibi görünüyor. Belki de içeri girmeden önce kamyonetini aramak için biraz zaman ayırmalıyım, ama sinirlerim buna izin vermiyor.

Yavaşlamam için. Ben ana giriş kapısına yaklaşırken bir adam dışarı çıkıyor. Kapıyı benim için açık tutuyor, ancak içerideki kalabalık dışarı çıkmaya devam ediyor, bu yüzden onun yerine diğer kapıyı açıyorum, ana trafik akışının tersi yönde ilerliyorum.

Sahte bir özgüvenle boşalan pistin içine doğru yürürken birkaç şaşkın bakışla karşılaşıyorum ama buzun beyazına tezat oluşturan siyah ve kırmızı antrenman formalarını görür görmez bu maske düşüyor.

Takım koçlarının etrafında toplanmış durumda ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde işimin başına dönmek için kendimi zor tutuyorum. Ama kaybedecek hiçbir şeyim ve kazanacak her şeyim yok, bu yüzden soyunma odasına gitmeden önce oyuncuların buzdan çıkacağı tarafa doğru pistin kavisini takip ediyorum.

Açıkça halka açık olmayan tarafta, ekip toplantılarının bitmesini bekliyorum, rastgele bir müzik kutusunun yanındaki soğuk metal bir bankta garip bir şekilde tek başıma oturuyorum.

Takım pistten çıkmaya başlıyor, geçerken birbirlerine laf atıyorlar. Onlardan daha şaşkın bakışlar alıyorum ama kimse olmamam gereken bir alanda ne yaptığımı sormuyor.

Oyunculardan biri oturduğum bankın yanından geçiyor, gözleriyle beni değerlendirdikten sonra yanımdaki müzik kutusuna doğru zıplıyor. "Rio!" diye bağılıyor ve midem anında bulanıyor. "Boktan müzik kutunu unutma!"

"Boktan değil," dediğini duyuyorum Rio'nun buzdan bir adım atarken. "Çok seviliyor. Büyük fark-"

Dikkati hemen benim üzerimde toplanıyor ve patenlerinin üzerinde sabit durarak onu olduğu yerde durduruyorum. Kaskını çıkarıp yanında asılı bırakırken gözleri bir an bile benden ayrılmıyor.

Ter alnından damlıyor, koyu kahverengi dalgaların üzerinde yuvarlanıyor. Parmaklarınızı saçlarında gezdirecek kadar yakın olmasanız saçlarının siyah olduğunu düşünürsünüz.

Açıkçası geçen gece ona gerçekten bakma şansını kendime vermedim. Dışarısı çok karanlıktı. Ben de şoktaydım.

Bunca yıl sonra şahsen *görmek* beni hayrete düşürdü.

Evet, yıllar içinde onu birkaç kez internetten araştırmış olabilirim. Ne olmuş yani? Merak ediyordum. Meraklı olmak insanın doğasında var. Ama o iki boyutlu fotoğraflar gerçeğinin yanında hiçbir şeydi.

Koyu renk saçlı. Cildinde zeytin rengi bir ton. Genetik olarak yetenekli bir boy ve zor kazanılmış kas çıkıntıları.

Rio DeLuca'dan her zaman etkilenmişimdir ve hiçbir şeyin değişmemiş olması beni kızdırıyor. Herkesin onu bir arkadaş olarak gördüğü o garip ilk yıllarda bile, ben onu hep daha fazlası olarak gördüm. Sonra lisenin ortasında kendini parlattı, yaklaşık altı inç yükseldi ve sonunda diğer kızlar benim her zaman yaptığım şeyi gördü.

Ama onun bu versiyonuna -yirmi yedi yaşında ve NHL'den kalma iri yarı- tanık olmak zalimce geliyor. Muhteşem biri ama bu ondan hâlâ nefret etmek istediğimi değiştirmiyor.

Buzdan çıkarken başka bir oyuncu "Boombbox'ı için ona bok vermeyin" diyor. Antrenman formasının üzerinde on bir numara var ve arkasında Cumartesi günkü maçtan "Zanders" isminin yazılı olduğunu hatırlıyorum. "Soyunma odasında düzgün müzik dinleyebilmemizin tek sebebi o."

"Bu bok parçasının Bluetooth'u bile yok!" diye ekliyor bir başkası.

Rio tüm zaman boyunca gözlerini benden kaçırmıyor. Etrafındaki konuşmalara katılmıyor. Takım arkadaşları soyunma odasına gitmek için onun donmuş halinin etrafından dolaşmak zorunda kalıyor ve bu sadece dikkatleri üzerimize çekiyor.

Zanders onun yanında duraklıyor ve beni bulana kadar Rio'nun görüş alanını takip ediyor. Dikkati tekrar takım arkadaşına yöneliyor ve bu gidip gelmeyi birkaç kez daha sürdürüyor.

Sessizlik burada bir hikâye olduğunu haykırıyor ve Zanders bunu fark ederek "Peki bu kim?" diye soruyor.

çok eğlenmiş bir tonda.

Rio "Hallie" dediği anda ben de "Hiç kimse," diyorum.

Adımı söylerken sesi nazikti ve bir an için aramızdaki yorgun geçmişini unutmış olabileceğini düşündüm.

Sessizlik yine devam ediyor.

"Komşum," diye bitirdi gözlerini kırptırarak. "Wren'in yanına taşındı."

Bu onun ve benim yıllar boyunca birbirimiz için ne ifade ettiğimizi açıklamaya yetmez ama Zanders'ın konuyu uzatmaması yeterli. Sadece eldivenini çıkarıyor ve kendini tanıtırken benimkini sıkmak için elini uzatıyor.

"Pekâlâ, bu anı bu kadar garip kılan her neyse sizi onunla baş başa bırakayım," diye bitiriyor Zanders, soyunma odasına giden takımın geri kalanına katılırken. "Memnun oldum Hallie."

Sırtına bir el sallıyorum. "Sana da."

"Burada ne arıyorsun?" Rio bu günlerde dosttan çok düşman olduğumuzu unutmamalı, sorusundaki keskin ısırga bakılırsa.

İşte o an ayağa kalkmaya karar veriyorum, sanki aramızdaki boyu herhangi bir şey telafi edebilirmiş gibi. Çıplak ayakla 1.80 boyunda ve şimdi patenleriyle birlikte yaklaşık 1.70 boyunda olmalı.

Ben ondan bir karıştan daha kısayım ve pedlerinin bedenine kattığı ağır cüsseyle kendimi daha küçük hissedemezdim.

Ama yapamam. Büyük olmam lazım. Girişkenliğimi bulmalıyım. Ona istediği şeyin *ben olduğumu* hatırlatırken, ikimize de istediğimizi almanın bir yolunu bulmalıyım.

Bir tasarımcı olarak yani. Geçmişimizi fark edene kadar evi üzerinde çalışmasını istediği tasarımcı bendim.

"Evinin tadilatını yapmama izin vermeni istiyorum."

Rio bir kahkaha attı ve yanımdan geçip gitti, bana bir "hayır" deme zahmetine bile girmede.

Onu durdurmak için kolunu tutuyorum ama keşke tutmasaydım. Forma ve atletinin altından bile kaslarını hissedebiliyordum.

onu son gördüğümünden beri kollarına eklenmiş.

Durdu ve onu tutan elime baktı, ben de hemen elimi çektim.

"Özür dilerim."

Geçmişte Rio'nun yanında nadiren utandığımı hissederdim, ancak bu etkileşim ile sonuncusu arasında bu kesinlikle değişti.

Bakışları sertleşiyor ve bir an için beni bu kadar hor görmesinin tuhaf olup olmadığını merak ediyorum. Nefret, birlikte büyüdüğüm sevimli çocuk için asla doğal bir eğilim değildi.

"Lütfen." Ses tonum yumuşak ama çaresizliğim çok açık. "Buna ihtiyacım var."

O yeşil gözler yumuşuyor, benimkileri arıyor ve yemin ederim onu görüyorum. Yanında en rahat olduğum kişiyi. Ben sormadan neye ihtiyacım olduğunu bilen kişi. *Beni*, bazen kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyan kişi.

Ama sonra bana artık o insanlar olmadığımızı hatırlatarak basitçe "Hiç şansın yok" dedi.

"Rio, sana yalvarıyorum."

"O zaman yalvarmayı bırak, Hallie. Bu işe yaramayacak. Önümüzdeki altı ayın her gününü evimde geçirmen için bana rüşvet olarak verebileceğin tek bir dolar bile yok."

Ouch.

Bir kez başımı salladım. "Sanırım istesem bile bu rüşvet için ayıracak bir dolarımın olmaması iyi bir şey."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Bu işe ihtiyacım var demek Rio. Bu işe *umutsuzca* ihtiyacım var. İhtiyacım olmasaydı sana yalvarmaya gelir miydin sanıyorsun?"

Gözleri bir kez daha cevap için yüzümü arıyor. "Neden?"

Ona ayrıntılı bir açıklama yapamam - borcumu ödemek için bu maaşa ihtiyacım var - çünkü *neden* bu kadar borçlu açıklayabilmem mümkün değil. Ve onu tanıyorum. Bir sonraki sorusunun bu olacağını biliyorum.

Ama ona bir şey vermem gerektiği açık.

"Burada hayalimdeki iş için bir şansım var."

"Tamam. O zaman başka bir şehirde hayalindeki işi bulmaya ne dersin?"

Bu yanıtın sürüncemede kalmasına izin vermem. "Bu büyük firma için staj yapıyorum ve sonunda tam zamanlı bir tasarımcı olarak işe alınabilirim, ancak sahip olduğum şeyleri sergilemek için başka bir projeye ihtiyacım var."

"O zaman başka bir proje bul," diyor basitçe. "Tercihen farklı bir şehirde."

"Artık bunu aşabilir misin? Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum, bunu kabullen."

Çenesi sertleşiyor.

"Projeye gelince," diye devam ediyorum, "yeni bir proje bulmak o kadar kolay değil. En azından bir stajyer için. Wren'in evi konusunda şanslıydım ve sen yanlışlıkla beni istediğinde daha da şanslıydım."

O anda Rio'nun antrenörlerinden birkaçı buzdan kayarak çıkar.

"10 dakika içinde havaalanına gidiyoruz, DeLuca," diyor içlerinden biri yanımdan geçerken.

"Evet, efendim." Başını salladı. "Yola çıkıyorum."

Koçların hepsi soyunma odasına giriyor.

Baş başa kaldığımızda Rio'nun savunması biraz düşer gibi oldu, sanki tüm bunlardan yorulmuş gibiydi. "Seni işe almak istemiyorum, Hal."

kadar istesem de bana taktığı lakabı düzeltmiyorum.

"Biliyorum."

"Seni evimde istemiyorum. Seni her gün görmek zorunda kalmak istemiyorum." Bir elini saçlarında gezdiriyor ve parmaklarının dokusunun etrafında nasıl büküldüğünü izliyorum. "Kahretsin Hallie, Cumartesi gününden önce seni bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum."

Sözcükler acı verici bir şekilde ortaya çıkıyor ve zırhımı aşip bir darbe indirmediklerini söylersem yalan söylemiş olurum. Çoğum onu bir daha göreceğimi de düşünmemişti.

"Biliyorum."

Tam fikrini deęiřtirip projeyi yapmama izin vereceęini dūřūnūrken, banktaki mūzik kutusunu kapıp nefes veriyor. "Gitmem gerekiyor. Bir haftalıęına yolculuęa ıkıyoruz."

Her parçam ona řirketi arayıp yerime birini isteyip istemedięini ya da daha sonra aramayı planlayıp planlamadıęını sormak istiyor. Ama sadece benim burada olmamdan bile bunalmıř gūrūnūyor, o yūzden sormuyorum.

Onun yerine, "Bu eski mūzik kutusu da neyin nesi?" diye sorarak onu durduruyorum.

şakacı bir şekilde geri çekiliyor. "Kendine dikkat et Hart. Aradığın terimin *klasik* olduğuna inanıyorum."

Gūlūmsemenin dudaklarımda belirmesine izin vermemeye çalıřıyorum, ama kısa bir an için oraya doęru yol buluyor. "Bu *klasik* mūzik kutusu da neyin nesi?"

Omuz silkiyor. "H    alıřıyor. Bozuk olmayan bir řeyi neden deęiřtirelim ki? Ve ocuklar istedikleri kadar bana bok atabilirler, ama takımda iyi mūzik zevki olan tek kiři benim."

"Bunun için rica ederim."

Derin ve dolu dolu gūlūyor ve ben bunu vūcudumdaki her sinirde hissediyorum.

Bu sesi duymayalı uzun zaman olmuştu ve özlemiştim.

"Saçmalık," diyor kahkahaları arasında. "Mūzik zevkiniz için rica ederim."

"Ne tür bir hayal dünyasında yaşıyorsun, DeLuca?" O gamzeler yanaklarına batıyor, eski halime bir anlık bakış Rio hayata geri dönüyor. "Sadece erkek gruplarını dinlediğin sağlam bir yıl vardı. Birlikteyken de başka bir şey dinlememe izin vermezdin."

"Aynen  yle! Buna tat deniyor. ."

"Bir keresinde bana hazırladığın karışık kaseti dinlerken bana yanlış grubun adını söylemiştin çünkü gerçekten aralarındaki farkı bilmiyordun. Hepsinin sesi aynıydı."

Gülüyorum ve kendimi iyi hissediyorum. Hafif ve nostaljik. "Tanrım, bunu nasıl hatırlıyorsun? Çok uzun zaman önceydi."

"Boktan bir müzik zevkin olduğu yılları unutmak zor, Hal. Hafızama kazındı ve iyi bir şekilde değil." Dikkati tekrar soyunma odasına kayıyor, sanki bu eğlenceli saçma sapan konuşmayı çok rahatlama dan bitirmek istiyormuş gibi. "Gerçekten gitmem gerekiyor. Yetişmem gereken bir uçak var."

Anlayışla başımı sallıyorum ve aramızdaki o rahat anın geçmesine izin veriyorum. "Tamam."

Hemen arkasını dönmüyor ama sonunda dönüyor ve soyunma odasının girişinde duraklıyor. Arkasına dönüp bakmadan benimle konuşuyor. "Üzgünüm ama şu anda yenileme konusunda size bir cevap veremem."

"Anladım."

Kendi kendine bir kahkaha atıyor. "Ama sen seviyor musun?" Yalvaran yeşil gözleri omzunun üzerinden bana bakıyor. "Beş dakika sonra hiçbir şey olmamış gibi yine öyle hissediyorum. Altı ayı düşün. Tekrar öyle olmasını istemiyorum. Her şeyden sonra, olamaz."

Çünkü yıllar önce ona gerçeği söylemedim. Bunun için beni affetmek istemiyor.

Ben de onu affetmek istemiyorum.

"Anlıyorum." Tamamen yenilmiş bir halde, sadece başımı sallıyorum. "İyi yolculuklar Rio."

Bununla birlikte, ona bir daha bakmadım. Oradan ayrılıp sadece altı ay daha çalışacağım işime geri dönüyorum.

Bölüm 6

Rio

"Yeterince yiyor musun?"

Telefona gülüyorum. "Evet, anne. Telefonu kapatmama izin verseydin şu anda yemek yiyor olurdum."

"Hey, şimdi. Otuz dört saat boyunca seninle çalıştım. Seni istediğim kadar telefonda tutabilirim. Bunu sakın unutma."

"Bu yirmi yedi yıl önceydi. Artık bunu kafama kakmayı bırakmanın zamanı geldi."

"Ben senin annenim. Hem *İtalyan* annen. Sana suçluluk duygusu aşılacak benim işim," diyor. "Beni özleyorsun musun, özlemiyor musun?"

"Tanrım," diye kıkırdıyorum. "Tabii ki seni özledim. Pazar yemeği nasıldı? Ve neden hâlâ yemek pişiriyorsun?"

Beni hoparlöre aldığını anlayabiliyorum çünkü tahta kaşığın metal tencereye sürtünme sesi hattan çok net duyuluyor. Pazar akşam yemeğine Pazar öğle yemeği de denebilir, yani gecenin bu saatinde hâlâ yemek yapıyor olması için hiçbir neden yok.

"Moreno'ların torunu bir haftalığına ziyarete geldi ve bugün onu buraya getirdiler. Bolonez sosumu çok sevdiğini söyledi, ben de onlara bir parti yapmam gerektiğini düşündüm. Büyükannesi ve büyükbabasını ziyaret ederken acıkırsa diye. Carla hiçbir zaman mutfağa düşkün biri olmadı."

"Anne," diye azarladım.

"Bana 'Ma' deme. Bolonezimin ne kadar iyi olduğunu biliyorsun. Mahallenin en iyisi."

Ona başımı sallıyorum ama aynı zamanda düşüncesi bile ağzımı sulandırıyor. Hiçbir şekilde haksız değil.

Chicago'da tüm arkadaşlarımla birlikte yediğimiz aile yemeklerini ne kadar sevsem de, hiçbir şey annemin çocukken hazırladığı Pazar ziyafetiyle kıyaslanamaz. Pazar günlerimiz neredeyse her zaman tüm mahallenin akşam yemeğine gelmesini içerirdi. Büyüdüğüm yerle ilgili en sevdiğim şeylerden biri buydu. Herkes bir anlamda aileydi.

Evden uzaklaştığımdan beri tek gerçek endişem o oldu. Uzakta yaşamamanın verdiği suçluluk duygusu bana ağır geliyor. Ne de olsa ben tek çocuğum ve böyle yetiştirildim. Çocuklar belli bir yaşa geldiklerinde ebeveynlerine bakarlar.

Pazar günleri görüşmek onun için bir zorunluluk, ancak hafta boyunca da rastgele arar ve mesajlaşırız. O tanıdığım en iyi kadın, beni her zaman destekledi ve yıllar boyunca çok zor zamanlar geçirdi. Elinden gelenin en iyisini yaptı ama tek oğlu olarak onu korumak istiyorum.

Ve evet, ben kendi kendimi ana kuzusu ilan ettim ve bundan hiç utanmıyorum.

"Bugün kim geldi?" Ona sordum.

"Mahallenin olağan şüphelileri, bingo gecemden birkaç hanım ve Mikey amcan."

Babamın erkek kardeşi son bir yıldır her Pazar yemeğine geliyor ve annemin mahalle arkadaşları çocukluğumdan beri çocukluk evime geliyorlar.

Mahalle on temel aileden oluşuyordu ve önceki nesiller ben hayatta olmadan çok önce aynı evlerde yaşıyordu. Dolayısıyla Hart'lar kasabaya taşındıklarında sadece benim dünyamı sarsmakla kalmadılar, mahalledeki herkes yeni aileye ilgi duymaya başladı.

"Tatlı olarak semifreddo yaptım," diye devam ediyor. "Anne! Bu da ne böyle? O benim favorim."

"Eve taşınırsan belki bir şeyler bulabilirsin. Boston'dan haber var mı?"

Indy'nin ofisinin kapısını kapatıyorum ve arkadaşlarımla beni duyamayacağından emin oluyorum. "Sezon bitene kadar somut bir şey olmayacağını biliyorsunuz."

Telefonda iç geçiriyor. "Sadece eve dönmeni istiyorum, *Tesoro*." "Biliyorum. Bunun üzerinde çalışıyorum."

Telefonda bir sessizlik var. Evet, çocukluğumun takımı için oynamak isterdim. Aileme daha yakın yaşamak isterdim. Ama bu, onun için yapmam *gerektiğini* düşündüğüm suçluluk duygusu olmadan olmaz.

Gerçek şu ki, Chicago ile sözleşmemi erken uzatmamış olsam da, ayrılmak istediğime henüz karar vermedim. Burayı seviyorum. Arkadaşlarım burada. Bir bakıma burada bir çocuktan bir erkeğe dönüştüm ve henüz buradan ayrılmaya hazır olduğumdan emin değilim.

"Bana haftanı anlat," diyor. "Sonra gitmene izin vereceğim."

Hiç tereddüt etmeden aklım Hallie'ye gidiyor.

Onu geçen pazartesi antrenman çıkışında, tıpkı lisedeyken yaptığı gibi beni beklerken bulduğumu hayal ettim.

Onu tekrar görmenin nasıl bir his olduğunu. Yanımdaki evde uyduğunu bildiğim için uykusuz kalışım. Onunla bir anlığına şakalaşmak ne kadar doğru geldi. Kalçalarını ve uyluklarını saran mavi beyaz kareli eteğiyle pistte ne kadar da güzel görünüyordu. Üzerine, karnının bir kısmını gösterecek şekilde kırpılmış eski bir Harley-Davidson sweatshirt giymişti ve hem altın hem de gümüş takılarla süslenmişti. Bir keresinde bana stilin kuralları olmadığını söylemişti ve o zamandan beri bu slogana göre yaşıyor.

Hallie, ister moda ister iç tasarım olsun, her zaman şık olmuştur. İsteddiği her şeyi giyebilecek özgüvene sahipti ve bu özgüven her tarz kıyafetin onun için işe yaramasını sağladı. Başkalarının denemekten korktuğu, tuhaf veya gürültülü görünen parçalar bile, Hallie onları havalı hale getirmenin bir yolunu buldu.

Bir keresinde, sırf birini seçemediği için tırnaklarının her birini farklı bir renge boyadığı bir dönemden geçti ve bu küçük tuhafılık bile okulumuzdaki kızlar arasında bir trend başlattı.

Onu Şimdi tekrar gördüğümde, Wren'in evinde yaptığı tadilatı gördüğümde, yaratıcı ifadenin hiçbir yere gitmediğı çok açık.

Ama anneme bunların hiçbirini anlatmadım. Onu tekrar gördüğümden beri her gün çocukluk komŐumu düşündüğümü ve Hallie'nin artık Chicago'da yaşadığını kesinlikle söylemiyorum. Bu sadece benim eve taşınma zamanımın geldiğini söylemesine neden olur.

Bunun yerine, oyunlarımı ve o haftaki seyahatlerimi değ rlendiriyorum. Bana bingo gecesinde ne kadar para kazandığını anlatıyor. Bir sonraki iş için Boston'da olacağım zaman için geçici planlar yapıyoruz ve en yakın arkadaşıma aile yemeklerimizden biri için  nl  Bolonez sosunu nasıl yapacağını öğretmesi için onu ve Indy'yi yakında görüntülü aramaya alacağıma söz verdikten sonra gitmeme izin veriyor - sanki onu yemek yaparken izleyerek b y memiŐim ve zaten nasıl yapacağımı tam olarak biliyormuŐum gibi.

" z r dilerim," diyorum Indy'nin ofisinden çıktığımda arkadaşlarımı çoktan Shays'lerin yemek masasının etrafında bulmuştum. "Bir Şey kaçırdım mı?"

"Hayır. Çocukları  st katta uyuttum," diyor Stevie.

Stevie takım arkadaşım Evan Zanders ya da bizim deyimimizle Zee ile evli ama ben Stevie ve Indy ile yıllar önce takımımızın özel uçağında uçuş görevlisi olarak çalıştıkları sırada tanıştım. O ve Zee tanıştığımız ilk yıl bir araya geldiler ve ekibimizin geri kalanı da oradan Őekillendi.

Indy daha sonra Stevie'nin erkek kardeşiyle evlendi ve Chicago'nun MLB takımında oynayan ya da oynamıŐ olan Rhodes kardeşler daha sık gelmeye başlayınca dört arkadaş daha katıldı. Kai Rhodes eşi Miller ile küçük oğluna bakıcılık yaptığı yaz tanıştı ve Isaiah Rhodes da eşi Kennedy ile takımın sağlık ekibine katıldığında tanıştı. Rhodes ailesinin dört  yesi Shay'lerin evindeki Pazar yemeklerine gelmeye başladı ve böylece dokuz kişilik küçük Chicago ailemiz oluŐtu.

Evet, *dokuz*. Çünkü benim dıŐımda herkes eŐleŐti.

Miller masada kocasının yanına oturuyor. "Yemin ederim Max her hafta arkadaşlarını göreceği için o kadar heyecanlanıyor ki yatma vakti geldiğinde o kadar yorgun oluyor ki burada evde olduğundan daha iyi uyuyor."

Indy masanın karşısından gülümsüyor. "Çocukların birbirlerini bu kadar çok sevmesine bayılıyorum."

Çocuklar artık beşini birden ifade ediyor. Bir zamanlar sadece Max'in aile yemeği sırasında üst katta uyuyor olması, bir sürü küçük çocuğa dönüştü.

Zee ve Stevie'de bir tane var. Ryan ve Indy'nin iki, Kai ve Miller'ın da öyle. Isaiah ve Kennedy çocuk sahibi olmayı düşünemeyecek kadar kariyerlerine odaklanmış durumdalar ve ben ... şey, ben de bekârım, yani bu da var.

Hepimiz masanın ortasındaki pizzalara yumuluyoruz ve ben süt içermeyen peynirli olandan birkaç dilim almayı ihmal etmiyorum. Pizzalar ev yapımı ve Shays'lerin dışarıdaki yeni tuğla fırınından yeni çıkmış.

Ryan, Miller'ın bu yılın başlarında şehir merkezinde açtığı ikinci pastanesini kastederek "Miller, yeni yer nasıl gidiyor?" diye sorduğunda tabağıma bir porsiyon salata ekliyorum.

"Harika. Ekip işin başında, bu yüzden artık işler yolunda gittiğine göre ben de biraz elimi taşın altına koyabiliyorum. O lokasyon için yeni bir genel müdür işe aldım. Adı Beth, Oregon'dan buraya yeni taşındı ve harika biri. Zeki. Düzenli. Bekâr." Miller son kelimeyi uzatıyor.

Sekiz arkadaşım da dikkatlerini bana çevirirken bir lokma salata alıyorum.

"Ne?" Yavaşça soruyorum, gözlerim etrafımdaki herkesi tarıyor.

Isaiah şaşkınlıkla başını eğiyor. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"İyiyim. Neden?"

Zee, "Bir şeylerin yanlış gittiği çok açık," diyor.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Stevie'nin mavi-yeşil gözleri kısılır. "Miller'ın yeni genel müdürü. Şehirde yeni. Bekar."

"Biliyorum. Ben de duydum. Pastaneyi sağlam birinin sevindim."

"İşte bu kadar. O hasta," diye araya girer Kennedy. "Ben doktorum. Bunu bilirdim."

"Bu senin işaretin." Indy omzunu benimkine doğru itiyor. "Bu *her zaman* senin işaretin."

Oh.

Kai bana, "Bence onu seversin," dedi. "Onunla tanıştım. Güzel kız."

"Tamam," diye homurdanıyor Miller. "O *kadar* da iyi biri değil." Kai'nin bilmiş gülümsemesi yayılır. "Kıskanç." Şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Her zaman."

Bir kolunu Miller'ın omuzlarına dolayarak onu kendine çekiyor ve siyah saçlarının tepesine bir öpücük konduruyor. Miller da en az bizim kadar biliyor ki aslında kıskanmıyor, kıskanmasına da gerek yok. Kai başka hiçbir kadına onun ona baktığı gibi bakmamıştır.

"Söylemeye çalıştığım şey," diye devam etti Kai, "*Rio* için iyi bir kız olabileceğiydi."

Indy heyecanla doğruluyor. "Daha fazla katılamazdım."

Kaşlarımla şaşkınlıkla çatılıyor. "Onunla tanışmadın bile." "Ve ne zaman bu hiç *seni* olmaktan alıkoydu? ilgileniyor musun?"

"Ben sadece ..." Tereddüt ediyorum. "Sanırım bir süreliğine flört olayına ara vereceğim."

Indy'nin diğer tarafından Ryan yemeğini yutuyor. "Kahretsin."

Kennedy'nin gözleri büyür, ağzı hafifçe açık kalır.

"Düşündüğümünden daha hasta."

"O kadar da büyük bir mesele değil." Dikkatimi tabağıma geri veriyorum. "Her ilk buluşmada aynı küçük konuşmaları yapmaktan bıktım. Sadece biraz ara vermeye ihtiyacım var."

Stevie'nin gülümsemesi bilmişliğe dönüşüyor. "Ve bunun geçen hafta antrenmanın dışında seni bekleyen biriyle hiçbir ilgisi yok mu?"

Hemen Zanders'a döndüm. "Sen lanet bir dedikoducusun."

Yüksek sesle gülüyor. "Gerçekten ona söylemeyeceğimi mi sandın? Ona her şeyi anlatırım. Özellikle de arkadaşımız birine daha önce hiç görmediğim bir şekilde baktığında."

Stevie, "Adı Hallie," diyor.

"Peki *Hallie*'ye tam olarak nasıl bakıyordu?" Isaiah Zee'ye sorar.

"Kennedy ile evlendiğin zamanki haline çok benziyordu. Aşk hastası bir aptala benziyordu. Ve ben karasevdadan bahsetmiyorum. Orada bir geçmiş vardı."

Her çift göz bir kez bana doğru dönüyor.

Başımı salladım. "Neden bilmiyorsun."

Miller'ın ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Gördüğüm kadarıyla tarih kısmını inkar etmiyoruz."

"Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" Hallie ile ilgili herhangi bir konuşmadan kaçınmak için pizzamdan bir ısırık alarak soruyorum.

"Elbette." Ryan diyor. "Ne zaman o ve ev Yenileme başlıyor mu?"

Tanrım. Bu konudan uzaklaşamıyorum.

Açıklamak için çok fazla şey var. Hallie'nin kim olduğu, evle ilgili geçmişimiz ve şimdiki durumumuz. Tadilatın neden başlamadığı. Daha önce hiç kimseye bu şekilde bakmamışken neden ona aşk hastası bir salak gibi bakarken yakalanmış olabileceğimi.

Çünkü hiçbiri bir zamanlar benim onun için aşk hastasıydı.

Buradaki hiç kimse daha önce aşık olduğumu bilmiyor. Yıllar boyunca hepsinin kendilerini bulmalarını en ön sıradan izlemiş olsam da, benimkini onlardan çok önce bulduğumu kimse bilmiyor.

En azından ben öyle sanıyordum.

Evle ilgili ne yapmam gerektiği konusunda kafam hâlâ o kadar karışık ki, Hallie'yi tekrar görmenin şokunu hâlâ yaşıyorum ve bunu açıklayacak gücü kendimde bulamıyorum.

"Masaya bir şişe daha şarap getireceğim." Oturduğum yerden kalkarak boş kırmızı şarap şişesini

Ben. "Mutfaktan bir şey isteyen var mı?"

Grup sessizliğini koruyor ve ben mutfağa saklanmak için yemek odasından çıkarken her bir çift gözün üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Ellerimi önümdeki tezgâha dayayıp derin bir nefes almadan önce boş cam şişeyi geri dönüşüme atıyorum.

Hallie'nin Chicago'da olduğunu öğreneli sadece bir hafta oldu ve şimdiden her şey birbirine karışmış gibi geliyor. Sanki aramızdaki her şeyi Boston'da bırakmak ve ondan bahsetmemek hiç yaşanmamış gibi davranmama yardımcı olacakmış gibi, geçmişimizi bunca zaman en yakın arkadaşlarımdan sakladım.

Benim için hiçbir şey yapmadı. Sadece son altı yılımı sanrılı bir inkar durumunda yaşayarak, kendime her şeyden incinmediğimi söyleyerek ve bilinçaltımda herkesi ilişkimizle karşılaştırarak geçirdim çünkü aradığım şey buydu.

"Peki, kim o?" Indy tezgahtan yeni bir şişe şarap almak için yanıma uzanarak soruyor.

Nefes vererek yüzümü ona dönüyorum, kollarımı göğsümde kavuşturarak mutfak tezgahına yaslanıyorum. "Ev projem için görevlendirilen tasarımcı o."

Indy şişenin ağzını açarken tek kaşını kaldırıyor. "Ne istediğimi biliyorsun Rio."

Stevie mutfakta bize katıldı. "Oh, bana aldırmayın, ben ..." Yapacak bir şey, şu anda mutfakta olmasını gerektirecek bir neden arıyor. "Şaraba yardım ediyorum."

"Ben de bulaşık yıkıyorum," diyor Kennedy, lavaboya tek bir tabak taşıyarak. Tek bir *temiz* tabak.

"Dürüst olacağım. Meraklı davranıyorum." Miller mutfak tezgahının üzerine atlayıp oturuyor. "Dökül bakalım. Kız kim?"

Bu beni çok güldürdü.

Kadınlarla, özellikle de *bu* kadınlarla olan arkadaşlıklarımda, erkeklerle olan arkadaşlıklarımdan farklı bir şekilde değer verdiğim bir şey var. Bazen erkeklerle dertleşmeye ve zor şeylere gülüp geçmeye meyilliyizdir.

çok abuk. Ancak zor bir konuyu tartışmam gerektiğinde, hayatımdaki kadınlardan daha empatik ve anlayışlı bir yaklaşım görme eğilimindeyim.

Hallie hakkında konuşmak istediğim biri varsa o da bu dört kişidir.

Yemek odasındakilerin yarısı kadar göz üzerimdeyken sonunda itiraf ettim: "Boston'da birlikte büyüdük. Komşu kızıydı."

Mutfakta çok fazla bilmiş gülümseme bana geri yansıyor.

"Bizim ... *kirli* bir geçmişimiz var ve ben bilmeden evi yenilemesi için onu işe aldım. Geçen haftaya kadar burada yaşadığını bilmiyordum ama o olduğunu anladığımda projede başka birinin olması gerektiğini açıkça belirttim."

"Antrenman dışında olan bu muydu?" Stevie soruyor. "Tekrar düşünmemi istemek için oradaydı. O olduğunu söyledi. Ev üzerinde çalışmak için aresizdi. Tam zamanlı olarak işe alınabilmek için patronuna neler yapabileceğini göstermesi gerekiyormuş ya da onun gibi bir şey. Sanırım bir staj programında ama kalıcı bir pozisyon istiyor."

Kennedy'nin gülümsemesi sempatikleşir. "Onu en son ne zaman gördünüz?"

Boston'daki o son günlerin görüntüleri zihnimi dolduruyor. Hayatımın en kötü zamanıydı ve son altı yıldır bunu unutmak için elimden geleni yaptım.

"Askere alındıktan kısa bir süre sonra, kalıcı olarak buraya taşınmadan önce."

"İkinizin arasında ne oldu?" Miller soruyor.

Garip bir korumacılık dalgası göğsümü bir zırh gibi . Hallie ve benim kirli bir geçmişimiz olsa da, bu hala *bizim* geçmişimiz ve içimdeki her şey bunun böyle kalmasını istiyor. Ne kadar incinmiş olursam olayım, arkadaşlarımdın onun hakkındaki ilk izlenimlerinin böyle olmasını istemiyorum. Hiçbir şeyin onun hakkındaki fikirlerini arpıtmasını istemiyorum.

"Bunun onunla benim aramda kalmasını tercih ederim."

Kızların her birinin omuzları düşüyor, başları eğiliyor ve sanki kaderlerinde olan bir yeniden bağlanmanın romantik komedi versiyonunu oynuyorlarmış gibi büyük üzgün gözlerle bakıyorlar.

"Siz dördünüz bana öyle bakmayı kesebilirsiniz." Miller'ın gülümsemesi sıırtmaya dönüşür. "Ne gibi?"

"Sanki bunun o olduğunu düşünüyorsun. Sanki kaçan oymuş ve bu bizim ikinci şansımızmış gibi. Böyle bir şey olmayacak, bunu aklınızdan çıkarın. İnanın bana, geçmişte aramızda o kadar çok kötü şey yaşandı ki, şimdi aramızda iyi bir şey olması mümkün değil."

Indy bakmaya en isteksiz olduğum kişi, çünkü sonunda baktığımda yüzündeki farkındalığı görüyorum. Ben bir şey söylemeden, o biliyor. Belki Hallie ve benimle ilgili tüm detayları değil ama o kızı sevdiğimi ve bu yüzden kalbimin kırıldığını bildiğini söyleyebilirim.

Sonra mümkün olan en Indy şeyi yapar ve olumlu olanı bulur.

"Dürüst olmak gerekirse, evinizi daha iyi kim tasarlayabilir?" diye soruyor. "Seni tanıyor."

Bu ifadenin ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikri yoktur.

"İkinizin arasında her ne olduysa," diye devam ediyor,

"Detayları bilmiyorum ama gerçekten ona yardım etmek isteyen bir parçanız kalmadı mı? Sana bu şekilde geliyorsa, işe gerçekten ihtiyacı olmalı ve ona yardım *etmemeyi* kabul edebileceğini düşünemiyorum."

Lanet olası Indy.

Azı dişlerim birbirine sürtünüyor, çenem tıkırdıyor çünkü bir kez daha *bu* ifadenin ne kadar doğru olduğunun o da farkında değil.

Hallie Hart'la tanıştığım günden beri ona karşı bir zaafım var ve kararlılığım azalırken, onu son gördüğümünden bu yana geçen yıllar içinde bu zaafımın hiç değişmediğini fark ediyorum.

Indy gururla gülümsüyor. "Sadece bir düşünce," diyor diğer kızlarla birlikte beni mutfakta bırakmadan önce.

Küçük pislik.

Telefonum cebimde ağırlaşıyor, çıkarıp ona ulaşmam için bana yalvarıyor. Hallie'nin yeni telefonunu bulmak için zaman harcıyorum.

Ona mesaj atmadan önce rehberimdeki numarayı -bu hafta başında Wren'den istemiş olabileceğim bir numara- aradım.

Ben: *Yarın başlıyorsun.*

Bölüm 7

Hallie

Yaş 13

"Mutlu yıllar, Hallie kız." Bayan DeLuca önümdeki masaya on üç mumu yanan ve dilek tutmam için hazır olan bir pasta koyuyor.

Etrafıma baktığımda babamın kollarını annemin omuzlarının ön kısmına dolamış, onu kendisine doğru tuttuğunu görünce gülümsüyorum. Herkes doğum günüm için şarkı söylerken Bay DeLuca'nın elini karısının elinin içine sokmasını izliyorum. Luke ve Rio masada benim karşımda oturuyor ve gözüm Rio'ya takılıp onun herkesten daha yüksek sesle şarkı söylediğini fark edince göğsümde bir kızarıklık oluşuyor.

Şarkı biterken bir daha ona bakacak halim yok ve mumlarımı üflerken kesinlikle göz teması kurmuyorum.

Dileğim tüm yıl boyunca olduğu gibi aynı. Çimenlerden bir karahindiba kopardığımda, gökyüzünde kayan bir yıldız gördüğümde ya da saatin 11:11 olduğunu fark ettiğimde dilediğim şeyle aynı.

Luke öne doğru oturup dirseklerini önümüzdeki masaya dayadıktan sonra "Ee, ne dilemiştiniz?" diye sorduğunda ebeveynlerimiz birbirleriyle sohbet etmek ve gülüşmekle meşguldü.

"Sana söylemeyeceğim."

"Oh, hadi ama. Ne oldu? Bize söylemek istemediğin aptalca bir aşkın mı var? Seni tekrar sevmesini falan mı diledin?"

Gözlerim kardeşimin yanında oturan Rio'ya kayıyor, yanaklarım alev alev yanıyor. "Kapa çenen, Luke. Hayır, ben-"

"Bize söyleyemez," diye araya giriyor Rio. "Aksi takdirde gerçekleşmez."

Bana gülümsüyor, gamzeleri yanaklarına batıyor ve bu benim de gülümsememi sağlıyor.

"Her neyse." Luke ağzına atmadan önce parmağını beyaz kremanın üzerinde gezdiriyor. "Zaten muhtemelen gerçekleşmeyecek."

"Lucas William Hart," diye azarlıyor annemiz. "O pis parmaklarını kardeşinin pastasından uzak tut. Hallie sana bir parça bile vermeye karar verirse, o senin parçan olacak." Masadan pastayı kapıyor. "Hadi bakalım. Ben dilimleyeyim, sen servis yap."

Luke gözlerini deviriyor ve annemize mutfakta yardım etmek için oturduğu yerden kalkıyor.

Rio masanın karşısına geçip sessizce benimle konuşuyor. "Onu dinleme. Dileğin gerçekleşecek."

O nazik yeşil gözler yemek odasının ışığı altında parlıyor, siyah saçları dağınık bir şekilde yüzüne düşüyor. Çok sevimli ve hiçbir şeyden haberi yok. Midem takla atıyor.

"Teşekkürler."

Sırıtsı bir tarafa doğru eğiliyor, yumuşak ve gerçek, tıpkı onun gibi. "Mutlu yıllar, Hal."

Tamam, eğer ailelerimizin bana bakmasına neden olmadan çılgık atabilseydim, kesinlikle atardım. Bana Hal demesine bayılıyorum. Sanki sadece ikimizin sahip olduğu bir sır gibi.

Boston'a taşınmamızın üzerinden tam iki yıl geçti ve bu süre içinde Rio ve Luke on dört yaşına girdiler ve en iyi arkadaş oldular. Ve Rio ve ben ... şey, biz de arkadaşız, ama bu Luke ile olan arkadaşlıktan farklı. Birlikte spor yapıyorlar ve kızlar hakkında konuşuyorlar. Onlar sekizinci sınıftayken ben hâlâ yedinci sınıftayım. Rio benim evimde yatıya kaldığında, Luke'un odasında kalıyor ve ağabeyim onlarla takılmama asla izin vermiyor.

Ama Luke yanımda olsa da olmasa da Rio bana hep iyi davranıyor ve kardeşim Rio'yla arkadaş olduğumuzu bilmese de kesinlikle öyleyiz. Bundan eminim. Bu yıl doğum günümde bana aldığı hediyelere bir bakın. Onları annesinin seçmediğini biliyorum.

Büyüyünce iç mimar olmak istediğimi bir tek Rio biliyor ve bana kareli kağıtlarla dolu bir defter hediye etti. Evleri kuşbakışı çizmeyi, düzenler tasarlamayı seviyorum ve bunu daha önce çizgili kağıtta yapıyordum, ancak ızgara versiyonu çok daha iyi olacak.

Penceresinden, taşındığımızdan beri odamı üç kez boyadığımı ve mobilyaları sayamayacağım kadar çok kez yeniden düzenlediğimi izledi. Bana neden sürekli değiştirdiğimi sorduğunda, ona iç mimar olmak için nasıl çalıştığımı anlattım.

Ayrıca doğum günüm için bana yeni bir kaset aldı ve başka biri olsaydı bana bir CD alırdı çünkü artık kasetler çok daha popüler ama ben hala kasetlerin daha iyi olduğunu düşünüyorum. Rio'nun hediyelerimi kendisinin seçtiğini buradan biliyorum.

Luke hem ailemize hem de DeLucas'lara tabakları dağıtmadan önce önüme bir dilim pasta koyuyor.

"Bunu yaptığınız için teşekkür ederim Bayan DeLuca," diyorum ilk ısırgımdan önce. Şeytan yiyeceği pastası dilime değer değmez ağzımda eriyor.

Hem Luke hem de Bay DeLuca bu yıl doğum günlerinde bu pastadan yediler ve her ikisi de o kadar güzeldi ki, benim doğum günüm için de bu pastayı istemem gerektiğini anladım.

Rio'nun annesi beni arkamdan sıkıca kucaklıyor. "Senin için her şeyi yaparım, tatlı kızım."

Dikkatim Rio'nun bir kez daha bana gülümsediğini görmek için yukarı yöneliyor.

"Mia, bu tarife ihtiyacım olacak," diyor annem. "İki çocuğum da buna bayılıyor ve hiçbir konuda anlaşamıyorlar."

"Senin için yazdım bile, Steph." Bayan DeLuca mutfağı işaret eder ve ikisi birlikte dışarı çıkarlar.

görüş.

Luke ve Rio sadece en iyi arkadaşlar değil, annelerimiz de öyle. Her şeyi birlikte yapıyorlar. Doğum günlerini planlıyorlar, araba paylaşımlarını ayarlıyorlar ve sayamayacağım kadar çok kez onları geç saatlere kadar arka verandada bir şişe şarabı paylaşırken yakaladım. Bir metre ötede yaşıyor olmamız işe yarıyor.

Sanırım babalarımızın da en iyi arkadaş olduğunu söyleyebilirsiniz, ama babaların en iyi arkadaşı olur mu emin değilim. Birbirlerine hiç böyle hitap etmediler ama her Pazar gününü ya birlikte futbol izleyerek ya da Bay DeLuca'nın garajındaki eski arabası üzerinde çalışarak geçiriyorlar.

Ailemiz bu yaz hepimiz için Florida'ya bir aile tatili bile planladı. DeLucas'lara bu kadar yakın yaşamak en iyisi ama bazen kendimi dışlanmış gibi hissediyorum. Bazen ağabeyim ve arkadaşının peşine takılmaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum ve Luke genellikle bunun için bana zor anlar yaşıyor. Sonra annelerimiz beni de onlara katılmaya davet ediyor ama bu o kadar eğlenceli olmuyor.

"Mutlu yıllar, bebeğim." Babam başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Ne kadar büyüdüğüne inanamıyorum. Annene tıpatıp benziyorsun."

"Mutlu yıllar Bayan Hallie," diye ekliyor Bay DeLuca. "Teşekkür ederim."

Yavaşça garaja gitmeden önce pasta dilimlerini bitiriyorlar ve beni yemek odasında sadece çocuklarla baş başa bırakıyorlar.

"Yeni Mario Kart oyununu aldım," diyor Luke Rio'ya. "Oynamak ister misin?"

"Kesinlikle."

Gitmek için ayağa kalkıyorlar ve Rio yarı yolda durup bana döndüğünde Luke çoktan ön kapıya varmış oluyor. "Gelip oynamak ister misin, Hallie?"

"Hayır," diye sızlanıyor Luke. "Nasıl yapılacağını bilmiyor." Rio'ya bir gülümseme veriyorum. " değil.

Yine de teşekkürler."

Dikkati benden kardeşime, sonra tekrar bana yöneliyor ve masaya dönüp yerine oturuyor.

tekrar. "Bugün senin doğum günün. Ne yapmak istersin?"

"Gidip oynamalısın."

"Rio, gidelim," diye yalvarıyor kardeşim ön kapıdan. "Sen önden git. Ben burada kalacağım."

"Bu çok aptalca. O iyi." "Sana sonra yetişirim."

Rio bana dönüyor ve Luke ön kapıyı biraz fazla sert ve biraz fazla yüksek sesle kapattığında irkilmiyor bile.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye tekrar sorar.

Omuz silkiyorum, kardeşimle gitmek yerine burada kalmak isteyeceği kadar ilginç bir şey arıyorum.

"Luke sana arkadaşlık bilekliği seti almış," diyor. "Onları yapmak ister misin?"

Kıkırdıyorum. "Bunu yapmak istemezsin."

Kahkahalarımı gülümsüyor. "Yaparım! Ama bana nasıl yapılacağını öğretmelisin."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Doğum günün için sana bir tane yapacağım."

"Tamam." Açılmış hediyelerimin bulunduğu masanın diğer tarafındaki seti alırken yüzümdeki sırıtış yüzünden yanaklarım acıyor. Bunu yaparken gözüm DeLucas'ların bana aldığı yeni müzik kutusuna takılıyor. "Bunları yaparken müzik dinleyebilir miyiz?"

"İyi olur," diyor Rio. "Sana aldığım yeni kaseti dinlemek ister misin?"

Şu anda olduğumdan daha fazla yanabileceğimden emin değilim. "Evet, kulağa hoş geliyor."

Yeni müzik kutusu CD de çalışıyor ve kaset bulmak giderek zorlaştığından, değiştirmek zorunda kaldığımda bunun işe yarayacağından eminim. Ama şimdilik yeni kasetimi yerine oturtuyorum.

"Önce hangi şarkıyı çalacaksın?" diye soruyor.

Parça listesinden bir şarkı seçmek için acele etmiyorum çünkü bunun hatırlamak isteyeceğim bir an olduğunu biliyorum ve hangi şarkıyı seçersem bir sonraki şarkım o olacak

Yılın mixtape' çünkü uzun bir süre geri sarıp tekrar tekrar çalmak isteyeceğim.

Bitirdiğim mixtape'imın üzerine on üç rakamını yazdım, bir "H" ve bir kalp ile imzaladım. Bilirsin, Hallie Hart için. Hart gibi kalp. Her neyse, bu benim yeni imzam ve bunu seviyorum.

Saatlerdir bu mixtape'i bitirmek için çalışıyorum ve sonunda masamdan başımı kaldırdığımda gökyüzünün zifiri karanlık olduğunu ve ışık olarak sadece ayın parıltısının olduğunu görüyorum.

Penceremin dışında, DeLucas'ların evini bizimkine bağlayan çatıda oturan bir kişi var. Rio'nun odasını benimkine bağlayan aynı çatı.

O olduğunu bilmesem belki de korkardım. Birkaç kez gecenin bir yarısı uyandım ve onu dışarıda sırt üstü uzanmış, aya bakarken gördüm. Orada ne yaptığını hiç sormadım, neden hala uyanık olduğunu hiç sormadım. Belki de onu görebildiğimi bilmesini istemediğim içindir. Sanırım bu pek mantıklı değil. Odalarımızdan birbirimize sürekli el sallıyoruz, yani tabii ki onu görebildiğimi biliyor. Sanırım onu yapmaması gereken bir şey yaparken yakalamışım gibi hissetmesini istemedim. Odalarımızın arasındaki çatıda oturmaktan vazgeçmesini istemedim.

Geç oldu ve komodininin üzerindeki saate baktığımda doğum gününe sadece yirmi dakika kaldığını görüyorum. Eğer okul gecesi olsaydı, annem uyuduğumdan emin olmak için çoktan kontrol ederdi, ama bugün Cumartesi ve Rio bütün gün benimle takılmak için gönüllü olduktan sonra, belki de onu yakalasam sorun olmazdı.

Penceremi aralıyorum ve soğuk bahar havası bir anda yüzüme çarpıyor. Fısıldıyorum ama sesim onun duyabileceği kadar yüksek. "Ne yapıyorsun?"

Bana doğru döndüğünde, başı belaya girecekmiş gibi yüzü panikle kazınmış, ama sadece ben olduğumu fark ettiğinde, ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Uyuyamıyorum. Hâlâ ayakta ne yapıyorsun?"

"Doğum günümün tadını
çıkarıyorum." "Burada
eğlenmek ister misin?"

Aman Tanrım. Çığlık atmamak için dudaklarımı kapalı tutuyorum. Yemin ederim bu doğum günü dileği bu yılki diğer tüm dileklerden çok daha güçlüydü.

"Çatıda olduğumuz için başımızın belaya gireceğini düşünmüyor musun?"

Omuz silkiyor. "Henüz kimseye yakalanmadım. Senin dışında. Ama yakalanmak zorunda değilsin."

Yine de istiyorum.

Penceremi daha da açıp çıkıntıya bakıyorum. Sadece bir ayak kadar düşüyor ve çatının bu kısmı tamamen düz. Cesaretimi kaybetmeden önce, pencere pervazına oturmadan önce bir bacağımı çıkıntının üzerinden sallıyorum ve diğer bacağımı da dışarı çıkarıyorum.

Neyse ki mevsim normallerinin dışında sıcak bir hafta geçirdik, bu yüzden kar ya da buz konusunda endişelenmiyorum. Şu anda hepsi erimiş durumda, ama yine de evlerimizin arasındaki çatının ortasında onunla buluşmak için ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünüyorum.

Ben temkinli bir şekilde otururken kıkırdıyor ve o zaman fark ediyorum ki kar yağmıyor olsa da hava hala buz gibi ve uyku tişörtümün üzerine bir sweatshirt giymeyi akıl edemedim. Ama aynı zamanda odama geri dönüp bunu kaçırma riskini de almak istemiyorum.

Olabildiğince sıcak tutmak için dizlerimi göğsüme yakın tutuyorum.

Omzunu benimkine doğru itiyor. "Doğum günün iyi geçti mi?"

"Evet."

"En sevdiğin kısım neydi?"

Bu.

"Belki bu sabah annenle tırnaklarımı yaptırmaya gideriz?"

Ona göstermek için ellerimi uzattım.

"On farklı renk mi?" diye soruyor gülerek. "Karar veremedin mi?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum.

"Senin odan gibi." Yatak odamın duvarlarını yeni boyadığım pencereme doğru sallıyor.

Bu sefer, dört duvarın her birini yeşilin farklı bir tonunda yapmaya karar verdim. Bu hoşuma gitti. Şimdilik.

"Annem seni seviyor," diyor. "*Onun* kızı olmanı istediğinden eminim."

Kıkırdıyorum ama yaparken dişlerim takırdıyor. "Üşüdün mü?"

Çabucak başımı sallıyorum. Bana odama geri dönmemi söylemesini istemiyorum. "Hayır. Ben iyiyim."

Kapüşonunun fermuarını açıp kollarını dışarı çıkarıyor. Bileğine bağladığım dostluk bileziğini . O da benim için bir tane yapmaya çalışıyordu ama düğümleri çözmekte zorlandı ve sadece birkaç santimini bitirebildi.

Almam için kapüşonunu uzattı. "Üşümeyecek misin?" diye sordum.

"Ben hokey oynuyorum. Soğuğa alışkınım. Yeterince sıcakım."

Kaçmak isteyen heyecanlı sesleri bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Kollarımı deliklerden geçirdiğimde kazağı vücut ısısından dolayı sıcacık oluyor ve o kadar çok onun gibi kokuyor ki, kokusunun liflere işlemiş olabileceğini düşünüyorum. Ellerimi saklarken derin derin içime çektiğim kokuyu bastırmaya çalışıyorum, buraya geldiğim için çok heyecanlı olduğumu fark ediyorum, doğum günü mixtape'im hâlâ elimde.

Aramızda bir sessizlik var, ikimiz de çatıda oturmuş aya bakıyoruz. Bir şey arıyorum, söyleyecek herhangi bir şey, anı mümkün olduğunca uzatmak istiyorum.

"Hokey antrenmanı nasıldı?" Ben sordum.

Rio omuz silkiyor. "Bu bir antrenmandı. Çok fazla oynayamadım."

"Belki gelecek hafta daha fazla oynayabilirsin."

"Muhtemelen hayır." İç çekiyor. "Diğer çocuklar benden çok daha iyi."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü tamamen haksız değil. Birçok maçına gittim ve oynamaya başladığında takım arkadaşları kadar iyi olmadığı çok açık. Daha iyi bir patenci oldu ama sopa ve disk kullanma konusunda çok iyi değil. Yine de genelde sahada olmaktan heyecan duyuyor.

"Sanırım istifa edeceğim."

"Ne?" Geriye doğru sarsılıyorum ve düşeceğimi düşünmüş gibi beni sabitlemek için uzanıyor. Güvende olduğumu anlayınca elini hızla bacağımdan çekiyor. "Neden bıraktın ki?"

Gerçekten açıklamak zorunda mıym gibi kaşlarını kaldırıyor.

"Gelecek yıl lise takımına giremeyeceğim, o zaman ne anlamı var ki? Belki de Luke ile lakros oynamayı denemeliyim. En azından patenlerin üzerinde aptal gibi görünmem."

Sesindeki yenilgi beni üzüyor. Hokeyde en iyisi olmasa bile her konuda çok pozitifdir.

"Lakros sever misin ki?" diye sordum. "Bilmem. Belki."

Hayır, .

"Bence bırakmamalısın."

Beyaz bir soğuk hava bulutu üflüyor ve şu anda donmakta olduğunu biliyorum. "Neden olmasın?"

"Çünkü NHL'de oynamak senin hayalin. Boston Bobcats için. Favori takımın."

"Bu asla , Hallie. Ben iyi değilim."

"Bunu bilemezsiniz. Gelecek yıl lisede olacaksın ve koçların daha da iyi olacak. Sen de daha iyi olacaksın. Oynayamasanız bile sizi izlemek için maçlarınıza gitmeyi seviyorum."

Sessiz kalıyor ve bu çok fazla şey söylediğimi hissettiriyor, bu yüzden sessizliğin çok rahatsız edici hale gelmesini önlemek için ellerimle oynuyorum.

Rio göz ucuyla kucağıma bakıyor.

"O ne?" diye soruyor, giydiğim kazağın cebine doğru başıyla işaret ediyor, orada bariz bir dikdörtgen çerçeve var.

"Oh, bu şey ..." Çıkarıyorum. "Bir karışık kaset."

Etikete bakıyor. "On üç mü? On üç şarkı mı?" "On üç, kaç yaşında olduğum gibi."

"Peki bu ne?" diye soruyor, işaret parmağı H ve kalbin üzerinde geziniyor.

"Ben. Hallie Hart. H ve bir kalp."

Kalbin yanlışlıkla çizdiğim fazladan bir kuyruğu var, iki ucun birleşmesi gereken yerde durdurmadım.

Rio kusuru gizlemek için parmağıyla kapatır. "Bu harika. H kalp. Hallie Hart."

Gülümsememi engellemekten yanaklarım acıyor. "Hangi şarkılar?" diye soruyor.

"Tümbenim şarkılar gelen Bu Yıl. Benim önemli an şarkıları."

"Hepsini bir araya mı getirdin? Tek bir kasete mi?"

"Evet. Bu benim bunu yaptığım üçüncü yıl, yani şu anda üç var."

Onaylarcasına başını sallıyor. "Bu çok havalı, Hal." Gözlerim kucağımda, biraz utanarak dönüyorum. "Teşekkürler." "Dinleyebilir miyim?"

Bu dikkatimi çekti. "Dinlemek ister misin?"

"Evet ve bu şarkıları senin için önemli kılan şeyin ne olduğunu bana anlatmanı istiyorum."

Oh.

"Şey . . . I . . . Bilmiyorum. Bazı şarkılar iyi şarkılar değil. Sadece önemli bir şey olduğunda dinlediğim şarkılar, anlıyor musun? Muhtemelen müziği sevmeyeceksin."

"Hala dinlemek istiyorum."

"Ben ... ama ..."

"Lütfen?" diye nazikçe sorar. sinirlerimi yıkıyor.

"Tamam." Ona uzattım. "Bunu dinlemek için alabilirsin. Bir tane daha yapabilirim."

Yeşil gözleri parlıyor. "Gerçekten mi?" "Evet, eğer istersen."

"Kesinlikle, istiyorum. Sadece . . . Dinlemek için bir yolum yok. Kaset çalan hiçbir şeyim yok."

"İstersen yeni müzik kutumu kullanabilirsin." "Şimdi dinlemek ister misin?"

"Şimdi mi?" Gözlerim kocaman oldu. "Gece yarısı oldu ve ... ve ..." Kaşlarını kaldırıyor ve ben anında kendimi aptal gibi hissediyorum. O daha yaşlı.

Muhtemelen sokağa çıkma yaşağı benimki kadar erken değildir. O ve diğer sekizinci sınıflar muhtemelen gece yarısından sonra hep ayakta kalıyorlar.

"Henüz yorgun değilim," diyor. "Senin odanda dinleyebiliriz. Sesi kısık tutarız."

Ne? Daha önce hiç benim odama gelmemiştii. Geldiğinde hep Luke'un odasındaaydı ama artık hiçbir parçam yorgun değil.

Bu harika. Gece yarısından sonra odamda müzik dinlemek. "Tamam," diye kabul ediyorum. "Sadece sessiz ol ki Luke'u uyandırmayalım.

Ya da ailemi. Yoksa Luke'u uyandırmamı mı istersin? İstersen o da odama gelebilir."

"İstemiyorsan dinlemek zorunda değilsin. Sadece ikimiz dinleyebiliriz."

Bu gerçekleşiyor olamaz. Bu şimdiye kadarki en iyi doğum günü.

Rio sessizce pencereden beni takip ediyor. Ben komodinin üzerine müzik setini kurarken, o da etrafı geziyor.

"Odanı sevdim," diye fısıldıyor. "Pencereden sana el salladığımda olduğundan daha da serin."

Duvara iğnelediğim bazı çizimlerimi kontrol ediyor, yüzme ve futbol kupalarım dikkatle bakıyor. Fasulye torbalı sandalyeme oturuyor ve kardeşim gibi hala sakladığım bebek battaniyem için benimle dalga geçmiyor.

Hâlâ kapüşonunu giyerek yatağıma oturuyorum ve Rio uzanıp yanındaki yere uzanıyor, ellerini bağlayarak

elleri arkada.

"İlk şarkıda ne oldu?" diye soruyor.

Oh, wow. Tamam, bu oluyor ve düşündüğümde çok daha utanç verici olacak.

"Ben ... şey, benimle dalga geçme ama bu çocuk geçen yıl bahar tatilinden hemen önce benden hoşlandığını söyledi."

Hızla doğruluyor ve sadece ay ışığında bile kaşlarının birbirine kenetlendiğini görebiliyorum. "Kim?"

"Kevin Gross."

Rio'nun yüzü tiksintiyle buruşur. "Kevin Gross? Hallie, iğrenç. Soyadının Gross olmasının bir nedeni var. Bu adam ders aralarında böcek topluyor ve onları cebinde saklıyor."

"Neredeyse bir yıl önce oldu!" Fısıldayarak bağırdım. "Ve bilmiyorum. İlk kez biri benden hoşlanıyordu, yani evet. Hatırlamak istedim. Bana söylemeden hemen önce bu şarkıyı dinliyordum."

Rio oflayıp puflayarak tekrar uzandı. "Oynat şunu."

"Waterfalls" hoparlörlerden sessizce süzölmeye başlarken oynatma düğmesine basıyorum.

Başını sallıyor. "Kevin Gross için bir TLC şarkısını mı harcadın? Vay be."

Gölüyorum, onun pozisyonunu taklit etmek için yatağında geriye doğru uzanıyorum.

Tüm şarkıyı sessizce dinliyoruz ve ikinci şarkı çalmaya başlamadan önceki uzun duraklama sırasında Rio sessizce yerden "Hallie?" diye soruyor.

Ben de fısıldıyorum. "Evet?"

"Sen de Kevin'dan hoşlandın mı?" "Hayır. Öyle değil."

Bir uzun duraklama daha var.

"Belki bu sana ilk kez söylendi ama birisinin senden ilk kez hoşlanmadığını biliyorum."

Gözlerim o kadar hızlı açılıyor ki kafamdan fırlayacakmış gibi hissediyorum. Kendisini mi yoksa başkasını mı kastediyor? Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve daha cesur ona ne demek istediğini sorardım. Ama ben . Sormuyorum

ve bunun yerine, hayatımın geri kalanında bu tek cümle üzerinde düşünmeye karar verdim.

Bir sonraki şarkı çalmaya başladı ve sanki bana potansiyel bir bomba atmamış gibi tamamen rahat bir şekilde, "İkinci şarkı senin için neden önemli?" diye sordu.

Bölüm 8

Rio

"Hepsi bu kadar olduğuna emin misin?" Hallie telefonda soruyor. "Çünkü gerekirse işten izin alabilirim. Oraya arabayla gidebilirim."

Tasarım firmasının konferans salonunun köşesinde volta atıyor, aynı üç ya da dört adımı tekrarlıyor, telefonu kulağına sıkıca tutuyor.

Telefonu çaldığında ilk tasarım danışmanlığımıza başlıyorduk, bu yüzden kulak misafiri olup olmadığını görmek için tereddütlerle omzunun üzerinden kontrol ettiğinde şu anda konferans masasında oturuyorum.

Tabii ki kulak misafiri oluyorum.

Omuzlarındaki ve sırtındaki her gergin kas, perişan olduğunu ve bir şeylerin yanlış gittiğini haykırıyor. Ve sanki içgüdüsel olarak, kendi bedenim beklenti içinde, neye ihtiyacı olduğunu görmek için bekliyor, varlığımın her lifi umurumda olmadığına inanmak istese de.

"Bana söz ver Luke," diye devam ediyor, yüzünü duvara dönerek. "Daha da kötüleşirse beni arayacaksın." Ağabeyi diğer hatta öyle bir şey söylüyor ki omuzları bir santim düşüyor. "Teşekkür ederim. Tamam. Ben de seni seviyorum. Hoşça kal."

Bana sorunun ne olduğunu söylemesini bekliyorum ama açıklamıyor. Bunun yerine aramayı sonlandırıyor ve masaya dönmeden önce bir köşede kendini toparlamaya çalışıyor.

Dizüstü bilgisayarını açıp toplantımıza devam etmeye çalışırken dudaklarında sahte bir sırıtma var. "Bunun için üzgünüm."

"Sorun nedir?"

Başını sallıyor, sanki sahte olduğunu anlamayacakmışım gibi zoraki gülümsemesini ağzından uzatıyor.

"Kardeşinle her şey yolunda mı?" diye sordum. "Her şey yolunda."

Benimle göz teması kurmuyor. "Hallie, bir şeylerin ters gittiği çok açık."

"Rio, lütfen. İkimiz de beni üzen bir şeyin gerçekten umurunda biliyoruz."

Keşke bu doğru olsaydı. Bu kızı daha az önemseyebilseydim hayatım çok daha kolay olurdu.

"Doğru mu?" Hallie'nin dikkati nihayet benimkiyle buluşuyor ve ona cevap vermem için beni sınıyor.

Ama o bana öyle bakarken, gözleri iri, meraklı ve ela iken cevaba odaklanamıyorum.

Çok ela.

Ne kadar güzel olduklarını, ışığa bağlı olarak kahverengiden çok yeşile meylettiklerini neredeyse unutuyordum. Birlikte bir korku filmi izlediğimizde nasıl kapandıklarını. Ağzını öptüğümde nasıl usulca kapandıklarını. Geri kalanını öptüğümde nasıl karardıklarını, göz bebeklerinin nasıl patladığını.

O da bana bakıyor ve dudakları hafifçe aralandığında dikkatim dudaklarına kayıyor.

Kahretsin, onları kaçırdım.

İlk öpüştüğümüz zamanı hala hatırlıyorum.

Son seferini de hatırlıyorum ve bu anı beni aramızda doğal olarak yaşayan aptal küçük büyüden kurtarıyor.

Ne halt ben?

İşte bu yüzden, bunca yıl sonra bile, Hallie Hart ile aynı odada yalnız kalmak benim için kötü bir fikir. Aramızdaki çekim hala devam ediyor ve bundan nefret ediyorum.

"Evet." Boğazımı temizliyorum. "Telefon görüşmeleri bittiyse, belki toplantımıza geri dönebiliriz."

O ela gözleri acıyla parlıyor ve *bundan* neredeyse *ondan* nefret etmek istediğim kadar nefret ediyorum.

Çok kaba.

"Nasıl ..." Avuç içimi enseme sürtüyorum. "Luke nasıl bu arada?"

Zihinsel kırbacım sayesinde bana şaşkınlıkla bakıyor, ama yüzü hızla kaşlarını çatıyor. Kardeşini sormak kesinlikle yanlış bir şeydi. Kız kardeşiyle en son konuştuğumdan beri eski arkadaşım ile konuşmamıştım.

Hallie'nin dikkati tekrar bilgisayar ekranındaydı. "O iyi."

"Hâlâ Boston'da mı?"

"Minneapolis'in güneyinde aslında."

"Minnesota'ya geri mi taşındı? Hiç haberim yoktu."

Sanki azı dişlerini birbirine vuruyormuş gibi çenesi titriyor. "Peki sen nasıl yapardın? Boston'dan ayrıldığından beri ikimizle de konuşmuş değilsin ve Luke onu hayatından bu şekilde çıkarman için yanlış bir şey bile yapmadı."

O haklı.

Luke yanlış bir şey yapmadı ama ben gençtim, incinmişim ve tüm acımı bu duruma yakın olan herkesten çıkardım.

Luke büyürken iyi bir arkadaştı. Elbette, biz küçükken kız kardeşine karşı hıyarlık yapıyordu, ama bunu aştı ve tam anlamıyla koruyucu bir ağabey oldu. Gençlik yıllarımda tamamında Luke benim kardeşim sayılırdı ama taşındığımda, Hallie'yi kontrol etmek için onu aramanın cazibesine kapılmamak için telefonumdan onun iletişim bilgilerini sildim.

Evet, Luke benim için önemliydi ama bu ilişki, kız kardeşinin hayatımda sahip olacağı önemin yanında bir mum bile olamazdı.

Hallie bileğini çevirip saatini kontrol ettikten sonra dikkatini tekrar dizüstü bilgisayarına veriyor. "Sadece toplantıya odaklanalım," diyor. "Geç oluyor."

Saat daha dört.

"Olunacak daha önemli bir yer mi var?" Ben soruyorum.

Bana cevap vermiyor. Bunun yerine, cevapların hiçbirini bana sormaya gerek duymadan bilgisayarında bir müşteri profili formu doldurmaya odaklanıyor. Tam adım, yaşı, doğum günüm.

Aramızdaki bağı mesafeli tutma çabalarımın rağmen göğsümde uzun zamandır hissetmediğim tuhaf bir sıcaklık var. O kadar çok ilk buluşmaya gittim, o kadar çok kez en sevdiğim rengin ne soruldu ki, bu iyi hissettiriyor. Biliniyor olmak, sadece temel şeyler olsa bile, *güzel* bir his.

Ama onunlayken iyi hissetmiyorum, onun yerine saati tekrar kontrol ederken yakaladığımda itiyorum.

"Yap sen var diğer planlar veya Bir şey mi?
I mayıs Yanılıyor olabilirim ama bu iş için bana
yalvaran siz değil miydiniz?" "Evet." Bir ısılıkla çıktı. "Ama
toplantımız saat iki için ayarlanmıştı, dört için değil. Başka bir
taahhüdüm var.

Beşe kadar orada olmalıyım."

O lanet herifin görüntüsü aklıma geliyor. Maçımda onun yanında oturuyordu. Buzun dışında şiddete başvuran biri değilimdir ama içimdeki her şey bizi ayıran camın sihirli bir şekilde yok olmasını diliyordu, böylece uzanıp onu lanet olası boynundan yakalayabilirdim.

Tamam, bu biraz dramatik oldu ama Hallie'yi tekrar görmekle kalmayıp onu başka biriyle görünce hissedeceğim kör sahiplenme duygusunu beklemiyordum. *Ben* olmayan biriyle.

"Randevu mu?" Sormadan edemiyorum.

Bilgisayarda çalışıyor, zaten bildiği bilgileri dolduruyor. "Tam olarak seni ilgilendirmiyor, değil mi?"

Yani bu bir evet.

Toplantımıza geç kaldım çünkü işte sıkışıp kaldım. Yarın akşam Dallas'a karşı oynayacağımız maçtan önce izlemem için bana ekstra film verdiler ve daha sonra sağ baldırımı çalıştırmak için antrenman odasında daha fazla zamana ihtiyacım vardı çünkü son zamanlarda alışılmadık şekilde gergindi. Sağlık personeli

tedavi olana kadar gitmeme izin vermedi. Geç kalmak istememiştim. Aslında tasarım firmasını aradım ve geciktiğim için özür diledim ama şimdi keşke buraya gelmek için daha fazla zaman harcasaydım diyorum. Keşke onu burada daha fazla tutmak için bir bahanem olsaydı.

Sandalyede arkama yaslanıp parmaklarımı birleştiriyorum ve ellerimi karnımın üzerine koyuyorum. "Bu toplantının mümkün olduğunca eksiksiz geçtiğinden emin olmalınız."

"Gerçekten mi? Böyle mi?"

"Ne de olsa burası benim evim Hallie. Benim güvenli alanım. Dış dünyadan uzak durduğum yer. Bu zaman alacak ve tüm dikkatini vermeni hak ediyor."

Gözlerini deviriyor. "Biraz verebilirsin, Rio. Anlıyorum. Geç kalmamı sağlayacaksın."

Hiç gitmemesini sağlayacağım.

Yanımdaki sandalyede oturan Hallie bir bacağını diğerinin üzerine atıyor ve telefonunu çıkarıp muhtemelen o her ona gelmeyeceğini bildiren bir mesaj yazıyor.

Hıyar gibi davranmak doğal gelmiyor, özellikle de ona karşı, bu yüzden suçluluk duygusu çabucak yerleşiyor. Bir yanım ona boş ver, gitmesi gerektiğini söylemek istiyor ama bir yanım da başka biriyle randevusu olduğunu bilerek yaşamaktansa suçluluk duygusunu sineye çekmeyi tercih ediyor.

Burada yaşamadığı zamanlar bir şeydi. Kendime yalan söylemekte, onun var olmadığına inanmak için kendimi kandırmakta ve böylece onun çıktığını düşünmek zorunda kalmamakta oldukça iyiydim. Ama buna kendi gözlerimle şahit olmak tamamen farklı.

Bu yüzden, adı her neyse gelmeyeceğini bildirmek için mesajı bitirmesine izin .

Bugün tamamen siyah giyinmiş. Dizleri yırtık siyah kot pantolon. Bacaklarına ve kıına çılgınca şeyler yapan topuklu siyah botlar. Siyah saten bir gömlek, st düğmeleri açık, gümüş ve altın kolyelerin kat kat düşüp arkasında kaybolurken alay etmesine izin veriyor.

Çok güzel.

Her zaman öyleydi .

Ama bunun ötesinde, onun hakkında en sevdiğim diğer şeyleri hatırlıyorum. Güçlü ama şefkatli. Kararlı ama nazik. Bir zamanlar dünyada en sevdiğim şey sadece onunla birlikte olmaktı. İtiraf etmeme izin verirsiniz, Hallie Hart'ı özledim.

Mesaj yazarken, kısa siyah saçlarını kulaklarından birinin arkasına atarak yüzünü ve boynunu mükemmel bir şekilde görmemi sağladığını izliyorum. Çenesinin yumuşak açısı. Burnunun sevimli eğimi. Dolgun kaşları ve hafif çilleri.

"Saçını seviyorum."

Hay . Bunu yüksek sesle mi söyledim?

Dikkati bana yöneldiğinde bu doğrulandı, o kara kaşları çatılmış, bir kez daha kafası karışmıştı.

Bu ikimizi de yapar.

Keşke beynimin içini görebilseydi, şu anda tam bir karmaşa içinde olduğumu fark ederdi. Bir ileri bir geri, ona nasıl davranacağımı bilememek, güvenli bir orta yol bulamamak. Her şey boka sardığından beri birlikte vakit geçirmedik ve açıkçası şu anda onun yanında nasıl davranmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok.

"Az önce ne dedin sen?" diye soruyor.

"Saç kesimin. Sana çok yakışıyor. Seni gösteriyor. Ne zaman kestirdin?"

Yanaklarına bir sıcaklık yayılıyor, pembenin bir tonuna dönüşmelerine izin veriyor ve inşa ettiği duvarın gergin omuzlarıyla birlikte biraz düştüğünü gözle görülür bir şekilde izliyorum. "Yaklaşık altı yıl önce. O zamandan beri kısa tutuyorum."

Ben gittikten sonra demek istedi.

daha fazla gerilim var.

Gözlerimle tekrar buluşmasını bekliyorum. "İyi görünüyorsun, Hal."

Çok hoş.

Ne yapıyorum ben? Ya ondan nefret etmek istiyorum ya da etmiyorum. Yemin ederim, bu toplantılara bir başkasının da katılması gerekecek ki ağzımdan aptalca ve dürüstçe bir şeyler kaçırmayayım.

Hallie'nin dikkati tekrar bilgisayarına kaydı. "Ev hakkında konuşmalıyız. Yenileme için umutlarınız. Genel hedefleriniz."

Boğazımı temizliyorum. "Evet, evet. Evet, bu iyi bir fikir."

Aramıza uzanıp sandalyesinin bacağını buluyorum ve çekiyorum,

Koltuğunu benimkiyle aynı
hizaya getirdi. "Ne
yapıyorsun?"

Biliyorsam ne olayım.

"Ben ... uh ... bilgisayar göremedim."

Sonunda bir kahkaha atmadan önce kaşları kenetleniyor. "Her zamanki gibi çekicisin, DeLuca."

"Teşekkürler, b-" *Tanrı'ya şükür* kendimi durduruyorum. ". .
. Hallie."

Bu neredeyse dil sürçmesi gibi bir şeydi.

Neyse ki hiç etkilenmiş görünmüyor, yani küçükken yaptığım gibi ona neredeyse "bebeğim" diye hitap ettiğimden haberi yok. Bazen normal, günlük konuşmalarda kullanıyordum. Bazen mesajlaşırken. Her zaman kıyafetlerimiz açıkken.

Profesyonel. Çalışıyorum. İlişki, kendime hatırlatıyorum.

Ama belli ki bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Onunla değil.

Hallie'ye baktığımda tek gördüğüm geçmişimdeki kız, gerçek anlamda en sevdiğim kişi. Ama sonra onun artık o olmadığını hatırlıyorum, ben de artık aynı adam değilim ve bu beni kızdırıyor. Ona karşı ya çok rahatım ya da çok kabayım, oysa tek ihtiyacım olan profesyonel olmak.

"Eviniz için hedefleriniz neler?" diye soruyor. "Onun için planlarınız neler?"

Zihnimi tekrar elimdeki göreve odakladım. "İyi bir mahallede. İyi bir okul bölgesinde. Orada bir aile kurma niyetiyle aldım."

Hallie'nin parmakları durur, tuşların üzerinde gezinir.

Tam da bu toplantının daha da zorlaşamayacağını düşünürken.

"Peki bunu hâlâ kendin için düşünüyor musun?" diye sorduğunda ortam daha da gerginleşiyor. O evde bir ailen olmasını?"

Bana bakmaya cesaret ediyor, gözleri bundan çok daha fazla soru soruyor.

"Emin değilim," diyorum ona dürüstçe. "Ama satarsam, alıcının bir aile olacağını tahmin ediyorum, bu yüzden tadilatı buna yönelik yapmak pratik görünüyor. Ya benim ailemin evi ya da başka birinin evi."

Onca insan arasından onunla bu toplantıyı yapmak, özel bir tür berbatlık.

Hallie tekrar yazarak formdaki cevapları dolduruyor, ama sonra parmakları bir kez daha aniden duruyor. Dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve tüm vücudunu bana doğru çeviriyor.

"Gerçekten satmayı mı düşünüyorsun?" diye soruyor. "Daha yeni bir şey almak için mi?"

Chicago'da Wren'den başka kimse bunu söylediğimi duymadı. Ama Hallie. Eskiden her konuda ilk kişiydi.

"Boston'a geri dönmek için, aslında."

"Oh."

"Serbest oyuncu olana kadar bekleyip gelecek sezon bir teklifte bulunup bulunmayacaklarına bakacak olsaydım yani."

"misin?"

"Emin değilim. Henüz kesin bir karar vermedim ama bu da bir olasılık. Annem beni evde istiyor."

Yumuşakça gülümsüyor. "Eminim yanında olmanı özlediyordur."

Sonra bir şekilde daha da gerginleşiyor çünkü ailem bizim için konuşulacak güvenli bir konu değil.

"Ama evet, bu mantıklı," diyerek Hallie konuşmayı değiştiriyor. "Boston için oynamak her zaman hayaldi, değil mi?"

Onlardan biri.

"Başka kimse gerçekten bilmiyor, bu yüzden bu aramızda kalmalı," diye ekliyorum. "Wren'in bir fikri var. Zaten bu yüzden seni işe almak istedim. Gideceğimden emin değilim ama gitme ihtimalime karşı evin satılmaya hazır olmasını istiyorum. Wren'in kardeşi bu yıl içinde evini satışa çıkaracak."

aynı zamanda ben de yapabilirim. Bu yolu seçersem yatırımdan en yüksek getiriye elde edeceğimden emin olmak istiyorum."

Anlayışla başını sallıyor. "Uzun süre tadını çıkaramayacağınız bir tadilat için bankayı kırmadan evi güncelleyin. Mantıklı."

"Aynen öyle."

Bilgisayarını açıyor ve başka notlar yazıyor. "Arkadaşların ayrılmayı düşündüğünü bilmiyor mu?"

"Hayır. Yani, en yakın arkadaşlarım ya profesyonel sporcular ya da bir sporcuyla evli, bu yüzden sözleşmemi erken uzatmamamın ne anlama geldiğini muhtemelen anlıyorlardır. Ama açıkça bir şey söylemedim, o yüzden bunu aramızda tutabilirsiniz memnun olurum."

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Kime söyleyeceğim? Arkadaşlarını tanımıyorum."

"Ama muhtemelen onlarla tanışacaksın. Evimde çok zaman geçireceksin. Çok sık geliyorlar. Yollarınızın eninde sonunda kesişmesi kaçınılmaz gibi geliyor."

"Aramızda kalmasını istediğin başka bir şey var mı?" diye sormadan önce bir an tereddüt ediyor. Eğer onlarla tanışsam yani."

Gözlerim arıyor ve tam olarak ne sorduğunu anlıyorum. "Adını biliyorlar. Sanırım hepsi aramızda bir geçmiş olduğu gerçeğini anladılar ama detayları biliyorlar. Benim gördüğüm kadarıyla, buna ihtiyaçları yok." "Bana bir kez olsun içini dökmediğini ve

Benim hakkımda mı?" diye soruyor gülerek.

"Hayır." Ses tonum eşit. "Bir kere bile, Hal."

Kahkahası kesildi.

Daha fazla sessizlik.

"Benim hakkımda hiç kötü konuştun mu?" Ses tonumda biraz mizahla soruyorum.

"Sadece Luke'a."

"Peki ya baban? Tanrım, muhtemelen şimdi benden nefret ediyordur, ha?"

Vücudu geriliyor ve etrafımızdaki hava değişerek bir kez daha soğuyor.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. *Bizi* gündeme getirmeyi nasıl bırakacağımı. "Ev," diye yönlendiriyorum. "Eve odaklanalım."

Başını sallıyor, bu toplantının sürekli sarsıntısından kurtulmaya çalışıyor. "Evet, biraz daha anlat."

"Bu . Bir şeylere ihtiyacı var. Onu inşaatçıdan yepyeni aldım, yani aslında düz beyaz bir kutu."

Bunun onun için herhangi bir noktayı birleştirip birleştirmediğini görmek için bekledim, ama birleştirmedi.

"En azından hiçbir şeyi geri almak zorunda kalmayacağız" diyor. "Çalışmak için boş bir sayfamız var. Bu benim favorim. Bu eğlenceli olacak." Bir not defteri ve kalem alırken Hallie'nin dudaklarında içten bir gülümseme beliriyor.

O zaman anladım. Bunu yapıyor. Yıllardır konuştuğumuz hayali, büyük bir şehirde büyük bir tasarımcı için çalışmaktı. Hallie bunu yapıyor.

Farkına gururum kabarıyor.

Ve bu gurur da çelişkili hissettiriyor çünkü artık umursamamam gerekiyor ama tek görebildiğim komşu kızı, çocukluk odasını sayamayacağım kadar çok kez yeniden düzenlerken pencereden izlediğim kız. Hepsi buraya gelmek içindi.

"Hadi sevdikleriniz ve sevmedikleriniz hakkında konuşalım." Hallie defterin ortasına bir çizgi çeker, bir tarafına X, diğer tarafına da kalp koyar.

Şu lanet kalp. Onun tekrar bir kalp çizdiğini görmek benimkinin de atmasına neden oluyor.

Hallie'nin bir tarafı üst üste binen ve durması gereken yerin ötesine uzanan ve sonunda küçük bir ekstra fiske veren bir kalp versiyonu.

Bana ne oldu bilmiyorum. Muhtemelen onun sandalyesini kendime yaklaştırmama ve neredeyse ona "bebeğim" dememe neden olan delilikle aynı . Ama her ne ise, uzanıp işaret parmağımın ucuyla kalbin kusurunu kapatmamı sağlıyor.

Yemin ederim tüm oksijen odayı terk ediyor.

Parmağıma bakıyor ve o anda, on üç yaşından on dokuz yaşına kadar geçirdiği her doğum gününün şu anda zihninden geçtiğini biliyorum.

Çok hoş. Çok rahat. Çok nostaljik.

Bir an için, yan yana oturduğumuz eski zamanlardaki gibi hissediyorum. Ama sonra tekrar o kadar iyi hissettiremeyeceğini hatırlıyorum, bu yüzden elimi kalpten çekiyorum.

"Bunu neden yaptın?" diye sorar, sesi kısıktır.

Onu rahatlatmak için içimden gelen doğal eğilimi bastırıyorum ve bunun yerine "Hatırlamana bile şaşırdım" diyorum.

Bana baktığında kaşları çatılmıştı. "Ne?" "Bizimle ilgili bir şeyler hatırlamana şaşırdım .

Birbirimizi son gördüğümüzde geçmişimiz değil gibiydi."

Dilimden dökülen kelimelerin tadı korkunç.

Çok kaba, hemen fark ettim.

Sessizce oturuyoruz ve tam toplantımıza devam etmek için not defterini aldığını düşündüğümde, onun yerine çantasına koyuyor ve ardından dizüstü bilgisayarını alıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Ayağa kalkıyor, çantasını omzuna atıyor. "Gidiyorum."

Ne olduğunu anladığımda Hallie çoktan kapıdaydı.

"Bekle. Neden?" Ben de ayağa kalktım.

"Neden?" Küçümseyerek gülüyor ve yüzünü bana dönüyor.

"Sence neden Rio? Bunu yapabileceğimi, birlikte çalışabileceğimizi düşünmüştüm ama mümkün değil. Seninle olmaz."

"Hal-"

"Bir an eski sen oluyorsun, sonra bir pislik gibi davranıyorsun. Sonra da geçmişten bahsedip duruyorsun. Bir yol seç, Rio! İleri geri konuşmak çok yorucu. Ben sadece işimi yapmaya ve seninle bir iş ilişkisi kurmaya çalışıyorum ama sen buna izin vermiyorsun. Bu noktada, önümüzdeki altı ayı senin etrafında olmaktan dolayı zihinsel kırbaç geçirerek geçirmektense bu fırsatı kaybetmeyi tercih ederim."

Hay sikeyim. Belli ki sarkacı kötü yöne doğru çok fazla salladım.

Sakinleştirici bir nefes veriyor, yüzü bana değil kapıya dönük. "Eskiden en iyi arkadaşımdın ve evet, o zamandan beri birbirimizi görmedik, ama sevdiğim tatlı komşu çocuğunun anısına tutunmayı senin bu versiyonunla değiştirmeye tercih ederim."

Bana dönüp bakmadan gitti.

Bölüm 9

Hallie

Wren'in evine geldiğimde saat gece ikiye geliyordu.

Benim evim. Şu yaşadığım ev.

Buraya nasıl hitap edeceğimi bilemiyorum. Geçici bir yer olduğu için buraya ev demek doğru gelmiyor ama aynı zamanda uyuduğum ve tüm eşyalarımın bulunduğu yer de burası.

Arabamı kaldırıma yakın bir yere çekip garaj yolu yerine caddeye park ediyorum. Garaj yoluna park ettiğim tek zaman, taşındığım ve kutuları boşaltmam gereken geceydi. Arabanın bir tür sızıntısı olduğunu biliyorum ve evi yakında satışa çıkarmaya hazır hale getirmek için yaptığımız onca işten sonra, boktan arabamdan betonun üzerinde yağ lekeleri bırakarak değerini düşürmeyeceğim.

Motoru durdurup oturuyorum, kendimi evin içine sokacak iradeyi bulamıyorum. Barın arkasında geçirdiğim uzun gece sayesinde ayaklarımın tabanı kendi kalp atışlarına sahipmiş gibi hissediyor ve içeri girmek için ayaklarımın üzerine geri dönme fikri bana imkânsız geliyor.

Bu geceki vardiya zordu. Sayamayacağım kadar çok kez kazıklandım, biri hesabını ödemedi çekip gitti ve gömleğimden aşağı bir içki döküldü. Ve bunların hepsi Luke'un babamla ilgili o korkunç telefonundan ve Rio'yla yaptığım boktan toplantıdan *sonra* oldu.

Başlangıçta patronuma mesaj atıp geç kalacağımı söyledim, ancak tasarım toplantısı çok fazla olunca bara doğru yola çıktım. Bu gece bok gibi para kazandım ama güne başladığımdan daha fazla, yani bu da bir şeydir sanırım.

Sabahın ikisindeki sessizlik güzel. Gürültülü bir barda uzun bir vardiyanın ardından, tıkırdayan motorum sayesinde eşit derecede gürültülü bir sürüşten sonra sakinleştirici ve hoş karşılanmış. Hareket etmek istemiyorum. Bira kokulu kıyafetlerim ve korkunç kaymaz ayakkabılarımla burada uyumak istiyorum.

Başımı arkaya yasladım, gözlerimi kapatmak üzereydim ki, çevremde bir şekil dikkatimi çekti. Gecenin bir yarısı olduğu için muhtemelen biraz korkmam gerekirdi ama en ufak bir korku duymuyorum. Onu nerede görsem tanırım.

Rio ön basamaklarda oturuyor, dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini birbirine kenetlemiş, başını kaldırıp bana doğru bakıyor. Bu hızlı bir bakış değil, uzun süren bir bakış, bana ön basamaklarda olmasının nedeninin beni beklemek olduğunu bildiriyor.

Midem anında korkuyla doldu. Onunla yüzleşmek zorunda kalana kadar daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm. Bunu tekrar yapmaya hazır değilim, özellikle de sabahın ikisinde.

Elbette, toplantımızdan koşarak çıkmam biraz dramatikti, ama bu her şeyin bir araya gelmesiydi. Onu tekrar görmek. Yan dairede yaşamak. Kardeşimi sorması ve bana iyi göründüğümü söylemesi.

Cidden, bu da neydi böyle?

Sonra hemen, sanki çok nazik davrandığını fark etmiş gibi bir pislik olmaya çalıştı.

Beni yanlış anlamayın, Rio çok daha kötü şeyler söyleyebilirdi, ama adamın vücudunda doğal olarak kötü bir kemik yok. Sanırım beni en çok üzen, sanki ondan bunu hak ediyordum gibi bana karşı boktan davranması *düşünmesi* oldu.

İlerlemeye çalışıyorum, bir tür iş ilişkisi kurmaya çalışıyorum ama o sürekli geçmişî gündeme getiriyor - kalbimi yok ettiği ve beni onsuz bir hayatla baş başa bıraktığı geçmişî.

Merdivenlerden indiğinde dikkatim tekrar onu buldu ve ellerini cebine sokarak

eşofmanlarıyla, iki evimizi birbirine bağlayan çimenlikten geçerek bana doğru gelmeye başladı.

Dışarısı serin ama o siyah eşofman altı ve takımın verdiği kapüşonlu tişörtü içinde iğrenç derecede rahat görünüyor. Bukleleri biraz kıvrıcık, sanki duş almış ve sonrasında saçına herhangi bir ürün sürmemiş gibi, ama gözleri uyku ihtiyacıyla ağırlaşmış görünüyor.

Yine de bu saatte uyanık olmasına şaşırmadım. Zaman zaman bir enerji topu olduğunu hatırlıyorum ve bu kafein içmeden oluyor, ancak beyni ne zaman sakinleşmesi gerektiğini her zaman anlamıyor. Rio hiçbir zaman iyi bir uykucu olmadı. Onu gecenin bir yarısı, çocukluk yatak odalarımızın arasındaki çatıda otururken bulmam bunu kanıtlamaya yeter.

Ta ki on üçüncü yaş günümde müzik dinlerken yatak odamın zemininde uyuyakalana ve orada rahatça uyuyabileceğini fark edene kadar. Ondan sonra penceremi kilitlememeye başladım ve kendi başına dinlenemediğinde yatağımın yanında yerde uyumak için gizlice içeri girmeye başladı.

Tanrım, bu nostalji beni hasta ediyor. Bugünkü toplantı sadece onu özlememe neden oldu. Eski halini. Ama bu versiyonun artık var olmadığını açıkça belirtti.

Rio çimenleri tamamen geçip yanıma gelmeden önce, arabadan inip onu garaj yolunda karşılayacak gücü bulmadan önce servis önlüğümü, nakit bahşişlerimle birlikte çantama dolduruyorum.

"Hey," diyor, sesi yorgun, saatin geç olmasından mı yoksa görüşmemizin nasıl bittiği konusunda stresli olduğundan mı emin değilim.

Ondan bir metre kadar uzakta duruyorum, kollarımı iki yanımda . "Hey."

Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, kıyafetlerime bakıyor ve açıkça neredede olduğumu anlamaya çalışıyor. Aptal değilim. Bu gece bir randevum olduğunu düşündüğünü biliyorum ama onu düzeltecek de değilim. Adam profesyonel bir hokey oyuncusu.

oyuncu, annesini seviyor ve öyle görünüyor. Diğer kadınların benim her zaman gördüğümü görmediğini düşünecek kadar saf değilim ve kendimi onun aktif olarak biriyle çıkmadığına ikna etmeye çalışmayacağım. Yani ben olmasam bile, onun bu açıklamaya ihtiyacı yok.

"İyi misin?" Sesi nazikti. Başımı sallıyorum. "Sen iyi misin?"

"Evet. Hayır." Tereddüt ediyor. "Bilmiyorum. Daha önce konuşmamız gerek-"

"Şu anda tartışmak istemiyorum, Rio." Yanından bir adım atıp ön kapıya yöneldim. "Uzun bir gün oldu. Çok yoruludum."

"Buraya tartışmaya gelmedim." Beni durdurmak için elini pazıma doluyor ama nazikçe, devam etmek istesem beni tutmayacak kadar hafif. "Buraya özür dilemeye geldim."

Elini yüzüne doğru takip ediyorum ve onu dinlemem için yalvaran yeşil gözlerle karşılaşıyorum.

"Bugün için özür dilerim. I . . . Artık senin yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum, Hallie." Aynı elini ensesine sürtüyor. "Luke'u sorarak işleri garipleştirdiğimi biliyorum. Kalp meselesi. Seninle hep tek bir şekilde oldum ve şimdi kendime sürekli artık o insanlar olmadığımızı hatırlatmak zorunda kalıyorum."

Garip bir durum. Bunu uzun zamandır biliyordum. Kurabileceğimiz herhangi bir samimi, çalışma ilişkisinin, birbirimize göstereceğimiz herhangi bir hoşgörünün, asla eskiden birlikte olduğumuz zamanlara yaklaşamayacağını biliyordum. Ancak yine de, bunu ilgili diğer taraftan duymak hiç de iyi hissettirmiyor.

"Artık sana nasıl davranacağımı bilmiyorum" diye itiraf etmeden önce bir süre sessiz kaldı.

"Ben de bilmiyorum."

"Aramızda çok şey oldu ve senin yanındayken ister istemez bu konuyu açıyorum. Senden ya da Boston'da birlikte büyümemizden bir kez bile bahsetmedim.

Buraya taşındığımdan beri, birdenbire tekrar hayatıma girdin ve aklımdaki tek şey bu."

Şey . . . ouch.

İrkildiğimi fark etmiş olmalı.

"Siktir, öyle değil." Bana doğru bir adım atıyor, ellerini bir kez daha ceplerine sokmadan önce uzatıyor. "Şey, hayır. Sanırım tam olarak öyle." Yüzünde özür dileyen bir ifade var. "Demek istediğim ki, uzun süre sanki *biz* hiç *olmamışız* gibi davranmaya çalıştım çünkü seni düşünmek acı veriyordu. Senin hakkında konuşmak acı veriyordu. Ve şimdi, geçmiş hakkında düşünmeyi ya da konuşmayı bırakamıyorum çünkü sen buradasın ve bu nostaljik hissettiriyor." Gözlerini kısa bir süreliğine kapatıyor ve saçmalamasına bir saniyeliğine ara veriyor. "Sana hâlâ kızgınım Hallie, ama önümüzdeki bilmem kaç ayı sana karşı bir pislik gibi davranmaya çalışarak geçirmek de istemiyorum. Bu doğru gelmiyor."

Bu, şaşırtıcı bir şekilde, dudaklarımın sırtarak seğirmesine neden oluyor.

Bakışlarını bana doğru daraltıyor ama kendi ağzındaki gülümsemenin gerilmeye başladığını görüyorum. "Bana gülme, Hal."

"Kötü olmak için elinden geleni yaptığını biliyordum." Kıkırdıyorum. "Bu arada biraz çalışman lazım. Pislik olmaya çalışıyorsun. Tutarlılıktan yoksun."

Dudaklarının kenarlarında o çocuksu gülümseme beliriyor. "Biliyorum."

Dürüst olma sırası bendeymiş gibi hissediyorum.

"Seninle birlikte olmaya ve anlaşılamamaya alışkın değilim," diyorum ona. "Bunun nasıl yürüyeceğini anlamaya çalışmak dengemi bozuyor."

"*Bunun* işe yarayacağını sanmıyorum."

Kahretsin.

Elbette, bu öğleden sonra o anın sıcaklığıyla işi bırakmayı düşündüm, ancak bu Rio'nun beni *kovduğu* gerçeğini hazmetmeme yardımcı olmuyor.

"Eğer bu şekilde devam edersek, yani. Bu şekilde devam edersek işe yarayacağını sanmıyorum."

"Projede benim yerime geçmek istiyorsun."

Rio'nun kafası geriye gider. "Ne? Hayır. Hayır, senin yerini almak istemiyorum. Yeniden başlamak istiyorum."

"başlamak mı?"

O yeşil gözler biraz da utangaçlıkla yere bakıyor. "Eğer istersen."

"Ama benden nefret ediyorsun, unuttun mu?"

Dikkati hemen benimkiyle buluşuyor, sert bakıyor. "Senden nefret etmiyorum. İncindim, evet. Ama senden asla nefret edemem, Hallie."

Dudaklarım bir şeyler söylemek için aralanıyor ama sonra kelime bulamayınca kapanıyor.

Şimdi aramızda sık sık olduğu gibi yine o ağırlık çöküyor, ama buna izin vermemeye karar veriyorum. Eskiden aramızda bu gerginlik olmadan birlikte eğlenirdik.

Elini sıkamak için elimi uzatıyorum ve gözleri şüpheyile elimi takip ediyor.

"Merhaba. Ben Hallie Hart."

İlk tanıştığımız andan bir dejavu anı var, ben on bir yaşındayken o on iki yaşındaydı ve yan komşusu olan kendi yaşında bir çocuk olduğu için mutluydu.

Elime şaşkınlıkla bakarken onun da bunu hissettiğini anlayabiliyorum, ama sonra farkına varıyor ve dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Adını ve soyadını herkese söylemek zorunda değilsin," diyor, tıpkı yıllar önce ağabeyimin yaptığı gibi.

"Hoşuma gitti."

Elini benimkinin içine sokuyor ve avucunun benimkine doğru heyecan verici bir şekilde kayması, yıllardır kasıtlı olarak dokunmadığımızı hatırlatıyor. Hiçbir şey dostça ya da profesyonel hissettirmiyor, özellikle de başparmağının pedi nazik bir vuruşla parmak eklemimin üzerinden geçtiğinde.

"Ben de beğendim," diyor.

Elimi bırakmadan önce aynı başparmağını bileğimin iç kısmındaki yumuşak derinin üzerinde gezdirdiğinde elim hâlâ onun üzerinde.

O anda midemde garip bir şey oluyor. Tanrım, bunlar kelebek mi? Hayır, hayır değil çünkü

Bu adamın yanında tekrar heyecan duymamın imkânı yok. Yanılıyorum çünkü kelebekleri hissetmeyeli çok uzun zaman oldu. Tam olarak altı yıl.

Elini sıkmam için tekrar uzatıyor. "Peki, ne diyorsun? Evimin ve işinin iyiliği için arkadaş olmaya çalışalım mı?"

Arkadaşlar. Gülebilirim. Şu anda bulunduğumuz noktadan çok uzak görünüyor.

Bu sefer ben onun uzattığı ele bakıyorum. Yavaşça avucumu tekrar onunkine koyuyorum ve öncekinin aksine bu tokalaşma hızlı ve dostça.

"Arkadaşlar", kabul ediyorum.

Yanlış hissettiriyor. Tadı yalan gibi.

"Peki, sırada ne var?" diye soruyor.

Bizim için sırada ne var?

"Evi ."

Oh.

"Bugünkü toplantıyı yeniden yapmamız gerekiyor. Seninle üzerinden geçmem gereken bazı önemli şeyler vardı. Ve" evine doğru bakıyorum- "yakında evi gözden geçirmem gerekecek."

Hemen başını sallar. "Evi görmek istiyorsun. Benim evimi."

Kıkırdıyorum. "Ne de olsa bu işler böyle yürüyor."

"Çarşamba ya da Perşembe akşamı maçım yok, dolayısıyla o akşamlardan biri uygun olur."

Tina'nın hatırlatması, bu özel müşteri için esnek olmam gerektiği konusunda aklımda çınlıyor. Sorun şu ki, esnek olmak için istikrarlı bir gelirim yok. Çalışmam gerekiyor.

"Aslında akşamları benim için pek uygun değil. Toplantılarımızı iş saatleri arasında yapmak en iyisi olacaktır."

Merakla bana bakıyor ve gecelerimde ne yaptığımı anlamaya çalıştığını hissedebiliyorum ama burnunu sokmuyor. Çünkü biz arkadaş olmaya çalışıyoruz. Profesyonel, haddini aşmayan arkadaşlar.

"Cuma o zaman," diye teklif ediyor. "Sabah patenimden sonra ve maçımdan önce. Saat üç diyelim. Benim evimde."

"Cuma saat üçte. Bu sefer geç kalma."

Kıkırdıyor. "Elimden geleni yapacağım."

İkimiz de ne diyeceğimizi bilemeden aramızda bir an geçiyor ve Rio sonunda evime doğru eliyle işaret ediyor. "Geç oldu. Biraz uyumalısın."

Ben de onun yerine doğru aynı hareketi yapıyorum. "Sen de öyle yapmalısın."

"Evet, o konuda pek bir şey değişmediğini öğrenince şaşırmayacaksın. Gecede birkaç saat uyuyabilirsem şanslıyım."

Bir içgüdü gibi, artık çocuk olmadığımızı hatırlamadan önce dilimin ucuna geliyor. Birbirimizin evine gizlice girip uyuyamayız ve bunun hiçbir anlamı yokmuş gibi davranamayız.

Bunun yerine ona zayıf, yorgun bir gülümseme sunuyorum ve kapıma doğru gidiyorum. Kapıya ulaştığımda ve içeri girmeden önce omzumun üzerinden ona bakıyorum. "İyi geceler, *dostum*."

Yüzünü buruşturuyor. "Evet. Bunu sevmedim."

Kıkırdıyorum, ön kapının kilidini açıyorum. "İyi geceler, Rio."

Orada duruyor, elleri cebinde, içeri girmemi izliyor. "İyi geceler, Hal."

Wren benim için girişteki ışığı ve verandadaki ışığı açık bıraktı. Ön kapıyı arkamdan aynı anda kilitliyorum ama verandanın ışığını söndürmeden önce gözetleme deliğinden son bir kez ona bakıyorum.

Rio hâlâ orada duruyor, elleri ceplerinde, geniş bir duruşla kapıma bakıyor, sanki içinden beni görebiliyormuş gibi bakıyor.

Ama yapamaz, bu yüzden yakalanmanın sonuçları olmadan onu kontrol etmekten hoşlanıyorum.

Teknik olarak her zaman tanıdığım adam olduğunu anlıyorum, ama çok şey değişti. Daha kısa boylu olduğu, sivilceleri olduğu, diş teli taktığı ve vücudunda doğal bir atletik kemik olmadığı zamanlarda onun tanıdığım en tatlı çocuk olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi? *Aman Tanrım*. Eğer izin verirsem

Ona tekrar o gözle bakabilseydim ve son altı yıldan bıkmamış olsaydım, başım belada olurdu.

Son bir kez baktıktan sonra verandanın ışığını kapatıyorum ve ancak o zaman Rio nihayet eve dönüyor.

Bölüm 10

Hallie

Rio'nun ön kapısını çalmak için elimi kaldırıyorum ama onun yerine elimi yanıma bırakmaya karar veriyorum.

Teorik olarak, onun evinde çalışmanın garip olabileceğini biliyordum, ancak bunun ne kadar rahatsız edici olabileceğini gerçekten anlamam için kendime fırsat vermedim. Endişe beni gecenin büyük bir bölümünde ayakta tutana, yatağımda dönüp durana kadar bu ilk incelemeyi ikinci kez düşünmedim.

Bu hafta birbirimizi birkaç kez tesadüfen gördük. Bir sabah iş çimlerini biçiyordu ve ben bardaki vardiyamdan eve döndüğümde postasını alıyordu. Sabahın ikisinde postasını neden alıyor olabileceğini sorgulamak istemedim, bu yüzden kendimi uykusuzluğa verdim.

Daha fazla kelime alışverişi olmadı. Sadece diğerinin var olduğuna dair küçük onaylar - sıradan bir el sallama veya çene ucu. Çünkü biz *arkadaşız*.

Bu düşünceye gülebilirim.

Biz arkadaş değiliz. Sadece birbirimizi öldürmemeye çalışıyoruz.

Ve şahsen, onun kıyafetlerini yırtmamaya çalışıyorum.

Telefonumdaki saat öğleden sonra üçe dönüyor, ben de bir kez daha kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum ama daha çalamadan ön kapı açılıyor.

Rio orada duruyor, beresini kulaklarına kadar indirmiş, joggers'ı ayak bileklerinden, çıplak ayaklarının hemen üstünden kıvrılıyor. Ama ağzımı açık bırakan şey bu değil. Bu tamamen

dirseklerinden kelepçelenmiş, altında başka bir gömlek olmadan giydiği düğmesiz fanila.

Ateşli bir oduncu gibi.

Göğsünde, birbirimizi son gördüğümüzde gerçekten genç olduğumuzu hatırlatacak kadar koyu renkli kıllar var ve gözlerim karnına doğru indiğinde, kendimi çocukken tükettiğimiz tüm abur cuburlara ne olduğunu sorgularken buluyorum. Güneye doğru ilerlerken, o koyu renkli kıllar göbek deliğinin hemen altında yeniden başlıyor ve yıllar boyunca çok sık düşündüğüm bir parçasına görsel bir yol oluşturuyor.

"Hallie."

Dikkatim onunkiyile buluşmak için yukarı çekiliyor. "Ne?"

"Elini indirip indirmeyeceğini sordum."

Evet. Elim hâlâ havada, kapıyı çalmaya hazır bir aptal gibi duruyorum ve adama daha önce hiç gömleksiz bir adam görmemiş gibi aval aval bakıyorum. Sanki daha hiç gömleksiz bir *adam* görmemişim gibi.

O senin müşterin.

Havadaki ellerimi hızla göğsümde sıkıca tuttuğum kitaplara doluyorum.

"Bu çok ürkütücüydü," diyorum ona dönerek. "Ben de kapıyı çalmak üzereydim."

Kapı zili kamerasını işaret ederek kollarını kavuşturuyor ve bir omzunu kapının pervazına yaslıyor. "Birkaç dakika boyunca kapımda dikilip bana bakmanı izlemek benim için o kadar da ürkütücü değildi. Toplantımıza gelip gelmeyeceğini kontrol edeyim dedim."

"Şey ..." Tökezliyorum. "Bu toplantı için hazır *olduğuna* emin misin? Ne bileyim, üzerine bir gömlek giymek ister misin?"

Şakacı sırtışı çok hızlı yükseliyor. "Daha önce görmediğin bir şey değil Hart."

"Lütfen konuşmayı kes."

"Arayan sendin."

Omurgamı dikleştiriyorum. "Artık işe koyulabilir miyiz, *dostum?*" O bilmiş gülümseme büyüyor. "Elbette. İçeri gel *dostum.*"

Kapıyı itip yanından geçmeme izin verdiğinde, pazen gömleği açılıyor ve göğsünün sol tarafına ve kaburgalarına yayılmış siyah mürekkebin bir görüntüsünü yakalamama izin veriyor.

Şimdi, daha önce görmediğim bir şey var.

Kapıyı benim için açık tutarken, "Yemek masası hemen ileride," diyor. "Eşyalarını oraya koyabilirsin."

Gözlerim yeni mürekkebine yapışık, yanından geçerken daha fazlasını yakalamaya çalışıyorum ama aynı zamanda ince olmaya da çalışıyorum. Belli ki *başaramıyorum* çünkü eşyalarımı masaya bırakıp girişe döndüğümde Rio gömleğinin düğmelerini iliklemekle meşguldü.

Benimle masada buluştuğunda son düğmeyi de bitirmiş oluyor. "Başlamadan önce size içecek bir şeyler getirebilir miyim? Su, çay, kahve var-"

"Burada kahve var mı?"

"Evet." Mutfak tezgâhının birden fazla makineyle dolu küçük bir bölümünü işaret ediyor. "Bir espresso makinem ve normal filtre kahvem var, yani ne istersen."

"Ama sen kahve içmiyorsun."

Bunu hatırlamam hoşuna gitmiş gibi dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor.

"Bu benim için değil. Misafirlerim kullanmak için." "Oh."

"Hayır," diye hemen düzeltiyor. "O tür konuklar değil."

"Açıklamana gerek yok." Kendimi bir şeyler düzenlemekle meşgul ediyorum.

getirdiğim tasarım kitaplarını açtı ve masasının üzerine yaydı. "Zaten beni ilgilendirmez."

Ama bu görüntü ağızımda kötü bir tat bırakıyor. Bunca yıldır başka biriyle birlikte olmadığını düşünecek kadar saf olduğumdan değil, ama ilki olarak, onu takip eden kadınlar hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum.

"Takım arkadaşlarım, Hallie. Burada çok zaman geçiriyorlar, bu yüzden onlar için. Ve en iyi arkadaşım buzlu kahve bağımlısıdır. Birkaç yıl önce günlüğüne burada kalmıştı ve şimdiki kocası bana çok kızmıştı."

kahvesini doğru bir şekilde yapmam gerektiğini söyledi. *Misafirlerden* kastım buydu." Masanın üzerindeki kitaplardan birini işaret ediyor, beyazlar ve grilerden oluşan net bir paletle dolu olanı. "Ve şunu da kaldır. Ondan nefret ediyorum."

Kıkırdıyorum çünkü tıpkı eskiden olduğu gibi Rio her türlü rahatsızlığı nasıl yatıştıracağını biliyor.

Kitabı kapatıp gözlerden uzak bir yere, sandalyenin üzerine koyuyorum. "Latte yapabilir misin?"

"Seninkini hâlâ vanilyalı mı seviyorsun?" "Lütfen."

Rio mutfak tezgahının uzak köşesinde oluşturduğu küçük kahve barına doğru ilerliyor, espresso çekirdeklerini ölçüyor ve bir shot çekiyor. Buzdolabından bir kutu badem sütü alıyor ama içinde yulaf ve normal süt olduğunu da görebiliyorum.

Dışarıdan bakan biri için, kafein içmediği halde bir kahve barı olması veya laktoz intoleransı olduğu halde buzdolabında süt bulundurması tuhaf görünebilir. Ama mesele şu ki, Rio arkadaşlarına karşı her zaman iyi olmuştur, kendisi için önemli olanları sevme ve onlarla ilgilenme konusunda her zaman doğuştan gelen bir yönleme sahip olmuştur. En iyi özelliklerinden biri etrafındakileri rahat ettirmek ve hoş karşılamaktır, bu nedenle ziyarete gelen arkadaşları için tamamen dolu bir kahve istasyonu bana çok mantıklı geliyor.

Badem sütünü kupaya eklemekten önce köpürtüyor, ardından köpükle elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor. Ama benim görüş açımdan bile sanatın bok gibi görüldüğünü söyleyebilirim.

Gözleri kupaya kilitlenmiş, ısıtılmış sütün son kalanını ekliyor ve sanki bu tasarımı daha iyi gösterecekmiş gibi bileğiyle abartılı bir şey yapıyor.

"Orada bana gülmemeye çalıştığını biliyorum." Bu beni güldürüyor. "Gülmüyorum."

"Seni son gördüğümde beri yalan söylemen pek gelişmemiş, Hal."

Rio ne dediğini benimle aynı anda fark etti ve garip gerginlik her zamanki gibi etrafımıza yerleşti

Birbirimizi tekrar gördüğümüzden beri.

Boğazını temizliyor, mutfğa geçiyor ve bardağı bana uzatıyor.
"Badem sütü, eğer doğru hatırlıyorsam."

Ondan alıyorum, hızlı bir şekilde ilerlemeye çalıştığım için minnettarım.

"Mükemmel. Teşekkür ."

Ona badem sütü sevmediğimi söylemedim. Sadece gençken sipariş ettim çünkü kendi lattesini sipariş ederse kafein miktarını kaldıramayacağı için benim lattemden bir yudum isteyeceğini biliyordum ve süt ürünlerinin onu rahatsız etmesini istemiyordum.

"Peki ya latte sanatı?" diye soruyor. "O da mükemmel, değil mi?"

Kelimenin tam anlamıyla sanat yok. Sadece üst kısma rastgele serpiştirilmiş birkaç beyaz köpük lekesi var.

"Tam olarak nedir?"

Alay ediyor. "O bir kuğu, Hal. Belli ki."

"Oh, evet. Şimdi görüyorum. Çok karmaşık. Çok soyut."

Bir kahkaha patlatıyor ve sesi duyup gülümsememi gizlemek için bir yudum alıyorum. Kahkahasından mı yoksa latteden mi emin değilim ama her yerim ısınıyor.

"Egomu koruduğun için teşekkürler."

Şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum. Bu adam hiçbir zaman korunmaya ihtiyaç duyan bir egoya sahip olmadı. Etrafındakilerin gardını düşürmesine izin vermek için kendini aptal yerine koymaktan çekinmeyen bir şapşaldır.

Lattemden bir yudum daha alıyorum çünkü bu çok iyi ve lüks bir espresso içmeyi seven ama savurganlığı göze alamayan biri olarak, bu şu anda *her şey*.

"Latte sanatını istediğin zaman benim üzerimde uygulayabilirsin. Bu çok lezzetli. Teşekkür ederim."

Kalçasını karşımdaki mutfak tezgâhına yaslamış, içişimi izliyor.
"Bir şey değil."

Bir yudum daha alıyorum, bu sefer bir parça köpük üst dudağıma yapışıyor. Yavaşça bir yudumla temizlemek için iki kere düşünmedim.

başımı kaldırıp her şeyi izlediğini kadar dilimi kaydardım.

Yeşil gözleri kapüşonlu ve ağzıma odaklanmış durumda.

"Bu iyi."

Mırıldanıyor, dikkati . "Güzel."

Arkadaşlar.

"Denemek ister misin?" *Tanrım*, sesim neden böyle çıkıyor?
Nefes nefese ve yumuşak.

Telefonu çaldığında dudaklarını ıslatıyor ve o anı bozuyor.
Boğazını hızlıca temizleyerek, babasının adının ikimizin de
görebileceği kadar büyük olduğu ekrana bakıyor.

Rio'nun bakışları sertleştğinde enerji bir kez daha değişiyor,
önce ekrana sonra bana bakıyor. "Buna bakmam gerek ama
çabuk hallederim," diyor ve kapıyı arkasından kapatmadan önce
koridorun sonundaki bir odaya giriyor.

Bugünlerde babasıyla ilişkisinin nasıl olduğunu merak etmek
için kendime bir an bile fırsat vermiyorum.

Çünkü biz arkadaşız. Profesyonel, çalışan arkadaşlar. Birbirinin
ağızına bakan arkadaşlar, ama arkadaşlar,
Her şeye rağmen.

Ve burada işimi yaptığım için, birinci katta kendi kendime
rehberli bir tura çıkıyorum.

Rio'nun duvarları söylediği gibi bembeyaz. Evi satın aldığı
günden beri hiçbir şey yapılmamış gibi görünüyor. Oturma odası,
yemek odası ve koridorda inşaatçı sınıfı gri halı döşeli. Mutfağın
zemini gri ve bej girdapları olan kare bir fayans ve backsplash
ise bembeyaz bir metro fayansı. Tezgahlar yoğun kontrastlı
siyah ve ten rengi granit, dolaplar ise koyu renkli suni ahşap.

Bu evde özünde yanlış olan bir şey yok. Bir evin ömrünü
düşündüğünüzde hala yeni sayılır, ama aynı zamanda fazla
kişiliği de yok. Ve bu evin Rio'nun olması, küçük parmağında
çoğu insanın tüm varlığından daha fazla kişiliğe sahip olan
adamın olması yanlış hissettiriyor.

Dolapların üstünü kaplayan boş içki şişeleri ve oturma odasındaki ev sinemasına dönüştürülmüş, tek bir konsola bağlı olarak gördüğümde daha fazla kumandaya sahip Xbox sayesinde de *kardeşlik evi* diye bağırıyor. Mobilyalar uyumsuz, sanki sadece herkese yetecek kadar koltuğa ihtiyacı varmış ve tüm bunların estetiğini daha az önemsiyormuş gibi.

Bu küçük turumun benim için doğruladığı bir şey varsa, o da arkadaşlarının ve takım arkadaşlarının zamanlarının çoğunu burada geçirdikleri ve onlar için alanın onun için bir öncelik olduğudur.

Hatırlatmaya ihtiyacım olduğunu hissetseydim bunu defterime yazardım ama başkalarına öncelik vermesi on bir yaşımdan beri bildiğim, onun kökleşmiş bir parçası.

Birinci kattaki yatak odasının kapısı açılıyor ama Rio'nun dikkati babasıyla yaptığı görüşmeyi bitirirken telefonuna yapışmış durumda. Çenesi gergin, benimle buluşmak için geri dönerken burun delikleri biraz açıldı.

Her şeyin yolunda olup olmadığını sormalıyım, ancak şu anda ailelerimizden herhangi birinin konusunu açmamız, izlemeye çalıştığımız profesyonel ve arkadaşça çizgiyi bulanıklaştıracaktır.

"Tasarım konseptleri hakkında konuşalım mı?" Onun yerine ben soruyorum. "Size neyin hitap ettiğine dair bir fikir edinebilmek için bazı renk paleti örnekleri getirdim."

Başını hızlıca sallayarak bana odaklanmadan önce telefonuna bir kez daha bakıyor. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama evet."

Kıkırdıyorum, masaya oturuyorum, o ise hemen yanımdakini seçiyor, bize biraz mesafe bırakacak yaklaşık altı seçenek daha olmasına rağmen.

Masanın üzerindeki kitapları taraması için ona biraz zaman tanıyorum; bazıları hafif ve havadar bir estetik sergilerken, diğerleri biraz daha karanlık ve karamsar. Bazıları tasarımlarının her santimetresinde karakter barındırırken, diğerleri daha sade ve modern.

"Bunlardan gözünüze çarpan var mı? Her sabah uyanmak isteyeceğiniz şey görüyor musunuz?"

Yanıtını beklerken dikkatimi kitaplardan ona yöneltiyorum.

Ama onu bana bakarken buldum.

"Hâlâ müzik dinliyor musun?" diye soruyor birden. "Ne?"

"Büyük bir şey olduğunda. Tekrar dinlediğinizde hatırlayabilmek için ona hala bir şarkı ekliyor musunuz? Örneğin yeni bir ev projesinin ilk günü."

Nostalji akınına uğruyorum. Evlerimizin arasındaki çatıda geçirdiğimiz tüm o geceler. Yıllar boyunca ona verdiğim tüm karışık kasetler ve CD'ler.

Ancak son zamanlarda hatırlanmaya değer pek iyi bir şey olmadı.

Başımı sallıyorum ve dikkatimi hızla tasarım kitaplarına geri veriyorum. "Artık bunu yapmıyorum."

Çevremden, telefonunu eline alıp ekrana dokunmasını izliyorum, sonra birden evindeki surround ses hoparlörlerinden yumuşak ve sabit bir ritim çalmaya başlıyor. Şarkı yumuşak ve melodik, ardından bir klavye ritme eşlik ediyor.

Çocukken dinlediğimiz popüler bir şarkı olarak hatırlıyorum, ancak hiçbir zaman yıllık çalma listelerinden birine girmedi. Birkaç kez olması gerektiğini düşündüğünü söylemişti.

Ona doğru dönüyorum, ama şimdi tamamen yemek masasının üzerine yayılmış tasarım kitaplarına odaklanmış durumda.

"Odaklan Hart." Bunu söylerken bana bakmıyor.

"Sana sinir bozucu olduğunu söylemiş miydim, DeLuca?"

"Bugün değil." Dudağının kenarında bir gülümseme belirliyor.

"Ne istediğimden emin değilim. Ev konusunda."

"Gözünüze ne çarpıyor?"

O önseziler üzerinde ve Masa, dolaşım ve Farklı estetikler, birinde karar kılamamak.

Yeşil gözler bana bakıyor. "Burası senin evin olsaydı, ne yapardın?"

Cevap boğazımda düğümleniyor.

Çünkü bir zamanlar evimizi tasarlayacağımı düşünüyordum.

"Ben ..." Tereddüt ediyorum, sonunda favori tasarım kitaplarımdan birkaçını gösteriyorum. "Ben şahsen bir karışımı seviyorum. Biraz geleneksel, biraz da yüzyıl ortası modern ve organik modernin bir kombinasyonu. Eğer bu benim evim olsaydı, duvarlara pervazlar ve duvar kağıtlarıyla renk ve boyut katar, her mekana kendi hikayesini verir, aynı zamanda yaşanabilir ama ilginç olması için uyumlu ve işlevsel hale getirirdim." Saçmalamaya ara veriyorum çünkü bu konu hakkında çok fazla düşünmüştüm. "Ama burası sizin eviniz, yani sizin neyi sevdiğinizle ilgili."

Referans verdiğim farklı kitapları kontrol ediyor. "Bu fikri sevdim."

"Hangi fikir?"

"Hepsi."

"Bunu düşünmek için zamanın var. Bugün bir karar vermene gerek yok."

Başını iki yana sallar. "Her zaman iyi bir zevkin olmuştur, Hallie. Vizyonunuzu beğendim. Sana güveniyorum."

Bu son cümle büyük, ağır ve anlamlı geliyor. Belki başka bir durumda başka biri için değil, ama her şeyden sonra bana bunu söylemesi, sadece evinin dekoruyla ilgili olsa bile, bir şekilde önemli hissettiriyor.

Kendime güvenim artıyor. "Bence evi sana özgü kılmak için yapabileceğimiz harika şeyler var. Sanat eserleri ve sevdiğiniz müziklerle yapabileceğimiz ilginç şeyler. Tabii evi satmak yerine tutmaya karar vererseniz."

"Her iki seçeneğe de bakabilir miyiz? Satmak için iyi olacak tasarımlar ve kalırsam iyi olacak tasarımlar?"

"Tabii ki. Bu akıllıca bir fikir."

"Harika." Gülümsemesi hevesli ve uzun zamandır bana yöneltildiğini görmediğim bir gülümseme.

Birlikte çalışmamıza bak.

"Evin önceki fotoğraflarını çeksem sorun olur mu?" diye sordum. "Sosyal medyam için."

"Ama sizin sosyal medyanız yok."

Söylediğini daha iyi düşünmeden ağzından bir cümle çıkıyor ve yüzündeki panik ifadesi geri almak istediğini haykırıyor.

Bilmiş sırtışımı tutamıyorum. "Nereden biliyorsun ki? Beni mı aradın?" Alay ediyor. "Hayır."

Gülümsemem artıyor.

"Şey ... evet, belki öyle olmuştur. Belki de merak etmişimdir." "Bir kereden fazla" diye eklemekten önce uzun bir duraksama oldu.

Onun yanında giymeye çalıştığım zırh biraz kırılıyor, çünkü uzun süre Boston'dan ayrıldığına ve benim varlığımı unuttuğuna ikna olmuşum.

"Ben de seni birkaç kez araştırdım," diye itiraf ediyorum. "Öyle mi?"

"Elbette Rio. Ama seni bulmak zor olmadı. Şu anda ünlü bir hokey oyuncususun ve hepsi bu."

Ünlü kelimesini duyunca yüzü tiksintiyle buruşuyor ve istediği kadar inkar etmeye çalışsın, Rio askere alındığında mahallenin diline düşmüştü. Ve ben kalbim kırıkken kasabanın ona yaltaklanmasını dinlemek zorunda kalmamak Minnesota'ya geri dönmenin en iyi yanıydı.

Merdivenleri işaret ediyorum. "Bana ikinci katı gösterir misin?"

"Bu konuda." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Pek bir şey yok, yatağı da ben yapmadım, o yüzden beni yargılama."

Bir kahkaha atıyorum ama bu sadece sinirlerimi yatıştırmak için. Bir yanımda yatağının neden dağınık olabileceğini ya da bu hale gelmesine kimin yardım ettiğini düşünmek istemiyor ama işte buradayım, bu soruya takılmış durumdayım.

Lattemi geride bırakan Rio beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor, diğer iki boş yatak odasını ve koridordaki banyoyu gösterdikten sonra koridorun sonundaki çift kapıya götürüyor. Kapıları açıyor ve önce benim girmem için kenara çekiliyor.

Beyaz duvarlar. Gri halı. Taba rengi nevresim. Kendi yatak odasında kesinlikle kişilik yok.

Büyüdüğü ve her köşesinde kendisinden bir parça bulunan odaya hiç benzemiyor. Raflarda kupalar, ailesinin ve arkadaşlarının fotoğrafları, en sevdiği müzik sanatçılarının ve spor takımlarının posterleri. Sonsuz Boston Bobcats hatıraları.

Hissettiğim tüm gerginlikler dağıldı. Burada başka birinin olduğuna dair hiçbir iz yok, en azından dün gece. Büyük boy yatağının bir tarafı toplanmamış, diğer tarafı ise sıkıca toplanmış ve yatılmamıştı. Yatağın onun tarafına yakın olan komodinin okuma gözlükleri, bir su şişesi ve Tylenol ile doluyken, diğer taraf tamamen çıplaktı.

"Bu ..." Kelimeleri arıyorum. "Temiz."

"Sıkıcı, Hal."

"Çok sıkıcı."

"Ben sadece ..." Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Bunu sana bir iç mimar olarak söyleyeceğim, kendim olarak değil..." Cümlesini bitirmeden daldı gitti. "Ama burada kalırsam, umuyorum ki bir gün bu oda sadece benim olmayacak."

Müstakbel eşiyle paylaşacakları odayı tasarlamamı istiyor. Yan yana uyuyacakları bir oda. Birbirleriyle uyuyacakları bir yer. Çok güzel.

Bu bana hayalimdeki işi getirecek, kendime hatırlatmaya çalışıyorum. "Tamam." Söylemeyi bildiğim tek şey bu.

müstakbel karısının yatak odasını tasarlama düşüncemden ne kadar nefret ettiğim üzerine genişletiyor. Odayı hızla geçiyorum, bu işi bir an önce bitirip buradan çıkmam gerekiyor. "İki dolap mı?" Birinin kapı kolunu tutmak için uzanarak sordum.

Benimle buluşmak için acele ediyor, avucunu kapalı tutmak için dolap kapısına sıkıca tutuyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Bu dolabı olduğu gibi

bırakabiliriz." "En azından

bakabilir miyim?" "Hayır."

Ona şüpheyile bakıyorum. "Neden garip davranıyorsun? Hatırlarsan, o *Playboy* dergisini bulan bendim.

On beş yaşındayken yatağının altında. Senin için bundan daha utanç verici bir şey olamaz Rio. Bana dolabı göster."

"Tamam, sana yüzlerce kez söylediğim gibi, o Luke'un dergisiydi. Benim odamda annenden saklıyordu."

"Elbette." Tekrar tokmağa uzanıyorum ama bu sefer Rio tüm vücudunu kapının önüne koyarak beni engelliyor.

İnançsızca gülmekten kendimi alamıyorum. "Ne saklıyorsun?" Bana sadece gülümsüyor, gözleri aydınlık ve parlak.

Bu sefer, onu geçmeye çalıştığımda bileğimi tutuyor ve hızlı bir hareketle beni sırtım ona dönük ve her iki bileğim de tek bir elinde sıkışmış bir şekilde döndürüyor.

Kahkahası tüm bedenimi titretiyor ve ben de kendi kahkahamı yansıtmaktan kendimi alamıyorum.

"Çok meraklısın Hal," diye dalga geçerek bizi odanın geri götürüyor.

Ama oraya vardığımızda, o bırakmıyor ve ben de kaçmaya çalışmıyorum. Kaslarım telaşla gerilmiyor. Ona karşı gevşiyorlar.

Ona bu kadar yakın olmak bir uyuşturucu gibi hissettiriyor, eskiden çok bağımlı olduğum bir uyuşturucu.

Tanrım, onu özledim.

Boğazım yutkunmak için çalışıyor. "Ben 'meraklı' terimini tercih ederim," diyorum cevap olarak, ama alay farklı bir şeye dönüştü. Ateşli bir şeye.

Bileklerimi kavrayışı gevşiyor ama geri adım atmıyor. Başparmağı elimin üzerinde durgun bir şekilde geziniyor, nefesi kulağımın tozunu alıyor, göğsü sırtıma çarpıyor.

Bu kesinlikle *arkadaş* bölgesinin dışında.

Odanın köşesinde, yerde duran ve üzerinde forma numarasının yazılı olduğu bir spor çantası görüyorum. "Mesela bunu neden değiştirdiğini merak ediyorum." Çantaya doğru başımı sallıyorum. "Senin numaran."

Bu yüzden uzaklaşıyor. Aslında, soru ağzımdan çıkar çıkmaz mesafe yaratıyor, bunu yaparken avucu kalça kemiğimin üzerinde kayıyor. "Hatırlamıyorum. Çok uzun zaman önceydi."

Yüzümü ona dönerek, ona inanmadığımı söylemek için ağzımı açtığımda ikimiz de ön kapının kilidinin açıldığını ve alt kata indiğini duyuyoruz.

"Merhaba tatlım!" diye sesleniyor bir kadın evin içinden.

Ne be?

"Rio, evde misin?" diye devam ediyor. "İçeri girmek için bana verdiğin anahtarı kullandım."

Ne oluyor lan?

İri gözlerim Rio'ya dikiliyor ama o bana sırtıtmakla yetiniyor.

"Merak etme," diyor. "Sadece arkadaşım, Indy."

"Endişelenmiyorum."

"Bunu yüzüne söyle, Hal."

"?" Indy aşağıdan sesleniyor.

"Geliyorum!" diye bağırır. "Hadi, Kıskanç." Rio elini belime koyarak beni merdivenlere doğru götürüyor. "Seni tanıştırayım."

"Kıskanmıyorum," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Aşağı indiğimizde onu bekleyen sadece Indy değildi. Mutfağında takılan toplam dört kadın var. Kendimi burada acemi gibi hissederken, onları evinde bu kadar rahat görmekten dolayı biraz kıskançlık duyduğumu itiraf edebilirim. Ama dördünün de yüzük parmaklarında alyans olduğunu fark ettiğimde bu kıskançlık çabucak kayboluyor.

"Bütün ekip gelmiş," diyor Rio ve bizi mutfağa götürüp onlara katılmamızı sağlıyor. "Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Her bir çift göz bana kilitlenmiş durumda ve evet, eğer hepsi bana biraz fazla heyecanlı bir şekilde gülümsemeselerdi belki bu korkutucu olabilirdi.

"Alo?" diye soruyor ama hepsi onun yanından bana bakıyor. "Tamam, sik beni, sanırım. Hallie, bu Stevie, Indy,

Miller ve Kennedy." İsimlerini söylerken her birine eliyle işaret ediyor. "Millet, bu Hallie. Ama içimden bir ses hepinizin bunu zaten bildiğini ve tam da bu yüzden burada olduğunuzu söylüyor."

Chicago'da sahip olduğu topluluğu biraz kıskanıyorum. O ve ben gençken her zaman geniş bir arkadaş çevresine sahiptik, ancak son birkaç yıldır babama baktığım için kendimi soyutlanmış hissediyorum. Wren'le anlaştığımızda daha fazla heyecanlanamamamın pek çok nedeninden biri de bu, ancak bu şehirde arkadaş çevremi genişletmeyi çok isterim. Özellikle de kız arkadaşlar.

İsimlerini hafızama kaydetmeye çalışıyorum.

Kıvırcık saçlı ve ayağında yıpranmış Nike'larıyla Stevie. Sarı örgüsü ve Converse'iyile Indy.

Miller dövmeleri ve tulumuyla. Vans

ayakkabıları ve çarpıcı kızıl saçlarıyla Kennedy.

"Merhaba," diyorum küçük bir el sallayarak.

"Seninle tanışmak çok güzel Hallie." Indy yaklaşıp beni beklenmedik bir şekilde kucakladı.

Daha da sıkı tutunuyor ve şişkin gözlerimle diğer üç kızı omzunun üzerinden gülerken yakalıyorum.

"Ind," diye kıkırdar Kennedy. "Herkes kucaklayıcı değildir."

"Şey ..." Beni bırakıyor, hâlâ kolumdan tutuyor uzunluk. "Herkes öyle olmalı."

Ona gülümsüyorum. "Ben sarılmayı severim."

Indy kız arkadaşlarına katılıyor. "Gördün mü? Ondan şimdiden hoşlandım."

"Hal," diyor Rio. "Stevie'nin kocası Zanders'la geçen hafta antrenmandan sonra tanıştın."

Tam bir şey söyleyecektim ki Miller ve Indy birbirlerine baktılar, elleri kalplerinin üzerinde, sanki bu duydukları en değerli şeymiş gibi "Hal" diye mırıldanıyorlardı.

"Tamam," diye araya giriyor Rio. "Eğer işleri tuhaflaştıracaksan anahtarımı geri almam gerekecek."

"Kesinlikle garipleştirmiyor." Miller dudaklarını kıvrır gibi yapıyor ama sonra ekliyor: "Ama önce şunu sorabilir miyim, Rio her zaman her yere boombox'ını getirir miydi? Yani, her zaman mı? Ve her zaman derken

zaman, evet, *her zamandan* bahsediyorum." Dramatik bir etki yaratmak için göz kırpmıyor, sesi imalarla dolu.

"Miller Rhodes!" Kennedy gülerek Miller'ın omzuna vurur.

"Getirmesine gerek yoktu," diyorum ona. "Benimkini kullanabilirdi. O zamanlar bile harika bir müzik zevki vardı. Yanlış hatırlamıyorsam o zamanlar çok fazla R&B çalardı. Ve o zamanlar derken, evet, *o zamanlardan* bahsediyorum."

Miller hızlı cevabıma şeytanca gülümsüyor. "Oh, senden hoşlandım."

Rio başını sallıyor ama dudaklarında yumuşak, minnettar bir gülümseme var ve bu kesinlikle midemi .

İçimde hep onu koruma ihtiyacı vardı. Büyürken kolay bir çünkü çoğu zaman kendini şaka malzemesi yapardı ama ben buna alet olmadım. Herkes için bir şaka olabilirdi ama benim için asla bir şaka olmadı.

"Ee, ne var ne yok?" Rio tekrar soruyor. "Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Stevie, "Maçtan önce bir uğrayalım dedik," diyor. "Merhaba demek istedik."

Onlara şüpheyle bakıyor. "*Uğradınız* mı? Yolunuzdan yirmi dakika uzakta."

"Evet!" diye cevap veriyor Indy. "Bizim evde çocuklara bakan bir bakıcı var, arenada çocuklarla buluşacağız ve sizin burada buluşacağınızı bildiğimiz için Hallie'nin bu akşamki maçınızda locamızda bize katılmak isteyip istemediğini sormaya geldik."

"Indy," diye sessizce

azarlıyor Rio. "Ne?"

"O gelemmez. Meşgul."

Ouch.

Bunu duymak iyi hissettirmiyor ama aynı zamanda burada kendimi fazla rahat hissetmemem gerektiğini de hatırlatıyor. Onunla birlikte. Onun evinde. Arkadaşlarıyla.

Şu anda sadece birlikte çalışıyoruz. Artık onun günlük hayatının bir parçası değilim.

"Tamam, kabalık," diye araya giriyor Miller. "Seni çok seviyorum ama biz de ona soruyorduk."

"O haklı. Gelemeyeceğim," diyorum onlara. "Ama davetiniz için teşekkür ederim."

Rio daha suçlu görünemezdi. "Ya da meşgul değilsen gidebilirsin," diye düzeltiyor, belli belirsiz bana doğru bakarak. "Eğer istersen."

"Evet!" Kennedy cesaretlendiriyor.

Kulağa eğlenceli geliyor. Locada oturmak. Eskiden yaptığım gibi onun maçına gitmek. Birbirlerinin arkadaşlığından gerçekten keyif alıyor gibi görünen ve Rio'yu önemseyen bu kızlarla takılmak. Ama ne yazık ki, onun bir parçası gerçekten maçına gitmemi istese ve suçluluk duygusuyla teklif etmese bile, Cuma gecesi işten izin alma lüksüne sahip değilim.

Kızlara odaklanmaya devam ediyorum. "Bu gece olmaz. Planlarım var." "Planların mı var?" Rio bir soruyla tekrarlıyor.

Bilmediği bir işte vardiya, ama evet. *Planlar*. "O planları iptal etmeli ve gelip Stevie öneriyor."

"Harika fikir, Vee," diye araya giriyor Indy. "İşte bu yüzden en sevdiğim baldızımsın."

"Evet," diye kabul ediyor Rio. "O planları iptal etmeli ve kızlarla takılmalısın."

Arkadaşlarının önünde olmasaydık, yapacak daha iyi bir işim olmadığını düşündüğü zaman beni yanında istemediği için ona seslenirdim, ama şimdi zaten planlar yaptığımı bildiği için bana kaçmamı söylüyor.

"Keşke yapabilsem ama iptal edemem." Yemek masasına doğru ilerleyerek tasarım kitaplarımı topluyorum. "Ama davet için teşekkür ederim. Belki bir dahaki sefere." Saat için telefonumu kontrol ediyorum. "Gitsem iyi olacak. Neredeyse mesai bitmek üzere ama sizinle tanışmak çok güzeldi."

Kapıya doğru koşmadan önce hepsine en güzel gülümsememi veriyorum.

Rio'nun çıplak ayaklarının beni takip ettiğini duyabiliyorum. "İş gününün sonu, ha?"

"Evet ve beşte şehir merkezinde olmam gerekiyor."

Beni ön kapıda karşıladı. "Planların için. Cuma gecesi."

Çenesinde bir tik var, bana bir randevuya gittiğime inandığını söylüyor.

Onu düzeltmiyorum.

"Evet. Bugünkü notları size e-posta ile göndereceğim ve tasarım sürecindeki sonraki adımları size ."

"Bu gece ne yapıyorsun?" diye sorduğunda bile bunun etrafında dans etmeye çalışmıyor.

Evinden çıkarken inanamayarak gülüyorum.

"Hallie."

"Onlara katılamayacağımı söylemekte acele eden sendin. Haklıydın. Meşgulüm."

Hayal kırıklığı içinde gözlerini kapatıyor ve kendini toparlıyor. "Bu sadece bir tepkiydi. Yanlış bir tepkiydi. Onlara katılamayacağını kastetmedim. Sana sahip olmayı çok isterler."

"Bu doğru bir tepkiydi. Bu işi yaparken fazla rahat olmamak en iyisi." "Oyunda iyi şanslar" diye seslenmeden önce çimenleri geçip evime gidiyorum.

Bölüm 11

Rio

"Buraya daha önce hiç gelmiş miydin?" Caddeyi geçip bara doğru ilerlerken Zanders soruyor.

"Hiç duymadım bile," diyorum ona. "Ama artık evdeyken pek dışarı çıkmıyorum, o yüzden o kadar da şaşırtıcı değil sanırım."

Barın önünde duraklıyor. "Yaşlanıyor muyuz?" "Evet, yaşılanıyorsunuz," diye araya giriyor karısı.

Zanders bir kolunu Stevie'nin omuzlarına doluyor ve onu şakağından öpmek için çekiyor. "Bunun için teşekkürler Stevie kızım. Tay nasıl?"

"Indy ve Ryan eve döndü." Stevie telefonunu uzatarak Indy'nin gönderdiği Taylor'ın iki kuzeninin arasında uyurken çekilmiş fotoğrafını gösteriyor. "Yatıya kalacağı için çok heyecanlıydı."

"Ve bir ebeveyn gecesi geçireceğim için heyecanlıyım, ne demek istediğimi anlıyorsanız." Stevie şakacı bir şekilde karnına vurmadan önce Zee kaşlarını birkaç kez kaldırıyor.

"Evet, ne demek istediğini hepimiz biliyoruz," diye kestirip atıyorum. "Geriye kalan tek bekar olmak çok eğlenceli."

Zanders kapıyı açıp önce Stevie'yi, sonra da beni içeri aldı.

İçeri girer girmez sohbete devam etmeyi denemiyoruz bile çünkü Chicago şehir merkezindeki bu bar tıka basa dolu ve çok gürültülü. O kadar uzun süredir ligdeyim ki galibiyet sonrası dışarı çıkmak artık cazibesini yitirdi ama çaylak oyuncumuz bu gece NHL'deki ilk golünü attı, bu yüzden tüm çocuklar onu kutlamak için seçtiği bara götürmeyi kabul etti.

Zee takımımızın nerede olduğunu öğrenirken ben de telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Maç başlamadan hemen önce umutsuzca dikkatini çekmeye çalışmamdan sonra Hallie'nin bana mesaj atıp atmadığını görmek için baktığım onuncu seferdi.

Ben: *Hey.*

Hala cevaplanmadı.

Ona bu akşamki maçında arkadaşlarıma katılamayacağını söylerken ne düşünüyordum bilmiyorum. Aptalca bir hareketti ama aynı zamanda kendimi korumaya çalıştığım o içgüdüsel anlardan biriydi. Ben üniversiteye gidene kadar her maçına gelmişti ve şimdi profesyonel maçlarımdan birine geleceğini düşünmek beni hazırlıksız yakaladı.

Hallie şehirde henüz yeni ve arkadaş edinmeye ne kadar değer verdiğini biliyorum ve ben burada bunun olmasını engelliyorum. O kızları seveceğini de biliyorum.

Ve tüm bunların ötesinde, bu gece bir randevusu olduğundan oldukça eminim ve eğer lanet çenemi kapatsaydım, onun yerine benim maçında olabilirdi.

Lanet bir randevu. Tekrar.

Cuma gecesi bu kadar geç saatte başka ne yapıyor olabilir ki? Ve bütün hafta boyunca, onu sabah ikiden sonra eve gelirken yakaladım. Biriyle mi görüşüyor? Onu maçında gördüğüm adamla aynı kişi mi?

"Rio! Zee!" diye sesleniyor takım arkadaşlarımdan biri ve bizi barın özel köşesindeki takımımın geri kalanına katılmamız için işaret ediyor.

Mesajım hâlâ cevaplanmamışken, telefonumu cebime geri koyuyorum.

Barın bu tarafı biraz daha sessiz ama yine de dolu çünkü takım arkadaşlarımdan çoğu yanlarında birilerini getirmiş. Masadaki son iki boş sandalyeyi bulmadan önce herkese merhaba diyorum. Birini Stevie'ye teklif ediyorum ama o Zee'nin kucağına oturuyor ve son koltuğu bana bırakıyor.

"DeLuca." Takım arkadaşlarımdan biri, Thompson, otururken sırtımı sıvazlıyor. "Görüştüğüm kız sana bir arkadaş getirdi. Banyodalar ama birazdan çıkarlar."

"Oh. Sorun değil." Hemen başımı salladım. "Şu anda gerçekten biriyle tanışmaya çalışmıyorum."

Thompson gülerek başını geriye atıyor. "Rio, her zaman birileriyle tanışmaya çalışıyorsun."

Stevie ve Zanders'a bakıyorum ve paniğim belli oluyor olmalı çünkü Zee benim yerime araya giriyor. "Thompson, bu gece onunla ilgilenmiyorum."

"Öyle olması gerekiyor." Thompson benimle sessizce konuşmak için eğildi. "Sonunda anlaşmaya varmaya çalışıyorum. Arkadaşı da sürekli etrafta dolanıyor. Bu gece bana bir iyilik yapmanı ve onu oyalamanı istiyorum."

"Evet. Kesinlikle hayır." "Rio, hadi ama."

Stevie savunmaya geçercesine, "İlgilenmiyorum," diye ekler. "Onu rahat bırakın."

"İşte oradalar!" Thompson fazla hevesli bir şekilde, ikisi yaklaştığında kolunu kız arkadaşının omuzlarına atıyor. "Kylie, bu sana bahsettiğim arkadaşım. Rio, bu Kylie."

"Kim olduğunuzu zaten biliyorum," diyor Kylie. "Sizinle tanışmayı umuyordum."

Takım arkadaşlarımdan biri sandalyesini bıraktı, Thompson da onu kaptı.

"Ve bak!" diyor, yanıma iterek. "Senin için boş bir koltuk var."

Kylie daha oturmadan sevgilisini çok gürültülü, çok kavgalı masanın en ucuna çekiyor.

Hayır, onunla bu şekilde ilgilenmiyorum, ama yine de sözde arkadaş tarafından satılmış bir insan ve onun için içten içe üzülüyorum.

"Uh . . ." Tökezledim. "Hey."

"Selam." Kylie'nin dikkati ben ve Zanders arasında gidip geliyor. "Bu çok çılgınca. Senin büyük bir hayranıyım."

de."

Harika.

"İyi vakit geçiriyor musun?"

"Şey, kesinlikle daha iyi oldu, ama bir içki içebilirim." "Evet," diye nefes veriyorum. "Ben de bir tane alabilirim."

Bu gece ilk golünü atan çaylak, Zee'nin omuzlarına bir kol attığında çoktan alkolün etkisiyle vızıldayarak etrafta dolaşıyordu. "İşte benim kaptanım! Ne gol ama, ha?"

"Evet, Big Shot. Harika bir gol. Buralarda içkileri nasıl alıyoruz? Bara mı gidiyoruz yoksa buraya mı geliyorlar?"

"Oh, masaya gelecekler." Boş bira şişesini kaldırıyor. "Bana bir tane daha lazım. Ve adamım." Zee'nin göğsüne bir şaplak atıyor. "Buradaki barmenlerden biri, tam bir duman gösterisi. Bu yüzden sürekli buraya geliyorum. Sanırım bu gece ondan numarasını isteyeceğim. Sen ne dersin?"

Zee, Stevie ve ben fazla heyecanlı takım arkadaşımıza gülüyoruz. Bana, kendime bir şeyler kanıtlama umuduyla herkesle tanışmaya çalışırken nasıl davrandığımı hatırlatıyor. Hallie'yle ayrıldıktan sonra bile aşkın aslında hâlâ var olduğunu kanıtlamaya çalışıyordum. Annemle babamın boşanmasını izledikten sonra bile. Orada bir yerde olduğuna ikna olmuşum. Sadece onu bulmam gerekiyordu.

"Ben devam et derim," diye araya giriyorum. "İlk golün verdiği özgüveni kendi yararına kullan."

"Evet." Kolunu Zanders'ın omzuna dolamışken hızla başını sallayıp benimkine geçti. "Evet Rio, haklısın. Çok haklı değil mi?" Dikkatini Kylie'ye kaydırıyor. "Çok şanslısın, biliyor musun? Bu adam, o en iyisi!"

Çaylak kızımız onun diğer tarafındaki boşluğa sıkışıyor ve birasını çalmadan önce bir başka takım arkadaşımızla aynı koltuğu paylaşıyor.

Kylie bana doğru eğildi.

Siktir . Bu gece bunu yapamam. Bu gece bunu yapıyormuş bile *davranamam*. Sadece eve gitmek ve Hallie'nin

evde ol.

Oturduğum yerden
kalktım. "İyi misin?" Stevie
soruyor.

"Bu gecelik bu kadar yeter. Pazar günü aile yemeğinde görüşür
müyüz?"

"Gidiyor musun?" Kylie soruyor.

"Gidiyorum. I . . ."

"Kendini iyi hissetmiyor," diye ekliyor Zee benim için.

Kıza yalan söylemeyi sevmiyorum ama o da çok uzakta değil.
Hallie'nin bütün gece mesajlarımı görmezden gelmesine
sinirlendim, onun başka biriyle çıktığını düşünmek beni hasta
etti. Arkadaşlarımla maçıma gitmesi konusunda bu kadar kaba
davrandığım için kendime kızdım.

"Umarım iyi bir gece geçirirsiniz," diye bitiriyorum.

Bir yanım Zee'den, arkadaşı onu yüzüstü bırakıp gittiği için
eve sağ salım dönmesini sağlamasını istiyor ama bundan daha
fazlasıyla ilgilendiğim izlenimine kapılmasını da istemiyorum.

"Barmen geliyor!" diye bağıyor çaylak, bana ve Zee'ye
dönmeden önce. "Sizce shotımı şimdi mi atmalıyım yoksa
gecenin sonuna kadar beklemeli miyim?"

Bu olası tren izlemek için burada kalmayacağım. Bunun yerine
cebimden anahtarlarını çıkarıp Hallie'nin cevap verip vermediğini
görmek için telefonumu tekrar çıkarıyorum.

Spoiler uyarısı: .

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Zanders yanımdan nefes nefese.

Ben telefon ekranıma odaklanmışken bir kadın "Bir tane daha
isteyen var mı?" diye soruyor ama sesi her yerde
tanıyabileceğim bir ses.

Dikkatimi yukarı çevirdiğimde ona kilitleniyor ama bana
bakmıyor. Masanın diğer ucunda takım arkadaşlarımla
siparişlerini almakla meşgul.

Hallie orada duruyor, kendisine yöneltilen emirleri tekrarlayıp
hafızasına kazırken dudaklarında parlak bir gülümseme var.

Koltuğuma geri düştüm.

Onun burada ne işi var?

Kısa, dalgalı saçları sevimli, dağınık bir şekilde yarıya kadar açık. Küçük düğme burnu ve üzerindeki çiller, takım arkadaşlarımdan birine her gülümsediğinde yukarı doğru kıvrılıyor. Kalçalarının kıvrımlarını ortaya çıkaran bir kot pantolon, küçük belinin etrafına bağlanmış bir önlük ve vücuduna boyanmış gibi görünen basit bir siyah tişört giyiyor.

"Bir tane daha alayım, lütfen!" Çaylak kızımız ona göstermek için boş bir bira şişesini havaya kaldırıyor ve sonunda dikkatini masanın bizim tarafına çekiyor.

Benim için.

Sonra yanımda oturan kıza.

Sonra Zee ve Stevie'ye bakıyor, sonra tekrar bana odaklanıyor ve öylece kalıyor.

O gülümseme, ayrılmış dudaklara dönüştü. O parlak ela gözler şimdi panikle doludur.

Kylie elini koluma koyacağı anın o an karar veriyor. "Her şeye rağmen kalıyor musun?" diye soruyor.

Evet, kalıyorum.

Hallie hemen başka tarafa bakar.

"Hallie'ydi, değil mi?" Zanders sorar.

"Evet," diyor Hallie arkadaşına. "Selam Stevie. Seni tekrar görmek güzel. Sana ne ikram edebilirim?"

"Hey!" Stevie ona gülümsüyor. "Burada çalıştığını bilmiyordum."

Stevie bana sessizce "*Biliyor muydun?*" diye sorar gibi bakıyor.

"İkinci iş." Hallie rahatsız olduğu belli bir şekilde ayaklarının üzerinde kayıyor. "Peki, senin için ne yapabilirim?"

Gariplik yerleşirken ağır bir duraklama oluyor. Hallie'nin beni beklemesini kesinlikle istemiyorum ve arkadaşlarımdan da istediğini sanmıyorum.

"Ben bir votka ayran alayım," diyor Kylie yanımda, tüm vücudu bana dönük. Ama ben ona bakmıyorum. Doğruca yan komşum olan kıza bakıyor ve onun burada ne aradığını anlamaya çalışıyorum.

Hallie'nin gözleri benimle yanında oturduğum yabancı arasında gidip geliyor ve onu bir kitap gibi okuyabildiğim için burada birlikte olduğumuzu düşündüğünü biliyorum.

"Tamamdır." Hallie, Zanders ve Stevie'ye döner. "Peki ya siz ikiniz?"

"Um . . ." Zee tereddüt ediyor ve barın arkasında çalışan başka bir barmene doğru başını sallıyor. "Yukarı çıkıp kendimize bir içki alacağız. Burası kalabalık. Sen de meşgulsün, bu yüzden endişelenme."

"Gerek yok." Hallie'nin gülümsemesi artık zoraki. "Partiniz için zaten açık bir hesap var. Benim aracılığım ile sipariş vererseniz işiniz kolaylaşır."

Uzun bir duraklama oldu çünkü kimse onun bizi istemiyor. Bizimle takılıyor olmalı.

"Ben ... alacağım." Stevie başlıyor. "Fıçıda bir şey. Varsa bir IPA."

"Aynen," diye ekliyor Zanders.

Kylie yaklaşıyor. "Ne alacaksın?"

Hallie sonunda bana doğru bakıyor ve siparişimi beklerken çenesinin gerilmesini izliyorum.

Başımı salladım. "Benim için bir şey yok, Hal."

Hallie hemen bara dönüyor, hızla bedenlerin arasından sıyrılıyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan onu kalabalığın içinde kaybediyorum.

"İkinizin bir geçmişi var gibi görünüyor," diye gözlemliyor Kylie.

"Öyle de denebilir. Bak Kylie, iyi bir kıza benziyorsun ama şu anda biriyle tanışacak durumda değilim. Şu anda aklım başka yerde."

Şu anda başka biriyle.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Merak etme, ama muhtemelen gidip ona burada birlikte olmadığımızı söylemelisin."

"Burada çalıştığını biliyor muydun?" Zee soruyor. "Hiçbir fikrim yok."

Hallie'yi takip etmek için hemen yerimden kalkıyorum ve aynı anda bizim çaylak da yerinden kalkıyor.

Bir an için ona, ona çıkma teklif ederken ne düşündüğünü sormak istiyorum. Muayenehanemizin önünde *beni* beklediğini hatırlamıyor mu? Ama sonra o gün hasta olduğunu ve en sevdiği barmenle benim bir geçmişimiz olduğunu bilmediğini hatırlıyorum.

"Yapacağım!" Çakırkeyif sırtışı çok büyük. "Gidip numarasını isteyeceğim."

"Hey, Rook?"

Aptalca bir heyecanla bana doğru bakıyor. "Evet?"

"Oturlan yerine."

"Evet."

Tam da bunu yapıyor ve ben Hallie'yi bulmak için masadan kalkarken Kylie'nin dönüp ona kendini tanıttığını duyuyorum.

Barın karşısında bir sürü insan toplanmış, sipariş vermeye çalışıyor. Kuyuda çalışan başka bir kadın ve bekleyen müşterilerin siparişlerini alan bir adam var, Hallie ise masamızın içeceklerini hazırlamakla meşgul.

Ona olabildiğince yaklaşmak için bekleyen müşterilerin arasından geçiyorum.

"Hey, dikkat et!" diye bağılıyor biri göğsüme doğru beni kesinlikle kımıldatmayan bir itişle.

Bu girişimine sadece kaşlarımı kaldırıyorum.

"Vay anasını. Sen Rio DeLuca'sın. Dostum, büyük bir hayranım. Seni itmek istememiştin." Kollarını açıp bana bara giden yolu gösterdi. "Sen git. Ya da sana bir içki getireyim mi? Sana bir içki getireyim."

"Bu gece içmiyorum ama teşekkürler."

"Hey!" diye bağılıyor Hallie'ye. "Hey, barmen! Sipariş vermem lazım."

Önüne geçip onu görmesini engelliyorum. "Onunla böyle konuşma. Sıranı bekle. O meşgul."

Ellerini kaldırdı. "Sana bir içki getirmeye çalışıyorum, dostum. Sakin ol."

Ona sırtımı dönüp kendimi toparladıktan sonra Hallie'yle yüzleşiyorum ve gürültülü bara karşı sesimi yükseltiyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" diye soruyor bir yandan da fıçı bira doldururken. "Çalışıyorum."

"Neden?"

"Çünkü burada çalışıyorum."

"Ne istediğimi biliyorsun."

"Rio, beni yalnız bırak ve işimi yapmama izin ver. Bir dakika içinde arkadaşlarının içkilerini getireceğim."

"Paraya falan mı ihtiyacın var?"

Kahretsin. Yanlış söyledim.

Duraklıyor, önlemek için musluğu kapatıyor. "Siktir git."

"Paraya ihtiyacınız varsa, ben-"

"Ne yapabilirsin? Bana biraz verebilir misin? Bana yardım edebilir misin? Tanrım," diye güler inanamayarak. "Birbirimizi altı yıldır görmedik Rio. Paranı öylece alacağımı mı sanıyorsun? Birbirimizi son gördüğümüzden beri neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok."

Bu beni duraksatıyor. Kızgın ve haklı. Son altı yılın onun için nasıl geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ve sormak için zaman ayırmadım.

"Anlat o zaman."

İçkileri doldurmaya devam ederken sesi keskin. "Masanıza geri dönün."

"Bu hafta her gece burada mıydın? Bu yüzden mi sabah ikiden sonra eve geliyorsun? Gündüzleri tasarım firmasında, geceleri de burada çalışıyorsun. Neden?"

"Aman Tanrım, Rio. Çünkü beş parasızım! Duymak istediğin bu mu? Beni rahat bırakman için kendimi yeterince utandırdım mı?"

Kahretsin.

"Hallie, bunda utanılacak bir şey yok."

İnanmayan bir kahkaha atıyor. "Evet, sen ve takım arkadaşların için barmenlik yapmak hiç de utanç verici değil. Randevuna geri dön."

"Ben-"

"Rio, sen masana dön, ben hemen *servis* yapmaya geliyorum.

sen."

Sanki şu anda aramızdaki dengesizliğe dikkat çekmeye çalışıyormuş gibi söylüyor. Başlangıçta bunu görmedim, aklıma bile gelmedi. Yıllar önce benden sakladıkları için sadece incindim ve öfkelen dim. Ama hayatıma geri döndüğünden beri ilk kez, Hallie'nin bakış açısından, *bana* neden kızgın olduğunu anlayabiliyorum.

Ona her zaman aynı yolda olacağımıza söz verdiğimde ayrıldım ve açıkça hayatlarımız iki farklı yola girdi.

"Burada her şey yolunda mı?" Başka bir barmen öne çıkıyor, sarışın, kaslı bir adam, elini Hallie'nin beline doluyor ve orada bırakıyor. "Bu adamla senin için ilgilenmemi ister misin, Hal?"

Tek gördüğüm kırmızı.

"Ona ne dedin?" "Rio, yapma."

Ona odaklanmaya devam ediyorum. "Hayır. Ona ne dedin sen?"

Hallie bir adım uzaklaşıp adamın dokunuşundan kurtuluyor ama adam kolunu uzatıyor ve avucunu Hallie'nin beline bastırıyor.

"Çek ellerini onun üzerinden."

Beni dinlemiyor. Bu sefer elini kızın kalçasına doğru kaydırıyor ve yemin ederim, önümde bir bar tezgahı olmasaydı ve bu yüzden haberlere çıkmasaydım, ona böyle dokunabileceğini düşündüğü için suratının ortasına bir yumruk atardım.

"Burada bir sorun mu var?" diye devam ediyor. "Polisi arayayım mı?"

"Oh, şimdi çok becerdin olsun."

"Polisleri aramayacaksın, Carson." Hallie onun elinden kurtulur. "Sen." Bana odaklanıyor, kapıyı işaret ederken ela gözleri öfkeyle irileşiyor. "Dışarı. Hemen."

Başka bir iş arkadaşına üzerinde çalıştığı içki siparişleriyle ilgili bir şeyler söylüyor, sonra fırlayıp gidiyor.

Kalabalığın arasından geçip n kapıdan çıktı ve benim de onu takip etmemi bekledi.

Tabii ki .

Dışarı çıkar çıkmaz soğuk Chicago esintisi yüzüme çarpıyor. Hallie ıplak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve ben de iğdsel olarak fanilamı çıkarıp ona uzatıyorum.

"Gömleğini istemiyorum."

"Dışarısı buz gibi. Al şunu yoksa hemen içeri giriyoruz, böylece sana Hal dediği için Ken Doll'un suratına yumruğu yaptırabilirim."

Gözlerini deviriyor. "Siz erkekler neden bu kadar dramatiksiniz?"

Gömleğimi alıp kollarını gömleğin içine sokuyor ve kollarını elleri görünecek şekilde kelepeliyor. "İşte oldu. Mutlu musun?"

"Burada ne yapıyorsun?"

Kendini toparlayarak nefes verir. "Bu konuşmayı yapmaya devam edemem. Çalışıyorum."

"İhtiyacınız olursa-"

Beni durdurmak için ellerini uzattı. "Yemin ederim, eğer düşündüğüm şeyi söylersen, ben gidiyorum."

"Yardıma ihtiyacın varsa," diye tekrarlıyorum, "Wren'in kardeşiyle kiran hakkında konuşabilirim. Paraya ihtiyacı bile yok. Orada kira ödemeden yaşamanızdan mutluluk duyacaktır."

"Tanrım, hiçbir fikrin yok Rio."

"Tabii ki hiçbir fikrim yok!" Kollarımı iki yana açıyorum. "nk bana neler olduğunu söylemiyorsun!"

Çenesi sertleşiyor. "Olan şu ki, artık tamamen farklı iki insanız. Tasarım firmasındaki tam günümden sonra burada haftada beş vardiya çalışıyorum, çünkü geimimi sağlamak için bunu yapmak zorundayım. Başkasının boş odasında kalıyorum, çünkü ancak bu şekilde idare edebiliyorum ve karnımı zor doyuruyorum. Bunu duymak sizi mutlu ediyor mu?"

"Tanrım. Tabii ki hayır, Hal."

"Eğer tasarım firmasında tam zamanlı olarak işe alınabilirsem o zaman işler değişecek ama şimdilik bu benim gerçekliğim ve sizinkinden çok farklı. Bunu biliyorum. Artık biliyorsun. Ve yemin ederim Rio, şu anda bana bir çeşit sadaka vermeye kalkarsan, kendimi kaybederim. Buraya kadar senin yardımın olmadan geldim ve sonra da iyi olacağım."

Elbette bana işlerin maddi açıdan *neden* bu kadar sıkışık olduğunu söylemiyor ama ben de daha fazla zorlamamam gerektiğini biliyorum. İkinci işini öğrendiğim için üzgün ve sanırım biraz da utanıyor. Ama Hallie çok çalışkan biri. Gerekğinde eziyet eder. Biz gençken sırf tasarım okuluna gidebilmek için para biriktirmek istediği için bebek bakıcılığı saatlerini alır ve büyük sosyal etkinlikleri kaçırdı.

Yani kafa karıştırıcı olan onun aceleciliği değil. Hâlâ anlayamadığım şey, *neden* acele etmesi gerektiği.

"Tamam," diyorum
yenilgiyle. "Tamam."

"Bana geri mesaj atmadın."

"Bana cevap yazabileceğim bir şey vermedin. Hey?" diye soruyor, mesajımı taklit ederek. "Sen bundan daha iyisin, Rio." Hallie kapının girişine doğru başını salladı, gerginlik dağılmıştı. "İşe dönmem gerekiyor."

Yanımdan geçip gidiyor ama o kapıya ulaşmadan ben vücuduna doğru uzanıyorum, kolu tutuyorum ve kapıyı kapalı tutuyorum. Bizi dışarıda yalnız tutuyor.

Bakışlarını yavaşça kaldırıp bana bakıyor, yüzlerimiz birbirine sadece birkaç santim uzaklıkta.

"Sana öyle demesine izin verme," diyorum sessizce. "Seni tanımıyor bile."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ve hala öyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, Hal. Seni hala tanıyorum. Sen de beni tanıyorsun. Herkesten daha iyi."

Yutkunurken boğazının hareket edişini izliyorum. "Bana daha önce hiç böyle dememişti. Sanırım senin bir çeşit

Rastgele bir adam, bu yüzden bölgesini işaretliyormuş gibi yapıyordu." "Evet, ama sen onun değilsin, o yüzden söyle ona ellerini

kendisi de."

Gözleri ağzıma düşüyor. "Ben de senin değilim."

Göreceğiz.

Ona karşı öfke duymaya bu kadar alışmışken, aklımdan geçen ilk düşünce bu oluyor.

Dudaklarımı ıslattım, çok yakınımaya eğildim. "Benim olmadığın halde gömleğimin içinde çok güzel görünüyorsun."

" git, DeLuca."

Kapıyı açarken gülümsüyorum. "Çok isterim. Bana sadece ne zaman ve nerede olacağını söyle, Hart."

Gürültülü bara giriyor ve benim görebilmem için omzunun üzerinden orta parmağını atıyor.

Ama tek yaptığı gülümsememi arttırmak çünkü Hallie benden, bizden, geçmişimizden etkilenmemiş gibi davranabilir ama işe döndüğünde hala benim gömleğimi giyiyor ve içinde çok iyi görünüyor.

Bar kapandığında son takım arkadaşlarım da araçlarına binmişlerdi. Onlarla içeride takıldım, su içtim ve dışarı atılana kadar hesabımıza cömert bir bahşış eklendiğinden emin oldum.

Gecenin geri kalanında Hallie'yi rahatsız ama gözümün onun üzerinde olduğundan emindim.

Ve her zaman olduğu gibi, insanlar sarhoş pisliklere dönüştüğünde bile cana yakın ve nazikti. Barın arkasında, birisi hayatının her ayrıntısını anlatmak istediği kişinin kendisi olduğuna karar verdiğinde onu dikkatle dinlerdi. Durmadan ayaktaydı, içki dolduruyor ve kırık camları temizliyordu.

Ve bu, tasarım firmasında ve evimde çalıştığım bütün bir günün *ardından oldu.*

Kapanış saati için hepimiz dışarı atıldığımızda, kamyonetimi aynı yere, onun arabasının arkasına çektim ve bekledim.

Ken Doll onunla birlikte yürüyor, söylediği bir şeye gülüyor ve gülümsemesinin bana yönelik olmamasından ne kadar nefret etsem de, adam oldukça iri ve her gece onu dışarı çıkardığını bilme fikrinden nefret etmiyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, beni kamyonetimden inerken gördüğünde yüzündeki sırıtış kaybolmuyor. Sanki vardiyasından sonra onu bekleyeceğimi biliyormuş gibi ifadesi hiç değişmiyor.

Ama beni fark ettiğinde Ken, Hallie'ye hızlıca el salladıktan sonra arabasına doğru yola koyuldu.

Ve hala benim gömleğimi giyiyor.

"O adamdan nefret etmek istiyorum," diyorum ona, arabasında buluşuyoruz ama gözüm adamın geri çekilen sırtında. "Her gece onunla mı çalışıyorsun?"

"Çoğu gece. Eğer onunla çalışmıyorsam, erkek arkadaşıyla çalışıyorum."

Bu benim dikkatimi çekti ve ona doğru döndüğümde yüzünde boktan bir sırıtış vardı.

"Bunu bana daha önce söyleyemez miydin?"

"Aklımdan çıkmış olmalı." Arabasının kilidini açtı. Elle. Gerçek anahtarla çünkü bu şey o kadar eski. "Kız arkadaşın arkadaşınla gitti. Buraya her zaman gelen genç olan."

"Onlar için iyi oldu. O benim kız arkadaşım değil ama arkadaşı onu terk ettiği için kendimi kötü hissettim."

Gülümsemesi yumuşak, sanki tüm bunları zaten biliyormuş gibi. "Beni beklemene gerek yoktu. Çok yorgunum. Eve gidiyorum."

"Arabana sağ salim ulaştığından emin olmak istedim." Onun için arabasının kapısını açtım ve direksiyona geçene kadar bekledim. "Evde görüşürüz."

Şakacı bir şekilde başını sallıyor. "Evde görüşürüz."

Onun için kapıyı kapatıyorum ve kamyonetime geri , motoru çalıştırıyorum ve arabasını çalıştırmasını bekliyorum, böylece onu eve kadar takip edebileceğim.

Çalıştırmaya çalıştığını anlayabiliyorum çünkü arka lambaları bir anlığına yanıp sönüyor ama sonra tekrar kararıyor. Kapımı kırıyor

Açık, tekrar denerken dinliyorum, sadece motordan bir vınlama sesi geliyor.

Gözleri yan aynasından benimkileri buluyor ve kamyonetime binmesi için elimle işaret ediyorum.

Geç oldu, o yorgun ve bunu yarın halledebiliriz.

Ona söylemek istediğim şey, başka bir araba alması gerektiği. Güvenilir ve her yere bir şeyler sızdırmayan bir araba, ama bu gece bu konuşma için uygun bir gece değil. Bana maddi olarak ne kadar zor durumda olduğunu söyledikten sonra ve benim ve arkadaşlarım için barmenlik yapacağını öğrendiğimde utandıktan sonra kesinlikle olmaz.

Onun yerine dışarı çıktım ve kamyonetimin yolcu kapısını açtım.

"Özür dilerim." İçeri tırmanırken nefesinin altında utangaç bir şekilde söyledi.

"Olma."

"Yarın baktıracağım." "Tamam."

Kaputu çevirip kendim binmeden önce onu kamyonetime kapatıyorum. Motoru çalıştırıyorum, onun için harareti yükseltiyorum, sonra da evlerimize dönmek üzere otoparktan çıkıyorum.

Konuşmuyoruz. Aslında, yolculuğun ilk beş dakikası neredeyse rahatsız edici bir sessizlik içinde geçiyor. Hallie yanımdaki koltukta kaskatı kesilmiş, ellerini kalçalarının arasına sıkıştırmış, dimdik oturuyor ve pencereden şehrin geçişini izliyor.

Onu ne kadar özlediğime ya da düşündüğüm kadar kızgın olmayabileceğime ya da tasarlayacağı yatak odasını sadece onunla paylaşmayı hayal ettiğime dair aptalca bir şeyler söylemekten başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bu yüzden konuşmamaya özen gösteriyorum. Bunun yerine, her zaman iletişimimiz olarak hareket eden tek şeyi yapıyorum.

Biraz müzik açıyorum.

Çevremden, Hallie'nin taksiyi dolduran melodiyle dudaklarında küçük bir gülümsemeyle bana doğru baktığını görüyorum. Bu

Sadece bir dakika önce koltukta daha rahattı, başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı.

Sonunda kolunu aramızdaki konsola yaslıyor ve kutsal cehennem, sadece bu görüntüden gelen nostalji güçlü, onu eve götürürken elini tutmaya ilk kez cesaret ettiğim zamanı hatırlıyorum, şimdi olduğum gibi.

Yol boyunca konuşmuyoruz ama nefes alış verişinin yavaşladığını ve sabitleştiğini fark ediyorum. Yolculuk onu uyutuyor, ki günlük çalışma saatlerini düşündüğümde bu hiç de şaşırtıcı değil. Sanırım ben de Hallie kadar çok çalışsaydım, belki *ben* bile uyuyabilirdim.

Bizim çıkışa geldiğimde fikrimi değiştirdim ve otobana geri döndüm. Tanrı biliyor ya, bu gece nasıl olsa uyuyamayacağım, o da uyusun bari.

Çalan şarkıyı not alıyorum ve sürmeye devam ediyorum.

Bölüm 12

Rio

Yaş 16

"Güzel galibiyet," diyor Koç maç sonrası toplantımızı bitirirken. "Biraz dinlenin ve Pazartesi sabahı erkenden antrenmanda görüşmek üzere çocuklar."

Takım arkadaşlarımla birlikte bizi soyunma odamıza götürecek olan pistin girişine doğru buzda kaymaya başlamadan önce hızlı bir toplanma ve tezahürat yapıyoruz.

Lisedeki ikinci yılımın sonuna yaklaşıyorum ve bir şekilde, bir şekilde, okulumuzun üniversite hokey takımında oynuyorum. Geçen yıl birinci sınıf takımına zar zor girdikten sonra çok çalıştım, biraz kas ve neyse ki biraz boy kazandım. Fazladan saatlerce kaydım, dengeme ve hızıma odaklandım ve şimdi buradayım, ikinci sınıf öğrencisi olarak üniversite hokey takımında oynuyorum ve şimdiden üniversite adayları tarafından izleniyorum.

Buzdan çıkarken takım arkadaşlarımla arkasında sıraya giriyorum, duşlara önce gençlerin ve son sınıfların girmesine izin veriyorum. Kısmen takımın en genci olduğum ve su artık sıcak olmadığına sıramı beklemem gerektiği için, ama çoğunlukla Hallie'nin burada bir yerlerde beni beklediğini bildiğim ve maç sonrası onu görmeyi her şeyden çok tercih ettiğim için.

Buzdan indiğimde, onu bir grup arkadaşıyla birlikte ayakta dururken buluyorum ama bana bakıyor, kocaman bir gülümseme ve çalınan kapüşonlarımdan birinin üzerine deplasman formamı giymiş.

Sanırım maç günlerinin en sevdiğim kısmı bu, maçtan sonra beni bekleyeceğini bilmek. Hallie henüz hiçbir maçı kaçırmadı.

Lise maçlarımda, evde ya da deplasmanda. Ailelerimiz birbirine çok yakın olduğu ve o da yan komşumuz olduğu için onu sık sık görüyorum ama maç günlerinde farklı bir şey var. Onu etkilemek için bir şans olarak görüyorum.

Arkadaşlarından ayrılıp bana doğru yöneldi. "İyi oyundu, seksen üç."

Tiştörtüne doğru başımı sallıyorum. "Güzel forma, doğum günü kızı."

Hallie bana doğru adım atıyor, ben de kaskım ve sopam elimde, kollarımı omuzlarına doluyor ve başının tepesine hızlı bir öpücük konduruyorum. Artık yeni boyum ve patenlerin bana kattığı inçlerle onun üzerinde yükseliyorum.

Kollarını ortama dolayarak çenesini göğsüme yaslıyor ve bana bakıyor. "Terlemişsin."

Kıkırdıyorum.

"Özür dilerim."

"Önemli değil."

Bana bakarken gözleri ıslık ıslık parlıyor ve ben de bunu içime çekiyorum. Dikkatini bana verdiği bu anlardan daha çok arzuladığım bir şey yok.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Hallie bu yıl liseye başladığında anında çok sevildi. Evet, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kız ve eşit derecede kendine güvenen ve dışa dönük. Ama her şeyden öte, nazik biri. Herkese karşı. Popüler olsun ya da olmasın, izin verirsiniz arkadaşınız olur. Yani evet, okuldaki pek çok erkeğin gözü onun üzerinde, bu da Hallie'nin gözünün *benim üzerimde* olduğu zamanları daha tatmin edici kılıyor.

"İyi galibiyet, DeLuca!" Luke bağıyor.

Sesi beni ve kız kardeşini anında birbirimizden kopardı ve kafamı kaldırdığımda onu ve ailemizin dördünü de tribünlerden bize doğru gelirken buldum.

Hallie geri adım atarak daha fazla mesafe yaratıyor. "Sağ ol dostum," diyorum. "Geleceğini düşünmemiştim."

"Lacrosse antrenmanı erken bitti."

Babaları yumruğunu bana vuruyor. "İyi oyundu Rio. Güçlü görünüyorsun. Bazılarını yenme şeklin

"Adamları diske ulaşabilecek mi?" Başını sallıyor. "O patenlerin üzerinde çok hızlısın."

"Teşekkür ederim, efendim."

Bay Hart'ı hep sevmişimdir. Benim için ikinci bir baba gibiydi ve Hallie ile çok yakınlardı. Luke ile de yakınlar elbette ama Luke evde ailesiyle kalmaktansa arkadaşlarıyla dışarı çıkmayı tercih ederken, Hallie babası onunla vakit geçirmek isterse planlarını iptal eder.

Annemin yanağına bir öpücük konduruyorum. "Seninle gurur duyuyorum, *Tesoro*," diyor. "Teşekkürler anne."

"İşte benim oğlum." Babam kolunu omzuma atıyor ama bunu yapmak için uzanması gerekiyor. Artık resmen ondan daha uzunum, hem patenlerin üstünde hem de dışında.

"Harika oynadı Rio," diyor Hallie'nin annesi, kocasının yanında dururken.

"Teşekkür , Bayan Hart. Hepiniz gelmek zorunda değildiniz."

"Gelip seni oynarken görmek istedik." Bay Hart, Hallie'yi kolunun altına aldı. "Doğum günü kızı da özel günü için bunu yapmak istedi."

Hallie'nin yanakları pembeye döndü.

"Hallie," diye başlıyor annesi. "Bu akşam doğum günü yemeği yemek istemediğine emin misin? Rezervasyonumuzu dört kişiden yedi kişiye çıkarabiliriz."

"Bekle," diye araya giriyor Luke, kız kardeşiyle konuşurken. "Bu akşam zaten planların olduğunu ve bu yüzden yemeğe çıkamadığımızı sanıyordum. Çünkü *ders çalışmak* için plan yapmıştım."

Bu bir yalan. Lacey Williams'ı gezmeye götürmek için plan yapmış, bir yere park edip bütün gece yiyişmişler.

"Bu yıl yemek yok," diyor Hallie. "Bu gece Holmes'ların çocuklarına ben bakacağım."

Babası onu daha da sıkıyor. "Okul için para biriktiriyorum."

Gözleri bana kayıyor ve o çilli yanakları yeniden alevleniyor.

Ailelerimizden hiçbiri özellikle varlıklı değil. Elbette, nesilden nesile aktarılan güzel bir evimiz var ve ailem bana aynı yaşta bir kamyonet aldı

On altı yaşıma geldiğimde benim gibi. Ama ne Hallie'nin ailesi ne de benim ailem üniversiteye gitmemiz için gereken parayı ödeyemeyecek. Bu yüzden bebek bakıcılığı yaparak biriktirebildiği her kuruşu biriktiriyor ve bu yaz yerel havuzumuzda cankurtaran olmayı planlıyor. Luke ve ben spor bursu almayı umuyoruz. O lakros için, ben de hokey için.

Hallie'nin doğum gününü kutlamaktansa bebek bakıcılığı yapmayı tercih etmesi beni şaşırtmadı. Hayalini gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa yapacak ve bu yüzden onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Annem, "Ben, sen ve annen Cumartesi günü bunu telafi etmek için kız kıza bir gün geçireceğiz," diye ekliyor. "Tırnaklarımızı yaptırmaya gideceğiz. Biraz alışveriş yaparız."

Hallie ona gülümsüyor. "Bunu çok isterim Bayan DeLuca."

Babam annemin arkasına geçiyor, kollarını annemin omuzlarının ön kısmına doluyor ve şakağına hızlı bir öpücük kondurmadan önce annemi sırtından tutuyor.

Evet, okulumda birbirlerine karşı sevgi dolu olmaları biraz utanç verici ama aynı zamanda, ebeveynleri hala birbirleriyle birlikte olmaktan gerçekten hoşlanan şanslı azınlıktan biri olduğumu hissediyorum.

İlişkilerine hayranım. Birbirleriyle benim Hallie ile tanıştığım yaşlarda tanıştılar ve o zamandan beri de birlikteler. Bu benim de bir gün bulmak istediğim türden bir ilişki ve dürüst olmak gerekirse, sanırım çoktan bulmuş olabilirim.

Hiçbir kıza Hallie'ye baktığım gibi bakmadım. Başka hiç kimseyle bizimki gibi bir arkadaşlığım olmadı. Onun dışında biriyle çıkmayı hiç düşünmedim bile.

Diğer kızları geri çevirdiğim için takım arkadaşlarım tarafından alay edildim. On altı yaşında olduğum ve biriyle çıkmadığım için cinselliğim sorgulandı. Ama açıkçası, tek gördüğüm Hallie Hart.

Hayır, biz sevgili değiliz. Hiç öpüşmedik ya da bir şey yapmadık. Ama bu doğru geliyor. Biz

Birbirimizden hoşlandığımızı bile söylemedik, ama karşılıklı olduğuna eminim.

Sanırım.

Emin değilim ama başka kimseye zaman ayırmadı, o yüzden olabilir mi?

Ne olursa olsun, kardeşi beni öldürür. Hallie'nin lisede bizimle birlikte olması Luke'un arkadaşlarının kız kardeşiyle ilgilendiğini ilk fark ettiği andı ve ona karşı biraz fazla korumacı oldu. Bunun da ötesinde, ailelerimiz o kadar iç içe ki, eğer birlikte olamazsak bu büyük bir sorun olur.

Yani, evet. Ona hislerim hakkında hiçbir şey söylemedim ama o benim en sevdiğim insan. Birlikte vakit geçirmekten en çok keyif aldığım kişi ve ailemde de aynı şeyin olduğunu hissettiğimi görmezden gelemiyorum.

"Luke, kız kardeşini Holmes'ların evine götüreceksin, değil mi?" diye soruyor annesi.

"Um . . ." Tereddüt ediyor. "Hayır. Çalışmam gerek. Onu siz bırakamaz mısınız?"

"Restoran ters yönde. Kız kardeşini bıraktıktan sonra ders çalışmaya gidebilirsin."

Luke annesiyle tartışmak için ağzını açar ama babası ona sert bir bakış atarak yapmamasını söyler.

"Onu ben bırakabilirim," diye araya girdim. "Benim için sakıncası yok. Eve giderken yolumun üzerinde."

Gözlerim Hallie'ye kayıyor ve onun küçük bir gülümsemeyi bastırdığını görüyorum. "Eğer ikiniz için de uygunsa," diye ekliyorum ailesine.

Geçen Ağustos'taki doğum gününden beri ehliyetim var ama hiçbir zaman arabada sadece Hallie varken araba kullanmadım. Hep o ve Luke ya da o ve annem.

Bay Hart, "Kızıma dikkat et Rio," demeden önce anne ve babası birbirlerine bakarlar.

Başımı salladım. "Her zaman, efendim."

Ailelerimiz birlikte yemeğe gitmek üzere pistten ayrılmadan önce bizimle vedalaşırlar.

"Çalışmak zorunda mısın?" Hallie kardeşini sorgular. "Daha inandırıcı bir yalan bulmaya çalışamaz mıydın? Hepimiz kız arkadaşınla buluşmaya gideceğini biliyoruz."

Kendini beğenmiş bir şekilde omuz silkiyor. "yaradı, değil mi? Ve Lacey

Kız arkadaşım. Sadece konuşuyoruz." "Ve takılıyoruz," diye ekliyorum.

Hallie yüzünü buruşturur. "O kısmı bilmeme gerek yoktu."

Bir grup adam yanlarından geçerken içlerinden biri durur ve Hallie'ye yukarıdan aşağıya bakar. "Hey, küçük Hart."

"Hey, Dylan." Hallie, Luke'un lakros takımından tanıdığım adama utangaç bir şekilde gülümsüyor.

Gözlerim gidip geliyor, çünkü bu da n böyle?

"Bir erkeğin, DeLuca'nın formasını giydiğin gibi kendi formasını giymen için ne yapması gerekir?"

"Kaybol Dylan," diye araya giriyor Luke, hiç etkilenmeden.

Dylan ellerini kaldırdı. "Sadece kız kardeşine iyi davranıyorum, Hart."

"O yasak bölge."

Dylan kendini beğenmiş bir sırıtışla Hallie'ye bakar. "Anladım. Seni görmek güzel, Hallie."

Arkadaşlarıyla birlikte ayrılır, ancak omzunun üzerinden ona son bir kez bakmadan önce değil.

Luke yeniden kız kardeşine odaklanır. "Takım arkadaşlarımdan hiçbiriyle çıkmaya izin verilmediğini , değil mi?"

Gözlerini deviriyor. "Evet, Luke."

"Ya da sınıfımdaki herhangi biri," diye devam ediyor. "Ve özellikle de arkadaşlarımdan hiçbiri."

"Mm-hmm," diye mırıldanıyor. "Sen de öyle söyledin. Birçok kez."

"Ben ciddiylim, Hallie. Benim yaşımdaki erkekler sadece tek bir şeyin peşinde olurlar ve akıllarından geçeni bildiğim halde hiçbir arkadaşımı sana yaklaştırmayacağımdan emin olabilirsiniz."

Hallie'den tek bir şeyin peşinde değilim. Onunla ilgili her şeyin peşindeyim, ama yine de, sanki bana

Luke'un kız kardeşine olan hislerimden haberi olmasa da oraya gitmemeye karar verdim.

"Senin yaşındaki erkeklerin tek bir şeyin peşinde olmasından bahsetmişken," diyor başını eğerek. "Lacey ile *çalışma seansına* geç kalmadın mı?"

Luke bilerek gülümsüyor. "Evet, öyle. Mutlu yıllar kardeşim." Bana dönmeden önce Hallie'ye sarılıyor. "Onu bıraktığın için teşekkürler. Sana borçluyum."

"."

Yılım küçümsemesi.

"Yolculuk için bir şarkı seçer misin?" Kamyonetimin yolcu koltuğunda oturan Hallie'ye soruyorum.

Kaset ve CD'leri bir arada sakladığım torpido gözünü karıştırmadan önce heyecanlı bir gülümseme takınıyor. Bu eski kamyonetin en güzel yanı hala çalışan bir kaset çalara sahip olması.

"Burada ne var?" diye soruyor.

"Sen benden daha iyi bilirsin. Müziğini hep orada bırakıyorsun."

Gerçek şu ki, torpido gözümde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok çünkü yalnız araba kullanırken dinlediğim tek şey Hallie'nin doğum günü karışık kasetleri. Ama onları o arabama binmeden önce saklayacak kadar akıllıydım. Geçen yıl on dördüncü doğum gününde bana bir tane vermişti ve önceki doğum günlerinden kalan iki tanesini de benimle paylaşmaya başlamadan önce yeniden yapmıştı. Ve bu gece, yeni bir tane alacağım.

Hallie'nin on üçüncü doğum gününde o müzik kutusunu almasından birkaç ay sonra, sırf onun yıllık karışık kasetlerini odamda dinleyebilmek için ben de kendim için aynısından istedim. Ve şimdi, kamyonette tekrar tekrar çalışıyorlar. Çünkü evet, kıza fena halde aşığım ve hayatındaki önemli anları temsil eden tüm şarkıları bilmek istiyorum.

"Ben de bunu arıyordum!" diyor kasetçalara bir kaset yerleştirmeden önce.

Armonize sesler hoparlörlerden çalmaya başlar başlamaz inliyorum. "Bunu attığımı sanıyordum."

Müzik çalmaya başladığında Hallie heyecanla koltuğunda kıpırdanıyor.

"Hal, şu erkek grubu dönemini geride bırakmanı istiyorum. Zevkini sorgulamama neden oluyor."

Koltuğunda rahatlıyor ve gülümseyerek koltuk başlığına yaslanıyor.

Beni de gülümsetiyor.

Hızımı belirlenen hız sınırında tutarak sürmeye devam ediyorum. Babasına ona göz kulak olacağıma dair söz verdim ve yapmak istediğim son şey Hallie arabadayken ceza yemek ve bir daha onu tek başıma sürmeme izin verilmemesi.

"Luke arkadaşlarıyla konuşmamam konusunda çok sinir bozucu," diyor durup dururken.

Yola yeniden odaklanmadan önce kimden ya da neyden bahsettiğini anlamaya çalışarak hızla ona doğru bakıyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ben on beş yaşındayım ve o benden sadece bir yaş büyük. Arkadaşlarından ilgileniyor olsaydım bu o kadar da çılgınca olmazdı."

Bekle. Bu ne demek oluyor? Ben mi? Yoksa başka biri mi?

Başparmağımla direksiyona vurarak sinirlerimi bastırıyorum. "Şu Dylan denen adamdan mı bahsediyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Luke'un arkadaşlarından birinden falan mı hoşlanıyorsun?" Hallie'nin sesi sessiz. "Bilmiyorum.

Belki."

Müziğin sesini kısmak için uzanıyorum çünkü tek istediğim onun "evet" dediğini duymakken bu kabinde çok yüksek. Evet, kardeşinin arkadaşlarından birinden hoşlanıyor. Bahsettiği arkadaşının ben olduğumu.

Sesi ayarlarken uzun kolum ön kolumdan aşağı düşüyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan Hallie'nin parmakları uzanıp bileğimdeki arkadaşlık bileziğini hafifçe yokluyor. "Bunu hâlâ taktığına inanamıyorum, ben de

."

Kolumu aramızdaki bank koltuğuna bırakıyorum ve parmak uçlarını yumuşamış ipliklerin üzerinde gezdirmeye devam etmesine izin veriyorum.

Müzik artık sessiz, bu yüzden duyabildiğim tek şey kulaklarımda gümbür gümbür atan kalbim.

Sağ elimi aramızdaki koltuğa koyarak, gözlerim yolda, sol elimle sürmeye devam ediyorum.

Hallie'nin dokunuşu daha durgunlaştı, parmak uçları farklı bir yol izleyene kadar bana yaptığı eski bileziğin üzerinde geziniyor, onun yerine yukarı çıkıp elimin arkasında nazikçe geziniyor.

Nefes alamıyorum.

Sanki onu durduracağımdan emin değilmiş gibi dokunuşunda kararsız, elimin arkasını nazikçe keşfediyor, sonunda parmaklarını avucuma doğru kaydırıyor.

Fazla düşünmeden elimi açıyorum ve parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. Parmaklarını benimkilerin etrafına dolamadan önce bir an duraksıyor ve avuçlarımızı birleştiriyor.

Dikkatim çok dağınık, aramızda olanlara o kadar odaklanmışım ki araba sürmeye konsantre olamıyorum. Neyse ki otoyolda değil de bir arka yodayız, bu yüzden kamyonetimi yolun kenarına çekip tamamen duruyorum. Ama park etmiyorum çünkü bu sağ elimi kullanmamı gerektiriyor ve şu anda o elim dolu.

"Sorun nedir?" Hallie soruyor.

Ayağım sıkıca frendeyken nihayet tam olarak ona doğru bakabiliyorum. "Babana seni kullanırken dikkatli olacağıma söz verdim ama dikkatli olamayacak kadar dikkatim dağınık."

Dudakları hafifçe
aralanıyor. "Hal, Luke beni
öldürür."

Gözleri aramızdaki bankta duran iç içe geçmiş ellerimize kayıyor. Elim tutuşunun yumuşadığını hissedebiliyorum, sanki çekip gitmek üzereymiş gibi, bu yüzden elimi onun elinin etrafında sıkarak benim elimde kalmasını sağlıyorum.

"Belki de ona söylemeyelim," diye ekliyorum.

Dudaklarının kenarında bir gülümseme kıpırtısı beliriyor.

Orada öylece oturduğumuz, birbirimizin elini tuttuğumuz bir an var. Ben önümüzde uzanan yolu işaret etmeden önce belirgin bir değişim yaşanıyor gibi geliyor. "Holmes'un evine varmak üzereyiz."

"Tamam," diye fısıldıyor. "Sanırım elini geri çekmen gerekiyor o zaman."

Birbirimizi bırakıyoruz, yavaşça ayrılıyoruz ve bunu yaptığımızda, emniyet kemerini açmak için tıklıyorum. Bana şaşkın şaşkın bakıyor, ta ki ben elimi tekrar onun elinin içine sokup içeri doğru çekene kadar, daha sonra onu orta koltuğu boş bırakmak yerine doğrudan yanıma oturması için bankın karşısına çekiyorum.

"Emniyet kemerini bağla, Hal."

Sağ eliyle emniyet kemerini kucağının üzerinden geçirip yerine oturttuğunda gülümsemesini bastırıyor. İç içe geçmiş ellerimizi Hallie'nin bacağına koyarken sol elimi direksiyonun üst kısmına yerleştiriyorum. Sonra kısa mesafenin kalanını mümkün olduğunca dikkatli ve hız sınırının birkaç mil altında sürüyorum.

Holmes'ların evinin önüne park ettiğimde, "Bıraktığın için teşekkürler," diyor.

"Ne zaman istersen."

Avucumu son bir kez daha sıktıktan sonra koltuğun üzerinden kayarak yolcu kapısını açıyor. "Bu gece çatıda buluşalım mı?"

Ona yumuşakça gülümsüyorum. "Orada görüşürüz."

Ben ödevimi bitirirken annem yanımdaki kanepeye düşüyor.

"Eve geç geldiniz," diyorum kaşlarımı kaldırarak. "Bu bir okul gecesi, genç bayan."

"İyi denemeydi. Bugün Cuma." arkasındaki kanepeye yaslıyor. "Hart'larla bir araya geldiğimizde nasıl olduğunu bilirsin. Çok iyi vakit geçiriyoruz. O restoran çok lezzetliydi. Bir dahaki sefere bizimle gelmen gerekecek. Sonra Steph bu sevimli küçük şarap barını buldu, o yüzden oraya uğrayıp bir şişe içebiliriz. Ya da iki."

"Eğlendiğimize sevindim."

Bacağımı okşadı. "Üçünüzü de özledik. Hallie'yi bebek bakıcılığı işine götürdün mü?"

Başımı sallayarak ödevime yeniden odaklanıyorum. "Onun için iyi bir arkadaşsın Rio." "Evet."

"Ve Luke'a."

"Mm-hmm."

"Ama ona kız kardeşine aşık olduğunu söyledin mi?" Bu dikkatimi çekti. "Anne!"

"Ne?" diye soruyor bir kahkaha krizinin ardından. "Şey, bu doğru." "Hayır, doğru değil. Hallie'yle aramızdaki öyle bir şey değil."

Bunu söylemek doğru gelmiyor, özellikle de bugün kamyonetimde yaşadığım o andan sonra. Ama annem Hallie'nin annesine her şeyi anlatıyor ve ihtiyacım olan son şey Luke'un küçük kız kardeşine aşık olduğumu öğrenmesi.

"Oh, *Tesoro*." Kahkahasını durdurmak için derin bir nefes veriyor. "Evet, öyle. Ona nasıl baktığını görüyorum. Luke'un bunu henüz fark etmemesine şaşırdım."

Tekrar ödevime odaklandım ve "Öyle değil" derken sesim daha az savunmacı çıkıyor.

"Tamam. Haklısın. Öyle olduğunu düşündüğüm için benim hatam."

Dikkatle ona baktığımda bana bilerek gülümsediğini görüyorum.

"Luke beni öldürür," diyorum.

Başını sallıyor. "Üzülürdün. Bunu kişisel olarak algılayacağı yaştasınız ama eninde sonunda bunu atlatacaktır."

"Ve aileleriyle çok yakınız."

"Öyleyiz," diye kabul ediyor. "Steph benim en iyi arkadaşım ve Hallie'yi kendi kızımış gibi seviyorum. Ama bu nasıl kötü bir şey olabilir ki?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen bunun farkında değilsin ama Hallie ve ben gerçekten çok yakınız. Muhtemelen ben ve Luke'tan daha yakınız."

"Oh, biliyorum." Beni elinin tersiyle itti. "Tatlım, benim her şeyi bildiğimi ne zaman öğreneceksin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Söylemeye çalıştığım şey, Hallie'nin gerçekten benimle aynı şekilde hissedip hissetmediğini bilmiyorum."

Öğrenmek zorunda olduğumuz şeyi riske atmaya hazırım. Ayrıca, bunu Luke'a itiraf etmeye henüz hazır olduğumu sanmıyorum."

Anlayışla başını sallıyor. "İkisine de nasıl hissettiğini söylemen gerektiğini ama *benimle* bu konuda konuşmak istersen, her zaman dinlemek için burada olacağım."

"Evet. Teşekkürler anne."

Koltuktan kalkarken saçlarını karıştırıyor. "Ben yatmaya gidiyorum. Baban beni bekliyor, böylece programımızı izleyebiliriz. İyi geceler, tatlım."

"İyi geceler."

Onu durdurduğumda merdivenleri yarılamıştı. "Hey, anne?"

"Evet?"

"Gerçekten o kadar belli oluyor muyum, yoksa öylesine mi ?"

Kıkırdıyor. Çılgınca. Kocasını ve en iyi arkadaşlarıyla iki şişe şarap içmiş bir kadın gibi. "Rio, eğer alnına 'Hallie Hart'a aşığım' dövmesi yaptırsaydın, bu biraz daha ince olabilirdi."

"Tamam," diyorum yükselen bir ses tonuyla. "Belli ki yatma vaktin geçti anne."

Yukarı çıkıp odasına girene kadar gülüyor.

Dişlerini fırçalamak ve eşofman altımı, kapüşonlu tişörtümü ve bir çift spor ayakkabımı giymek için kendi odama gitmeden önce son ödevimi de bitiriyorum.

Gece yarısından biraz önce, tam zamanında.

Yatak odamın penceresinden onunkine bakıyorum, yepyeni duvar rengini -bu kez pembe- ve yeni mobilya düzenini görebiliyorum. Bu yıl sadece iki kez değiştirmiş.

Hallie henüz dışarıda değil, bu yüzden en sıcak battaniyemi alıp evlerimizin arasındaki çatının orta çizgisine doğru yürüyorum ve onu beklemek için bir yere oturuyorum. Geçen gece çatıyı kontrol ettim ve o zamandan beri hava daha da ısındı, neyse ki şu anda bizi durduracak kar ya da buz yok.

Evet, Hallie ve ben sık sık gizlice çıkıp burada buluşuyoruz ama onun doğum günü buluşmalarında her zaman en sevdiğim şey oluyor. Kısmen bunun nedeni bunu yapamadığımız birkaç kış ayı olması. Hava çok soğuk ve

Çatıda çok fazla buz var, bu yüzden Nisan ayından sonraya kadar düzenli olarak burada buluşmuyoruz. Yine de biraz pervasızız ve Mart başında Hallie'nin doğum günü için her zaman riske giriyoruz.

Çatının bu kısmı düz, yani o kadar da riskli değil. Aklımızı tamamen kaçırmış değiliz. Ama bu buluşmalarla ilgili en sevdiğim diğer bir şey de çok yakında güneşin mevsimin karlarını eritmeye başlayacağı ve bir sonraki kış gelene kadar yılın geri kalanında istediğimiz zaman buraya gizlice girebileceğimiz anlamına gelmesi.

Hallie'nin yatak odasının penceresi kayarak açılır. "Uzun zamandır mı bekliyordun?" diye soruyor çatıya çıkarken.

"Daha yeni ."

oturması için battaniyemin diğer yarısını kaldırıyorum. Ben onu örtmeden önce yaklaşıyor.

"Ay bu gece çok parlak," diyor ona bakarak.

Doğru söylüyor. Hava o kadar aydınlık ki burnunun üzerindeki çillerin tozunu ve gökyüzüne gülümserken dudaklarının yukarı kalkışını görebiliyorum.

"Bebek bakıcılığı nasıldı?"

"Şey ..." diye iç geçirdi. "En büyükleri yatma zamanı konusunda öfke nöbeti geçirdi ve en küçükleri de dış çıkarıyordu. Ama doğum günümde çalıştığım için bana fazladan bahşiş verdiler, sanırım buna değdi."

"Kısa sürede okul için yeterince para biriktirmiş olacaksın." "Umarım. Pahalı bir şey, göreceğiz."

"Nereye gitmek istediğini biliyor musun?"

"Emin değilim. Yine de evden uzak bir yerde. Bir gün tüm üniversite deneyimini yaşayacağım için heyecanlıyım."

"Evet," diye katılıyorum. " de öyle."

Daha dik oturuyor. "Senin için iki şeyim var. Birincisi." Katlanmış formamı kucağıma koydu. "Onu sana geri vermem gerekiyor. Ödünç almama izin verdiğin için teşekkürler ama önümüzdeki hafta sonu deplasmanda oynayacağın maç için iç saha formana ihtiyacım var."

"Çamaşırhaneden çıkar çıkmaz sana getiririm."

Gözleri kucağımda duran formama yapışmış. "Sana bu numarayı neden seçtiğini hiç sormadım. Seni tanıdığımdan beri seksen üç numara giyiyorsun."

Kıkırdıyorum. "Şey, ilk kez numaramı seçtiğimde on yaşındaydım ve ne seçeceğimi bilmiyordum, bu yüzden en sevdiğim günü seçtim. Doğum günümü seçmenin çok havalı olduğunu düşünmüştüm. Seksen üç. Ağustos'un üçü. O zamandan beri aklımda. Şimdi farklı bir numaram olduğunu hayal bile edemiyorum."

Mırıldanıyor. "Zekice."

"Peki benim için ikinci bir şeyiniz var mı?"

Bana etkilenmemiş bir bakış atıyor çünkü ikimiz de ne olduğunu biliyoruz.

Hallie kapüşonunun ön cebinden, yani çaldığı *benim* kapüşonumdan, içinde tek bir gümüş disk olan bir CD kutusu çıkarıyor.

"Hallie Hart," diye başlıyorum inanamayarak bana uzatırken. "Bu da ne böyle?"

"Biliyorum. Biliyorum. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama değişim zamanı gelmişti. Bu yılın çalma listesi için ihtiyacım olan şarkıların yarısı kasetlerde bile yoktu, bu yüzden bir CD yazmak zorunda kaldım. Ve CD'leri bile bulmak zorlaşıyor."

"Vay be." Elimdeki diske bakarak başımı sallıyorum. "Bu bir dönemin sonu."

CD, önceki tüm kasetlerde olduğu gibi bir "H" harfi ve soyadı için bir kalp taslağı ve ardından on beş rakamıyla imzalanmış. Kalp çizimi her zaman olduğu gibi, durması gereken yerden sonra uzanan küçük bir kuyrukla aynı.

İçgüdüsel olarak işaret parmağımla uzanıp o fazlalığı kapatıyorum. Gördüğüm her yıl mükemmel bulduğum o küçük kusur.

Elimi şakacı bir şekilde itiyor ve avucuyla imzayı tamamen kapatıyor. "Bunu hep yapıyorsun. Her yıl. Kalp çizme şeklimin tuhaf olduğunu biliyorum."

Görebilmek için elini çekmeye çalışıyorum ama yerinden kıpırdamıyor.

"Bunun tuhaf olduğunu düşünmüyorum, Hal. Bence bu benim en sevdiğim kısım."

CD kutusundaki tutuşu gevşiyor ve bu sefer elini hareket ettirdiğimde bana izin veriyor. Parmaklarımı onunkilerin arasına sokmama izin veriyor. Başparmağımı parmak eklemimin üzerinde gezdirmeme izin veriyor.

Başımı kaldırıp baktığımda o ışıltılı gözleriyle beni izlediğini görüyorum.

"Başka kimse kalplerini böyle çizmiyor, bu yüzden ne zaman bir tane görsem sen olduğunu anlıyorum. Bu yüzden onları bu kadar çok seviyorum."

Gülümsemesi yumuşar.

"Mutlu yıllar, Hal."

"Teşekkür ." Fısıldamakta zorlanıyor, bu yüzden boğazını temizliyor ve CD'ye doğru başını sallıyor. "Gidip dinleyelim mi?"

"Ancak bana bu şarkıların her birinin sizin için neden önemli olduğunu söylerseniz."

O gülümseme büyür. "Hep öyle yaparım."

Önce o ayağa kalkıyor ve ben de onu takip ediyorum, battaniyemi ve formamı pencereden geri atıp çatıdan onun odasına geçiyorum, ikimiz de içeri girdikten sonra penceresini kapatıyorum.

Hallie çoktan dolaba girmiş, yatıya kalmalarım için sakladığımız ekstra battaniyeleri ve yastıkları çıkarıyor.

"Burada kalıyorsun." "Değil mi?" diye eklemeden önce bunu bir ifade olarak söylüyor.

Kış mevsiminin odasına gizlice girmemi engellemesi sayesinde aylar oldu ve iyi bir gece uykusu için yanıp tutuşuyorum.

" olur mu?"

Bana sormam gerekmediğini hatırlatan bir bakış attı. Genelde sormam. Genellikle uyuyamadığım gecelerde gizlice buraya gelir ve kendimi onun yatağının yanında yere bırakırım. Bunu yıllardır yapıyorum.

Hallie müzik kutusundaki karışık CD'yi hazırlarken ben de yerdeki derme çatma yatağında rahatıma bakıyorum.

"Çizilirse ne olur?" Değiştirmekle ilgili ilk endişesinin bu olduğunu hatırlayarak soruyorum.

H, kalp ve on beş rakamıyla imzalanmış üç kopyayı daha elinde tutuyor. "Yedeklerini aldım."

O yatağa tırmanıp bana en yakın tarafa uzandığında kıkırdıyorum ama ilk şarkı çalmaya başladığında kahkahalarım kesiliyor.

"Şaka yapıyorsun," diyorum.

Şimdi gülen o oldu.

"Hepsi erkek grubu şarkıları mı olacak?"

"Senin için mahvetmek istemiyorum. Sadece dinle."

İnledim. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Hal. Gelecek yıl için yeni kural. Artık erkek grupları yok."

Bu şarkının kendisi için neden önemli olduğunu açıklamadan önce yine gülüyor. Her yıl yaptığı gibi, bu şarkıları dinlediğinde neler olduğunu anlatıyor ve şarkıyı geri sarıp o anı yeniden yaşamak istiyor. Tüm CD boyunca bu devam ediyor ve hayır, şarkı seçimlerini sevmiyorum ama bu yıl yaşadığı tüm büyük, önemli anları dinlemeyi seviyorum.

Son şarkı çalmaya başladığında karanlıkta dinliyoruz, bir şekilde yan yana uzanıyoruz - o yatakta ve ben yerde -.

Hemen tanıdım. Daha bugün duymuşken hatırlamamak zor. Kamyonumda dinlediğimiz şarkının aynısı.

Hallie bana bakabilmek için yüzüstü dönüp yüzüstü yatıyor. "Bu bir son dakika eklemesi oldu," diye sessizce itiraf ediyor.

"Peki bunu duyduğunuzda bu kadar önemli olan şey neydi?"

Cevabı zaten biliyorum ama bir de onun duymak istiyorum.

Bana usulca gülümsüyor. "Benim senin için her zaman hissettiklerimi senin de benim için hissedebileceğini ilk kez o zaman anladım."

Bugün onun doğum günü olabilir ama yemin ederim, o tek cümleyle tüm dileklerimi gerçekleştirdi.

Bölüm 13

Rio

Oturma odamın penceresinden Frank'in Hallie'nin arabasını yandaki evin önündeki sokağa park edişini izliyorum. Kapıyı elle kilitliyor, anahtarları posta kutusuna bırakıyor ve onu buraya kadar takip eden başka bir aracın yolcu tarafına biniyor.

Arabayla uzaklaşırlarken elimi ona doğru kaldırıp el sallıyorum.

Frank, Chicago'ya taşındığımdan beri benim tamircim.

Herkesin hızlı aramada iyi bir tamircisi olmalı ve Frank en iyisi. Sadece dürüst ve adil olduğu için değil, aynı zamanda bu Cumartesi sabahı erkenden onu aradığımda, Hallie'nin arabasını dükkanına çekmekten mutluluk duydu, böylece ona bir göz atabildi.

Evet, muhtemelen kendi başıma hallettiğim için kızacak ama siktir et. İsteddiği kadar kızsın, çalışan bir arabaya ihtiyacı var.

Hallie para konusunda hiç bu kadar gururlu olmamıştı. Bu yeni bir gelişme. Gençken ikimiz de seçtiğimiz kariyerlerde ücret eşitsizliği olacağının farkındaydık. Ama onun paraya yeni bakışının bir tür şehit zihniyetinden kaynaklandığını sanmıyorum. Başka biri ona yardım teklif etseydi, bunu kabul edebileceğine gerçekten inanıyorum.

Ama bu teklif benden mi geliyor? Tamamen öfke.

Hayatının olması gerekenden, ona söylediğimden daha zor olduğu için bana duyduğu öfke. İki yakasını bir araya getirebilmek için iki işte birden çalışmasına ve söz verdiğim halde onu yanıma almadığım için acımasızca mesai yapmasına duyduğu öfke.

Dün gece Hallie'yi eve götürmeden önce bir saat daha araba kullandım ve nihayet yatağıma ulaştığımda pek uyuyamadım. Bu yeni bir gelişme değil ama uyanık geçirdiğim saatler aynı zamanda bazı acı gerçeklerle yüzleşmekle geçti. Şimdiye kadar sadece ona karşı duyduğum öfkeye odaklandım, onun da bana karşı neden aynı duygulara sahip olabileceğini bir kez bile düşünmedim.

Bu gece evde olup olmadığından emin değilim. Barda vardiyası olup olmadığından ve Wren'in onu oraya bırakıp bırakmadığından emin değilim. Çoğum yan kapıya gidip onu bırakmayı teklif etmek ya da kendisi sürmek isterse kamyonetimin anahtarlarını vermek istiyordu, ama yine de bir parçam onunla aramıza biraz mesafe koymayı, fazla karışmamıza ya da iç içe geçmemize izin vermemeyi umuyordu.

Bir yanımda kaybedeceği bir oyun oynadığını biliyor.

Komşu kızı düşünmekten yorulup sehpadan kumandayı alıyorum ve gecenin geri kalanında kanepeye uzanıp biraz televizyon izlemek üzereyken kapım çalıyor. Garip çünkü bugün Cumartesi gecesı, takım arkadaşlarımdın çoğı yine dışarı çıkıyor ve diğer sekiz arkadaşım da şehir merkezindeki üç yıldızlı Michelin restoranında bir yıl önceden rezervasyon yaptırmadan girmenin neredeyse imkânsız olduğı bir randevu gecesı düzenliyorlar.

Hayır, özel rezervasyonu yaptıran şehrimizin hokey takımının kaptanı ya da NBA'in en iyi oyun kurucusu değildi. Windy City Warriors'ın yeni emekli olmuş as atıcısı ya da onun kısa mesafe koşucusu kardeşı de değildi. Beklemeden masayı alan Miller'dı çünkü oranın baş şefi yeni bir tatlı menüsünde işbirliğı yapması için ona yalvarıyor ve bu rezervasyonu rüşvet olarak kullanıyor.

Miller bu yemek için bu kadar heyecanlıyken, işe yaradığını söyleyebilirim.

Tabii ki gece planlanırken ben de davet edildim ama yine dokuzuncu tekerleğı oynayacak halim yoktu. Aile yemeğinde farklı, ama tam bir randevu

Tek başıma olduğum bir gece mi? Bu sefer oturmaktan mutluyum.

Görünüşe göre, kapıyı açacak kadar hızlı değilim. Girişe yaklaştığımda kapı çoktan açılmış ve kolu dönmeye başlamıştı.

Kapı açıldığında ön verandamda çok fazla insan oluyor.

Indy, o, Ryan, Zee, Stevie, Kai, Miller, Isaiah ve Kennedy çocuklarıyla birlikte evime doluşmadan önce evimin anahtarını gururla havaya . Arkadaşlarım giyinmişlerdi. Onların çocukları pijama giyiyor.

Indy'ye "Ev anahtarı ayrıcalıklarını iptal edeceğim," dedim.

Yanımdan geçerken bana el salladı. "Hayır, yapmayacaksın. Bizi seviyorsun."

"Neler oluyor?" Ön kapıyı kapatarak grubu oturma odama kadar takip ediyorum.

"Bebek bakıcısı iptal etti," diye açıklıyor Miller, ki bu aslında hiçbir şeyi açıklamıyor.

Taylor Zanders bana doğru geliyor ve ben de onu kucağıma alıp kalçama koyuyorum. "Hâlâ neden burada olduğunuzu merak ediyorum. Hepinizin akşam yemeği için şehir merkezinde olmanız gerekmiyor mu?"

Diğer çocuklar, Iverson Shay ve kız kardeşi Navy, Max Rhodes ile birlikte koltuğuma tırmanıp televizyonumun önünde rahatça oturuyorlar. Kai, uyuyan kız bebeği Emmy'yi göğsüne sıkıca bastırıyor.

Indy'nin gülümsemesi bana suçluluk duygusu aşılacak üzere olduğunu haykırıyor. "En iyi arkadaşım olduğunu, kocama aşık olduğunu ve onun için her şeyi yapacağını ve benim de senin tek taraflı erkek aşkına tamamen razı olduğumu hatırlıyor musun?"

"Kesinlikle iki taraflı," diye alay ediyorum Ryan "a bakarak. "Ve bilmiyorum. Çekiciliğini kaybetmeye başlıyor."

Ryan kıkırdıyor. "Çocuklara göz kulak olman gerek Rio."

"Bana kabul ettirmek için en iyi şansın sende olduğunu düşündükleri için mi sana sordurdular?"

Omuz silkiyor, aynı fikirde değil, bu da bana haklı olduğumu söylüyor.

"Bekle." Kaşlarım havaya kalktı. "Beşini de izlememi mi istiyorsun? Aynı anda mı?"

"Emmy değil," diye ekliyor Miller. "Onu da yanımızda götürebiliriz."

Çocuklarla aramın iyi olduğunu düşünmeyi seviyorum, özellikle de bu çocuklarla. Ama aynı anda dört çocuğa bakmak? O kadar iyi olma şansım yok.

Bunun bana yapmaya çalıştıkları bir tür şaka olduğunu teyit etmek için arkadaşlarıma bakıyorum ama öyle olmadığı açık.

Miller büyük, yalvaran gözlerle bana yalvarıyor, bu rezervasyonun ne kadar zor olduğunu hatırlatmaya çalışıyor.

Kai bana bakarken sanki şöyle gibi başını sallıyor,
Lütfen karımı hayal kırıklığına uğratma dostum.

Daha da fazla suçlanacağımı bildiğim için söze devam etmeden önce başımı sallıyorum. "Bu bir çocuğu tehlikeye atmak gibi geliyor. Bunun imkanı yok."

Stevie araya giriyor. "Bir saat içinde uyuyacaklar, zaten pijamalarını giymişler, biz de dokuzda dönmüş oluruz. Tek yapman gereken bir film açıp biz dönene kadar takılmak."

Kai karısını bu yemeğe getirmek için kampanyayı ilerletir. "Eviniz tam bir inşaat alanına dönüşmeden önce bir kez daha Rio Amca'da takılmak istediler. Öyle değil mi, Bug?"

Max'e bakıyorum. "*Örümcek Adam* sende mi?" diye soruyor kanepeden.

Başımı salladım. "Üzgünüm Maxie. Burada eğlenceli hiçbir şeyim yok. Sadece sebzeler ve yetişkinlerin sevdiği sıkıcı televizyon. Oyuncak yok. Atıştırmalık yok. Eğlence yok."

Kıkır kıkır gülüyor çünkü tüm hayatını yetişkinlerin etrafında geçirdi ve dört bile iğnelemeyi anlayabiliyor. "Hayır. Biz *Örümcek Adam*'ı görüyoruz!"

Isaiah Kennedy'nin arkasında duruyor, kollarını omuzlarının ön kısmına dolayarak onu göğsüne yaslıyor. "Sana inanıyoruz Rio. Bunu başarabilirsin."

Gözlerimi onlara dikiyorum. "İkinizin çocuğu bile yok. İkiniz de çok ve ne zaman ne isterseniz yapabiliyorsunuz. Neden bu suçluluk duygusuna katılıyorsunuz?"

Isaiah omuz silkiyor. "Kendimi dışlanmış hissetmek istemedim."

Kennedy ona güler. "Ve bu yemek Miller için çok şey ifade ediyor."

"Tay," diyor Zanders kalçamdaki kızına. "Ne düşünüyorsun? Sence Rio Amca bunu yapabilir mi?"

Taylor hevesle başını sallıyor, sonra başını omzuma yaslayıp bana sokuluyor ve kollarını boynuma doluyor.

Hemen yenilgiyle gözlerimi kapatıyorum.

Lanet olsun, bu çocuklar.

Onları tekrar açtığımda tüm arkadaşlarımdan yüzünde boktan sırtışlar görüyorum çünkü beni yakaladığını biliyorlar. Bu çocuklar ve aileleri için her şeyi yapacağımı biliyorlar ve cumartesi gecemi işten izin alıp ağırlığımca Japon balığı krakeri yerken *Bluey* falan izleyerek geçireceğimi biliyorlar.

"Peki," diye kabul ediyorum sonunda. "Ama siz onları almadan önce öyle bir şeker yükleyeceğim ki bu gece hiçbiriniz gözünüzü kırpamayacaksınız. Ve Miller, bana o kadar çok ev yapımı tatlı borçlusun ki, komik bile değil. Aslında, menünüzden birine benim adımı vermenizi istiyorum. Herkesin seveceği ve tabakta güzel görünecek bir şey. Bir İtalyan tatlısı, tabii ki."

"Belli ki." Heyecanlı sırtışı büyüyor. "Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!"

Sekizi hızla hareket ediyor, ben fikrimi değiştirmeden önce kapıdan çıkmaya çalışıyorlar.

Stevie bir çantayı mutfaklarındaki adanın üzerine bırakıyor ve çocukların ihtiyacı olabilir diye getirdiği her şeyi hızlıca açıklıyor. Bazı kitaplar. Bazı oyuncaklar. Kendim yiyeceğimden emin olduğum küçük kabuksuz PB&J'ler de dahil olmak üzere bazı atıştırmalıklar.

Hepsi çocuklarına veda öpücüğü veriyor ve Zanders televizyonumda bir film başlatıyor.

Kai kapıda durur ve geri döner. "Max, sen en büyüklerisin. Yetki sende. Bizim için Rio Amca'ya göz kulak ol."

Max kanepeden babasına kıkırdarken, ben gizlice Kai'ye orta parmağımı atıyorum.

"Gerçek bir not olarak, Rio, onları izlediğin için teşekkür ederim," diyor. "Mills iki pastane arasında kışını yırtarak çalışıyor ve bütün ay boyunca bu geceyi iple çekti. Bunu kaçırmamasını hiç istemezdim."

Onu silkeledim. "Lafı bile olmaz. Sizin için her şeyi yapacağımı biliyorsunuz."

"Ve hepimiz senin için aynısını yapardık." Çıkarken kapının çerçevesine hafifçe vurur.

En son Indy çıkıyor, Ryan verandada onu bekliyor ama kapıya varmadan onu durduruyorum.

"Indy, gerçekten, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

"İyi mi?" Düşüncelere dalmış bir halde başını iki yana sallıyor.

"Gördün mü! Çocuk tehlikede. Sadece iki elim var."

"Gerçekten bu kadar endişeli misiniz? Daha önce iki çocuğuma bakmıştın ve endişelenseydik çocuklarımızı sana bırakmazdık. Harika olacaksın. Hepsi seni seviyor."

"Dört, Indy. Onlardan dört tane var."

Bu bilmiş sırıtış dudaklarına yayılıyor. "Her zaman yapabilirsin ..." Omuz silkiyor. "Bilmiyorum, destek çağırabilirsin? Sokakta yeni bir komşun olduğu söyleniyor. Çocuklarla arası iyi olabilir mi?"

Bölüm 14

Hallie

"Şu haline bak!" Wren mutfakta bana katıldığında ısıklık çalıyorum, üzerinde şirin bir kıyafet, saç ve makyajı yapılmış. Genelde evde bulduğum çok meşgul öğrenciyle tam bir tezat oluşturuyor. "Bu gece ateşli bir randevuya mı çıkıyorsun?"

"İğrenç. Hayır, kardeşimle buluşacağım. Takımı yarın Devils'e karşı oynamak için şehirde, bu yüzden bu akşam takım arkadaşlarından biriyle yemek yiyeceğiz."

Elimdeki kâseye bakıyor. "Dün gece makarna yaptım, biliyorsun. Artanları yiyebilirsin."

Mutfak adasında otururken, mısır gevreği kasemi kaşıkla birlikte havaya kaldırıyorum. "Ben iyiyim."

"Hallie, dün sütün bitmişti ve sen onu kuru kuru yiyorsun. Yemek vakti olduğundan bahsetmiyorum bile. Lütfen biraz benim yemeğimden ye ki o kuru mısır gevreğini yutmaya çalışmanı izlemek zorunda kalmayayım."

Talaş benzeri bir lokmayı yutmaya çalışarak tam da bunu yapıyorum. "Markete gidip alışveriş yapmam gerekiyor."

Arabamı tamir ettirmek için ödeme yapabildiğimde, kendime hatırlatıyorum.

Telefonunu çantasına yerleştiriyor. "Hiç kimse sana inatçı olduğunu söyledi mi, Hallie Hart?"

"Ben 'kararlı' terimini tercih ederim. "

Son birkaç yılda kendi başıma o kadar kötü şeyler atlattım ki, bu mali zorlukların yanında hiçbir şeymiş gibi geliyor.

Wren bir kahkaha atar. "Evet, eminim 'kararlı' terimini tercih ediyorsundur ama o artık çöpe gidecek, o yüzden lütfen ye onları. Sen benim arkadaşımsın. Benim olan senindir."

Sıcak, tereyağlı makarna fikri ağzımı sulandırıyor, ki buna ihtiyacım var çünkü bu mısır gevreğinin çok kuru olduğu konusunda haksız değildi. Ayrıca, Wren'in yardımı Rio'nun dün gece önerdiği maddi yardımdan daha az acındırıcı geliyor.

Dirseklerini mutfak adasına dayamış, bana bakıyor. "Seni haftalardır görmemiş gibiyim. Nasılsın? Rio'nun ev projesi nasıl gidiyor?"

"Devam ediyor. Genel tasarım konseptleri üzerinde çalışıyorum, bunlar onaylandıktan sonra inşaat başlayacak."

"İkinizin bu kadar çok geçmişi olduğuna inanmadığımı söyleyebilir miyim? Sokağımızda yaşayan evde kalmış anneler bu tür bilgilerle çılgına dönerdi. Hepsi Rio'ya bayılır."

Gözlerimi deviriyorum, "Evet, eminim öyledir." diye mırıldanıyorum. "Kıskanıyorlar," diye alay ediyor.

"En ufak bir kıskançlık yok. Biz ... *arkadaşız*."

Bir kahkaha patlatır. "O adamla arkadaş olabileceğini mi sanıyorsun? Gecenin bir yarısı su almak için uyandım ve onu seni bırakırken yakaladım. Sana nasıl baktığını gördüm. Arkadaşmış, kığımın kenarı."

Mısır gevreğime yeniden odaklandım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Bilerek mırıldanıyor.

"Peki ya sen Wilder?" Dönerek soruyorum. "Görüştüğün biri var mı?"

"Hayır." Beni başından savdı. "Yakında taşınacağım için bir anlamı yok."

"Chicago'da yaşarken hiç biriyle çıktın mı?"

"Orada burada birkaç randevu. Geçen yıl kısa süreli bir ilişki yaşadım ama kendimi birine adadığımı hiç sanmıyorum çünkü eninde sonunda eve taşınacağımı hep biliyordum."

"Peki ya evde, orada kimse var mı?"

Ağzında bir gülümseme beliriyor ama bunu gizlemek için su şişesini dudaklarına götürüyor.

"Var!"

"Hayır. Hayır, öyle değil. Sadece eve dönmek için sabırsızlanıyorum. Cruz bu yıl yerel NBA takımımıza takas edildi ama çocukluk arkadaşı da öyle. Yani, evet, eve dönmek için sabırsızlanıyorum."

Wren bunu söylerken benimle göz teması kurmuyor ama Cruz'un arkadaşından bahsederken hala o küçük parıltıyı görüyorum.

"Peki bu yeni takım arkadaşı... bu akşam sizinle yemeğe gelecek olan takım arkadaşı mı?"

Bana bir bakış fırlattı. "Eğer kardeşimin en iyi arkadaşı hakkında konuşmaya devam etmek istiyorsan, ben de sana komşumuz hakkında baskı yapmaya devam edeceğim."

"Yani bu evet demek. Bu kadar iyi görünmene şaşmamalı. Cruz arkadaşına karşı bir şeyler hissettiğini biliyor mu?"

"Öyle bir şey değil. O Cruz'dan farklı bir takımda oynadığı ve ben de okula gittiğim için birbirimizi uzun zamandır görmedik. Yetişkin olarak birbirimizi pek tanımıyoruz."

"Hmm," diye mırıldanıyorum. "İlginç."

"Hiçbir şey ilginç değil. Söylediklerimi unut. Geç kalacağım." Çılgınca hareket ediyor, çantasını ve arabasının anahtarlarını alıyor. "Yemekten sonra görüşürüz!"

Ben daha acil sorular sormadan ön kapıdan çıktı.

Guruldayan midem buzdolabında kalan makarnayı bulmamı çabuklaştırdı ve mikrodalgada ısıttıktan sonra, bacaklarımın üzerinde bir battaniye ve kucağımda yemeğimle kendimi kanepede rahat ettirdim.

İlk ısırığımı alır almaz telefonum çaldı.

Karnım zonkladığında, telefon ekranımın üst kısmında babamın adının kaymasını izlerken karşı konulmaz açlık kayboluyor.

Onun aradığını her gördüğümde yaşadığım o tipik endişe patlaması. En kötü senaryoların hepsi bir anda aklımdan geçiyor. Onunla kötü haberler almaya o kadar alıştım ki, artık en kötüsünü düşünmek benim doğamda var.

Eminim bu başkalarına aşırı dramatik gelebilir ama son altı yıldır ona bakan, en kötü günlerinde yanında olan benim için bu kendimi zihinsel olarak hazırlama yöntemim. O kadar çok kez hazırlıksız yakalandım ki, onu, Luke'u ya da doktorların beni aradığını her gördüğümde kendimi hazırlamayı öğrendim.

Telefona cevap verdiğimde ilk sorduğum şey "Sorun nedir?" oluyor.

"Bir baba en sevdiği kızına merhaba demek için arayamaz mı?"

Sesli bir nefes veriyorum, omuzlarım kulaklarıma kadar yükseldiği yerden düşüyor ve endişem yatışmaya başlıyor.

"Merhaba baba." Gözlerimi rahatlatarak kapatıyorum ve kendime . "Ne yapıyorsun?"

"Yemek yiyorum."

" de öyle. Birlikte yemek ister misin?" "Çok isterim."

Telefonu kulağımdan çekiyorum ve onun yerine görüntülü arıyorum. Yüzü ekrana gelir gelmez, onu değerlendirme fırsatını değerlendiriyorum.

Rengi iyi görünüyor. Yüzü geçmişte gördüğümde çok daha dolgun görünüyor. Genel olarak *sağlıklı* görünüyor.

Şu anda bana öyle kocaman gülümsüyor ki, ben de kendimi tutamayıp gülümsüyorum.

"Bu akşam ne yiyorsun?" Telefonumu sehpanın üzerine koyarken soruyorum, ayakta tutmak için su şişemi kullanıyorum.

Çok sevdiği deri koltuğunda oturuyor. "Izgara tavuk ve yeşil fasulye." Telefonu yüzüne yaklaştırarak kucağımdaki kaplara bakıyor. "Ama sen ne yiyorsan ben de onu istiyorum."

"Parmesan kaplı tereyağlı erişte." Başını arkaya atarak sesli bir şekilde inliyor.

Kıkırdıyorum. "Bu gece Sarah mı pişirdi?"

Babam odaya bakıyor, sonra sesini yükseltmiyor. "Evet, öyle yaptı. Kızı seviyorum, ama yemin ederim, eğer

Yemeğimi tuzlamayı reddedersem, bunu yapması için torunuma rüşvet vermem gerekecek."

Sarah, Luke'un karısı. Çok tatlı, yeğenim için harika bir anne ve kardeşim için harika bir eş. Luke'un geçen yıl Minnesota'ya geri dönüp babamın bakımını üstlenmeyi teklif etmesinin en büyük nedeni de o.

Babama teşhis konulduktan birkaç yıl sonra Luke'a yardım etmesi için yalvardım. O zaman, zamanını ve mali kaynaklarını yeni ailesine odaklamak istediği için reddetti.

Kendimi ne kadar yalnız hissettirse de anlıyordum. Yeni bir karısı vardı, ilk çocuklarını bekliyorlardı ve o hayatına devam ediyordu. Babamla ilgili ne zaman kötü bir haber alsak, bu onu farklı etkiliyordu. İhtiyaç duyduğunda duygusal olarak yaslanabileceği kendi ailesi ve destek sistemi vardı.

Kıskançlık çiçek açmaya başlamıştı, aynısına sahip olmayı diliyordum. Sarah yaklaşık bir yıl önce beni arayıp Luke'u yardım etmek için Minnesota'ya geri dönmeye ikna ettiğini söyleyene kadar ona karşı kızgınlık sınırına ulaşmışım. Oğlunun büyükbabasını tanımasını ve benim de kendi hayallerimin peşinden koşup kendi hayatımı yaşama fırsatına sahip olmamı istiyordu.

İşte bu yüzden, bunca zaman sonra, yaşamak bir şehirde, sahip olmak istediğim bir kariyerin *peşindeyim*. Memleketimize geri döndüler ve babam için içinde oturma odası olan bir yer satın aldılar. Sarah ve Luke adım atmasaydı şu anda yapmak istediğim şeyi yapma şansım olmazdı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"İyi. Gerçekten iyi. Benim için endişelenme, tatlım. Bu artık senin işin değil."

"Bu her zaman benim işim olacak, baba."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor ve yüzündeki özüğü görebiliyorum. "Peki sen nasılsın Hallie?"

Sadece başımı sallıyorum. Çünkü ona "hayatta olduğumu ama gelişemediğimi" söylemek sadece endişelenmesine neden olur.

"Tasarım firması nasıl? O süslü tasarımcı size yeterince ödeme yapıyor mu?"

Ona tüm gerçeği söylemeden kıkırdıyorum. "Evet, baba. İyi para ödüyor."

Ailem ikinci bir işim olduğunu bilmiyor. Wren'in yanına taşınmamın sebebinin bu yaz aramızın *iyi* olması olduğunu düşünüyorlar, yoksa bana ucuz kira teklif ettiği için değil. Paranın ne kadar kısıtlı olduğundan ya da arabamın şu anda çalışmadığından haberleri yok. Onlara yalan söylemekten hoşlanmıyorum ama gerçeği bilselerdi, Tyler Braden Interiors iyi maaş veriyorsa *neden* zorlandığımı sorarlardı ve onlara borcumla ilgili herhangi bir ayrıntı verme şansım yok.

Babam ve ben görüntülü sohbet üzerinden birlikte yemek yerken hasret gidermeye devam ediyoruz. Cumartesi gecemi iş dışında tam da böyle geçirmek isterdim. Evet, kendi hayatımı yaşama fırsatına sahip olduğum için minnettarım ama bu onu özlemediğim anlamına gelmiyor. Geçtiğimiz altı yıl boyunca her gün onun yanındaydım.

Bu yüzden kendimi Chicago'dan daha uzağa taşınırken göremiyorum. Ondan uzakta olsam da en azından arabayla gidilebilecek bir mesafede.

Ekranıma bir mesaj düştüğünde ısırmanın ortasındaydım.

Rio: *Evde olman ve gelmen için sana rüşvet verme şansım var mı?*

"Bu surat ne için?" diye soruyor babam.

Yüz ifademi düzelterek başımı sallıyorum. "Az önce beni şaşırtan bir mesaj aldım."

"Tanıdığım biri mi?"

"Evet," . "Rio'ydu." "Onunla işler nasıl gidiyor?"

"Bilmiyorum. Arkadaş olmaya çalışıyoruz."

"Bunu duyduğuma sevindim. Aranızın neden bu kadar bozuk olduğunu hiç anlamamıştım."

"Baba." Ses tonum düz çünkü o da neden "aramızın bozulduğunu" benim kadar iyi biliyor. "O yılların ne kadar zor olduğunu en iyi sen bilirsin. Etrafta olmamayı seçti."

"Hallie, o bilmiyordu."

Karşılık verecek bir argümanım olmadığında bu gerçek havada asılı kalıyor.

Babam devam etmeden önce bir süre sessizlik oldu. "İlişkinizin tüm ayrıntılarını anlamadığımı biliyorum, çünkü çoğu bizden gizli tutuldu, ama o zamanlar hayatlarınızda bazı büyük, ağır şeyler oluyordu. On dokuz yaşındayken üstesinden gelmemeniz gereken şeyler. İkinizin iletişimini kaybetmesinin nedeninin başkalarının kararları olduğunu düşünmekten nefret ediyorum."

"Bu sadece diğer insanlar yüzünden değildi. Bizim yüzümüzden de oldu."

"Bunu duymak istemeyebilirsin ama Rio'yu her zaman sevdim ve arkadaş olarak da olsa birbirinize geri dönmenize sevindim."

Ekrana bir metin daha düşer ve hemen ardından bir başkası gelir.

Rio: *Oyunumu toparlamaya çalışıyorum ve bunun "Hey" demekten daha iyi olduğunu düşündüm. Bana yanıt kazandıracak her öneriye açığım.*

Rio: *Belki de bu gece çalışıyorsunuzdur, bu durumda beni görmezden gelmekte özgürsünüz.*

Rio: *Aslında, beni görmezden gelme. Bunun için çok muhtacım.*

Rio: *Bana mesaj atman için çaresiz görünüyorsam, öyleyim de ondan.*

"Ve O tutma geri a Gülümse, insanlar,"
benim Babam duyurdu.

Gözlerimi deviriyorum. "Gitmem gerek."

"Rio'ya selamımı söyle. Seni seviyorum, Hallie."

"Ben de seni seviyorum, baba."

Telefon görüşmesinden çıktıktan sonra mesajlarımı buluyorum.

Ben: *Burada ne tür bir rüşvetten bahsediyoruz?*

Rio: *Rüşvet teklif etmek güzel bir kızın bana mesaj atmasını sağlar. Not edildi.*

Ben: Flört etmeyi bırak ve bana ne teklif ettiğini söyle, DeLuca. **Rio:** Bu gece gelip bebek bakıcılığı yapmama yardım edersen, bir hafta boyunca kapına ev yapımı latte getireceğim. **Ben:** Bebek bakıcılığı mı yapıyorsun? Yani bu durumda yetişkin olan sen misin? **Rio:** Değil mi? Dört çocuk, Hal. Bu tehlikeli görünüyor. Sana ihtiyacım var.

Son cümleyi çok fazla düşünmeme ya da bunu bana daha önce söylediği tüm samimi anları hatırlamama izin vermiyorum.

Rio: Lütfen buraya gel. Benden çok daha fazla bebek bakıcılığı tecrüben var.

İçgüdülerim ona kendi başının çaresine bakmasını söylemem için bağırırsa da yapamıyorum. İstemiyorum.

Ben: Bir aylık latte teslimatı yap ve anlaşalım.

Rio: Tamamdır. Ön kapı kilitli değil. Kendin gir.

Evet, bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Onunla hiçbir şey yapmak istememeliyim, ama nedense aklım başıma gelmeden, bunun iş dışında birlikte geçireceğimiz ilk gerçek zaman olacağı gerçeğini düşünmeden önce kalkıp ön kapıdan fırlamak için acele ediyorum.

Ama dışarı çıkar çıkmaz, ön verandada donup kaldım, çünkü sokakta park etmiş bir araba vardı.

Benim arabam.

Bugün arabamla ilgilenmedim çünkü açıkçası ne yapacağımı bilmiyordum. Yoğun bir iş haftasından sonra dinlenmek ve sorumluluklarım yokmuş gibi davranmak için bir gün istedim.

halledilmesi gereken bir şey vardı. Yarın halletmeyi planlamıştım.

Nasıl oldu da biri içeri girdi? Anahtarlığımda tek bir anahtar var.

Onaylamak için anahtarlarımı çıkarıyorum ama arabamın olmadığını görüyorum. İşte o zaman fark ettim. Rio dün gece ben onun kamyonetinde uyurken arabamın anahtarını çalmıştı, değil mi?

İlk tepki rahatlamak oluyor ama hemen ardından utanç geliyor çünkü bu durum Rio'nun ben yiyecek almak için uğraşırken ortaya çıkabilecek herhangi bir soruna atacak kadar parası olduğunu hatırlatıyor.

Beni yanlış anlamayın, bu başka biri olsaydı, tüm geçmişimiz olmasaydı, memnuniyetle yardım etmelerine izin verirdim. Ama Rio ile, sadece üzücü hissettiriyor. Sanki o gitti ve ben kendi başıma yapamadım, bu yüzden kendini kötü hissettiği için şimdi yardım etmek istiyor.

Çimenlerin üzerinden geçerken tam olarak ne söyleyeceğimin provasını yapıyorum ama ön kapıyı açar açmaz bu konuşma pencereden dışarı atılıyor.

Bir kahkaha çığlığı ve bir duvarın dokusu üzerinde koşan bir şeyin belirgin sesi ile birlikte bir ağlama çığlığı ile karşılandım. İleri geri. İleri geri.

"Sorun yok, Navy," diye mırıldandığını duyuyorum Rio'nun.

"Bunu izlemeyeceğiz." "Vay canına! Bunu sevdim!" Küçük bir çocuğun heyecanla bağırıldığını duyuyorum.

"Bu rengi kullanabilir miyim?"

Dikkatli bir şekilde oturma odasına girdim.

Rio, omzunda ağlamaya devam eden küçük bir kızı kucağında zıplatıyor, ama kanepede aynı yaşlarda olduğu anlaşılan bir oğlan çocuğu huzur içinde uyuyor. Önce odanın köşesine, sonra da yere bakıyorum ve iki küçük çocuğun daha, kıvrıkcık saçlı bir kız ve parlak mavi gözlü bir oğlan çocuğunun, düz beyaz duvarın her tarafını boya kalemleriyle heyecanla boyadığını görüyorum.

" oluyor?"

Rio bana doğru dönüyor ve gözleri benimkilerle buluşur buluşmaz rahatlayarak kapanıyor. "Tanrı'ya şükür buradasın. Her şey yolundaydı. İyi gidiyorduk, ama sonra Max bir film başlattı ve Navy için çok korkutucuydu, bu yüzden şimdi ağlıyor ve sonra bu ikisi boyama yapmak istedi ama hiç kağıdım yoktu, ben de duvarları yeniden boyamak üzere olduğunuzu düşündüm, değil mi? Neden onları tuval olarak kullanmayalım? Ve nasıl olduysa Iverson tüm bunlar olurken uyuyakaldı. Tanrı onu korusun."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Eminim aileleri sizin evinizde duvarları boyamayı öğrenmelerine bayılacak."

"Ben eğlenceli amcayım, Hal. Onları buraya bıraktıklarında neye imza attıklarını biliyorlardı."

Kıkırdıyorum ve kucağındaki küçük kız -sanırım adı Navy- ağlamayı bırakıp "Kim o?" diye soruyor.

Rio, "Bu benim arkadaşım Hallie," diyor.

Ona gülümsedim. "Merhaba. Adın ne?"

Kıvırcık saçlı ve ela gözlü diğer kız araya giriyor. "Bu Navy. O benim kuzenim."

"Ahh. Tanıştığımıza memnun oldum, Donanma." Dikkatimi geri veriyorum. "Peki senin adın ne?"

"Ben Taylor. Bebek Iverson benim de kuzenim. Max kuzenim değil ama. O benim en iyi arkadaşım. Kıyafetlerini beğendim. Sen de bu evde mi yaşıyorsun?"

Kahkahalarımı tutuyorum. "Burası benim evim değil ama yan tarafta oturuyorum."

"Taylor, Zee ve Stevie'nin kızı," diye açıklıyor Rio. "Babasının dışa dönük kişiliğini almış, eğer anlayamadıysanız." Donanmayı kanepeye oturtuyor. "Hallie bu gece bizimle . Sorun olur mu?"

İki büyük olan Taylor ve Max başlarını sallıyorlar, ama Navy sonunda bana küçük bir gülümseme verene kadar koltukta öylece oturuyor.

"Boyama yerine yine bir film izlemeye ne dersin?" diye öneriyorum. "Patlamış mısır sever misin? Eminim Rio Amca'nın patlamış mısırı vardır."

"Örümcek Adam!" Max
bağırır. Donanma tekrar
ağlamaya başlar.

"Vay canına," diye nefes veriyor Rio. "Donanma kızı, sen gerçekten annenin kızısın. Max, *Örümcek Adam* yok. Onu bir kere korkuttu bile."

"Ariel!" Taylor, Max'le birlikte kanepede diğer ikisine katılırken bir şeyler tedarik ediyor.

"Kesinlikle hayır, Tay." Rio'nun kaşları çatıldı. "Spoiler uyarısı, ama rastgele bir adamın seksi olduğunu düşündüğü için sesinden vazgeçiyor. Biz burada güçlü ve bağımsız kadınlarız. İzleyeceğimiz tek prenses filmi, bir erkeğe ihtiyaç duymadıklarını fark ettikleri filmlerdir."

Bu sefer kahkahalarımı tutamıyorum ve Rio bana gülümseyerek bakıyor.

"*Moana*?" Max öneriyor.

Kızlar aynı fikirde değil.

"*Moana* o zaman!" Rio hemen televizyonda filmi buluyor, çocukları battaniyelere sarıyor ve açılış sahnesi başlarken ışıkları kapatıyor. "Biz patlamış mısır yapmaya gidiyoruz. Lütfen, Tanrı aşkına, uslu durun."

Elini benimkinin içine sokuyor ve beni mutfığa doğru çekiyor. Elini tekrar tutmak doğal geliyor, ama aradan bu kadar zaman geçtikten sonra tutmamalıyım, bu yüzden mutfığa vardığımızda elimi nazikçe çekiyorum.

Rio kilere girdi ve iki paket patlamış mısırla çıktı. Onunla mikrodalganın önünde buluştum.

"Arabam dışarıda park halinde."

"Öyle mi?" Bana doğru bakmıyor, patlamış mısır paketini açıyor.

"Rio, yapamazsın-"

"Parasını ben vermedim, eğer söyleyeceğiniz buysa. Frank, tamircim, büyük bir hokey hayranıdır. Ona durumu anlattım ve arabanızı çalışır hale getirmesi karşılığında bir sonraki iç saha maçımıza tüm ailesi için bilet verdim. Anahtarı posta kutunuza bıraktı."

Bu beni duraksattı.

"Ama bu sadece kısa vadeli bir çözüm. Fazla kilometresi kaldığını sanmadığını söyledi. Belki de bu arabayı

yakında başka bir şey."

Bunu zaten biliyordum, bu yüzden teyit beni şaşırtmadı ya da paniğe sürüklemedi. Bektan bir durum ama olan oldu. Birkaç yıl önce biraz nakit para için arabamı sattığımda ve onun yerine babamın eski arabasını kullanmaya başladığımda, onu değiştirmek zorunda kalmamın sadece bir zaman meselesi olacağını biliyordum.

"Teşekkür ederim," diyorum içtenlikle. "Ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden teşekkür ederim."

Bana bakıyor, gözleri ve gülümsemesi aynı derecede yumuşak. "Senin için her şeyi yaparım, Hal."

Çocuklara doğru başımı sallıyorum. "Cumartesi gecesi dört çocuğa bakmayı nasıl başardın?"

Arkadaş grubundan kimin kime ait olduğunu ve annelerinin onun evinde tanıştığım kadınlarla nasıl aynı olduğunu anlatıyor. Bana bu akşamki rezervasyondan ve her zamanki bebek bakıcılarının nasıl başarısız olduğundan bahsediyor.

"Seni katılman için davet etmediler mi?" Ben sordum.

"Yaptılar. Hep öyle yaparlar. Beni de dahil etme konusunda iyiler ama bazı zamanlar, beni planlarına ne kadar dahil ederlerse etsinler, dışarıda kalan tek kişi olduğum çok açık."

"Bu konuda sana zorluk çıkarıyorlar mı?"

"Hayır," diye başını hızlıca sallayarak cevap veriyor. "Hayır, tabii ki hayır. Bu benimle ilgili bir şey. Bazen yalnız arkadaş olmaktan sıkılıyorum. Romantik randevu gecelerinde onlara katılmama gerek yok."

Bana bekâr olduğunu itiraf etmesi umurumda olmamasına rağmen bir ilgi kıvılcımı ateşleniyor.

"Yani ..." Ses tonumu ilgisiz, bağlantısız ve sıradan tutmaya çalışıyorum. "Hiç çıktınız mı?"

Ve görünüşe göre ben bir mazoşistim çünkü benden sonra gelen kadınları anlatarak beni incitmesini *istiyorum*.

Rio mikrodalgayı çalıştırırken göz ucuyla bana bakıyor, kaşlarını kaldırıyor ve sessizce bana sesleniyor

İlgi. Ya da belki de cevabı bilmek istediğimden emin olup olmadığımı soruyor. Ama şu anda üzgün ve zavallı görünmeden tam olarak geri adım atamam, onun hayatına devam ettiği ama aynı şeyi yapamayan kız gibi.

"Masum bir soru." Ellerimi kaldırıyorum. "Biz artık arkadaşız, unuttun mu? Arkadaşlar bu tür sorular sorar."

Dönüyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakıyor ve o zaman ne kadar yakın durduğumuzu fark ediyorum. Ağırlığını kaydırduğunda dizi benimkine çarpıyor, çorapla kaplı ayak parmakları ayağımın kemerine doğru kayıyor.

"Randevulara *çıktım* ama özel olarak biriyle çıkmıyorum," diye açıklıyor. "Aslında bir sürü randevuya çıktım. Ama uzun vadeli bir şey değil. O zamandan beri ciddi bir şey yok-"

Ben.

Söyleyeceği şeyin bu olduğunu anlamak için ikimizin de cümlesini bitirmesine gerek yok.

Farkına vardığımızda aramızda ağır bir sessizlik hakim oluyor.

"Hallie, sana yalan söylemeyeceğim. Son altı yılın çoğunu kendime bunun var olduğunu kanıtlamaya çalışarak geçirdim. Aşk, ruh eşleri ya da eskiden inandığım her neyse. Ama annemle babam arasında yaşananları izledikten sonra" -bana bakıyor- "bize olanları ..."

Yeşil gözleri yüzümü arıyor, anlamamı umuyor. Elbette, o bunca yıldır kendine gerçek aşkın var olduğunu kanıtlama görevinde olabilir, ama ben tam tersini yapıyordum. Biriyle çıkmadım. Bakmadım bile ve evet, bunun çoğu babama bakmakla meşgul olmaktan kaynaklanıyor, ama aynı zamanda sahip olduğumuz şeyi tekrarlayamayacağımı bilen bir parçam da var, bu yüzden denemenin ne anlamı olabilir ki?

"Özür dilerim." Başını sallıyor, bizi bu andan kurtarmaya çalışıyor. "Bunu ağırlaştırmaya çalışmıyorum."

"Gerçekti," diye hemen itiraf ediyorum. "En azından benim için. Gerçekti."

Var olduğunu bu şekilde biliyorum."

Kelimelerin içine yerleşmesini izliyorum. "Evet," diye nefes alıyor. "Benim için de gerçektir, Hal."

Göz temasını kesmiyoruz ve artık konuşulan kelimeler yok, sadece söylenmemiş olanlar var.

Sonunda boğazını temizliyor. "Peki ya sen? Son altı yıl senin için nasıl geçti?"

Bunca yıldır kimseyle çıkmadığımı itiraf etmeyeceğimden eminim. Onun itirafından sonra olmaz.

"Meşgulüm," diyorum basitçe.

İkimiz de sorduğu şeyin bu olmadığını biliyoruz, o yüzden daha doğrudan bir yol izliyor. "Şu anda görüştüğün biri var mı? Peki ya oyunumdaki adam?"

Mikrodalgadan bip sesi geliyor ve bu konuşmanın mükemmel bir şekilde bittiğini hissediyorum. Patlamış mısır paketini çıkarıp büyük bir kaseye boşaltıyorum.

"Hallie?"

"Yaptı mı sen duymak Bu mu?"I sor. "I düşünmek ve Çocuklar bir şeye ihtiyacım var."

Tam mutfaktan ki, "Arkadaşlar böyle yapar sanıyordum. Bu tür sorular sorarlar."

"Hallie Hart!" diye arkamdan sesleniyor.

"Şşş." Bir parmağımı dudaklarıma götürüyorum. "Bir film var."

"Bana yüksek tansiyon yapacaksın, kadın.

Sonunda bana cevabı vermeden önce bu soru üzerinde daha ne kadar duracağım?"

Omuz silkiyorum, bu konuyu düşünmesine izin veriyorum. Rio sağlıklı düşünebilseydi, programımda biriyle görüşmek için yeterli zamanım olmadığını fark ederdi, ama olabileceğim ihtimali karşısında telaşlanması hoşuma gidiyor.

Taylor'a patlamış mısır kasesini vermeden önce kanepede Navy ve uyuyan kardeşi arasında kalan tek boş yere oturuyorum. Diğer ikisi dalgın dalgın ellerini daldırırken o kucağında , üçü de gözlerini televizyondan .

Bir an sonra Navy uzanıp elimi tutuyor ve kendi eliyle tutuyor. Indy'nin tanıştığımızda bana nasıl hemen sarıldığını hatırlayarak kendi kendime kıkırdıyorum. Rio haklıydı. Donanma gerçekten de annesinin kızı.

Rio birkaç dakika sonra, bir elinde bizim için ikinci bir kase patlamış mısır, diğerinde benim için bir kupa tutarak katılıyor.

"Bu sana borçlu olduğum bir aylık latte'lerin ilki. Pazartesi günü yola çıkıyorum ve ayın büyük bir bölümünde seyahatte olacağım, ama döndüğümde bunu telafi edeceğim."

Üstündeki köpük damlasına bakıyorum ve dudaklarımda bir sırtış beliriyor. "Çarpıcı latte sanatı."

"Bir kutup kurdunun yan profiliydi. Mükemmel oranlar. Sonra bir yudum aldım ve mahvettim, ama ondan önce kusursuzdu. Güven bana."

Kendi yudumumu alıyorum, dudaklarımı tam onunkilerin olduğu yere koyuyorum. Dün bana yaptığı lattenin aynısı. Vanilya ve badem sütü. "Teşekkür ederim."

"Dün gece zaten bir kez üzerimde uyuyakaldın. Bu sefer benimle takılman için seni uyanık tutmam gerek."

Patlamış mısır kasesini bacaklarımdan üzerine koyduktan sonra yanımdaki koltukta uyuyan Iverson'ı kucağına alıyor ve Rio'nun hemen yanımdaki koltuğa oturabilmesi için onu kucağında yatacak şekilde yeniden ayarlıyor.

Diğer tarafında biraz hareket edebileceği kadar yer var ama yapmıyor. Yakın duruyor.

Kalçası benimkine bastırıyor. Omzu benimkiyle aynı hizada.

Ta ki kolunu kaldırıp oturduğum kanepenin arkasına dolayana ve aslında kolunu *bana* dolayana kadar.

"Rio-"

"Şşşt," diye beni susturuyor, gözlerini televizyona dikmiş. "Bir film var."

"Beni deli ediyorsun, bunu biliyor musun?"

"Hmm," diye mırıldanıyor. "Bu ikimizi yapar, aşkım."

Eski bir sevgi sözcüğü beni duraksatıyor ama bu onu zerre kadar etkilemiyor. Sadece bir avuç patlamış mısır alıp geri atıyor, gözleri filme kilitlenmiş.

İyi hissettiriyor. Rahat ve kolay, her zaman olduğu gibi.

"Burada olmana sevindim," diye fısıldıyor birkaç dakika sonra. "Cumartesi geceni çaldığım için özür dilerim."

"Hayır, değilsin."

Göz ucuyla ona bakıyorum ve gülümsemesi gururlu bir hal alıyor. "Evet, haklısın. Hiç de üzgün değilim."

Indy, uyuyan Iverson'ı Rio'nun kolunun altından çıkarırken, "Teşekkürler Hallie," diye fısıldıyor. "Ona yardım ettiğin için minnettarız."

"Ne zaman istersen." Başını kalçama dayamış hokey oyuncusunu uyandırmamak için sesimi alçaltıyorum.

Herkes uyuyan çocuklarını aldıktan sonra evden en son çıkan Indy oluyor ama kapıda durup bana doğru dönüyor. "Yarın akşam Ryan'ın maçından sonra ve Rio ile Zanders ayın büyük bölümünde yola çıkmadan önce benim evimde aile yemeği yiyeceğiz. Sen de gelmelisin. Herkes orada olacak."

Herkes Zanders'tan ve daha önce tanıştığım kızlardan, kocası Ryan'dan ve bu gece tanıştığım Rhodes kardeşlerden bahsediyor.

Rio'nun hâlâ uyuduğundan ve bu konuşmayı dinlemediğinden emin olmak için kucağıma bakıyorum. "En yakın arkadaşlarıyla böyle bir şeye gitmemi isteyeceğinden emin değilim ama davet için teşekkür ederim."

"Ne istediği umurumda değil," diyor Indy küstah bir tavırla. "Burası benim evim. İstedğim herkesi davet edebilirim."

Kıkırdıyorum. "Teşekkür ederim ama ne olursa olsun, ikinci işimde vardiyam var. Şehir merkezindeki bir barda geceleri çalışıyorum."

Indy uyuyan oğlunu omzunda yeniden ayarlıyor. "Oh, bunu duymuştum! Hizmet sektörü mü?" Nefesini dışarı üflüyor. "Orada bulundum. Yaptım bunu. Sen bir azizsin, Hallie. Yine de harika tüyolar, değil mi?"

Verdiği yanıt beni şaşırttı. Sanırım Rio'nun hepsi profesyonel sporcu olan ya da biriyle evli olan arkadaşlarının beni barmen olduğum için yargılayacağını bekliyordum. Halkla uğraşmak, geç saatlere kadar çalışmak ve sürekli ayakta olmak zor bir iş. İnsanlara lüks bir iç tasarım firmasında çalıştığımı söylemek kadar göz alıcı bir iş değil.

"Evet. Aynen öyle. Harika ipuçları."

"Bir dahaki sefere ailece dışarı çıktığımızda sizi görmeye geleceğiz. Ve aile yemeği, Pazar günü ne zaman boş olursanız, sizi ağırlamak isteriz."

Gülümseyerek başımı salladım. "Bunu aklımda tutacağım."

"Tekrar teşekkürler!" Ön kapıyı kapatır.

Saat akşam dokuzu biraz geçiyor ve Rio gayet iyi uyuyor. Bunun nedenini fazla düşünmemeye çalışıyorum. Kanepede o kadar çok insanla tikiş tikiş oturuyorduk ki, evet, kafası kısmen kalçamın üzerindeydi, şu anda da öyle, ama bu tamamen yer darlığından kaynaklanıyordu.

O kadar huzurlu, o kadar memnun görünüyor ki, sanki beyni sonunda susmuş ve ona bir an huzur vermiş gibi. Koyu renk saçları alnına dökülüyor ve gözlerini kapatıyor, bu yüzden düşünmeden parmak uçlarımla buklelerini yoldan çekiyorum.

Mırıldanıyor.

Bu şekilde uyurken, çoğu gece yerimde uyurken bulduğum çocuğa tıpatıp benziyor. Ve bu gece onunla vakit geçirmek tıpkı eskiden olduğu gibiydi, aramızda öfke ya da düşmanlık yoktu.

Güzeldi ama artık çocuklar gitti, benim de gitme vaktim geldi.

Altından çekiliyorum, elimle başını kucaklıyorum ve uyluğumun yerine altına bir yastık sıkıştırıyorum.

Bir an kıpırdanıyor, bana doğru uzanıyor ama artık kanepeden o kadar uzaktayım ki beni bulamıyor ve onun yerine elini yastığın altına sokup tekrar uykuya dalıyor. Ön kapıdan çıkıp usulca arkamdan kapatmadan önce sessizce battaniyeyle üzerini örtüyorum.

Derin bir nefes alarak kış havasının ciğerlerime dolmasına ve kafamı boşaltmasına izin verdim.

Onu özledim.

Açık ve net, Rio DeLuca'yı özledim. Bu gece de bana bunu kanıtlamaya devam etti. kamyonetiyle araba sürmeyi özledim. Onunla müzik dinlemeyi özledim. Geriye dönüp baktığımda benim için ne kadar önemli olduklarını fark ettiğim o önemsiz görünen anları özledim. Bu gecenin verdiği hissi. Onunla tekrar gülmeyi. Onunla tekrar gülümsemeyi.

Ön kapısının açıldığını duyduğumda çimenlikte yolu yarılamıştım.

"Hallie," diye .

Geriye döndüğümde Rio'nun bana doğru koştuğunu, her zaman yaptığımız gibi evlerimizin arasındaki orta noktada benimle buluştuğunu görüyorum.

"Hey," diyor gözlerini ovuşturarak. "Ne oldu?"

"Çocukların hepsi alındı ve sen uyuyordun. Seni uyandırmak istemedim."

"Ben ne zaman ..." Etrafına bakıyor, belli ki kendinden geçmiş. "Ne zaman bayıldım?"

"Filmin yarısına kadar."

"Vay canına." Derin bir nefes alıp sırtını geriyor. "Bunun için üzgünüm."

"Arkadaşların çok iyi."

"Evet. Onlar iyi insanlar. Buraya taşındığımda o grubu bulduğum için şanslıydım."

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Peki, iyi geceler. Umarım iyi bir yolculuk geçirirsiniz."

Evime geri döndüğümde, eliyle pazumun etrafından dolanmadan ve beni geri döndürmeden önce sadece bir adım atabildim.

beni göğsüne çekti.

Rio bana sıkıca, rahatlatıcı ve çaresiz bir şekilde sarılıyor. Kollarını ensemde kavuşturuyor, yüzünü saçlarıma gömüyor.

Birbirimizi tekrar gördüğümüzden beri ilk kez sarılıyoruz ve burnumu göğsüne gömdüğümde kendimi tutamayıp derin bir nefes alıyorum. Onun gibi kokuyor. Eski çocuk. Çünkü bu adam hâlâ bir zamanlar sevdiğim o çocuk.

Gözlerimi kapatarak onun içine düşüyorum, kollarımı beline doluyorum ve sadece birbirimize sarılıyoruz.

Dışarıda, evlerimizin arasında dururken, birbirimize arkadaşların sarılması gerektiğinden daha uzun sarılıyoruz. Birbirlerini hala incittiklerini iddia eden iki insanın sarılması gerektiğinden daha uzun süre sarılıyoruz birbirimize.

Rio derin, merkezleyici bir nefes alıyor. "Seni özledim Hallie," diye fısıldıyor saçlarıma.

Gözlerimi daha da sıkı kapatıyorum, yüzümü göğsüne daha da bastırıyorum. Bu sözleri duymak hem içimi acıtıyor hem de beni rahatlatıyor. Çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum ve son altı yıldır her gün böyle hissediyorum.

Sonunda, avuç içleri yanaklarıma değmeden önce kollarını ve aynı anda yüzümü göğsünden uzaklaştırıyor. Boynunu bükerek alnını benimkine yaslıyor, zorlukla aldığı nefesler benimkilere karışıyor.

Çok yakın. O çok yakın. *Dudaklarımız* çok yakın.

Dudaklarımı ıslatmak için dilimi kullanmadan önce uzun bir süre birbirimizi izliyoruz. Bu adamı altı yıldır öpmemiştim, ama Rio öne geçip istediğini bildiğim şeyi almaya karar verirse bu bir anda değişebilirmiş gibi geliyor.

Burnunu burnuma dayadığında, dudakları hafifçe dudaklarıma değiyor ama henüz beni öpmüyor. Alay ediyor. Sessizce izin istiyor.

"Hallie," diye fısıldıyor ağzıma karşı. Sesi acılı ama acil çıkıyor, sanki söylemek istediği ama söyleyemediği daha çok şey varmış gibi.

Sanki aynı hem yalvarıyor hem de özür diliyor.

Yine de öpmek için yaklaşıyor. Bunun yerine başparmakları elmacık kemiklerimi okşuyor ve kalan mesafeyi kapatıp onun ağzıyla kendi ağzımı buluşturmaya ya da bunu tamamen bırakmaya karar vermemi bekliyor.

Ama kafamın içinde alarmlar çalışıyor. Alarmlar bana geri çekilmemi ve mesafe yaratmamı söylüyor. Alarmlar bana bundan geri dönemeyeceğimizi söylüyor. Alarmlar bana yeniden anlaşıyor olsak da, onun gittiği günü ya da sonrasındaki acı dolu yılları affetmeye ya da unutmaya hazır olmadığımı hatırlatıyor. Ve onun da hazır olduğunu sanmıyorum.

Bu öpücük işimi on kat daha zorlaştıracaktı. Bu *hayatımı* on kat daha zorlaştıracaktı çünkü bu benim için sadece basit bir öpücük olmayacaktı. Onunla değil.

Her ne kadar diğer tüm parçalarım ayağa kalkmak istese de beynim buna izin vermiyor.

"Arkadaş kalabildiğimize sevindim," diye fısıldıyorum onun yerine.

Rio'nun ağzı anında bir gülümsemeyle açılıyor ve göğsü bir kahkahayla benimkine doğru hafifçe sallanıyor. Kendiminkine bastırmak üzere olan dudakları alnıma doğru hareket ediyor ve onun yerine oraya bir öpücük konduruyor.

"İyi geceler, Hallie." Tereddütle gitmeme izin vermeden önce saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor. "İyi uykular."

Yavaş adımlarla ondan uzaklaşıyorum ve kendime bizi durdurmanın doğru şey olduğunu söylüyorum.

Omzumun üzerinden geriye baktığımda hiç hareket etmediğini görüyorum.

Ön kapıdan geçiyorum ama bir şeyleri öylece bırakmak doğru gelmiyor, bu yüzden dışarıya bir adım geri atıyorum.

"Hey, Rio?"

Elleri cebinde, . "Evet?" "Ben de seni özledim."

Bölüm 15

Rio

Yaş 17

"Ne zamandan beri küçük kız kardeşimin doğum günü partilerinde erkeklere izin veriliyor?" Luke soruyor, biz mutfağın girişinde dururken gözleri oturma odasına kilitlenmiş.

"O on altı yaşında. Tabii ki burada erkeklerle olacak.

Biz buradayız."

"Biz sayılmayız. Ben onun kardeşiyim, sen de öyle olabilirsin."

Bu beni gözle görülür bir şekilde yüzümü buruşturmaya itti. Size bir şey söyleyeyim. Ben ve Hallie *bundan* daha uzakta olamazdık, her ne kadar ailelerimiz neler olup bittiğini kesin olarak bilmese de. Tabii ki annem ona karşı olan hislerimi biliyor ama

Gerisini biliyorsun.

Çatıda ne kadar sık , göğsüme uzandığını ve sadece konuşurken saçlarıyla oynadığını bilmiyorlar. Ya da çoğu gece onun odasında uyuduğumu -yerde ama yine de. Ondan hoşlandığımı söylememin aslında kıza karşı hissettiklerimi tam olarak karşılamadığını bilmiyorlar. Luke'a, "Bu konuda neden tuhaf davrandığını anlamıyorum," diyorum. "Arkadaş gruplarımız tamamen iç içe geçmiş durumda.

nokta. Bu insanların çoğu senin de arkadaşın."

Başını sallıyor. "O benim küçük kız kardeşim."

"Dostum, bir buçuk yıl önce on altı yaşındaydın."

"Anlamıyorsun, ama şanslısın ki arkadaşlarının gerçekten arkadaşın mı yoksa kız kardeşinle birlikte olmak istedikleri için mi etrafta dolaştıklarını anlamakla uğraşmak zorunda değilsin." Bu cümle havada asılı kalırken yüksek sesle

koridorun aşıağısında bir yere çarptı. "Bu da ne?" diye inliyor. "Herkes ayık. Neden bir şeyleri kırıp döküyorlar?"

Beni orada öylece bırakarak ve kendimi bok gibi hissederek o yöne doğru kaçtı.

Ona söylemek istiyorum.

Ona söylemeye *alıştım*. Geçen yıl birçok kez konuşmaya başladım ama en iyi arkadaşı olduğumu ve Hallie'yle çıkarak ona asla ihanet etmeyeceğimi bildiğini söyleyince korkup vazgeçtim. Sanırım ailelerimiz bunu sorun etmezdi ama Luke. Luke'un kız kardeşine karşı bir şeyler hissettiğimi bildiği bir günü göremiyorum.

Hallie bu konuda çok ısrarcı görünmüyor ama okuldayken elimi tutmak ya da öğle yemeği sırasında başını omzuma yaslamak istediğine dair birkaç yorum yaptı. Bunları sadece maçlardan sonra onu eve bırakırken kamyonetimin mahremiyetinde ya da çatıda yalnızken yapıyoruz.

Ama dürüst olmak gerekirse, bundan daha ileri gitmiş değiliz. Bir yanım beklemek, duygularımı askıya almaya çalışmak istiyor. Luke bir yıldan biraz fazla bir süre sonra üniversiteye gidecek ve belki o zamana kadar çok daha az umursayacaktır. Ama bu benim de gideceğim anlamına geliyor ve onu öpmeyi düşünmediğim tek bir gün bile olmadı.

Sanırım yavaş hareket ediyorum. Ondan bir yaş büyük olmama rağmen ben de aynı derecede deneyimsizim. Bazen bunu atlatıp atlatamayacağını merak ediyorum. Beni. İnsanlara benim kız arkadaşım olduğunu söyleyebilecek gibi değil. Kız arkadaşım *olup* olmadığını bile bilmiyorum. Benim bir hamle yapmamı beklemekten sıkılacak ve başka biriyle açıkta olmayı tercih edeceğine mi karar verecek?

Kahretsin, son zamanlarda kafam çok karışık, ama onun on altıncı doğum günü partisi her şeyi anlamam için uygun bir yer değil.

Bu gece örgü kazağı ve kısa eteğiyle çok sevimli görünüyor. Hepsi farklı renklere boyanmış on tırnak. Uzun saçlı,

ışılı eler gözleri ve her gördüğümde beni aydınlatan bir gülümsemesi var.

Hallie arkadaşına sarılıp hediye için teşekkür ederken beni odanın diğer ucundan ona bakarken yakaladı.

Bana gizlice küçük bir göz kırptıyor ve bugün ondan alabileceğim tek şeyin bu olduğunu bilmeme rağmen, bunu memnuniyetle kabul ediyorum.

Doğum günü için her zaman çatıda buluşsak da bu yıl farklı olacak. Bütün gece on altıncı yaş gününde ilgi odağı olmakla o kadar meşgul olacak ki başka bir zaman buluşmak zorunda kalacağız.

Oturma odası arkadaşlarımızla dolu, onun ikinci sınıfından ve benim üçüncü sınıftan insanların bir karışımı. Arkadaş grubumuz büyük olduğu ve her zaman birlikte olduğumuz için okuldayken onunla anları çalmayı kolaylaştırıyor.

Luke elinde kırık bir lambayla geri geliyor. "En azından benim odamdandı," diyerek onu çöpe atıyor ve Hallie'nin hediyelerini açışını izlemek için bana katılıyor. Bir sürü sanat malzemesi ve biraz makyaj malzemesi aldı. Bulması gittikçe zorlaştığı için çok sevindiğini bildiğim birkaç CD.

Hediyelerini açmayı neredeyse bitirmişti ki ön kapı açıldı ve son sınıflardan bir grup çocuk içeri girdi.

Onları hemen tanıyorum. Çoğu futbolcu -biri basketbol takımından- ve neredeyse hepsi partiye katılırken bir ya da iki kasa bira taşıyor.

Kapıdan giren son kişi muhtemelen okulumuzun en popüler çocuğu Grant Newcastle. Futbol takımının kaptanı, son sınıfın başkanı ve ondan nefret ediyorum.

O ve Hallie öğrenci konseyindedir ve kış dansını birlikte planladıklarından beri Hallie'nin peşinden ayrılmamaktadır.

"Onun burada ne işi var?" Luke'a soruyorum, ses tonum keskin.

Bana şüpheyle bakıyor. "'Neden garip davranıyorsun' ve 'hepimiz arkadaşız' sözlerine ne oldu? "

"O adamla arkadaş değiliz."

Yine de Luke'un mümkün olsa bir böbreğini verebileceğini düşünüyorum.

"Dün Hallie'yi baloya davet etti ve Hallie hayır dediği için kendini kötü hissetti, bu yüzden onu doğum günü partisine davet etti sanırım."

Yemin ederim gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Affedersiniz, ne dediniz?"

"Değil Tabii ki neden sen bağıırıyorat Ben veya ne kafanız karıştı."

Yüzümü tamamen ona dönüyorum ama o hâlâ dikkatini yeni gelenlere durumda. "Kız kardeşini baloya mı davet etti?"

"Evet."

"O da hayır mı dedi?"

"Evet."

"Ona hayır demesini *söylediğiniz* için mi yoksa onunla gitmek istemediği için mi?"

Luke rahatça omuz silkiyor ve bu konuda nasıl bu kadar rahat olabiliyor, hiçbir yok. "Muhtemelen benim için sorun olmayacağını düşündüğü için ben söylemeden hayır demiştir. Emin değilim."

"Ama ... bunun senin için sorun olmayacağını mı söylüyorsun?" "Evet, sanırım öyle."

Ne oluyor lan?

"Yani, Grant Newcastle bu," diye devam ediyor. "Bu adamla mezuniyet balosuna gitmeyi kim istemez ki? Bana sorsa ben bile evet derdim. Ona fikrini değiştirdiğini söylemesi gerektiğini söyledim ama söylemek istemedi."

Grant odayı tarıyor ve kız arkadaşımı gördüğünde hemen ona doğru yöneliyor, dudaklarında ukala bir gülümseme beliriyor. Kızın omzuna dokunuyor ve dikkatini çektiğinde kız o muhteşem gülümsemesiyle sırıtıyor ama bunun herkese iyi davrandığı için tipik bir Hallie gülümsemesi mi yoksa özellikle onun için mi olduğunu anlayamıyorum.

Sonra onu kucaklıyor ve gerekenden çok daha uzun süre sarılıyor.

Kusacakmışım gibi hissediyorum. Grant lanet Newcastle. Onunla nasıl rekabet edebilirim ki? Ve neden onun için gitmedi? Adam gelecek yıl futbol oynamak için Boston College'a gidiyor. Not ortalaması mükemmel. Onu kardeşinden saklamak zorunda kalmayacak ve şehre yakın bir yerde kalacak. Harika.

"Sert şeyler nerede?" diye soruyor yaşlılardan biri, elinde iki kasa bira tutan aynı kişi.

Kimse cevap vermiyor çünkü kimse .

"Hart," diye sesleniyor Grant Luke'a.

Yanımdaki duvara yaslanan Luke, sonunda biraz ilgi görmek üzere olan bir köpek yavrusu gibi daha dik duruyor.

"Ailenin içki dolabı var mı?" Hallie ona "Biz içki içmiyoruz," diyor.

Grant'in gülümsemesi yaramazlığa dönüşür. "Biraz eğlen, Hallie. Ne de olsa bugün senin doğum günün. Seni yakında kıdemli partilerimizden birine götürmeliyim. Bundan biraz daha *hareketli* olur."

Kalabalıktan toplu bir kahkaha yükseliyor ve insanlar bu adamın ağzından çıkan her kelimeyi sanki bir tanrıymış gibi dinliyor. Ama değil. O sadece genetik olarak kutsanmış bir dangalak.

Hallie de sonunda katılıyor ve gülüyor ama sahte ve zoraki bir gülüş ve dudaklarında düz bir gülümseme var. Utanıyor.

"İçmiyoruz Grant," diyorum kendimden emin bir şekilde. "İçmeden de iyi vakit geçiriyoruz."

"Ya da yapabiliriz," diye sesleniyor Luke yanımda. "Ailemin onu nerede sakladığını biliyorum."

"Evet, Hart!" Grant alkışlıyor ve nedense coşkusu tüm odada yankılanıyor ve bir anda herkes içmeye başlamak için tamamen hazır hale geliyor.

Luke'u durdurmak için peşinden koşuyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Biraz alkol alıyorum. Önemli bir şey değil Rio. Grant'in grup havalı ve bizimle takılmak istiyorlar. Bunda büyütülecek ne var?"

"Önemli olan aktif olarak işe alınıyor olmanız ve ben Michigan'da oynamak için niyet mektubumu daha yeni imzaladım. Eğer reşit olmadan içki içerken yakalanırsak burslarımız yanar."

Luke gözlerini devirerek dolabın arkasından iki şişe şeffaf likör alıyor. "Yakalanmayacağız. Sadece sessiz olmamız gerekiyor çünkü ailelerimiz hemen yandaki sizin evde."

Onu yemek odasına kadar takip ettiğimde, Solo bardaklar masaya konuyor ve içlerine bira dolduruluyor.

"Hallie, sen benim takımımıdasın," diyor Grant.

"Oh, hayır. Sorun değil. İçmeyeceğim." "Ben senin payını içerim," diye teklif ediyor Luke.

"Mükemmel. Teşekkürler, Hart." Grant bir kolunu Hallie'nin omuzlarına attı. "O zaman anlaştık. Sen benim takımımıdasın, doğum günü kıızı."

Gözleri bir an için bana kayıyor ama bu o kadar hızlı oluyor ki oynamak mı istiyor ve benden özür mü diliyor yoksa çıkmak mı istiyor anlayamıyorum. Ve çok geçmeden tüm parti, her ne içki oyunu oynanacaksa onu izlemek için yemek odasına göç ediyor.

Oyun başlarken biri hoparlörü açar ve müzik çalmaya başlar. Hallie ve Grant fazla içki içmezler çünkü sinir bozucu bir şekilde iyi bir takım olmuşlardır. Ama kız kardeşinin içmesi gereken alkolü Luke onun için içiyor.

Her turda oynamaya devam ediyorlar çünkü kaybetmek istemiyorlar. Luke, Hallie'ye yakın duruyor ama bunun nedeni çoğunlukla Grant'in ona yakın olması ve arkadaşımın adama takıntılı olması.

Bu da kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor. Luke, Hallie'nin onunla çıkmasını sorun etmezdi ve ben burada ona hislerimden bahsetmeye korkuyorum çünkü yüzden arkadaşlığımızı bitireceğinden korkuyorum.

Ama gerçekten iyi vakit geçiriyor, tüm arkadaşlarıyla birlikte müzik eşliğinde gülüyor ve dans ediyor.

Okuldaki popüler çocuk tüm ilgisini ona veriyor.

Eğlenmesine sevindim. Ben . Keşke adam ben olsaydım.

Yatağında gözlerimi kapatıp uyumak için elimden geleni yaparken kulaklıklarımın müzik sesi yükseliyor. Kulaklıklar hiçbir şekilde rahat değil ama Hallie'nin ve annemle babamın alt kattan odama süzülen kahkahalarını ve onun evinden gelen müziği bastırmam gerekiyordu.

Aktif olarak beynimi kapatmaya odaklanıyorum çünkü uykuya dalmakta başarılı olmamın tek yolu bu. Ya da antrenmanda veya spor salonunda vücudumu o kadar çok çalıştırıyorum ki uyanık kalamayacak kadar yorgun oluyorum. Ya da alternatif olarak, Hallie'nin odasında uyuyakalırım.

Son iki seçenek bu gece için masadan kalkınca, ilkinde odaklanıyorum. Ama yan odada başka biriyle olduğunu bilmek umutsuz hissettiriyor.

Komodinimin üzerinde duran iPod'umdan tanıdık bir şarkı çalmaya başlıyor ve bunun beni uyutmak için yeterli olacağını umuyorum, ama sonra ritim tanıdık olmayan bir tıkırtı ile kesiliyor, *tıkırtı, tıkırtı*. Garip ve temposuz bir ses ve tekrar oluyor, bu sefer nakaratın farklı bir yerinde.

Tap, tap, tap.

Tap, tap, tap.

Ancak o zaman bunun benim müziğim olmadığını fark ediyorum.

Gözlerimi açtığımda Hallie'nin yatak odamın penceresinin diğer tarafında, cama vurduğunu görüyorum.

Ne be?

Kulaklıklarımı ve battaniyelerimi aceleyle çıkarıp atıyorum, koşarak pencereye gidip açıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Alt dudağı soğuktan titriyor ve burnu pembeleşmiş. "Gelmiyor musun?"

Pencereyi sonuna kadar açıyorum, uzanıyorum ve onu odama çekmek için kollarımı ortasından sarıyorum. O

kesinlikle dondurucu. Üzerimde tişört yok, sadece bir eşofman altı var, bu yüzden teninin benimkine ne kadar soğuk olduğunu hissedebiliyorum.

"Ne zamandır oradasın, Hal?" ayağa kaldırdım ve yatağımdan bir battaniye alıp etrafına sardım. "Belki yirmi dakika." Ela gözleri o kadar

Üzgün. "Unuttun mu?"

"Tabii ki hayır." Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Asla unutmam ama sen meşguldün. Hâlâ doğum günü partinde olman gerekmiyor muydu?"

"Gittim çünkü sen gittin ve seni görmek istedim. Çatıya çıktığını sanıyordum. Bugünün en sevdiğim kısmı bu."

Tanrım, berbatım.

Ayrıldım çünkü onun doğum gününün tadını çıkaramayacak kadar meşguldüm, onun yerine kendime acıma partisi yapmakla meşguldüm.

Hâlâ battaniyeye sarılı olan onu kucağıma alıp yatağıma götürüyorum ve ben yatağımda otururken onu kucağıma oturtuyorum.

"Bu benim de en sevdiğim kısım Hallie. Özür dilerim. Partin devam ederken benimle bu gece orada buluşmayı planladığını düşünmemiştim."

"Ama her zaman buluşuyoruz. Bu bizim konuşulmayan şeyimiz gibi."

Alnım omzuna düşüyor. "İstersen şimdi dışarı çıkabiliriz."

Başını sallıyor ve kollarını battaniyenin altından çıkarıp çıplak karnıma dokunuyor. Parmakları buz sarkıtları gibi hissediyor ama vücudu gevşemeye başlıyor ve vücut ısımlı onu ısıtmaya başladığında titremesi azalmaya başlıyor.

Bana bakıyor, kendini yakın tutuyor. Ağzı tam orada. Gözleri dudaklarıma kayıyor ama korkağın teki olduğum için eğilip onu öpmüyorum.

Hallie iç geçiriyor ama "Senin için bir şeyim var" diyerek bunu örtbas etmeye çalışıyor. Kucağında duran CD kutusunu alır. "On altı yaş."

"Doğum gününde hediye almaya bayılıyorum."

Elini kendi kendine gülüyor.

Koleksiyonuma bir yenisini daha ekliyorum. Şeffaf plastik kutunun üzerinde başparmağımı "H" harfinin, kalbin ve on altı rakamının üzerinde gezdiriyorum. Sonra da işaret parmağımla her zaman elle çizdiği kalplere eklediği kuyruğu kapatıyorum.

Ben onu tutarken başı omzuma düşüyor.

"Birlikte mi dinleyeceğiz?" Sessizce sordum. "Tabii ki dinleyeceğiz."

"Güzel." Alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Mutlu yıllar, Hal."

Bir süre orada oturuyoruz, o ısınıyor ve ben onu kucağımda tutuyorum. Ben cesaretimi toplayıp "Grant'in seni mezuniyet balosuna davet ettiğini bilmiyordum" derken o bileğimdeki eski arkadaşlık bileziğiyle oynuyor.

"Daha dün oldu ve size anlatacak pek bir şey yoktu. Açıkçası, hayır dedim."

"Gitmek istemedin mi?"

Bir kahkaha patlatır. "Rio, ben senin kız arkadaşınım. Neden baloya başka biriyle gideyim ki?"

Bekle. . . ne?

Ben bir şey söylemeyince başını kaldırıp bana bakıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor, kucağımdan atlıyor ve battaniyenin yere düşmesine izin veriyor. "Aman Tanrım! Öyle değil miyim? Bunun da o konuşulmayan şeylerden biri olduğunu sanıyordum."

İki eli de ağzını kapatmak için ağzına gidiyor ama gözlerindeki paniği çok net görebiliyorum.

"Hallie," diye yatıştırıyorum, ellerini çekmek için kollarını çevreliyorum. "Olmak isteyip istemediğinden emin değildim ama evet. Evet. Lütfen. Kız arkadaşım olmanı istiyorum. Kız arkadaşım olmanı ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin."

Gözlerini kapatıyor. "Bunu neden yaptım ki? Öyle olduğumuzu varsaymak yerine bana sormana izin vermeliydim."

Yatağıma otururken onu açık bacaklarımın arasına çekiyorum. "İkimiz de yavaş hareket ettiğimi ve bazen biraz itilmeye ihtiyacım olduğunu biliyoruz, bu yüzden bu iyi bir şey."

Elleri şakaklarımdaki saçlarla oynarken biraz yenilmiş gibi kıkırdıyor. "Sen olduğun gibi mükemmelsin. Seninle yavaş hareket etmeyi umursamıyorum."

Onu öpmek istiyorum. Tanrım, onu öpmek istiyorum. Daha fazlasını hiç istememiştim, ama ya kötü yaparsam? Ya beceremezsem ve dişine falan çarparsam? Ya ilk öpücüğünü mahvedersem? Asla bir daha yapamaz.

Ben sersemlemiş, gergin ve tamamen kafamın içindeyken, Hallie öne doğru eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Sayılr. Biraz ıskalıyor ve ağzımın köşesiyle zar zor birleşiyor, ama bu onun da bunu istediğini söylemem için yeterli.

Tekrar dik durarak sertçe yutkunuyor. "Belki bu konuda da biraz desteğe ihtiyacın olur diye. Bu on altı yaş ve hiç öpülmemiş olma meselesi biraz klişe geliyor."

Kalbim hızla çarpıyor. Cildim yanıyor. Ama aynı zamanda, daha fazla rahatlayamazdım.

Siktir . Bunu yapabilirim.

"Bir şarkı aç," diyorum ona, hem müzik kutumun hem de iPod'umun bulunduğu komodini işaret ederek. Bunu yapmasını bekliyorum, ellerimin avuç içlerini kalçalarının arkasında gezdirerek bacaklarımin arasında durmasını sağlıyorum.

Hallie'nin yıllık çalma listelerini dinlemiyorsam, müzik dinlemek için genellikle iPod'umu ve kulaklığımı kullanırım. Ama Hallie buna uzanmıyor. Bunun yerine, eski CD kutumu hızlıca karıştırıp birini seçiyor ve istediği parçaya atlıyor.

"Neden bir şarkı seçmem gerekiyor?" diye soruyor.

Boombox hoparlörlerinden çalmaya başlıyor ve şarkı seçimindeki incelikten yoksunluğa gülmekten kendimi alamıyorum.

"Çünkü seni öpeceğim ve gelecek yılın şarkı listesini dinlediğimizde, bu şarkının orada olmasını istiyorum, böylece istediğimiz kadar geri sarabilir ve bunu hatırlayabiliriz."

Gülümsemesi çiçek açıyor ve kolları boynuma dolanıyor. "Ben de bunu söyleyeceğini umuyordum."

Elimi uzun saçlarının arasına sokup onu kendime doğru ekiyorım ve gülümseyen dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Dağınık ve yanlış zamanlanmış ve evet, sanırım bir noktada dişlerine vurdum, ama aynı zamanda çok mükemmel. Ve sonunda, biraz pratikle, birlikte çözüyoruz.

Bölüm 16

Rio

Maç sonrası basın toplantımızda bir muhabir "Bu hafta itibariyle siz ve Evan Zanders resmi olarak NHL'deki en uzun soluklu savunma ikilisisiniz" diyor. "Başarılı ortaklığınıza neyin katkıda bulunduğunu düşünüyorsunuz?"

Öne doğru oturuyorum, ağzımı mikrofona yaklaşıtıyorum, elimi duştan yeni çıkmış ıslak saçlarımda gezdiriyorum. "Uh ... biz arkadaşız," diyorum basitçe.

Medya mensupları arasında küçük bir gülüşme olur, ancak bu yeterli bir cevap değildir çünkü kimse bir sonraki soruyu sormak için atlamaz.

Röportaj yapmak için çağrılmaya pek alışık değilim. Kaptanlık pazubandını takmıyorum ve bir defans oyuncusu olarak takımın en skorer oyuncusu değilim. Benim katkım istatistiklerde nadiren fark ediliyor. Savunma oyunları, büyük vuruşlar ve tecrübe ile, bu yüzden maç sonrası medya için neredeyse hiç çağrılmıyorum.

Ama tabii ki, neredeyse üç haftalık bir deplasman maçının ardından evimizde oynadığımız tek maçta, evimizde olduğumuz tek *gecede* röportaj için çağrıldım.

Kısa cevaplarım beni buradan daha çabuk çıkarmıyor, bu yüzden tekrar deniyorum. "Bence buzda bu kadar başarılı olmamızın nedeni kimyamızı buz *dışında* oluşturmuş olmamız. O benim pist dışındaki en iyi arkadaşlarımdan biri. Neredeyse her gün konuşuyoruz. Buna uzun yıllar boyunca mavi çizgiyi paylaşmamız da eklenince, herhangi bir oyunda diğerinin ne yapacağını bilmek neredeyse otomatik hale geliyor."

Muhabirler daha fazla el kaldırıyor ama neyse ki medya müdürümüz araya giriyor. "Herkes'e teşekkürler. Rio'nun bu gece için tüm zamanı bu kadar."

Yerimden kalktım, masadan suyumı aldım ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde medya odasından ıktım. Beni yanlış anlamayın, muhabirlerin beni arayıp mala ilgili grlerimi istemesine genelde aldırmam ama bu gece evde olduğum *tek* gece.

Bu gece Hallie'yi görme umudumun olduğu *tek* gece.

Neredeyse pmemizin üzerinden be gün geçti ve ben onu aklımdan çıkaramadım. Yaklaşık on be yıldır onu aklımdan ıkaramamıtım ama son birkaç haftadır her şeyi tüketiyor. Chicago'da yaşaması kötü bir uyulurucu gibi, kafamda uzak durmam gerektiğini biliyorum ama onu görmeye ihtiyaım var. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çok zamana ihtiyaım oluyor.

Soyunma odasına döndüğümde tamamen boş olduğunu gördüm. Şehirde sadece bir gece geçiren çocuklar, ben ma sonrası röportajları bitirirken evlerine, arkadaşlarına ya da ailelerine dönmek için acele ediyorlardı.

Genelde Chicago'da oynadığımız zamanlarda arenadan rahat kıyafetlerle çıkarım ve doğruca eve gideceğimi bilirim. Ancak bu gece, ma öncesi takım elbisemi giyiyor, soyunma kabinimden cüzdanımı ve anahtarlarımı alıyor ve neredeyse koşarak kamyonetime gidiyorum.

Bar sadece birkaç blok ötede ve oraya vardığımda aırtıcı bir şekilde otoparkta boş bir yer buluyorum. Hallie'nin boktan Nissan Altima'sı burada değil ama bu onun çalışmadığı anlamına gelmiyor.

Pazartesi günü ayrıldığımdan beri oradan buradan mesajlaıyoruz. Eğer bana ulaşmaya çalışıyorsa, evle ilgili şeyler içindi. İlk ben ulaıyorsam, gününün nasıl geçtiğini ya da ne yaptığını merak ettiğim içindi.

Salı günü ben Tampa'dayken Chicago'ya ilk kar dmt ve o da arabasının bozulması ihtimaline karşı i için ehre bir araçla gittiğinden bahsetti.

ona yine sorun çıkaracağım. Bu gece de aynı şeyi yapabilirdi ve eğer yapmazsa ve evdeyse, onun yerine oraya gideceğim.

Çünkü onu görmek istiyorum.

Her ne kadar yapmamam gerekse de, her ne kadar onu unutmak ve eski kinimi sürdürmek istesem de, gerçek şu ki, sadece onu görmek istiyorum. Artık ikimize de onu ne kadar özlediğimi itiraf ettiğime göre, özlemiyormuş gibi davranmanın bir anlamı yok.

Bar Perşembe gününe göre kalabalık, ancak buraya son geldiğimde olduğu kadar yoğun değil. Çok sayıda Raptors forması var ve taraftarlar maçtan sonra bir şeyler içiyor. Bara giderken, istediğimden daha fazla durduruldum, bu yüzden birkaç imza imzaladım, birkaç fotoğraf için gülümsedim ve tüm bunları yaparken kalabalığın arasından geçip bu gece kimin çalıştığını görmeye çalıştım.

Onu henüz fark etmedim, bu yüzden cesetlerin ve yüksek masaların arasından geçerek sonunda barın üst kısmının uzak köşesine sıkışmış boş bir tabureye ulaştım.

Ken Doll siparişleri alıyor ve başka bir kız da kuyuda çalışıyor. Hallie yok ama.

Onu evde bulmak için yerimden kalkıyordum ki yan kapı açıldı. Hallie içeri girdi, kolları depo olması gereken yerden aldığı birkaç farklı içki şişesiyle doluydu.

Göğsüm sadece gençken yaptığı o sinir bozucu sıkışma hareketini yapıyor ve sinirlerim anında yükseliyor. Gerçi bunlar heyecanlı sinirler, rahatsız edici ya da korkutucu olanlar değil.

Hallie'nin aradığım kişi *olmadığına* kendimi ikna etmek umuduyla başka biriyle tanışma girişimlerimde pek de başarılı olamadığım bir sır değil. Arkadaş bölgesinin güvenliği dışında çoğu kadınla konuşma konusunda berbatım.

Ama Hallie'nin yanında hiç kendimden başkası olmadım. Düzgün, garip, fark etmezdi. Birlikte büyümemizin güzelliğinin bir parçası da bu sanırım. Biz her zaman

diğerinin tam olarak kim olduğunu. Olmadığımız biri gibi davranmaya çalışmamıza gerek yoktu.

Hallie beni hemen görmüyor. Gözleri şişelerin etiketlerine kilitlenmiş, yenilerini daha önce açılmış olanların arkasına diziıyor, bir sonraki kullanım için sıraya koyuyor. Son viski şişesine odaklanmışken biri tüm barın duyabileceği kadar yüksek sesle adımı haykırıyor.

"Rio DeLuca!" diye bağılıyor iri yarı, sarhoş bir herif, tepinerek yanıma geliyor ve kolunu bana doluyor. "Büyük hayranınım!"

Hallie gözleri nihayet bana takılmadan önce hızla barı tarayarak etrafına bakınıyor.

Beni bulduğunda en masum gülümsememi takınıyorum.

Üzerimde ne kadar büyük bir hayran olduğunu söyleyen dev bir adam var ama ben tüm dikkatimi ona vermiş durumdayım.

"Buraya çok sık gelir misin?" diye soruyor bana.

Hâlâ ona doğru bakıyorum. "İleride sık sık burada olacağıma dair bir his var içimde."

Gözlerini deviriyor, başını sallıyor ve başka tarafa bakıyor ama ben o gülümsemenin kırılmaya çalıştığını görüyorum.

"Dostum," diyor koca adam. "Bir fotoğraf çekmeliyim. Arkadaşlarım seni gördüğüme inanmayacak." Telefonunu uzatıyor ve ben kabul etsem de etmesem de selfie'mizi çekiyor. "Tamam, seni yalnız bırakacağım ve gecenin geri kalanında kimsenin seni rahatsız etmeyeceğinden emin olacağım."

Birkaç adım uzaklaşıyor, aynı zamanda diğer birkaç müşteriyi de iterek beni barda kendi özel köşemle baş başa bırakıyor.

Şişeleri düzenlemeye geri dönen Hallie'nin sırtına odaklanmış durumdayım. Boyalı siyah kot pantolonu kışına doğru uzanıyor, sonra kalçasının üzerinden genişliyor ve ayak bileğinin hemen üzerinde, parlak altın bir halhalın durduğu yerde duruyor. Üzerinde tuhaf, parlak renkli bir kazak var ve kısa saçlarının yarısı topuz yapılmış.

"Beni görmezden mi geliyorsun?" diye sordum.

"Çalışıyorum."

Ayak parmaklarının ucunda uzanarak, yeni bir şişeyi kısmen kullanılmış olanın arkasına kaydırıyor. Kazağı yukarı kalkıyor ve kot belini kesmeden önce bana kalp şeklindeki poposunun tam görüntüsünü veriyor.

"Bu iyi. Bu açıdan manzara çok güzel."

Omzunun üzerinden bakıyor ve ben de onu süzerken beni yakalamasına izin veriyorum.

Dönerek ayak parmaklarının ucundan aşağı iniyor, karnını örtmek için kazağını çekiyor ama bunun tek yaptığı dikkatimi siyah dantel bir sütyenin görüldüğü yaka kısmına çekmek oluyor.

Evet, yıllar boyunca katıldığım kız geceleri sayesinde braletin ne olduğunu biliyorum. O buluşmalardan çılgınca şeyler öğrendim.

Dirseklerimi barın tepesine dayayıp kendimi öne, ona doğru itiyorum. "Seni burada görmek çılgınca."

Benim pozisyonumu taklit ederek kollarını barın üzerinde kavuşturuyor. "Sana ne içireyim?"

"Su."

Kaşlarını kaldırıyor.

"Buraya tam olarak içki içmeye gelmedim." Gözlerim dudaklarına kaydı. "Ne zaman çıkıyorsun?"

Saklamaya çalışıyor ama ben konuşurken dikkatinin kendi ağzıma kaydığını fark ediyorum ve o öpücükle ilgili fikrini değiştirip değiştirmediğini sormamak için kendimi zor tutuyorum.

Kendini barın üzerinden itiyor ve aynı anda dikkatini ağzımdan çekip odayı tarıyor.

"Henüz emin değilim. İşlerin ne zaman yavaşlamaya başlayacağına bağlı." Hallie bir bardağa buz dolduruyor ve üzerine soda tabancasından su dolduruyor. "Bu gece iyi maç çıkardın, otuz sekiz," diyor bardağı önümdeki bardak altlığına koyarken, köşede yerel spor kanalımızı gösteren televizyona başıyla işaret etmeden önce. "Orada iyi görünüyordun."

Göğsümde yine o şey oluyor ve birden kendimi çocuk gibi hissediyorum, beni oynarken izlediğini biliyor, onu etkilediğimi umuyorum.

"Forma yok mu?" Renkli kazağına doğru başımı sallayarak soruyorum. "Numaranı neden değiştirdiğini söyleyene kadar olmaz."

Yemi yutup yutmayacağımı görmek için bu ifadeyi askıda bırakıyor ama yutmuyorum. "Ayrıca burada senin formanı giyen bir sürü insan var."

Göz teması kuruyorum. "Sadece birini önemsiyorum."

İçinden bir kahkaha yükseliyor. "Ne zaman bu kadar iyi bir flörtçü oldun?"

"Yumuşak mı? O kısım neredeyse sadece seninle oluyor. Bu sorunun flört kısmı yıllar boyunca benim için pek bir şey ifade etmedi."

Omuz silkiyor. "Bende her zaman işe yaradı."

O dudaklar bilmiş bir gülümsemeye dönüşüyor ve bu bara doğru eğilip onları öpmek istemezsem ne olayım. Öp onu.

"Pekâlâ." Havluyu kot pantolonunun arka cebine sokmadan önce etrafındaki çalışma alanını siliyor. "İşe geri dönmem gerekiyor."

"Tamam. Burada olacağım." Sandalyemde arkama yaslanıp bardağımı ağızma götürüyorum.

"Bekle. Ben çalışırken orada öylece oturacak mısın?"

Başımı salladım.

"Neden?" Kaşları birbirine kenetlenmiş ve burnu kırıışmış halde gerçekten kafası karışmış görünüyor.

Ve bu ikimiz için de geçerli çünkü sadece birkaç ay önce onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünüyordum ve şimdi onu gözümün önünden ayırmak istemiyorum.

Sanki cevap belliymiş gibi rahatça omuz silkiyorum. "Sana zaten söyledim, Hal. Seni özledim."

Bölüm 17

Hallie

Barın arka kapısından sıvışıp Rio'yu kamyonetine yaslanmış, ellerini takım elbisesinin ceplerine sokmuş, bir bacağını diğerinin üzerine atmış beni beklerken bulduğumda saat gece yarısını geçmişti.

Onu barda bulduğumda, koyu bordo takım elbisesi ve beyaz düğmeli gömleğiyle, pistten yeni çıkmış gibi günahkâr bir şekilde lezzetli görünüyordu. Ceketini çıkarıp gömleğinin kollarını kıvrarak aptalca kesilmiş ön kollarını ortaya çıkardığından beri daha da yenilebilir görünüyor. Dışarı çıktığından beri kulaklarının üzerine koyu gri bir bere de eklemiş. Ona bahşış alıp gece için eve gideceğimi söylediğimden beri beni burada bekliyor.

Barın köşesinde oturup bardak bardak su içerek ve çalışmamı izleyerek dikkatimi oldukça dağıttı. Gözlerini hep üzerimde hissettim. Teknik olarak bunu istememem gerektiği halde bu ilginin altında parladığımı hissettim.

Bar, birimizin geceyi bitirmesi için yavaşladığında, zaten fazla yardımcı olamayacak kadar dikkatimin dağınık olduğunu ve Rio'nun *ben* bitirene kadar gitmeyeceğini bildiğim için gönüllü oldum.

Ona bu gece çalıştığımı söylemedim, arabamı şehir merkezine getirmedığımı de söylemedim, ama her şeyi kendi başına çözdüğü için kendinden oldukça memnun görünüyordu, dudaklarında özlediğim o çocuksu sırıtış vardı ve kamyonetine yaslanmıştı.

Geçen gece onu neden öpmediğimi hatırlamamı çok zorlaştırıyor.

"Seni eve bırakmamı ister misin?" diye sorar.

"Aslına bakarsan, var."

Gülümsemesi gurura dönüşür.

Birlikte arabasının kaputunun etrafında dönüyoruz. Rio benim için yolcu tarafındaki kapıyı açıyor ve hemen orada, koltuğun üzerinde katlanmış bir battaniye ve küçük bir yastık oturuyor.

Topuğumun üzerinde dönerek ona bakıyorum ve zeytin rengi teninin kızarmasının sadece Chicago'nun soğuk havasından kaynaklandığını düşünmüyorum.

"Tekrar uyumak istersen diye." Bir kez daha, söyleyecek sözüm yok.

Boynunun arkasını ovuşturuyor, her zaman sahip olduğu o gergin tik. "Arkaya atabilirim."

Geçen gece onu neden öpmediğimi gerçekten hatırlamaya çalışıyorum. Kalp kırıklığı, birlikte çalışmak ve arkadaşlık hakkında bir şeyler. Şu anda bana tamamen önemsiz görünen şeyler.

Yanıt vermediğimi ancak Rio koltuğu temizlemek için hamle yaptığında fark ediyorum, ama hemen uzanıp elini kendi elimle kapatarak onu durduruyorum.

"Lütfen yapma." Sesim yumuşak. "Teşekkür ."

Bu ezici bir şekilde düşünceli. Neredeyse rahatsız edici bir şekilde düşünceli çünkü birileri beni ve ihtiyaçlarımı düşünmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, ilgilenilmeye alışkın değilim.

Ağlamak için garip bir dürtü duyuyorum çünkü bir başkasının size göz kulak olması çok yabancı ama aynı zamanda basit bir his. Fazladan yirmi dakikalık bir uyku da dahil olmak üzere ihtiyaç duyabileceğiniz şeylerle ilgilenmek.

Diğer tüm kelimeler boğazımda düğümleniyor ve Rio bana yatıştırıcı bir gülümseme sunup elini yavaşça altımdan çekmeden önce sessizlik koyulaşıyor. Kamyonu kendi tarafına çeviriyor, ama bir an için gözlerini izliyorum, sanki

bir yandan utancını bastırmaya çalışırken bir yandan da ortadan kaybolmayı umuyordu.

Rio bunları maça gitmeden önce, beni eve bırakacağını bilmeden önce buraya koymuş olmalıydı. Aşık olduğum çocuk da aynen böyle yapardı.

Ben duygularımı bastırmak için elimden geleni yaparken o kamyonetini çalıştırıyor. Battaniyeyi açıp bacaklarımın üzerine serdikten sonra kalçalarımın altına sıkıştırıyorum, beni düşündüğü için minnettar olduğumu görebilmesi için bunu gerçekten gösteriyorum çünkü kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. Vücudumu hafifçe ona doğru eğerek yastığı başımın altına, koltuğun ortaya en yakın tarafına sıkıştırıyorum ve rahat ediyorum.

Dudaklarında yine o memnun gülümseme beliriyor, gamzeleri yanaklarına gömülüyor ve bundan daha güzel bir şey gördüğümü sanmıyorum.

Rio park yerinden çıkıyor ve ben hiç vakit kaybetmeden kamyonetin ekranına uzanıp onun müzik uygulamasını buluyorum. Çünkü kim bilir kaç yıldır ilk kez bu anı hatırlamak istiyorum. Müzik dinlemek ve bana umut vermesine izin vermek istiyorum. Bir şarkıyı bir anıyla ilişkilendirmek istiyorum.

"Ne ?" Ben soruyorum.

O gururlu gülümseme yumuşuyor, hatta belki de duygusallaşiyor. "Sen ne istersen, Hal. Bana her şey uyar."

Rastgele bir şey seçiyorum ve sonraki yirmi dakika boyunca tek kelime etmeden, sadece birlikte müzik dinleyerek araba sürüyoruz.

Aynen eskiden yaptığımız gibi.

Çok geçmeden otoyoldaki çıkışıma yaklaştık ve Rio sağ şeride geçerek geçmeye hazırlanıyor.

Cesaretimi toplayıp tüm yol boyunca düşündüğüm şeyi soruyorum. "Eve tek gelişin olduğunu ve beni saatlerce beklediğini biliyorum ama arabayı sürmeye devam etme şansın var mı?"

Ona bakmaya cesaret edemiyorum. İstedğim şeyin bencilce olduğunu biliyorum ama uzun zamandır ilk kez aramızdaki şeylerin iyi olduğunu hissediyorum ve bunu biraz daha uzun süre yaşamak istiyorum. İki haftalığına gitmek üzere. Bu süre içinde aklının başına gelip gelmeyeceğini kim bilebilir? Benim aklımın başıma gelip gelmeyeceğini kim bilebilir?

Araba şarkılar arasında sessiz ve Rio'nun tepkisi yok, ta ki sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra nihayet onun flaşörünün sesi duyulana kadar.

Kafamı kaldırdığımda onu başını koltuk başlığına yaslamış, yumuşak bir gülümsemeyle otobana geri dönerken buluyorum.

Şehir sınırlarını geçerken kolunu sıvamış ve bir eli direksiyonda ön kolunu gerçekten gösteriyor. Benim bulunduğum her yeri geçiyor. Sadece sürüyor, belli bir yere gitmiyor.

"Bu şarkıyı hatırlıyor musun?" Rio, hoparlörlerden eski bir TLC şarkısı çalmaya başladığında sorar.

"Tabii ki bu şarkıyı hatırlıyorum. Özellikle bir gece yatak odamda dinlediğimizi ve bir çocuğun benden hoşlandığını ilk kez söylediğinde çaldığını söylediğimi hatırlıyorum."

"Kevin Gross," diye mırıldandı Rio nefesinin altında. "Bu arada o adamdan nefret ederdim."

"Neden?" Bir kahkaha patlattım. "İyi bir çocuktu. İnanılmaz tuhaf ama iyi."

"Benden önce senden hoşlandığını söylemeliydi. O şarkı bana ithaf edilmeliydi."

Hâlâ kıkırdıyorum çünkü bu çok saçma, önemsiz ve neredeyse on üç yıl önceydi. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, o şarkının yıllık çalma listemde olduğuna dair tek anım seninle birlikte dinlediğim şarkı."

Rio gülümsemesini bastırıyor. "Sanırım bu biraz yardımcı oluyor." Şarkı bittiğinde, aktif olarak bir sonrakini seçiyorum.

Şarkı çalmaya başlar başlamaz kahkahalarla başı geriye düşüyor. "Seni ilk kez öpmeden hemen önce bu şarkıyı açtığında ne kadar rahatladığımı hâlâ hatırlıyorum."

Sesini açıyorum ve hoparlörlerden Sixpence None the Richer'in "Kiss Me" şarkısının çalmasına izin veriyorum.

"Subliminal mesajdı."

"Şarkı seçiminde gizli bir anlam yoktu, Hallie. Şimdiye kadar yaptığın en az incelikli şeydi ve bunun için çok minnettarım."

İki saat daha araba sürüyoruz, çocukken yaşadığımız aptal anılara gülüyoruz, eskiden takıntılı olduğumuz eski şarkıları çalıyoruz. Birkaç arka yola giriyor, ışısız şeritlerde ilerliyor ve sonunda depoyu doldurmak için bir benzin istasyonuna giriyor.

Kabine geri dönüp kamyonu yeniden çalıştırdığında saat sabahın üçüne yaklaşıyordu.

"Eve gidelim mi?" Ben soruyorum.

Yola geri çekiliyor. "Eğer hazırsan, gidebiliriz." "Saat neredeyse sabahın üçü. Ne yapacaksın? ne yapacaksın? Yolculuğunuz için havaalanına gitme vaktiniz gelene kadar beni gezdirmeye devam mı edeceksiniz?"

"Benim için sakıncası yok."

Kıkırdıyorum. "Biraz uyumalıyım. Birkaç saat içinde işe gitmem gerekiyor."

Rio bu kez otoyolda ilerlerken bizim çıkışta iniyor. Mahallemize girmek için aldığı dönüşleri yavaşça, hız sınırının yaklaşık beş mil altında yapıyor ve bu yolculuğu mümkün olduğunca uzatıyor. Her ne kadar yarın çok yorgun olacağımı bilsem de, bunun bitmesini de istemiyorum.

Evinin önüne park edip motoru durduruyor ama ikimizin de hareket etmesi biraz zaman alıyor. İlk hareket eden ben oluyorum, battaniyeyi yeniden katlıyorum ve hem battaniyeyi hem de yastığı onun ön panelinin üzerine yığıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ona. "Bu ..."

"Tam da olması gerektiği gibi hissettirdi," diye bitiriyor.

Bu cümlelerin "aramızda" diye bitmesi gerekip gerekmediğini ayrıntılı olarak sormuyorum, çünkü gerçekten çok iyiyiz

Kötüyü görmezden geldiğimizde mi yoksa genel olarak mı? "Sizin insanınızla" tam olarak nasıl olması gerekiyorsa öyle hissettirdi.

Sonra kafamın içinde bir ses var, eskiden ona aşık olan ses, ikisi arasında bir fark olup olmadığını merak ediyor.

"Bu uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şeydi," diye ekliyorum, ifadesine ne katılıyorum ne de katılmıyorum.

Arabadan inip o kendi evine doğru yürürken ben de çimenleri aşip kendi evime gittiğimde durumun biraz garipleşmesini bekliyorum. Ama şaşırtıcı bir şekilde Rio verandanın önündeki merdivenlerden kendi evine çıkmıyor. Onun yerine kamyonetinin kaputunu yuvarlıyor ve benim evime doğru yürümeye başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Hâlâ kamyonetinin yanında donmuş halde soruyorum. "Ne yaptığımı sanıyorsun Hart?" Yüzünü bana döndü,

Geriye doğru yürüyorum. "Seni eve bırakıyorum. Geliyor musun?" Kafamın içinde uçuşan tüm o nedenler Geçen hafta sonu onu öpemedim, tam da bu noktada, aniden hiçbir yerde bulamadım.

Ona yetişiyorum ve ön verandaya çıkan basamakları yavaşça çıkıyoruz, ancak ön kapıya ulaştığımda onun üstten ikinci merdivende durduğunu fark ediyorum.

İkimiz de onun güvenli bir mesafeyi korumaya çalıştığını biliyoruz, ama ben burada pervasız olmak istiyorum.

"Beni eve bırakmana ne oldu?" Alay ediyorum, anahtar kilidin içinde. "İşi bitirecek misin, bitirmeyecek misin, DeLuca?"

Merdivenleri yavaş ve tereddütlü adımlarla çıkıp verandayı geçerek benimle kapıda buluşmadan önce içten içe kıkırdıyor. Bir omzunu kapının pervazına yaslayarak, çevrilmemiş anahtara doğru başını sallıyor.

"İçeri girmelisin, Hallie."

Sesini sertleştirerek ve çenesini hafifçe esneterek söylediği bu sözler neredeyse bir sınav niteliğinde. Elleri bir kez daha ceplerine sokulmuş, sanki sahip olmaya çalıştığı kısıtlamanın fiziksel bir tezahürü gibi.

Önce kilide sonra da ona bakıyorum ve bu benim kendi iç savaşımın bir temsili gibi geliyor. İçeri girip

Aramızdaki ilişkiyi dostane ve profesyonel tutmaya çalışıyorum çünkü yıllar önce ona en çok ihtiyaç duyduğum anda beni terk etmesini henüz tam olarak atlatabilmiş değilim. Tüm hikâyeyi bilmediğinden bahsetmiyorum bile. Ya da eğilip ağzımı onunkine bastırabilirim çünkü o sevdiğim tek insan ve bunca yıl sonra karşımda duruyor.

Kafanın kalbe karşı klasik savaşı.

Bugün, onu aşağı çekmek için gömleğinin önünü bir yumrukla sardığımda, aynı zamanda ayak parmaklarımın ucuna kadar yükselip ağzının köşesine hızlı bir öpücük kondurduğumda mantıklı olmayan kalbim kazandı. Biraz cilasız ve neredeyse iskanmış bir öpücük, dudaklarım onunkilere zar zor değiyor.

İlk öpüşmemizi anımsatıyor sanırım. Ona bunu istediğimi söylemeye yetecek kadar.

Geri çekiliyorum, gözlerini yakalıyorum, karanlık, aç ve kapüşonlu.

Dikkati tekrar ağzıma yöneldi ve bir kez daha "Bekar mısın, Hal?" sorusunu sordu.

Sonunda ona uzun zamandır beklediği cevabı veriyorum, başımı sallayarak evet diyorum.

"Güzel." Bana doğru yavaş ve yırtıcı bir adım atıyor, sesi keskin ve soruya yer bırakmıyor. "Çünkü biz arkadaş falan değiliz."

Bu açıklamayla birlikte boynumun kenarını kavradı ve ağzını benimkine yapıştırdı.

Şaşırtıcı, tek his sıcaklık. sıcaklığı. Vücudunun ezici varlığından ve beni öpüşündeki çaresizlikten gelen sıcaklık. Çünkü bu çaresizlik. Muhtaç ve istekli. Bu öpücüğün içinde *altı yıllık* bir istek varmış gibi hissediyorum.

Neler olduğunu anlamam, dudaklarımı ayırıp daha fazlasını istemem için bana bir an veriyor. Ve bunu yaptığımda, ona teslim olduğumda, bu her şeyi tüketiyor, her bir duyum on katına çıkıyor.

İnanılmaz kokuyor. *Onun* gibi kokuyor.

Tadı çok lezzetli. Tıpkı hatırladığım gibi.

Boğazıma sert ama ölçülü bir baskı uygulayarak güçlü ve kontrollü hissettiriyor.

Gözlerim kapalıyken onu göremiyorum ama üzerimde yükselirken ve istediğini alırken ne kadar iyi görüldüğünü hayal edebiliyorum.

Sesine gelince... Tanrım, şu anda bu adamın boğazından çıkan yalvaran sesler bile tek başına beni çözebilir.

Rio'nun diğer eli sonunda cebinden kurtuluyor ve bana dokunmamak için gösterdiği tüm o kısıtlamalar pencereden uçup gidiyor. Her iki eli de yüzümün yanlarını avuçlayarak beni ön kapıya doğru itiyor. Beni istediği yere götürüyor, kontrolü ele alıyor ve dilini ayırık dudaklarımın arasından geçiriyor.

Parmak uçları saçlarımı kavriyor, iri kalçası benimkinin arasına giriyor ve bizi daha da yakınlaştırıyor.

İzin verilmeyen bir inilti, dili benimkine doğru kayarken ve ben ona karşı kalçalarımı sallarken boğazımdan yukarı çıkıyor.

Onun karşılık veren iniltisi bedenimde titreşiyor ve Tanrım, bu *doğru* hissettiriyor. Gariplik yok, geçici olarak anlamak yok, çünkü bu çocuğu on altı yaşımdan beri öpüyorum. Birbirimize nasıl yapılacağını öğreten bizdik. Bu noktada ikinci doğamız.

Ağız sıcak ve yumuşak ama inatçı. Ne istediğini biliyormuş sert. Biraz dağınık. Biraz bağısız. Biraz dengesiz. Ve ikimizde de çok fazla istek var.

Ön kollarını daire içine alıyorum, oradaki kasların tepelerini ve vadilerini izliyorum, derinin altında şişkinleşen damarların çizgilerini takip ediyorum.

Yavaşça ağızımdan uzaklaşarak alnını benimkine yaslıyor.

"*Siktir*," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor. "Bunu özlemişim, Hal."

Gözlerini açıp ellerimi kaburgalarında, hızla atan kalbinin ve göğsünün tam karşısında gezdirdiğimi, her sığ ama zor kazanılmış nefesi hissettiğimi izliyor.

"Lütfen durma," diyor ama neredeyse bir inilti gibi çıkıyor. "Kahretsin, bana dokunuşunu özledim."

Ona dokunmak, onu hissetmek, bu yeni bedene büründüğünden beri ilk kez onu gerçekten keşfetmek için zaman ayırıyorum. Parmak uçlarım gömleğinin kumaşıyla oynuyor, göğsünün ve kaburgalarının hizasındaki deriye bastırıyor. Beyaz kumaş o kadar ince ki, altındaki siyah mürekkebi neredeyse seçebiliyorum.

Çok geçmeden Rio ön kollarımın etrafında dönüyor, ellerimi göğsünde ve boynunda gezdiriyor, parmaklarım beresinin ense kısmının altındaki dalgalara kayıyor. Kendi isteğimle ellerimi yüzünü desteklemek için hareket ettirdiğimde ve ağzını kendi ağzımla buluşmak için aşağı çektiğimde gözlerini tekrar kapatıyor.

O tatmin edici sesi mırıldanıyor ve Tanrım, eğer bu duyduğum en ateşli şey değilse.

Rio'nun elleri hareket ediyor, biri boynumun etrafında kayıyor, tamamen çevreliyor, başparmağı oradaki nabız noktasını okşuyor. Diğeri benimle kapı arasında kayıyor, beni içine çekerken avuç içiyle kışımı kavriyor.

Daha önce öpüştüğümüz tüm zamanlarda, beni hiç *böyle* öpmemişti. Sanki yıllardır ilk kez hava almaya çıkıyormuş gibi. Çılgınca. Özlem dolu. Ama bunu ne kadar özlediğim hakkında hiçbir fikri yok Son altı yılın çoğunu tam olarak bunu isteyerek geçirdim.

Onu istemek.

Fikrini değiştirmesini ve beni bulmasını istiyordum, böylece her şeyi açıklayabilir ve anlamasını umabilirdim. Beni affetmesini ummak. *Bizi* tekrar isteyeceğini ummak.

Ve bir anda, hâlâ kalbimin kırık olduğu adamı öptüğümü hatırlıyorum.

Bendeki değişikliği hissetmiş olmalı ki yavaşlıyor ya da belki de ben yavaşlıyorum, bilmiyorum. Öpücük daha yumuşak ve şefkatli, neredeyse biraz özür dileyen bir hal alıyor. Elini nazıkçe saçlarımda, boynumda ve göğüs kafesimde gezdiriyor, sanki hafızasına kazıyormuş gibi. Sonra aynı el

kotumun arka cebine bir şey soktuğunu hissetmeden önce arkamda dolaşıyor.

"Lütfen şu anda hiçbir şey söyleme," diye fısıldıyor bana karşı, sanki tüm bunlara bir son vermek üzere olduğunu biliyor gibi. "Sadece bu anı yaşamamıza izin ver."

Kelimeler boğazımda düğümleniyor zaten, bu yüzden ona karşı başımı sallıyorum.

Arkamdan evimin kapısını açıyor ve ancak o zaman kilidi açıp anahtarı cebime koyduğunu fark ediyorum.

Geri çekiliyor, şiş dudaklar, iri gözler, kızarmış yanaklar. Yüz ifadesi tatlı ve özlem dolu, her santimetrekaremi inceliyor.

"Bunu fazla düşünmeyelim," diye yalvarıyor, görünüşe göre kendisine de aynı tavsiyeyi veriyor. Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor ve dudaklarıma nazik bir öpücük daha kondurarak bitiriyor. "Birkaç hafta sonra görüşürüz."

Sonra beni evimin kapısında suskun bırakıp çimenleri geçerek kendi evine gitti.

Bölüm 18

Hallie

Haftalık tasarım toplantımız sırasında Tina, "Tyler'ın tadilat programı iki hafta sonra Pazartesi günü yeni sezon çekimlerine başlıyor," diyor. "Yani, ofiste değilsek, sette olduğumuz içindir. Ama tabii ki telefonum her zaman yanımda olacak." Elindeki panoya bakıyor. "Ve bugünün gündemindeki son şey proje kontrolleri. Hallie, DeLuca projesi nasıl gidiyor?"

Konferans masasının etrafında oturan herkes bana doğru dönüyor.

"Yolunda gidiyor."

Belli ki bu yeterli bir cevap değil, çünkü Tina devam etmem için bana bakıyor.

Elimdeki sarı notla oynuyorum. "İlk konseptler bu hafta tamamlanacak ve Bay DeLuca bunları onayladıktan sonra ekip demoya başlayabilir."

"Bay DeLuca" ismi dilime tuhaf geliyor ama iş arkadaşlarımdan önünde ondan Rio diye bahsetmek de fazla gayri resmi geliyor.

Tyler şık takım elbisesinin içinde öne doğru oturmuş, dirseklerini masaya dayamış. "Hallie, çekime başlamadan önce Bay DeLuca'nın onayladığı son tasarımları bana getir. Önümüzdeki iki hafta içinde onları görmek istiyorum, sadece bir çift göz daha görmek için."

"Elbette. Onları kısa zamanda size ulaştıracağım."

Tyler'ın stajyerlerin tasarımlarını kontrol etmesi yaygın bir uygulamadır. Wren'in evi üzerinde çalışırken de aynı süreçten geçmiştim ve ikinci bir gözün varlığını takdir ediyorum. Özellikle de gözleri. Sahada ve ötesinde tecrübeli.

yetenekli. Ayarlayacağı şeyleri ve nedenlerini not etmekten mutluluk duyuyorum. Ondan bir şeyler öğrenebildiğim için mutluyum.

Tasarımcıların geri kalanı masanın etrafında dolaşarak projelerini değerlendiriyor. Elimdeki küçük sarı notu açıp yeniden katlamakla meşgul olduğumdan, sadece gönülsüzce dinliyorum.

Rio bu sabah kapımın önüne bıraktığından beri yüzüncü kez okuyormuş gibi hissetmek için açıyorum. Bir fincan kahvenin üstüne yapıştırılmıştı ve yanında hem evinin hem de arabasının yedek anahtarları vardı.

Dün gece seni uyanık tutmama izin verdiğin için teşekkürler.

Bugünkü latte sanatını görmeliydin. Bir yudum alana kadar en iyisiydi.

Ben yokken kamyonetimi sür lütfen.

-R

Bu sabah Rio, Zanders'ın arabasına binip havaalanına doğru yola çıkarken hepsini ön basamağımda bulduğumu hatırlayarak gülümsememi bastırıyorum. Kendimi ondan korumak için giydiğim zırh her geçen gün daha da zayıflıyordu ve dün geceki öpücükle birleşince bu durum hiç de yardımcı olmuyordu.

Haftalık toplantımız sona eriyor ve ben de iş arkadaşlarımla birlikte odama geri dönüyorum. Bilgisayarımda Rio'nun proje dosyalarını açıyorum - ağzımın suyunu akıttığım estetik kolaj, hayal ettiğim renk paletleri ve fikirlerimi uyguladığımda hayata geçtiğini görmek için sabırsızlandığım evinin 3D maketi.

Firmayı ilk işe aldığımda ekibimizden birinin oraya uğrayıp doğru resimler, videolar ve ölçümler almasının yardımı oldu, böylece çalışmam için gereken tüm bilgilere sahip oldum.

Ev tasarımı üzerinde düşünmeye başlayalı sadece bir hafta oldu ama çok eğlendim. Öyle ki Pazar günü, bu işten izinli olduğum gün, başlamak için iş bilgisayarımı çıkardım. Son zamanlarda onunla vakit geçirmek

onun hala çocukluğumda tanıdığım kişi olduğunu hatırlatıyor. Herkesten daha iyi tanıdığım aynı adam.

Bu projeyi daha da özgürleştiriyor ve bana her bir kararda müşterinin zevkini ikinci kez tahmin etmek yerine yaratıcı bir şekilde akma yeteneği veriyor. Ev tasarımımda benim sevdiğim şeyleri Rio da sevecektir. Bunu biliyorum çünkü gelecekteki evimizin nasıl görünmesini hayal ettiğimi ayrıntılı olarak açıklardım ve o da her kısmına katılırdı.

Esasen bu proje, her zaman paylaşmayı hayal ettiğim evi tasarlama fırsatı. Ama şimdi, tasarladığım ev bizim değil. *Onun evi*. Kendi adıma söylemem gerekirse, bu müthiş bir gerçeklik kontrolü.

Tyler'ın zaman çizelgesi beynimde dolaşıyor ve bana işe gitmem gerektiğini hatırlatıyor, ben de Rio'yu döngüde tutmak için telefonumu alıyorum.

Merhaba. Seninle işle ilgili birkaç şey hakkında konuşmam gerekiyor. Vaktin var mı?

Rio'ya: *İnmek üzereyiz. İner inmez seni arayacağım.*

Ben: *Sorun değil. Mesajlaşabiliriz.*

Rio: *Tamam. Günün nasıl geçiyor?*

Rio: *Ayrıca, seni tekrar öpmek istiyorum.*

Gördüğüm kadarıyla doğrudan konuya girmişsin. Kendi kendime kıkırdayarak, elimde telefonumla sandalyemde arkama yaslanıyorum.

Ben: *İşle ilgili şeyler hakkında mesajlaşabileceğimizi kastetmiştim.*

Rio: *Doğru. Peki, şu öpücük hakkında . . .*

Yazarken yüzündeki bok yiyici sırtışı hayal edebiliyorum ama beni yolumdan saptırmasına izin vermiyorum.

Ben: *İlk tasarım konseptlerinizi bu hafta bitiriyorum. Önümüzdeki iki hafta içinde seçim yapmanızı istediğim birkaç şey var. Düzen, duvar renkleri, bu tür şeyler.*

İki haftadır evde değilim.

Ben: Sorun değil. Her şeyi e-posta ile göndereceğim. Konseptler, örnekler, vs. Uzun sürmez. Sadece gelen kutunuza göz kulak olmanız gerektiğini bilmenizi istedim.

Rio: Yapamam. Tüm kararların şahsen alınmasını istiyorum.

Rio: Seninle birlikte.

Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Aslında bu projeye başladığımda, Rio'nun benimle aynı odada bulunmamak için iletişimimizin çoğunu e-posta üzerinden yapacağına inanıyordum.

Baş parmaklarım klavyenin üzerinde donmuş, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Rio.

Hallie.

Ben: Muhtaç olma. İşimi yapmam lazım.

Rio: Muhtaçlık benim bir numaralı kişilik özelliğim. **Ben:** Pekala, yüz yüze görüşmek işe yaramayacak. Sen eve gelmeden önce bu kavramları patronuma teslim etmem gerekiyor. Bu zor bir teslim tarihi.

Rio: Anlaşma yok Hart.

Merkezleyici bir nefes alıyorum çünkü bu adam aklımı kaçırmama neden olacak.

Ben: Bana neyi sevdiğini söylemen için orada olmama ihtiyacın yok.

Rio: Bu muhtemelen doğru. Eğer doğru hatırlıyorsam, her zaman tam olarak neyi sevdiğimi bilirdin.

Onun bu incelikten yoksunluğu ağzımı açık bırakıyor çünkü ikimiz de iç tasarımdan bahsetmediğini biliyoruz. Ama yine de beni caydırmasına izin vermedim. Artık arkadaşız, her ne kadar

Beni anlamsızca öptü ve şimdi iş anlaşmamızın profesyonel kısmını sürdürmeye çalışan tek kişi benim.

Ben: Şirkette tam zamanlı bir iş bulmam için bu projeyi üstlenmeme nasıl izin verdiğini hatırlıyor musun? Teslim tarihini kaçırmak beni kesinlikle kötü gösterecek.

Teslim tarihini kaçırman gerektiğini hiç söylemedim. Bir uçağa bin ve benimle buluş.

Sen aklını kaçırmışsın.

Rio: Güven bana, Hallie. Yaklaşık altı yıldır ilk kez tamamen net düşünüyorum.

Aklını kaçırmış. Bir e-posta kadar verimli olabilecek bir konuşma yapmak için uçağa atlayacak param ya da zamanım olduğunu düşünüyorsa kesinlikle kaybetmiştir.

Ama belki Tyler'a açıklayabilirsem, anlayacaktır. Kendisi söyledi. Rio'nun programı kariyeri yüzünden karmaşık. Hokey takımı şehre döndüğünde son onayları vermek için fazladan birkaç güne ihtiyacım var.

İş gününün sonuna yaklaşıyoruz, bu yüzden telefonumu masama bırakıyorum ve hala burada olduğunu umarak doğruca Tyler'ın ofisine gidiyorum. Neyse ki, arkasında muhteşem bir nehir manzarası olan ofisinin uzak köşesinde duruyor ve bir mantar panoya yapıştırılmış birkaç farklı duvar kağıdı örneğine bakıyor. Kapısında durduğumda bana doğru bakmıyor, ama şekilde, hala benim olduğumu biliyor.

"Hallie, toz banyosu. Eklektik ve karamsar hisler. ?"

"Müşteri kim?" "Ben."

"Soldaki, tabii ki." Bu cevapla ofisine girdim.

Kendi kendine gülümsüyor ve mantar panodaki örneği alıp masasının üzerine koyuyor. "Senden hoşlandığımı biliyordum."

"Size söyleyeceklerimden sonra benden hoşlanmayabilirsiniz. DeLuca'nın son teslim tarihi için bir uzatmaya ihtiyacım var.

projesi."

Tyler masasının arkasına oturur. "Yapamam. Çekimler yakında başlıyor ve herhangi bir proje onayı yapmak için çok meşgul olacağım."

"Mesele şu ki, müvekkilim tüm kararları şahsen vermek istiyor ve şu anda iş için iki haftalık bir seyahate çıktı. Yani, o zamana kadar geri dönemeyecek-"

Tyler açıkça, "Git onunla tanış," diyor. "Affedersiniz?"

"Git tanış onunla. Biz burada lüks bir markayız Hallie, bu da lüks seviyede müşteri hizmeti sunduğumuz anlamına geliyor. Eğer kararları yüz yüze vermek istiyorsa, git onunla yüz yüze görüş. Tina sana bir uçak ve otel ayarlayacak. Nereye gideceğinizi, nerede kalmak istediğinizi ve hangi gün gideceğinizi ona bildirin."

Bana şaka yaptığını, bunun zaman ve kaynak kaybı olacağını ve e-posta yoluyla yapılabilecek bir şey olduğunu söylemesini bekliyorum ama söylemiyor.

"Otele ihtiyacım olmaz," diyorum sonunda, ne kadar ciddi olduğunu anladığımda. "Oraya gidip dönebilirim. Toplantı birkaç dakikadan fazla sürmez."

Tyler başını sallar. "Aceleye getirilmiş gibi istemiyorum. Burası onun evi. Bu seçimler kişiseldir." Eğer satmak zorunda kalırsa burası Rio'nun evi *olmayabilir*, ama Tyler'ın ne dediğini anlıyorum.

"Tyler sözlerine şöyle devam ediyor: "Eğer oyun oynamaya ara verdiği bir gece olursa, onu yemeğe çıkarın. O tasarım kararlarını verirken paylaşmak için güzel bir şişe şarap alın. Firma bunu karşılayacaktır. Tina size bir şirket kartı gönderecek."

Belli ki bunu enine boyuna düşünmemiştim. Uçağa atlamamanın akla yatkın bir seçenek olduğunu düşünseydim, bunu Tyler'ın dikkatine asla sunmazdım, çünkü şimdi ona neden gidemeyeceğimi söylemek zorundayım.

"Tyler, ben ..." Tereddüt ediyorum, başka tarafa bakıyorum. "Bunu yapamam. İkinci bir işim var. Geceleri barmen olarak çalışıyorum ve bir vardiyayı kaçırmayı göze alamam."

Gözlerim temkinli bir şekilde ona dönüyor ama yüzünde herhangi bir tepki okuyamıyorum.

"Patronunuzla başınız derde gireceği için mi yoksa maddi olarak bir vardiyayı kaçırmayı göze alamadığınız için mi?"

"Finansal olarak."

Sessizce başını sallıyor, muhtemelen tasarım gözümle onun markasına uysam da, kişisel hayatım söz konusu olduğunda Tyler Braden marka estetiğini tam olarak yaşamadığımı fark ediyor.

İç Tasarım Lisans derecemi internetten gece kursları alarak aldığımı öğrenene kadar bekleyin.

Ellerini birbirine kenetleyen Tyler, parmaklarını çenesinin altında birleştiriyor. "Gittiğin her saat için sana fazla mesai ödeyeceğim."

Başım şaşkınlıkla geriye doğru kalkıyor. "Bir dakika. Gerçekten mi? Ben uyurken bile mi?"

Kıkırdıyor. "Evet. Sen uyurken bile."

Ona şüpheyle bakıyorum. "Bana evli bir adamla randevu ayarladığın için hâlâ kendini affettirmeye mi çalışıyorsun?"

"Evet," diyor kuru bir sesle. "İşe yarıyor mu?" "Harika çalışıyor. Böyle devam edin."

"Seyahat detaylarını öğren ve Tina'ya haber ver."

"Tamam. Vay canına. Teşekkürler, Tyler."

Minnettarım."

"Hallie," diyor ve ben kapıdan çıkamadan beni durduruyor. "Bu sektöre ilk girmeye çalıştığımdaya üzerimde on dolardan fazla para yoktu. Sırf kiramı ödeyebilmek için gecelerimi pizza dağıtarak geçiriyordum çünkü tüm bunları o kadar çok istiyordum." Sanki bu ofis, bu manzara, bu marka der gibi kollarını iki yana açıyor. "İstediklerinizi elde etmek için ne kadar çok çalıştığınızı insanların bilmesinden utanmamalısınız."

Bu konuda haklı. Çok çalışmaya hazırım. Babama yardım etmek için fedakârlık yapmaya karar verdiğimden beri çok çalışmaya istekliyim. Okulu bırakmak zorunda kaldığımdan ve evden nasıl eğitim alacağımı beri.

Ona anlayışlı bir gülümseme sunuyorum. "Teşekkürler, Tyler."

Aceleyle masama dönüp telefonumu alırken adımlarımda büyük bir coşku var.

Ben: , sen kazandın. Seninle nerede ve ne zaman buluşacağımı söyle.

Telefonum anında elimde çalıyor ve Rio'nun adı en üstte kayıyor.

"Ciddi misin?" diye sorar. "Değil miydin?"

"Hayır! Yani, evet, ciddiydim. Elbette benimle yolda buluşmanı istiyorum, ama sadece muhtaç bir pislik gibi davranıyordum."

"Gerçekten muhtaç bir pislik gibi davranıyordun, ama patronuma yüz yüze görüşmek istediğini söyledim ve o da seyahat masraflarını karşılamaya razı oldu."

Tereddüt ediyor. "Peki sen iyi misin? İş programınla? Lütfen benim hesabıma vardiya kaçırmayın."

"Tyler seninle takılmam için bana fazla mesai ödüyor, bu arada bunu yapmak istememin tek nedeni de bu."

"Lanet olsun. Beni mütevazı tut, Hal. Yüz yüze görüşme konusunda gerçekten pes edecektim ama etmediğime memnunum."

"Hey, Hallie!" diye bağılıyor biri telefonda. Rio,

"Pardon, Zee aradı," diyor.

"Bekle. Hala uçakta mısın?"

"Evet. Yeni indim. Pistte oturuyor ve park etmek için bekliyorum."

"Oh, gitmene izin vereceğim."

"Yapmak zorunda değilsin," diyor sessizce.

Bu da kalbimin kesinlikle atmaması gereken bir şekilde atmasına neden oluyor. Ama o takım arkadaşlarıyla birlikteyken onunla telefonda konuşmak da biraz garip geliyor. Bara geldiklerinde hizmet ettiklerimle aynı kişiler. Tyler'ın söylediklerinden bağımsız olarak, bu kısım hala biraz utanç verici geliyor.

"İşe dönmem gerek. Seninle hangi gün ve nerede buluşacağımı öğrendiğinde bana mesaj at. Ve Rio, sadece

Biliyor musun, eğer tüm bu olanlar 'bir e-posta da olabilirdi' cümlesinin özeti haline gelirse sana çok kızacağım. "

"Peki o zaman." Sesi hırçınlaşıyor. "Zaman ayırdığınıza değeceğinden emin olacağım."

Bölüm 19

Rio

Öğleden sonra New York'a karşı oynadığımız maçtan sonra takım otobüsüne ilk binen benim. Otelimiz sadece on blok ötede olmasına ve yürüme mesafesi daha kısa olmasına rağmen, takım politikası gereği dönüşte otobüse binmek zorundayız.

Takım arkadaşlarımla duşlarını ve maç sonrası röportajlarını bitirmelerini beklerken dizlerim zıplıyor çünkü tek yapmak istediğim otele dönmek.

Bu gece Hallie benimle buluşmak için geliyor. Öpüştüğümüzden beri yaklaşık bir buçuk hafta geçti ve o zamandan beri sabırsızlıkla onu görmeyi bekliyorum. Acaba o geceden pişman mı yoksa benim gibi o geceyi düşünmeden edemiyor mu?

Ne olduğunu ya da her şeyin ne zaman bu kadar dramatik bir şekilde değiştiğini bilmiyorum. Belki de onu ilk kez evimde gördüğümde ya da arkadaşlarımla çocuklarına bakmaya yardım ettiğinde oldu. Ya da belki de birlikte geçirdiğimiz zamanın doruk noktası bana onu ne kadar özlediğimi hatırlattı. *Bizi* özlediğini. Ama sadece bir iki ay önce çok kızdığım şeyler şimdi önemsiz ve önemsiz görünüyor.

Tek bildiğim onu görmek, onun yanında olmak istediğim.

Ona benimle buluşmak için en iyi günün ben ayrıldıktan sonraki gün olduğunu söylemek istiyordum çünkü ona karşı bu kadar düşüncesiz hissediyordum, ama Hallie'nin barda Cuma veya Cumartesi gecesi vardiyasını kaçırmamasını istemiyordum, en çok bahşiş aldığı gecelerin bunlar olduğunu varsayarak.

Ayrıca, bugünü seçmemiz gece izinli olduğumuz anlamına geliyor ve sürüş mesafesinde birden fazla takım olduğu için

Başka bir yere seyahat ettiğimizde yaptığımız gibi sadece bir veya iki gece yerine bütün bir hafta boyunca şehirde kalıyoruz.

Sadece sabırlı olmalıydım, ki bu her zaman benim güçlü yanımdır değildir. Takım arkadaşlarımdan geri kalanını beklerken telefonum çaldı.

Ekranda Hallie'nin adını görmeyi bekliyorum, belki de otele giriş yaptığını söylemek için arıyordur, ama arayan o değil. Annemdi.

İtiraf etmeliyim ki, telefonlarına her zamanki kadar sık cevap vermiyorum ve bu tamamen Hallie'nin Chicago'ya taşındığını bilmemesinden kaynaklanıyor. Ona söylemek istemiyorum ama kadına yalan söyleme konusunda da berbatım.

Bu yüzden kaçınıyorum ama bugün Pazar ve onunla konuşmadan Pazar günü geçirmiyorum.

Telefona cevap verdim. "Selam, anne."

"Hey, anne?" diye soruyor, öfkeli bir şekilde. "Hey, anne? Bütün hafta aramalarımın kaçırıyorsun ve sonunda cevap verdiğinde 'Hey, Anne' mi diyorsun?"

Gülüyorum. "Kızdığın zaman aksanın daha da kalınlaşıyor."

"Oh, seni küçük pislik. Beni erken yatıracaksın Mezar. Bunu biliyor muydun?"

"Özür dilerim. Yoğun bir hafta oldu."

"Bugün iyi oynadın *Tesoro*. O asisti gördüm ama New York'a gelmemi istemediğin için sana hâlâ kızgınım. Kısa bir uçuş."

"Yılın bu zamanlarında havaalanları çok kalabalık olur." "Arabayla gidebilirdim. Trene binebilirdim."

"Çok fazla oturuyorum. Bir sonraki yolculuğumda Boston'da olacağım. Sen ve tüm mahalle maça geliyorsunuz, değil mi?"

"Elbette öyle. Sabırsızlanıyorum. Üzerinde yüzün olan bu tişörtleri yaptırdım ve o kadar gürültülü olacağız ki bizi buzdan bile duyabileceksin."

"Bundan hiç şüphem yok. Gördün mü? Bugün gelmene gerek yoktu. Yakında beni oynarken göreceksin."

İç geçiriyor. "En azından gelecek yıl yine burada yaşıyor olacaksın ve ben de iç saha maçlarının hepsine gidebileceğim."

Sesimi alçak tutmaya çalışıyorum çünkü takım arkadaşlarım otobüse doluşmaya başlıyor. "Anne, Boston'la henüz sözleşme imzalamadım. Bu bitmiş bir anlaşma değil."

"Oh, Rio. ama. İkimiz de bunun biliyoruz. Bu senin çocukluk hayalin! Kendinden şüphe etme."

Şüphe ettiğim şey yeteneğim değil.

Hemen konuyu değiştiriyorum. "Pazar akşamı yemekte ne var?" "Lazanya ve kızarmış tavuk."

Sadece iki yemekten bahsediyor ama muhtemelen beş yemek hazırladığını biliyorum.

"Mikey amcan bütün gün burada yardım etti," diye ekliyor.

"Mikey Amca'nın mutfağına girmesine izin mi verdin?"

"Tanrım, hayır. Ama çöpü dışarı çıkardı, bu güzeldi. Ulaşamadığım birkaç ampulü değiştirdi ve gevşek merdiven korkuluklarını sıkılaştırdı."

"Anne, bunları oraya vardığımda yapacağımı söylemiştim."

"Biliyorum, ama teklif etti, ben de kasabadaki tek gününde benim için ev işleri yapmanı engelleyeceğini düşündüm."

Babamın kardeşini bir daha gördüğümde ona teşekkür etmeyi aklıma not ediyorum. Annem yalnız yaşadığı için, o eski evi tek başına çekip çevirmesi konusunda endişeleniyorum ve ziyarete gittiğimde elimden geldiğince çok el işi yapmaya çalışıyorum.

Boston'da serbest oyuncu olmayı düşünmemin nedeni çocukluk hayalimi gerçekleştirmenin cazibesi değil. Annemin o evde yalnız olması ve yaşlandıkça ona yardım edecek kimsenin olmaması.

Zee arkamdaki sırayı alıyor, öne doğru eğiliyor ve kollarını koltuğumun arkasında kavuşturuyor. "Oh, bu-"

Hallie'nin adını söylemeden önce elimle ağzını kapatıyorum ve onun hakkında bir şey söylememesi için sessizce iletişim kurmaya çalışıyorum. "O benim *annem*."

"Oooh," diye seslendi, anlayarak. "Merhaba, Bayan D!"

"Selam, Zee!" Telefonumu kulağımdan çekip hoparlöre verdim. "Şehirdeyken beni görmeye gelecek misin?"

"Kesinlikle. Stevie seni göremeyeceği için çok üzgün."

"Oh, onu özledim. Hepinizi özledim. Yakında Chicago'ya bir gezi planlamalıyım."

"Bunu çok isteriz."

Ekrana bir metin düşüyor ve ikimiz de Hallie'nin adını görmek için aşağı bakıyoruz.

H : *Az önce otele giriş yaptım.*

Zanders'a yine o bakışı atıyorum ve annem hatta iken bir şey söylememesi için sessizce yalvarıyorum.

"Rio, tatlım, gitmem gerek," diyor. "Mahalleli akşam yemeği için gelmeye başladı."

"Tamam anne. İyi eğlenceler. Seni seviyorum."

"Evet. Tamam. Ben de seni seviyorum." Telefonu yüzüme kapatmadan önce, gür İtalyan sesi heyecanla birinin adını söylüyor - az önce kapısından giren her kimse -.

"Annenin seni sevdiğinden emin misin?" Zee omzumun üzerinden soruyor.

"Siktir git. Evet, sadece mahalledeki kadınları tek çocuğundan biraz daha fazla seviyor."

Otobüs nihayet hareket etmeye başladı, ben de Hallie'yle mesajlaşmamı buldum.

Yola çıkıyoruz. Yakında görüşürüz. Akşam yemeği rezervasyonu saat sekizde.

"Kişi adında zaten kırmızı kalp emoji mi var?" Zee ıslık çalıyor.

"Kötü anladın, adamım."

"Bu onun soyadı için. Hart. H-Heart. Çocukluğumuzdan kalma bir şey."

Onun iletişim bilgilerini mixtape'lerini imzaladığı şekilde güncellediğimde arkadaşlarımla omzumun üzerinden bakıp mesajlarımı okuyacaklarını kesinlikle düşünmemiştim.

"Hallie'nin kasabaya taşındığını annene söylemedin mi?" Zanders soruyor.

Ona hayır demek için başımı sallıyorum.

"İkinizin tekrar birlikte vakit geçirmenizden rahatsız olmaz mı?"

Ağır bir iç çekiş. "Azıcık bile değil."

Beni omzumdan dürtene kadar bir süre sessiz kaldı. "Annenle olan ilişkinin benimkinden daha farklı olamayacağını biliyorum, bu yüzden bu tavsiyeyi vermek için en iyi kişi gibi görünmeyebilirim. Ama biri bana Stevie'yle vakit geçirmememi söyleseydi, o kişinin hayatımdaki önemini hemen yeniden değerlendirirdim. Anneni sevdiğini biliyorum, hepimiz seviyoruz ama sen artık yetişkin bir adamsın Rio. Belli bir noktadan sonra ebeveynlerimizin fikirleri kendi fikirlerimizden daha önemli olamaz."

"Rio!" diye sesleniyor takım arkadaşlarımdan biri otobüsün arkasından. "Yolculuk için biraz müzik çal."

Neredeyse her yere götürdüğüm müzik kutumu alıp yanımdaki boş koltuğa koyuyorum. Çalıştırıp içinde ne varsa çalmasına izin verirken, otele kadar olan yolculuk boyunca annemi, Boston'ı ya da Hallie'yi düşünmemeye çalışıyorum.

O otobüs yolculuğundan beri kafam allak bullak oldu.

Sadece ebeveynlerimin fikirleri değil, aynı zamanda ebeveynlerimin hataları da çok önemli.

Tüm inanç sistemimi şekillendiren, aşka bakış açımı şekillendiren, kendi ilişkiyi yansıttığım iki insan altı yıl önce boşandı ve o zamandan beri konuşmadılar.

Çocukluk aşkları. Tanrım, gülebilirim.

Son altı yılın büyük bir bölümünü aşkın gerçekten var olduğunu ve onu bulmak için elimden gelenin en iyisini yapmam gerektiğini kanıtlamaya yönelik bu berbat ihtiyacın peşinde koşarak geçirdim. Bu ihtiyacın suçunu Hallie'ye yükledim, oysa bu suçun büyük bir kısmı, hatta daha fazlası aileme yüklenebilirdi.

Duş alırken ve akşam yemeği için giyinirken tamamen kendimden geçmiştim, otomatik pilota hareket ediyordum. Aynı şey lobiye inen asansör yolculuğu için de söylenebilir, anneme Hallie'nin hayatıma geri döndüğünü söylemek konusunda bu kadar endişeli olmamın sebebinin onun söyleyeceklerini duymak istememem olduğunu biliyordum.

O zgn olduğu için kızgın olarak çok zaman geçirdim. Bu şekilde onu koruduğumu hissettim, ancak kararlarımı onun duygularına dayandırmaya devam etmek istemiyorum. İlerlemek istiyorum.

Tanrım, her şey çok kafa karıştırıcı geliyor. Hallie'nin düşmanım olduğu inancıyla hayatıma devam etmeye çalıştım ama birdenbire bu inancım bugünlerde o kadar da sağlam gelmemeye başladı. Tek bildiğim, onu tekrar gördüğüm son birkaç haftadır kendimi hiç bu kadar kendim gibi hissetmediğim. Kavga ettiğimizde bile, geçmişteki tüm o boktan şeyleri düşündüğümde bile, onunla birlikte olmak sanki ... *evimdeymişim* gibi geliyor.

Yıllardır hissettiğim vatan hasretinin Boston için mi yoksa gerçekten onun için mi olduğunu sorgulayan bir yanımdır.

Asansör açılıp da o dışarı çıktığında başım hl dönüyor ve kendini düzenlemeye alışıyor. Beni görmüyor - otel lobisi oldukça kalabalık - ama ben onu görüyorum.

Ve tüm o kafa karışıklığı, tüm o tereddütler pencereden dışarı atılıyor çünkü ne yaptığımı biliyorum. Hayatım boyunca sadece bir kişiye sevdim ve o da burada ve siktir et, gerisi umurumda değil. Bunun bir şey olup olamayacağını bilmek istiyorum. Birbirimizi affedip affedemeyeceğimizi. Eğer tekrar deneyebilirsek.

şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu gece harika görünüyor. Saçları düz ve çenesinin altından keskin bir şekilde kesilmiş. Siyah saten eteği ve koyu yeşil peacoat'u onu süslüyor, ancak bağcıklı savaş botları ve grafik tişörtü gündelik faktörü ekliyor. Takmayı çok sevdiği karışık metal takıları da eklediğinizde, hayatımın çoğunu hayalini kurarak geçirdiğim kıza tıpatıp benziyor.

Yerimden kalktım, takım elbisemi düzelttim ve işte o zaman beni fark etti.

"Merhaba," diyor o kendine has Hallie gülümsemesiyle, çantasını omzunun üzerinden ayarlarken.

"Görünüyorsun ..." Tek yapabildiğim başımı sallamak.

"Sen de öyle görünüyorsun." Bana bir göz attı. "Yemekte takım elbise mi giyiyorsun? Yoksa bu oyundan mı?"

Avuç içimi enseme gezdirirken yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. "Bu benim oyun takımımından farklı bir takım. Akşam yemeği takımım da diyebiliriz."

"Burası süslü mü? Üstümü değiştireyim mi?" Başparmağını omzunun üzerinden asansöre doğru atıyor. "Başka seçenek getirmedi."

"Hayır. Hayır, Hal. Mükemmel görünüyorsun."

Bu restoranın potansiyel olarak ne kadar güzel olduğu konusundaki endişesini gidermek için pek bir şey yaptığını sanmıyorum ve oraya hiç gitmediğim için bir şey söyleyemem. Miller'a bu akşam Hallie ile şehirde bir iş toplantım olduğunu ve son dakika rezervasyonuna ihtiyacım olduğunu söyledim. Bana ne kadar profesyonel olmak istediğimi sordu ve ben de ona bunun hiç de profesyonel hissettirmesini istemediğimi söyledikten sonra tanıdığı bir şefi aradı ve bize bir masa ayarladı.

Hallie istediği kadar buna iş toplantısı desin, ben olduğu gibi adlandıracağım. Bu bir randevu. Bu şeyin tekrar gerçek olup olamayacağını görmek için bir şans.

Hallie omzundaki büyük çantayı ayarlıyor ve o ayarladığında içindeki örnek kitapçıkları, defterleri ve dizüstü bilgisayarını görüyorum.

Kendim taşımak için kolundan kaydırıyorum. "Emin misin?" diye soruyor.

"Sırf seni görmek için iki hafta beklemek zorunda kalmadan seni yemeğe götürebilmek için kararları yüz yüze vermem gerektiğine dair saçma sapan bir bahane uydurdum. En azından sana getirttiğim tüm eşyaları taşıyabilirim."

"Biliyordum." Başını bana doğru sallayarak gülümsemesini bastırdı. "Bu bir randevu değil, biliyorsun."

"Tanrım, hayır. Bu bir iş toplantısı, Hallie. Odaklan lütfen."

Birlikte çıkışa doğru ilerliyoruz ama ben kapıya varmadan duruyorum.

Güzel bir restoran tam da başka biriyle ilk randevum için planladığım türden bir yer. Ama bu *bizim* ilk randevumuz değil ve eğer bunun bir randevu gibi hissettirmesini istiyorsam, eskiden yaptığımız randevulara benzemeli. İkimizin de parası yokken ve birlikte özel olarak vakit geçirebileceğimiz tek yer birbirimizin yatak odasıyken.

Daha ileri gitmesini engellemek için elimi onunkinin içine sokuyorum. "Rezervasyonu unutmaya ne dersin? Eşofmanlarımızı giyeriz ve tasarım planlarınıza bakarken akşam yemeği için oda servisi sipariş ederiz."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bu kulağa biraz daha bizim tarzımız gibi geliyor."

Bizim kelimesinin gelişigüzel kullanımı midemi bulandırıyor.

"Şehirde sadece bir gece kalacaksın," diye hatırlatıyorum ona. "Burada kalmanın sorun olmayacağına emin misin?"

"Müşteri sizsiniz. Siz ne derseniz o olur. Ben mükemmel müşteri hizmeti vermek için buradayım."

İlgiyle kaşlarımı kaldırıyorum.

"O tür bir hizmet değil. Aklını çukurdan çıkar, DeLuca."

"Onu oraya sen koy." Elini elimde tutarak asansöre doğru yürüyorum ve düğmeye basıp bekledikten sonra bile tutmaya devam ediyorum. "Bunun bir iş toplantısı olduğunu hatırlamaya çalış Hart. Beni bu takım elbisenin içinde süzdüğün gibi eşofmanımın içinde de süzmeni istemiyorum."

Asansörün kapıları açılıyor ve birkaç takım arkadaşım dışarı dökülüyor.

Hallie hemen elini avuçlarımdan çekip bir adım geri atıyor ve kısmen arkama saklanıyor.

"Hey, Rio," diyor içlerinden biri. "Bu gece bizimle geliyor musun?"

"Bu gece olmaz. Takılıyorum-" Yoldan çekiliyorum, tam Hallie'nin adını söyleyecekken çaylak araya giriyor.

"Hey, bu barmen!"

Ha?

"Burada ne yapıyorsun?" diye devam ediyor.

Hallie'nin yüzü hiç bu kadar kızarmamıştı. Gülümsemesi zayıf ve gözleri utançtan kısılmış.

Her günümü birlikte geçirdiğim bu adamların, hayatımın büyük bir bölümünde beynimin tüm alanını tüketen bu kadını sadece içkilerini dolduran barmen olarak tanımaları bana kesinlikle çılgınca geliyor.

Karşı konulmaz bir korumacılık dalgası yüzeye çıkıyor. "Onun bir adı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Zanders birden ortaya çıktı ve benim yerime onun kafasının arkasına vurdu. "Ya insanlar sana sadece iş unvanıyla hitap etseydi? Biraz saygı göster, çaylak."

Başını ovuşturuyor. "Bana iş unvanımla hitap ediyorsun."

"Belki de biraz daha açık konuşmalı ve sana hayatını kurtarmak için yüzleşmeyi kazanamayan kanat oyuncusu demeliyiz." Kolumu Hallie'nin beline dolayarak elimi kalçasına yerleştiriyorum, onu kendime çekiyorum ve saklanmasına izin vermiyorum. "Bu Hallie. Boston'da birlikte büyüdük. Tüm zamanınızı geçirdiğiniz evi yeniliyor, bunun için ona teşekkür edebilirsin. Ve evet, aynı zamanda barmenlik de yapıyor."

"Hey, Hallie," diyor Zanders, ona sarılmak için yaklaşarak. "Siz ikiniz yemeğe mi gidiyorsunuz?"

O da ona sarılır. "Evde kalıyorum aslında."

"Bekle," diye araya giriyor çaylak yine. "Onun evini yeniden yapan sen misin? Bu bir istekte bulunabileceğim anlamına mı geliyor?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır-"

"Çünkü oturma odasında birkaç televizyonumuz daha olsa harika olurdu. Bir duvar dolusu ekran hayal edin! En iyi Xbox kurulumuna sahip olurduk. Muhtemelen oraya taşınırdık çünkü oradan ayrılmak istemezdik."

"İşte tam da bu yüzden bunu yapmayacak. Hokey kardeşlik evi büyüyor ve . Belki de

senin evin yeni takılma mekânı olabilir, Rook." Gözleri kocaman ve parlak.

Asansör açılıp tekrar boşaldığında elimi Hallie'nin beline bastırıyorum. "Gidiyoruz."

"Adın ne senin?" Hallie benimle birlikte asansöre binerken çaylak kızımıza soruyor.

"Mason."

"Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum Mason."

Gözlerinde lanet olası kalplerle ona gülümsüyor. "Hoşça kal, Hallie. Yakında iş yerinde görüşürüz, tamam mı?"

Kapılar kapanırken başımı sallıyorum. Hallie kendi katının düğmesine ve benimkiyle aynı olduğunu fark ediyorum.

"Gördün mü? Takım arkadaşlarımla yanında utanmana gerek yok. Onlar normal insanlar. Bir bakıma. Asıl utanması gereken *Rookie*, seninle cehennemde bir şansı olduğunu düşünüyor."

Dümdüz karşıya bakıyor, çenesi yukarıda. "Peki olmadığını kim söylüyor?"

Başımı ona salladım. "Hallie. Bu hiç komik değil."

Omuz silkiyor ve asansörün yansımasından tutmaya çalıştığı gülümsemeyi görebiliyorum.

Bizim katta indiğimizde ağzım hala açıktı.

Onu odasına kadar takip ediyorum, daha rahat bir şeyler giyebilmek için kapıyı açmak üzere anahtar kartını kullanırken duvara yaslanıyorum.

"Birbirimizi son gördüğümüzde paylaştığımız öpücüğü hatırlatmama gerek var mı?"

Gülüyor. "Artık on altı yaşında değilim Rio. Öpüşmüş olmamız beni senin yapmaz."

Kaşımı kaldırıyorum. "Bu bir meydan okuma mı?"

"Bunu istediğin gibi yorumlayabilirsin." Odasına girip kapıyı kapatırken dudaklarında alaycı bir gülümseme var ve beni koridorda yalnız bırakıyor.

Bölüm 20

Rio

"Bana bunun hâlâ çalıştığını mı söylüyorsun?" Hallie elini otel odamdaki şifonyerin üzerinde duran müzik kutumun üzerinde gezdiriyor.

" gibi." "Kaç yaşında?"

Bir şey söylemiyorum, parçaları birleştirmesini bekliyorum.

"Asla olmaz!" Başını bana doğru çevirdi. "Sakın bana bunun on beş yaşındayken aldığınla aynı olduğunu söyleme."

"Tek ve ."

"Vay be." Kanepede bana katıldı. "Ve bir noktada yükseltmek istemedin mi?"

Yenileri artık kaset ya da CD bile çalmıyor. Ama bunu ona söylemedim.

Bunun yerine "Bozuk olmayan bir şeyi neden tamir edelim?" diyorum.

Hallie benimle birlikte kanepeye uzanıyor, bacak bacak üstüne atıyor ve dizüstü bilgisayarını açıyor. "Bunlar üzerinde çalıştığım iki taslak. Her iki konsepti de tamamen hurdaya çıkarabilir, birleştirebilir, istediğiniz her şeyi yapabiliriz."

Bilgisayarını daha iyi görebilmek için ona doğru eğildim ve bacaklarımı önümüzde duran sehpanın üzerine koydum. Şu anda boş yemek tabaklarımızla kaplı olan aynı sehpa.

İkimiz de üstümüzü değiştirdik; ben bir eşofman altı ve tişört giydim, o da tayt ve takımdan çaldığı kapüşonlu tişörtümü giydi ve oda servisi menüsünün tamamını sipariş etti. Çoğunlukla Hallie ne yemek istediğine karar veremediği için ve

Sadece benimle iyi vakit geçirmesini istedim, bu yüzden panikle tüm menüyü sipariş ettim.

Her neyse. Çok lezzetliydi.

Hallie bilgisayarında ilk üç boyutlu konsepti ortaya çıkarıyor ve ben bunu kavrarken tüm yüz ifademini değiştirdiğini hissediyorum.

"Bu benim evim mi?" İnanamayarak sordum. "Olabilir. Eğer beğenirsen."

Bilgisayara daha da yaklaşıyorum, ardından ona daha da yaslanıyorum. "Beğendin mi? Bayıldım. Nasıl oluyor da şu anda sahip olduğum evle aynı oluyor?"

Beni gezdirmek için fareyi kullanıyor, her odaya götürüyor.

"Bunların nihai renk konseptleri ya da başka bir şey olması gerekmiyor. Sadece birlikte iyi görüneceğini düşündüğüm şeylere dair bir fikir. Bu seçenekte birkaç kısmi duvar eklenirken, diğeri daha açık bir konsept hissi veriyor. Ancak duvar eklemek aynı zamanda maliyeti de artırmak anlamına geliyor ki eğer satacaksanız bu en iyi seçim olmayabilir."

Elbette işinde iyi olduğunu biliyordum. Wren'in evini görmüştüm ama bunun ilk elden gerçekleştiğini görmek, onun hiçbir şey almadan bu hale getirdiğini görmek? O çok yetenekli. Çok etkileyici ve onunla daha fazla gurur duyamazdım. Kendi çocukluk odasını binlerce kez boyayıp bu hale getirmesini izlemek? Nasıl oluyor da her gününü ne kadar yaratıcı bir yeteneğe sahip olduğunu anlatarak geçirmiyor?

"Hallie," diye nefes alıyorum, bilgisayardaki görüntülere bakarken. "Beynin çok havalı. Bunu nasıl düşündün?"

Yarattığı ikinci konsepti ortaya çıkarmadan önce gururlu gülümsemesini bastırmaya çalışmasını izliyorum.

Bunda neyin farklı olduğunu tam olarak kestiremiyorum, sadece farklı olduğunu söyleyebilirim. İlk seçenekte aynı şekilde, her santimetrekareyi kaplayan renk var, seçimler kasıtlı hissettiriyor ve birinin gelip hayal edemiyorum. Bu da benim bu evden isteyeceğim en önemli şey, ister tutayım ister satayım.

"Bir tercihin var mı?" diye soruyor. "İkisi arasında." Bana bakıyor ve o zaman ne kadar yakın oturduğumuzu fark ediyorum. Birbirimize yaslanıyoruz, omuzlarımız üst üste biniyor ve onun omuzları benimkilerin üzerinde duruyor. Ve dudaklarımız, dudaklarımız onun dönüşüyle dokunmaktan sadece bir nefes uzakta

bana bakmak için.

Fark ettiğinde, Hallie uzaklaşmıyor, bu da bir kazanç gibi hissettiriyor.

Sikeyim. Onu tekrar öpmek istiyorum.

"Sen ne seçerdin?" Soruyorum ve lanet olsun, sesim cehennem gibi tiz çıkıyor.

"Bu size bağlı. Maliyet bir sorun değilse, en büyük fark açık konsept veya kasıtlı odalardır. Birinin diğerinden daha iyi olması gerekmiyor. Bu bir tercih meselesi."

"Peki burası sizin eviniz olsaydı, neyi seçerdiniz?"

Aramızda biraz mesafe yaratmak için doğrulmadan önce gözleri dudaklarıma kayıyor. "Burası benim evim *değil*."

Sesinde kesin ve kararlı bir ton var. Onu dinlemiyorum.

Elimi kalçasının üzerinde kaydırıyorum çünkü şimdiden ona yakın olmayı özledim. "Öyleymiş gibi davran. Senin fikrine ihtiyacım var."

Nefes veriyor ve sesi ağır, yorgun ve evimle ilgili herhangi bir şeyin onun olduğunu hayal etmekten çekiniyor. "Birkaç duvar ekleme fikri hoşuma gitti. Açık konsept şu anda popüler ama herkes için doğru seçim olduğunu sanmıyorum."

"Peki bu sizin için neden doğru bir seçim olmasın?" "Açık konsept bir evi temiz tutmaya çalışmak dışında mı?

Çünkü duvar eklemek, her odanın kendi anına sahip olabileceği ve kendi hikayesini anlatabileceği anlamına gelir. Açık bir konseptte, her şeyi aynı anda görebildiğiniz için her şeyin bir alandan diğerine mükemmel bir şekilde akması gerekir. Benim yaptığım gibi zevklerin sık sık değişiyorsa, bir odayı güncellemek yerine artık tüm evi değiştiriyorsunuz."

Hallie'nin büyürken odasını değiştirmesini izlediğim zamanları düşünerek bir kahkaha attım.

"Duvarlar öyle," diyorum kesin bir dille.

"Duvar eklemenin sadece maliyeti değil aynı zamanda proje süresini de uzatacağını belirtmeliyim."

"Harika. Duvarları ekleyin."

Bakışları şüpheyle daralıyor. "Hepsi mi? Çünkü beğenmezseniz birkaçını çıkarabiliriz."

"."

"Tamam," diye uzatıyor. "Bunu neden bu kadar kolaylaştırıyorsun?"

Bu proje kolay *olmalı*. Muhtemelen bunu hatırlamıyordur ama bir keresinde bana gelecekteki evimiz için hayal ettiği her şeyi anlatmıştı ve ben onun her bir fikrine bayılmıştım.

"Üzerinden geçmemiz gereken başka bir şey var mı?" Başparmağımı taytının kumaşı üzerinde gezdirerek soruyorum, parmak uçlarım uyluğunun iç kısmına takılıyor.

"Evet." Hallie dizüstü bilgisayarını çantasından çıkardığı örnek bir kitapçıkla değiştiriyor. "Bu bölümün nihai bir karar olması gerekmiyor ama patronuma genel bir tasarım konsepti sunmam gerekiyor."

Tabakları sehpadan kaldırarak kitapçığı yerleştirip açması için ona yer açıyorum. Kendi yarattığı farklı estetik kolajlarla dolu. Mobilya resimleri, renk paletleri ve farklı baskı desenleri var. Duvar kağıdı olabilir.

Tekrar ediyorum, neye baktığımı gerçekten bilmiyorum, ama her neyse, hoşuma gitti.

"Gözünüze çarpan belirli bir estetik var mı?" diye soruyor, ikimiz de koltuktan öne doğru oturuyoruz.

"."

İçinden gülüyor. "Bu iyi işte. Bunun için de seçim yapabiliriz. Her konseptten beğendiğiniz belirli şeyler varsa, bunları birleştirerek kendi konseptinizi oluşturabiliriz."

Gözlerim yavaşça tekrar ona kayıyor. "Sen hangisini seçerdin?" Kaşlarını kaldırıyor, sessizce bunun benim tercihimle de ilgili olduğunu söylüyor, dikkati ağzıma düşmeden önce çok yakın.

"Yani senin evin olsaydı."

O temkinliliğin tekrar yerleştiğini görüyorum ama o hiç tereddüt etmeden en sevdiği yeri işaret ediyor. Koyu yeşiller, kremler ve doğal ahşap tonlarının bir karışımı olan mobilyalar rahat ama havalı görünüyor. Bir müzede sergilenmesi gerekiyormuş gibi görünen süslü tasarımcı eşyaları değil, gerçekten oturabileceğiniz türden.

"İşte " diye karar verdim.

"Rio-"

"Hal, burada neye baktığımı gerçekten bilmiyorum ama sen biliyorsun. Tarzını her zaman sevdiğimi biliyorsun, o yüzden bu o kadar da zor bir karar değil. Eğer sen bunu istiyorsan, ben de istiyorum."

"Rio," diye iç geçiriyor.

Kendimi onun bana "evini beni düşünerek tasarlamayı bırak" ya da "eski anıları canlandırmaya çalışmayı bırak" gibi bir şey söylemesi için hazırlıyorum.

Ama onun yerine "Bu bir e-posta da olabilirdi." diyor.

Aramızda bir rahatlık var ve eskiden olduğu gibi hafif ve eğlenceli hissettiriyor. Bunu özlemişim. Bu rahatlığı ve uyumluluğu. Benim kıyafetlerimi giymesini özledim. Birlikte hiçbir şey yapmamamızı özledim. Hiçbir zaman onun beni tanıdığı gibi tanınmadım ve bunun hiç değişmediği açıkça görülüyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor ve kanepede bana bakıyor.

"Tabii ki."

"Neden buraya gelmemi istedin? Seninle yolda buluşmak için."

"Gerçekten mi?"

Başını sallıyor, alt dudağı dişlerinin arasından kayıyor.

Ona tam ve eksiksiz bir cevap vermeyi düşünüyorum ama bunun yerine kısmi ama doğru bir cevapla yetiniyorum. "Çünkü seni görmek istedim. Hepsi bu."

"Tamam."

Aramızdaki kanepede elimi buluyor ve tekrar bacağının üzerine koyuyor. Parmak eklemlerimle usulca oynuyor. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirecek cesareti bulmadan önce, arkamdaki damarların yol haritasını izliyor.

Hallie sanki nasıl görüldüğünü hatırlamak istermiş gibi uzun bir süre iç içe geçmiş ellerimize bakıyor ve işte o zaman onları görüyorum.

Tırnakları.

Onları daha önce, bilgisayarda yazarken ya da oda servisini mideye indirirken nasıl fark etmedim, hiçbir fikrim yok.

Elini tutuyorum, tırnaklarını bana doğru yönlendiriyorum. "Hallie Hart. On farklı renk mi?" Gülümsemem aptalca büyük. "Geriye dönüşten bahsediyorsun."

"Dur." Gülüyor ve elini çekiyor. "Bunu ne zaman yaptın?"

"Dün."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Çünkü eskiden hep öyleydim sanırım ve son zamanlarda kendimi daha çok kendim gibi hissediyorum." Bana bakıyor. "Uzun zamandır ilk defa."

Elimi tekrar onunkinin içine sokup parmaklarımızın birbirine dolanmasına izin veriyorum. "Evet. Ne demek istediğini tamamen anlıyorum."

Bölüm 21

Hallie

Komodinin üzerindeki çalar saatten bana bakan saat sabahın 1:48'ini gösteriyor.

Uyanık olmam için hiçbir neden yok. Geç saate kadar çalışmam gerekmedi, seyahat günüm kolay geçti ve bu otel yatağı şimdiye kadar uzandığım en rahat yataklardan biri.

Hâlâ uyanık olduğumu varsaymamın tek nedeni koridorun sonunda düşünmeden edemediğim adam.

Uyuyor mu? Belki de. Uyuyamaması bana mı bulaştı? Muhtemelen.

Onu aramak istiyorum. Ne de olsa yapmak istediğim şeyleri yapma sırası *bende*. Ama kendimi korumam gerekirken bu da umursamazlık gibi geliyor.

Boş ver. Odasından çıkarken ikimiz de vedalaşmaya pek istekli değildik, bu yüzden komodinden sabit hattı aldım ve numarasını çevirdim. Oda numarasını.

İkinci zil sesinde cevap veriyor. "Alo?"

"Uyuyor musun?"

"Eğer öyle olsaydım, yatağımın yanında çalan bu telefonda sonra hâlâ öyle olmazdım."

Nefesimin altında kıkırdıyorum. "Bunun için

üzgünüm." "Üzülme. Neden uyanıksın?"

"Bilmiyorum."

Bir şey söylemiyor, detaylandırmamı bekliyor. "Sen . ."

Tökezledim. "Belki de benimle odama gelip burada uyuyabilir misin?"

"Evet," diye hızlıca nefes verir. "Evet, . Hemen ."

Yorganı üzerimden attıktan hemen sonra hafifçe paniklediğim bir an oluyor. Odam darmadağın. Kıyafetler her yerde. Az önce yaptığım şeyi yapmamak için bilerek en az seksi olan pijamalarımı yanıma almıştım, yani yatağımda bir erkeğin uyumasına hiçbir şekilde hazırlıklı değilim.

Bir yanım odamı temizlemek, her şeyi bavuluma tıktırmak, duşa girmek ve uyumak için daha sevimli bir şey bulup bulamayacağıma bakmak istiyor, ama sonra bunun Rio olduğunu hatırlıyorum ve her kas gevşemeye başlıyor.

Kapıyı sessizce çalıyor, sadece parmaklarını birbirine vuruyor. Kapıyı açıyorum, koridordan gelen ışık odayı sadece nereye gittiğini görmesine yetecek kadar aydınlatıyor, sonra kapıyı arkasından kapatıp bizi bir kez daha karanlığa gömüyor.

Yakınımda duruyor, onu hissedebiliyorum ve gözlerim tekrar alıştığında, uzandığını görebiliyorum, parmakları uyku şortumun eteğiyle oynuyor. Beni bulduğunda, elini yan tarafımda, kaburgalarımın gezdiriyor, ta ki bir kolunu omuzlarıma dolayıp beni göğsüne çekerek sarılana kadar.

"Merhaba Hal," diye fısıldıyor usulca, başımın tepesine bir öpücük kondurup dudaklarını orada bırakmadan önce. "Biraz uyumama izin verdiğin için teşekkürler."

Sanki ölü gibi uyuyormuşum ve sadece onun muhtemelen hala uyanık olduğunu fark edecek kadar uyanmışım gibi söylüyor. Sanki gelip dinlenmesine izin vererek ona acımışım gibi, oysa gerçekte onu düşünerek dönüp duruyordum.

"Yerde mi yatacağım?" Ses tonunda biraz mizah var, ama onu tanıyorsam, evet desem seve seve yerde derme çatma bir yatak yapar.

"Yaklaşık on yedi yaşındayken *merdivenlerden inmeyi* bıraktığından oldukça eminim."

Hafifçe gülüyor ve ses vücudumun her santimetresinde titreşiyor. Sıcak, rahatlatıcı ve tanıdık.

Beni bırakarak yatağın kullanılmayan tarafını tuttu ve ben hala daha önce giydiğim kapüşonluyu giyerken geri kaydım.

Yorganın altında onunla birlikte.

Rahat etmeye çalışırken dizim onunkine çarpıyor ve ayağı benimkine sürtünüyor. Biraz mesafe yaratmak için geri çekiliyorum, kendimi tamamen yatağın kendi tarafımda tutuyorum. Sırt üstü uzanarak ellerimi orta yerimde birleştiriyorum ve hiçbir yerimin onun hiçbir yerine değmesine izin vermiyorum.

Hiçbir parçamın onu burada istemesine izin vermemeliyim, ama yine de istiyorum.

Gerçekten istiyorum.

"Ne zamandan beri uyuyorsun?"

Ona bakmak için döndüğümde, yan yatmış, bana dönük olduğunu görüyorum, dudaklarında aptalca bir sırıtış var.

"Ne zamandan beri gömlekle uyuyorsun?" Ben de karşılık veriyorum.

"O tür bir pijama partisi yapacağımızı düşünmemiştim."

"Biz değiliz."

"İşte bu yüzden hâlâ giyinik durumdayım aşkım. Kısmen giyinik bile olsam seninle yatağa girdiğim ve tek yaptığımızın uyumak olduğu bir dünya yok."

Sertçe yutkunuyorum. "Belki de bu yüzden böyle uyuyorum. Güvenli bir mesafe bırakıyorum."

"Isırmayacağım, Hal. Sen sürece."

Elimin tersiyle karnına vurmak için uzanıyorum ama temas edemedi bileğimi yakalıyor.

"Buraya gel," diye fısıldıyor ve beni kendine çekiyor.

Kendimi isteyerek yatağın ortasına doğru yuvarlanıp onunla yüzleşirken buluyorum.

"Seni tekrar öpmek istiyorum," diyor usulca.

Başımı hafifçe sallıyorum ama arkasında fazla bir otorite yok.

Dudaklarını ıslatıyor. "Pişman ?"

"Hayır," diyorum hemen. "Ama ben istediğim için beni öpemezsin ve bu tehlikeli görünüyor."

Eli göğüs kafesimde geziniyor, parmak uçları kalça kemiğim boyunca daireler çiziyor. "Bunu tekrar istemek tehlikeli görünüyor mu?"

Başımı salladım. "Geçtiğimiz altı yılı atlatmamı sağlayan şeylerin çoğu senin korkunç olduğun ve sensiz daha iyi olacağıma olan inancımdı. Hiç de korkunç olmadığını fark etmek ... *hatırlamak* oldukça korkutucuydu."

Saçlarımı kulağımın arkasına itiyor, yanağımı kucaklıyor ve başparmağının ucuyla oradaki kemiğin üzerinde gezdiriyor. "Hallie, ben
_"

"Gittin ve beni tamamen unuttun, Rio. Evet, bu yine iyi hissettiriyor. Sinir bozucu derecede doğru hissettiriyor. Burada hâlâ bir şeyler olduğu açık, ama varlığımı bile unuttuğun gerçeğini aşamıyorum."

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz suçluluk duygusuna kapılıyorum çünkü benimle tartışmak için değil, biraz uyumak için gelmişti.

Alay ediyor ama acı çekiyor, sanki o darbeden sonra nefes almak için yeterli oksijeni bulmaya çalışıyormuş gibi. "Tanrım, Hallie." Parmakları saçlarımda sıkılaşıyor. "Bunun ne kadar gerçek dışı olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. İstedim. Seni unutmak için çok uğraştım ama yapamadım. Bunu söylememin şu anda hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum ama çok yakında, seni bırakmaya çalıştığım zamanlarda bile sana ne kadar sıkı sarıldığımı anlayacaksın."

"Buna nasıl inanabilirim ki?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, bana yalvarıyor. "Burada kendimi toparlamam için bana biraz zaman ver, sonra sana göstereceğim."

Sessizlik uzun bir süre ediyor ama bedenimin ona doğru hareket ettiğini hissediyorum, o da aynısını yapıyor, yavaşça bana doğru yaklaşıyor. Eli aşağıya doğru kaymadan önce tekrar kalçama düşüyor, kıcımlı atlıyor ve uyluğumu beline dolayarak bizi daha da yakınlaştırıyor. Nasırlı parmak uçları tenimin üzerinde gezinmeye devam ederken, üst bacağımda hafifçe iz bırakıyor.

Biraz daha cesaretimi toplayıp elimi boynuna götürmeden ve parmaklarımı saçlarında gezdirmeden önce tişörtüyle oynayarak çekingen bir şekilde uzanıyorum.

Bu noktada tek bir yastığı paylaşıyor olmalıyız, burunlarımız birbirine değiyor ve dudaklarımız tehlikeli bir şekilde birbirine yaklaşıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum aramızdaki boşluğa. "Buraya benimle tartışmak için gelmedin. Sadece biraz uyumak istedin."

"Seninle konuşmak için seve seve bütün gece ayakta kalırım Hallie. Ve ikimiz de bu konuşmanın yapılması gerektiğini biliyoruz. İlerlememizi istiyorum."

"Peki bu sizin için ne anlama geliyor? İlerlemek."

Elimi boynuna götürüyorum ve avucuma karşı yutkundüğünü hissediyorum. "Daha önce neden buraya gelmeni istediğimi sorduğunu hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"O zaman sana tüm cevabı vermemiştim. Ama sana tüm gerçeği söyleyecek olsaydım, seni görmeden altı yıl geçirmiş olsam bile, şimdi iki hafta geçirme düşüncesinin bana imkânsız geldiğini söylerdim. Ve hayır, bunun nedenine dair bir cevabım yok, ama bunu anlamak için bir şans istiyorum."

Kelimeler boğazımda düğümleniyor, o yüzden devam ediyor.

"Tüm arkadaşlarımdan bir noktada kendileriyle birlikte yola çıkan bir kişi olduğunu biliyor muydunuz? Stevie uçuş görevlisi olarak ekibimizle birlikte seyahat ederdi. Zee ile bu şekilde tanıştılar. Indy ve Ryan takım seyahat programları çakıştığında tanıştılar. Miller bütün bir yazı Kai ve Max ile seyahat ederek geçirdi. Ve Kennedy, Isaiah'ın takımının doktoru, yani hep birlikteler. Bunca zaman sonra ben de sıranın bana gelmesini istedim."

"Ama ben senin kişin değilim." Söylerken boğazım yanıyor ve kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz yalan gibi geliyor.

"Evet," diye kıkırdıyor espri yapmadan. "Ben de son altı yılımı kendimi buna ikna etmeye çalışarak geçirdim. Ama yalan söylemekten yorulduğum, Hallie. Sen yorulmadın mı?"

"Seni istemek istemiyorum."

"Evet, bebeğim." Burnunu benimkine dayıyor. "Bu ikimizi de yapar."

Daha fazla beklemeden öne doğru eğilip ağzını ağızıma bastırıyor ve verebileceğim tüm karşılıkları alıyor.

Rio, avucunu kalçamdan yukarı ve tekrar kıkımın üzerine kaydırmadan önce bacağımı kalçasının üzerinde sıkıyor. Onu sıkarken aynı zamanda dudaklarıma karşı tatmin edici bir hırıltı mırıldanıyor. Sonra devam ediyor, elini üzerimdeki eşofmanın altından geçirip omurgamın üzerinde gezdiriyor.

Ağzını benimkinden çektiğinde kapüşonunun altına bir şey giymediğimi hemen anlıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor, başı geriye eğilmiş ve Adem elması ortaya çıkmış. "Lanet olsun, Hallie."

Kıkırdıyorum, kalçalarımı onunkilere bastırıp bir kez yuvarlıyorum, ama bu sefer muhtaç bir inilti çıkaran ben oluyorum.

Elini saçlarımin arasına sokuyor ve alnını alnıma dayamadan önce yüzümü kavıyor. "Hal," diye nefes veriyor, zaten nefes nefese kalmış. "Bunu istiyorum. Bunu bir kez daha denemek istiyorum. Sen ve ben."

Ona verecek bir cevabım yok çünkü henüz çok erken. Yıllara dayanan geçmişimize rağmen her şey çok hızlı geliyor. Henüz bilmediği o kadar çok şey var ki, kalbimin o kadar büyük bir kısmı hala kırık ki, kendimi tekrar o duruma sokmayı düşünemiyorum bile.

Ama bu, vücudu benimkine karşı sallanıyor. Bunu istiyorum. Yapabilirim
Bunu *hallet*.

Onu tekrar, daha sert ve sabırsızca öpüyorum, ağzı ayrılana ve dilini kendi dilimle bulana kadar alt dudağını yalıyorum.

Rio'nun yankılanan hırıltısı vahşi ve aç, sonra bir eliyle kıkımı kavıyor ve bizi çevirerek beni sırtüstü yatırıyor. Bacaklarım içgüdüsel olarak açılıyor ve kalçalarını benimkilerin beşiğine yerleştiriyor. Parmakları benimkilerin arasından kayıyor, ağırlığının çoğunu diğer koluyla tutarken elimi yatağa itiyor.

Çok büyük, çok ezici. En son üstümde olduğu zamandan çok daha lezzetli bir şekilde geniş. Ben kalçalarımı yukarı kaldırırken o aşağıya doğru bastırıyor ve ağızlarımız birbirinden ayrılıyor.

Bir anlığına, ne kadar iyi hissettirdiğiyle neredeyse kör edici bir his.

Başımı göğsüme doğru indirip tekrar üzerimde sürtünmeye başladığında başımı geriye atıyorum. Eşofman altı şortumun dikişine sürtünerek klitorisime karşı çılgınca bir sürtünmeye neden oluyor. Çıldırtıcı, sanki yeterince değil, ama uzun zamandır sahip olduğumdan daha fazlası.

"Evet," diye tısıliyorum. "Daha fazla. Lütfen."

Boğazımdan yukarı çıkan çaresiz, muhtaç ses Rio'nun kendi yansıyor. Ve o sertleşti. Tanrım, şu an o kadar sert ki. Her santimini hissedebiliyorum.

Çok uzun zaman oldu, bu neredeyse yabancı hissettirmeli, yine de vücudum tam olarak ne yapacağını hatırlayarak hareket ediyor.

Bacağımı onunkine geçirip, tekrar yapması için onu zorluyorum.

Rio dizimi yatağa doğru itiyor, kendini üzerime bırakıyor, nefes alış verişlerimizin sesi sessiz odada birbirine karışıyor. Ağzımdan boynuma doğru ilerliyor, boğazımdan aşağıya doğru sıcak bir yol çiziyor.

Ellerimi saçlarında gezdiriyorum, o öperken ve ısırırken ona tutunuyorum.

"Seni özledim," diye itiraf ediyorum kulağına yakın, nefes nefese bir fısıltıyla.

Başını göğsüme indiriyor, yüzümü kavrayıp beni tekrar öpmek için eğilmeden önce hareketlerini durduruyor. Yavaşça. Derinden. Umutsuzca.

"Tekrar söyle," diye yalvarıyor.

Dudaklarım onunkilere karşı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Seni özledim."

Ben gömleğinin eteğini bulup bir elimi altına sokarken o da kabulü mırıldanıyor. Avuç içim karnının sert düzlemleriyle birleşiyor, tişörtünü yukarı iterken parmaklarım göğsündeki kılları sıyrıyor. Çünkü çıkarmasını istiyorum. *Hepsini* çıkarmak istiyorum.

"Bekle," diye nefes alıyor, beni durdurmak için elini bileğime yerleştirirken göğsü hızla benimkine doğru hareket ediyor.

"Bekle, bebeğim."

Gözleri benimkilere kayıyor, yüzünde yalvaran, çaresiz bir ifade var.

"Sence Yani, kendini bize bir şans daha verirken görebiliyor musun?" diye soruyor. "Kardeşinden saklamadan, ailelerimiz araya girmeden. Benimle tekrar denemek ister miydin?"

Kalbim onun tatlı sözleriyle, yumuşak söyleyişle fiziksel olarak çatlıyor.

Onun isteyeceği bir cevabım olmadığını bildiğim için.

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe. "Dene, Hal. Lütfen. Sadece bana ne düşündüğünü söyle."

Sertçe yutkunarak elimi saçlarında gezdiriyorum. "İkimiz de hatalar yaptık. Bunu biliyorum ama kalmana ihtiyacım varken sen gittin."

Yüz ifadesindeki umudun kayboluşunu izliyorum.

"Kalbimi kırdın Rio ve biliyorum ki ben de seninkini kırdım."

"Gençtim, Hallie. *Biz* gençtik. Biz hata yapan lanet olası çocuklardık. Yirmi bir yaşındaydım ve tüm hayatımın parçalanışını izledim ve-" Gözlerini kapatıyor, soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışıyor. "Hıncımı senden çıkardım."

"Biliyorum," diye yatıştırıyorum, elimi yüzünde gezdiriyorum. "Biliyorum. Sadece sana karşı dürüst olmaya çalışıyorum. Hâlâ bilmediğin çok şey var ve-"

"Anlat o zaman."

Ona zayıfça gülümsüyorum. Henüz hayatımın bu kısmıyla ilgili ona güvenmeye hazır değilim ve güvenilebilir miyim bilmiyorum.

Bileğimi nazikçe tutup oraya hafif bir öpücük kondurmadan önce yenik bir iç çekiş veriyor - durumu kabullenmenin sessiz bir yolu.

Bacaklarımın arasından kımıldamadığını, yatağın kendi tarafına dönmediğini fark ediyorum, bu yüzden duraklattığı şeyi yeniden başlatmayı umarak kalçalarımı kaldırıyorum.

"Rio," diye fısıldadım. "Buna hazır olmayabilirim ama bunu yapabiliriz."

Kendi kendine alaycı bir şekilde gülüyor ve üzere olduğu şeyi söylemek ona fiziksel acı veriyormuş gibi gözlerini kapatıyor.

"Bu şekilde çalışmadığımı biliyorsun. Biri olmadan diğerini yapamam."

Yani bağıllık olmadan seks yapamaz.

"Hâlâ mı?" Ve evet, sesimde tam bir şok var çünkü bu adam yıllardır NHL'de ve bu arada sıradan seks yapmaya başladığını varsaymıştım.

Muhtemelen yapmıştır da. Ama ben buna katılmıyorum, çünkü onunla hiç sıradan bir ilişkimiz olmadı.

Şaşkınlığıma gülümsüyor. "Evet, Hal. Hâlâ."

beni bir kez daha öptü. Yavaşça. Şefkatle.

Dikkatli bir şekilde üzerimden inip yanıma uzanırken.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Beni görmeye geldiğin için teşekkür ederim."

Şikâyet etmek, işleri durdurduğu için sızlanmak istiyorum ama yapamam. Bana sınırlarını koyarken aynı zamanda onu tekrar istememi istemişken olmaz. Onu istemediğimden değil. Sadece incinmek istemiyorum.

"İyi geceler, Rio." Öne doğru eğilip dudaklarını son bir kez öpüyorum, sonra arkamı dönüp kendi tarafıma geçiyorum.

Çok geçmeden ağır bir kol belimi sarıyor ve sırtım göğsüne çarpana kadar beni ona doğru çekiyor.

"Sen aklını mı kaçırdın? Seni becermeden önce benim olmanı istiyor olmam istemediğim anlamına gelmiyor." Bir kolunu altıma sokup pazusunu yastık olarak kullanmama izin verirken, diğer kolunu ortama doluyor, eli eşofmanımın altından kayıyor ve avuç içi tenime bastırıyor. "Ama bir dahaki sefere küçük kaşık diyorum."

Kıkırdayarak ona sarılıyorum.

Gözlerimi kapatıp uyumaya çalışırken yüzümde iğrenç derecede büyük bir gülümseme var. Ama başparmağının karnımda çizdiği durgun dairelere ve nefes alışının arkamda sakın ve sabit görünmesine çok fazla odaklanmış durumdayım.

"Neden tereddütlü ya da ilgisiz olduğunu anlıyorum," diye fısıldıyor. "Beni istemen için seni zorlamayacağım. Ama ben

tekrar denemeye karar verirsen burada bekliyor olacağım. Bu sefer hiçbir yere gitmiyorum."

Bölüm 22

Hallie

Yaş 17

Rio boynumu öperek, "Mutlu yıllar Hal," diyor.

Gülümseyerek parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.
"Teşekkür ."

Üzerime çıkarak, göğsümden ve karnımdan aşağıya, gömleğimin üzerinden öpücüklerine devam ediyor. Kendi gömleği çoktan gitmiş, yerde bir yerlere atılmıştı.

Benim odamda, benim yatağımdayız. Rio, ailelerimizle yediğim doğum günü yemeğinden sonra gizlice buraya geldi. Ailemi, kardeşimi ve DeLucas'ları seviyorum ama bugün yapmak istediğim tek şey buydu. Onunla birlikte olmak.

Ellerimi sırtında gezdirip beline doluyorum.

Rio keskin bir nefes alıyor, gözleri karnının pürüzsüz derisinde gezinen ve pantolonunun bel bandıyla oynayan parmaklarıma kilitlenmiş.

"Rio, lütfen."

Hiç kadar uzun süre tereddüt eder. Genelde bu konuşmayı çabucak kapatır. Bir yıldır takılıyoruz ama seks yapmadık.

Ve bu yüzde yüz ilişkimizi kardeşimden sakladığı için hissettiği suçluluk duygusundan kaynaklanıyor.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, zihninde evirip çeviriyor. "İstiyorum, Hallie. Tanrım, o kadar çok istiyorum ki-"

Kilitli kapı kolum sallanıyor ve cevabını kesiyor.

İkimizin de kocaman gözleri o yöne bakıyor. İkimiz de tek kelime etmiyor, nefesimizi tutarak yatak odamın kapısının aralığının altındaki iki ayak gölgesine bakıyoruz.

"Hallie," diyor Luke kapıyı çalarken. "Şimdiden uyudun mu?"

Rio'nun dikkati tekrar bana yöneliyor ve paniği çok belirgin.

Kendini üzerimden atıyor, çılgınca gömleğini yerden aldı ve başının üzerinden geçirdi.

Ayaklarını tekrar ayakkabılarının içine sokmaya çalışırken, ayağı takılıp neredeyse düşecekken gülmek için kendimi zor tutuyorum.

Luke kapıyı tekrar çalar ve Rio pencereye koşar.

Tamam, şimdi kendime engel olamıyorum. Bir kahkaha patlattım ve sessiz kalmak için elimi ağzıma kapattım.

"Bana gülme Hart," diye fısıldıyor pencereden çıkarken, ama o şakacı gülümsemesinin yükselişini izliyorum, kendini de gülmekten alıkoymaya çalışıyor. "Müsait olduğunda benimle burada buluş."

Luke'a bizden bahsetmek istiyorum. Herkese bizden bahsetmek istiyorum. Ama Luke ilişkimizi ondan sakladığım için beni eninde sonunda affedecek olsa da, Rio ile olan arkadaşlığı konusunda bu o kadar olmayacaktı.

Son senelerinin sonuna yaklaşıyorlar ve ne Rio ne de ben bu son birkaç ayı ikisi için de mahvetmek istemiyoruz.

Eninde sonunda ona söyleyeceğiz.

Yatak odasının ışığını kapalı tutarak kapıyı açıyorum. "Hey, naber?"

"Şimdiden yatmaya mı gidiyorsun?" Luke soruyor. "Yatmayı planlıyordum. Sen iyi misin?"

"Evet, evet. Evet, sadece istedim. Gelecek yıl doğum gününde evde olmayacağım, o yüzden bu seninle kutlayacağım son doğum günü gibi geliyor."

Başımı eğiyorum. "Luke, bana karşı hüzünleniyorsun."

"Kapa çeneni. Seni özleyeceğim, hepsi bu."

"Ben de seni özleyeceğim ama üniversiteye gitmene beş ay var."

"Biliyorum, ama belki yarın takılabiliriz? Bir film izlemeye gidebiliriz, sadece ikimiz. Rio'yu da davet ederiz tabii."

"Evet, evet. Evet, kulağa harika geliyor. Ama sadece ikimiz gitmeye ne dersiniz? Abi-kardeş olayı gibi. Kapabiliriz

akşam yemeğinden önce."

"Harika. Kulağa eğlenceli geliyor. Bırakayım da sen uyu."
"Mutlu yıllar kardeşim" diye seslenmeden önce koridordan odasına doğru yürür.

Kapımı kapattıktan sonra tekrar kilitliyorum ve masamdan bu yılın karışık CD'sini alıp pencereden dışarı çıkıyorum.

Çatının ortasına kalın bir battaniye serilmiş, Rio sırtüstü yatmış, ellerini başının arkasında birleştirmiş beni bekliyor.

"Bu gece burası mükemmel, Hal. Ayın ne kadar büyük ve parlak olduğuna bak."

O haklı. Bu mükemmel. Hava. Manzara. O. Kardeşimin sözleri aklımda çınlıyor.

"Birlikte son doğum günümüz için mükemmel bir gece."

Bana doğru bakmak için başını eğiyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Çatının orta çizgisine doğru ilerleyip yanındaki battaniyenin üzerine uzanıyorum. "Gelecek yıl doğum günümde okulda olmayacaksın. Çatıda buluşamayacağız."

"Yine de üniversiteden sonra her doğum gününü kutlayacağız. Her sekiz Mart'ta. Bu bizim sonumuz değil." Beni dikkatle inceliyor. "Her şey yolunda mı?"

Başımı sallıyorum ama bir şey söylemiyorum.

"Buraya gel." Kolunu kaldırarak göğsüne yatmam için beni dürtüyor. "Neden bu kadar endişeleniyorsun?"

"Her şey değişecek."

"Değişecek."

"Bu seni korkutmuyor mu?"

Parmaklarını uzun saçlarımin arasında gezdiriyor. "Birazcık, ama bizim için korkmuyorum. Seni ne kadar özleyeceğimden korkuyorum ve evi düşüneceğimi bildiğim halde hokeye odaklanmaya çalışmaktan korkuyorum. Ama sen ve ben, Hal? Söz konusu biz olunca korkacak hiçbir şey yok."

Ona inanmak istiyorum ve elbette şu anda böyle hissettiğine inanıyorum.

Ama bu, onun taşınacağını ve beni unutacağını düşünerek güvensiz olmadığım anlamına gelmiyor. Sekiz yüz mil uzaktaki bir D1 okulunda hokey oynayacak. Kendine tam bir yer buldu, ki bu yüzden onunla gurur duyuyorum, ama adam çok fazla dikkat çekecek. Zaten öyle ama okulumuzdaki kaç kızın gözünün onun üzerinde olduğunu farkında bile değil. Çünkü onun benim olduğunu bilmiyorlar.

Onun sadakatsizliğinden endişelendiğimden değil. Rio'nun vücudunda sadakatsiz bir kemik bile yok. Ama ben de insanım, o yüzden evet, bir yanım Boston'daki küçük mahallemizin dışındaki hayatın tadına bakıp daha fazlasını istediğini fark etmesinden korkuyor.

"Beni unutacağını düşünmüyorsun değil mi?"

Bir kahkaha patlattı. "Burada ne kadar kök saldığının gerçekten farkında değilsin, ha?" Göğsüne vuruyor. "Resmen kira ödemededen yaşıyorsun, Hallie Hart."

Ona daha da sokuluyorum.

"Keşke kafamın içini görebilseydin, Hal. Geleceğimize dair çizdiğim resmi ve her parçasının senin etrafında döndüğünü görürdün, tamam mı?" Parmak eklemiyle çenemi yukarı kaldırıp ona bakmamı sağlıyor. "Sen ve ben. Söz veriyorum."

Ona gülümsemeyi teklif ediyorum. "Tamam."

Beni öpmek için eğildi. "Tamam."

Karışık CD'yi karnının üzerine koyuyorum ve dudaklarındaki sırtış daha da artıyor.

"Ben de bunu bekliyordum."

Daha sonra birlikte dinlediğimizde ve her bir şarkının onunla olan bir ana ait olduğunu fark ettiğinde biraz utanabilirim, ama sorun değil. O, çoğu yıl olduğu gibi bu yıl da en güzel anılarımin bir parçasıydı. Geri sarmak ve yeniden yaşamak istediğim tüm anılar, yıllar boyunca onunla birlikte yaşadığımız, birlikte büyüdüğümüz anılar. Birbirimizi öğrenmek. Birbirimize aşık olmak.

Kolunu bana daha sıkı sararak beni kendine çekerken diğer eli on yedi rakamının üzerinde geziniyor ve

CD'nin üzerine kalıcı kalemle "H" harfi yazdım. Bu yıl, soyadımı temsil etmesi için çizdiğim kalbin etrafındaki çizgileri takip ederek bir süre oyalandı. Sonra, her zaman olduğu gibi, işaret parmağıyla fazladan kalan küçük kuyruğu kapatıyor.

Elini itmiyorum. Benimle ve çarpık çizilmiş kalplerimle dalga geçtiği için ona zor anlar yaşatmıyorum. Sadece parmaklarına , görüntüyü hafızama kazımaya çalışıyorum çünkü gelecek yıl bu zamanlar çatıda olmayacağımızı biliyorum.

Düşündükçe ağlayasım geliyor. Hayatlarımızda gerçekleşmek üzere olan tüm değişimleri düşünmek.

"Hallie, neden korkmadığımı biliyor musun?" Karışık CD'yi tutuyor. "Çünkü bunları senden bir ömür boyu alacağımı biliyorum. Önümüzde bir ömür boyu sürecektir en iyi anlarımız var."

Bölüm 23

Rio

Bugünkü maçta sert bir darbe aldım ve sırtım mahvoldu, bu yüzden dar bölgeyi jetlerden biriyle hizalamaya çalışıyorum.

Bu jakuzi, ev için yaptığım en sevdiğim alışveriş oldu. Chicago'da kış mevsiminde 103 derecelik su gibisi yok. Hallie'nin yatak odasının penceresini en iyi şekilde görebildiğinden bahsetmiyorum bile, bir iki kez oradan beni keserken yakaladım.

New York'tan eve döneli birkaç hafta oldu. Ben de düzgün bir uyku çekmeyeli birkaç hafta oldu. Öpüşmemizin üzerinden de birkaç hafta geçti ama o gece yapacağıma söz verdiğim şeyi tam olarak yaptım. Daha fazlasını istemesi için onu zorlamadım ya da bize bir şans daha vermesi için baskı yapmadım. Ama kesinlikle uzaklaşmadım da.

Eğer o barda çalışıyorsa, ben de uğrarım. Bazen takım arkadaşlarımla. Bazen tek başıma.

Her zaman onu eve götürmek için.

Ve çoğu zaman bu yolculuklar daha uzun sürüyor, çünkü ya yine birlikte müzik dinleyerek eğleniyoruz ya da o uyudu ve ben onu uyandırmaya hazır değilim.

Her sabah kapısının önüne köpük sanatının en boktan versiyonuyla vanilyalı badem sütlü latte bırakıyorum ve bir yudum almadan önce tasarımın ne olduğunu anlatan bir not bırakıyorum.

Antrenmandan sonra ya da maçtan önce şehre indiğimde selam vermek için tasarım firmasına uğruyorum çünkü evet, onu görmek istiyorum. Sadece onun etrafında olmak istiyorum. O etraftayken her şey sessizleşiyor. Geçtiğimiz birkaç hafta, bana onu hatırlattı.

Hala birlikte çok iyi olduğumuzu. Bir zamanlar aşık olan aynı iki insan olduğumuzu.

Ama hayır, onu zorlamadım ya da bize bir şans daha vermesini istemedim. Sadece kendim oldum ve kim olduğumu hatırlamasına izin verdim.

Telefonumdan saate bakıyorum, bu akşamki uçuşumuz için hazırlanmam gerektiğini biliyor ve Hallie'nin evde olup olmadığına bakmak için yan odaya uğrayıp veda edebilecek kadar zamanım olmasını umuyorum. Boston'a gitmeden önce Philadelphia'daki bir maç için takım uçağı birkaç saat içinde kalkacak, yani neredeyse bir hafta yokum.

Sabırsızlanıyorum. Bir geceliğine evime gidip ailemin ve arkadaşlarımla önünde oynayacağım için çok heyecanlıyım. Ayrıca birkaç ay sonra serbest oyuncu olacak olmam da önemli. Güzel görünen bir istatistik kağıdına ve başarılarla dolu bir kariyere sahip olmak bir şeydir, ancak yakında size büyük bir maaş çeki teklif edebileceğini umduğunuz bir takımın önünde canlı olarak sağlam bir altmış dakika hokey oynamak başka bir şeydir.

Tüm bunlar kafamda dönüp dururken jakuziden çıktım, fışkiyeleri kapattım ve örtüyü geri çektim. Havlumu alıp saçlarımdan geçiriyorum ve soğuktan kurtulmak için koşarak eve dönüyorum.

Ama arka kapı sürgüsüne kadar gelemeden kafamı kaldırıyorum ve olduğum yerde duruyorum. Çünkü tam orada, mutfağımda, Hallie adanın arkasında durmuş beni izliyordu.

Ve beni sadece burada ne yaptığımı merak ediyormuş gibi değil, beni son çıplak gördüğünden beri kazandığım her yeni kase katalogluyormuş gibi izliyor. Bu konuda kurnaz olmaya bile çalışmıyor ve ben buna bayılıyorum.

Hallie beni vücudumda atletik bir kemik bile olmayan sıska bir gençken sevmişti. Özgüvenimi geliştirme konusunda her zaman çok iyiydi ve onun için yeterli olamayacağım konusunda endişelenmeme asla izin vermedi. Bu yüzden beni çekici bulup bulmadığını sorgulamıyorum. Şimdi, onun önünde hava atabiliyormuşum gibi hissediyorum.

Havluyla kurulanmak için acele etmiyorum ama kapıya çok yaklaştıktan sonra gömleğimi giydiğimden emin oluyorum. Evet, birkaç haftadır Hallie'ye bunca yıldır onu ne kadar unutmadığımı göstermenin zamanı geldi diye düşünüyorum ama bunu yavaş yavaş, bebek adımlarıyla yapmak gerekiyor.

Kapıyı açar açmaz "Özür dilerim," dedi.

Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum. "Hangi bölüm için? Haneye tecavüz ettiğin için mi yoksa kendi evimde gözümü siktiğin için mi?"

"Çoğunlukla haneye tecavüz. Gerçi anahtarım var ve ön kapıyı kullandım, o yüzden bu sayılır mı emin değilim. Ve göz sikmeye gelince ..." Düşünceli bir şekilde başını bir o yana bir bu yana sallıyor. "Seni çıplak gören ilk kız bendim. Bunun bana şu anda neyle çalıştığını görmek için ücretsiz bir geçiş hakkı verdiğini düşündüm."

Kıkırdayarak onu karşılamak için mutfak adasının etrafından dolanıyorum, tezgahın üzerine yayılmış farklı fayans örnekleri ve dolap donanımları buluyorum.

"Bütün bunlar da ne?" Avucum içgüdüsel olarak sırtının küçük kısmını bulurken soruyorum.

"Birinci kattaki demo tamamlandığına göre mekanda görmek istediğim birkaç örnek var."

Bu hafta boyunca, bir inşaat ekibi halıyı sökmek, süpürgelikleri çıkarmak ve fayansları kırmak için buradaydı. Gürültülü ve dağınık bir çalışma oldu ve ben şimdiden bu tadilatın bitmesi için sabırsızlanıyorum.

Ama bir yanımda öyle düşünmüyorum. Çünkü Hallie bize bir şans daha vermeyeceğine karar verirse, evim bittikten sonra onu ne kadar görebileceğimi bilmiyorum. Özellikle de Wren'in evinden taşındıktan sonra. Özellikle de Boston'a gidersem.

"Çoktan havaalanına gittiğini ," diyor.

Başparmağım sırtının alt kısmında durgun daireler çiziyor. "Uçağımız birkaç saat içinde kalkıyor. Genelde maçı hemen sonra gideriz ama bu gece değil."

"Eve gideceğin için heyecanlı mısın?"

Bu soru beni duraksatıyor, çünkü bir an için aklıma ilk gelen evde *olduğum* oluyor. Ama sonra evimin bu halini kastetmediğini, onun evimde olduğunu fark ediyorum.

"Evet, öyle. O şehri seviyorum ve annemi görebiliyorum."

Hallie zayıfça gülümsüyor ve eve gideceğim için heyecanlı görünmek için elinden geleni yaptığını söyleyebilirim. Ama annemden bahsetmenin havayı bozabileceğini de biliyorum, bu yüzden hemen konuyu değiştiriyorum.

"Eşyalarımı toplamam gerekiyor ama sen işine bak. İstersen işin bittiğinde yukarı gelip benimle takılabilirsin."

Başını sallıyor. "Çalışmak için buradayım."

"Tamam." Ellerimi ondan uzak tutamadığım için saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve Hallie çalışmak için burada olduğunu söylese de yine de dokunuşuma yaslanıyor. "Veda etmeden gitme."

Onu mutfakta bırakarak merdivenlere yöneldim ve duraksadığımda yolu yarılamıştım.

Çünkü bütün evimde müzik çalıyor.

Hallie'nin müzik.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdiğini hissediyorum çünkü Hallie evimde çalışmaya geldiği ilk gün artık bunu yapmadığını söylemişti. Ama belli ki o zamandan beri işler değişmiş.

Bölüm 24

Hallie

Onunla vakit geçirmek istememem gerektiğini biliyorum. Dar görüşlü olmak istiyorum. Geçtiğimiz altı yıl boyunca kolayca yaptığım gibi kin tutmak istiyorum. Ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, zırhım o kadar çok çatlıyor.

Son zamanlarda günümün en önemli anları onun etrafında dönüyor. İş yerime uğraması ya da kapımın önüne benim için bir kahve bırakması. Beni düşündüğünü gösteren küçük anlar.

Ama şimdi beni düşünmesi değil, ben hemen yanı başımda yaşarken, bir şeylere geri dönme konusunda temkinli davranıyorum. Ayrı kaldığımız yıllarda varlığımı ne kadar kolay unuttuğu. Onun için ne kadar unutulabilir olduğum.

Özellikle de aklımdan hiç çıkmamışken.

Ama bu backsplash seçenekleri konusunda onun da fikrini almalıyım. Sonuçta bu onun evi ve elbette bu tür kararların alınmasına daha haftalar var, ama neden programın önüne geçmeyelim? O seyahati için toparlanırken tartışabiliriz. Ve eğer çabuk karar verirse ve ben onunla bir süre daha takılmak zorunda kalırsam, o zaman olan olur.

Yanıma iki seçenek alarak merdivenlere yöneldim.

Yatak odasının kapısı açık bırakılmış, ben de içeri süzülüyorum ve yatağın üzerinde kısmen toplanmış bavulunu buluyorum. Gerçi burada değil. Dolaplarının ikisi de açık bırakılmış, geçen sefer buraya geldiğimde girmemi engellediği dolap da dahil.

Beni kendisine çağıran bir işaret gibi, bu yüzden o yöne doğru bir adım atıyorum, ancak ikinci kez bakamadan kendimi durduruyorum.

Ne kadar istesem de bunu yapamam.

Sonra bitişindeki banyodan gelen uzak ve nefes nefese bir "fuck" sesi tüm dikkatimi dağıtıyor. Tekrar duymak ve bunun gerçek olup olmadığını merak etmek için o yöne doğru kırbaçlıyorum.

Nefes almıyorum. Hareket etmiyorum. Kulaklarımın beni aldattığına kendimi ikna etmeye çalışarak daha sıkı dinlerken ses çıkarmıyorum.

Değillerdi. Duş suyunun akması ve bir iniltiyi bastırması bunu doğruluyor.

Ses çıkarmamak için elimi ağzıma götürdüğümde, gözlerim inanılmaz derecede açılıyor.

0 . . .

"Evet," diye tıslıyor. "*Siktir.*"

Lanet olsun, öyle.

Kulağımı banyo kapısına dayamak için ayak parmaklarımın ucuna basarak halının üzerinde dikkatlice ilerlerken ses çıkarmalarını istemediğim için karo örneklerini yavaşça yatağın üzerine bıraktım.

Hafifçe açık bırakılmış ama içine bakmaya cesaret edemiyorum. Saklanıyorum ve tenin tene sürtünme sesini duymak için dikkatle dinliyorum.

Rio iniliyor ve bu ses anında bana bir şeyler hissettiriyor. Beni ediyor. Beni pervasızlaştırıyor.

Burada olmamalıydım. Dinlememeliydim. Ama son zamanlarda yapmamam gereken şeyleri yapmakla meşguldüm, bir tane daha olsa ne olur?

"Lanet olsun, Hallie, evet." dediğinde duş duvarları amplifikatör görevi görüyor.

Olduğum yerde donup kaldım. Banyosunun hemen dışında, adımı söylerken kendini boşaltmasını dinleyerek tamamen betonlaştım.

Onu görmek istiyorum. Yumruğunu kendi üzerine indirmesini izlemek istiyorum. Bu adamın çözölüşüne ön sıradan tanık olmak istiyorum.

Siktir et. Eğer adımı söylüyorsa, zaten odadayım demektir.

Sadece hızlı bir bakış.

Hafifçe öne eğilip aralık kapıdan içeri bakıyorum. *Tanrı*'ya *şükür* duşu camla çevrili ve buhar manzarayı engellemiyor.

Ve ne manzara ama.

Avuçlarını fayans duvara dayayan Rio diğer eliyle kendini okuyor. Sirtına su çarpıyor, yumruğunu sikinin üzerinde gezdirip çekiştirirken vücudundan aşağı damlıyor.

Ve *inliyor*.

Tanrım, sadece inleme bile gelebileceğim bir film müziği. Sesi o kadar çaresiz, o kadar tahrik olmuş ki, şaftı boyunca hızlı pompalamaların kaygan sesiyle birleşiyor.

Tüm yan profili sergileniyor. Uzun, yontulmuş sırtı, zayıf beli, mükemmel kıcı ve gülünç derecede kalın kalçaları. Tüm bu eklenen kaslarla artık gerçekten çok büyük, ama şu anki favorilerim ön kollarında olanlar, kendini okşarken esniyor ve hareket ediyor.

O kalın . . . *her yerde*.

Ama tabii ki bunu zaten biliyordum.

Midesi sıkışıyor. Göğsü kabarıyor. Tekrar tekrar pompalıyor, kafasına odaklanıyor ve çok yaklaştığını söyleyebilirim. Her ne kadar onu izlemek, boşaldığı zaman yüzündeki ifadeyi hatırlamak istesem de burada olmamam gerektiğini biliyorum.

Geri çekilerek bir kez kapının arkasına saklanıyorum. "Hallie," diye tekrarlıyor, nefes nefese.

Adımı tekrar böyle söylediğini duymaktan gözlerimi kapatıp bacak bacak üstüne atıyorum. Sanki bitirmeden dakikalar önce yalvaran bir dua gibi.

"Hallie." Sesi hala sudan boğuk geliyor ama duymam için yansıtılmış. "Eğer orada durup dinleyeceksen, içeri girip izleyebilirsin de. Daha önce görmediğin bir şey değil."

Lanet olsun.

Nasıl-

Panik başladı ve utanç çöktü, ama ben onun evindeyken benimle ilgili fikirlere kapılan o, bu yüzden eğer

utanacak biri varsa o da ben olmamalıyım.

Sertçe yutkunuyorum, hâlâ onun yatak odasında saklanıyorum, omurgam duvarla aynı . "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

Gülüyor ve elinin hızının hiç duyabiliyorum.

Soğukkanlıymış gibi yapıyorum. "Takılmak istersem odana gelmemi söylemiştin."

"Mükemmel. Burada takılabilirsin." "Rio."

"Buraya gel, Hal."

Dediğini yapmak zorunda olmadığımı biliyorum ama siktir et, yapmak istiyorum.

Merkezleyici bir nefes alıyorum, köşeyi dönüyorum ve kapıyı yavaşça iterek açıyorum. Aynı pozisyonda, bana sadece sağ tarafındaki profilini gösteriyor, ama neyse ki kendini pompalamak için kullandığı eli bana aynı engelsiz görüntüyü veriyor.

Vücuduna yavaşça göz gezdiriyorum, acele etmeden ve utanmadan inceliyorum. Ve yüzüne geldiğimde, gözlerinin bana kilitlendiğini görüyorum.

Koyu renk saçları ıslak ve alnına doğru kaygan. Yeşil gözleri sıcak ve ağır. Dudakları ayırık ve nefes nefese ama beni izlerken alttakini dişlerinin arasına sıkıştırıyor.

Hareketlerinden tamamen büyülenmiş durumdayım, başka tarafa bakamıyorum. Eli okşamayı hiç bırakmıyor ve dikkatim, kırmızı ve şişmiş, duş zeminine precum sızdıran kafaya düşüyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Seksin söz olmadığını sanıyordum?"

"Öyle. Seni becermiyorum. Sadece seni düşünerek yumruğumu beceriyorum."

Tanrm.

Hayır, birbirimize karşı utangaç olma eğiliminde değiliz, ama onun bu şekilde, bu kadar kendinden emin, bu kadar doğrudan konuştuğunu duymak ... Çok sıcak.

"Siktir, Hallie, bana öyle bakmaya devam et."

Kapı aralığında çıkarak tamamen banyoya giriyorum. "Ne gibi?"

Adem elması boğazında sallanıyor. "Sanki beni elimle değil de ağzınla boşaltmak istiyormuşsun gibi."

Hemen başımı salladım ve ona tam olarak bunu yapmak istediğimi söyledim.

Bunun üzerine vücudundaki tüm kaslar ateşleniyor, başı geriye atılıyor. "Düşündükçe bile boşalacağım."

Dikkatini benim üzerimde tutuyor ve o ateşli bakışıyla içim kasılıyor, bacaklarım geriliyor.

Onun güvenini yansıtarak ona doğru bir adım daha atıyorum. "Bu iyi hissettiriyor mu?"

İnançsız bir kahkaha atıyor. "Hiçbir fikrin yok. Ve *lanet olsun*, lütfen konuşmaya devam et. Sesini duymak beni boşalt."

Tamam. konuşmak çok ateşli.

Bir adım daha atıyorum. "Kendini tatmin ederken adımı ne sıklıkla söylüyorsun?"

"Rahatsız edici miktarda."

Başka bir adım. "Peki tam olarak ne düşünüyorsun?"

Çenesi sıkılır, midesi kasılır. "Her şeyi. İçinde olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini. Beni ne kadar iyi emdiğini. Boğazında sikim varken dizlerinin ne kadar güzel görüldüğünü."

İlk seferini hatırlıyorum. Ne yaptığımı bilmiyordum ama o da anladığında bana nelerden hoşlandığını öğretmişti. Gergindim, ama ağzımı onun etrafına sardığım anda boşalmaya hazır olmasına rağmen yavaştan aldı. Birlikte öğrenmek eğlenceliydi. Birbirimize öğretmek.

Hatırladıkça alt dudağım dişlerimin arasından kayıyor. " ," diye söylendi. "Dudağını öyle ısıyorsun. Sen onu da düşünüyorsun."

Çabucak başımı sallıyorum. "Gelmeye yakın olduğunu söyleyebilirim. Yakın olduğun zamanlarda nasıl görüldüğünü çok iyi hatırlıyorum."

"Çok yaklaştım bebeğim. Lütfen konuşmaya devam et. Lütfen bana bakmaya devam et."

Vuruşları kısa ve hızlı ve gözleri beni hiç bırakmıyor.

Cam muhafazaya bir adım daha yaklaşıyorum. "Gerçekten gelmeni istiyorum."

"Öyle mi?"

Tanrım, o gergin ve nefes nefese kelime beni ateşliyor. Tüm vücudum aydınlandı ve hayatımda hiç bu kadar tahrik olmuş muydum bilmiyorum. Ayaklarımın üzerinde kayarken, kalçalarımın arasında ne kadar kaygan olduğumu hissettiğimde bunu doğruluyorum.

"Hâlâ beni mi düşünüyorsun?"

"Hep seni düşünüyorum, Hallie."

Bu itiraf karşısında boğazımdan izin verilmeyen bir inilti kaçıyor.

"Sik beni. Şu sesler." Kendine uzun bir vuruş yapmadan önce duyduğum en seksi sesi iniliyor. Karnı şişiyor, karın kaslarının her biri ortaya çıkıyor. Baş geriye düşüyor ama gözleri orgazm yüzünden kapanmadan önce olabildiğince uzun süre bende kalıyor.

Boşalırken önündeki duş duvarını boyuyor, sarsılıyor ve titriyor. Boğazındaki gümbürtü kendi bedenimde titreşiyor ve sonunda eli yavaşlıyor, kalçalarını sallarken her son damlayı çekiyor, bitirene kadar yüksek olanı kovalıyor.

Büyüledim. Su ondan akıp duvarı yıkarken ve her şeyi kanalizasyona akıtırken öylece durup bakıyorum.

Ben de çok tahrik oldum.

Bunca yıldan sonra hâlâ onun üzerinde böyle bir etkim olduğunu bilmek güzel. Hala boşalmasını sağlayabiliyorum ve ona kendim bile dokunmadım.

Kollarını duvarda kavuğturan Rio alnını duvara yaslar ve kendi kendine gülmeden önce nefesini tutar. "Kahretsin, Hal. Bu çok ateşliydi."

Yutkunuyorum, kurumuş ağzımı ıslatıyorum. "Bana bir tane borçlusun." "Mmm." O gülümseme kalkıyor ve o uğursuz eğim bir nabız gönderiyor doğrudan . "Bunu aklımda tutacağım."

Rio duş spreyinin altında dimdik duruyor ve onu temizlemesine izin veriyor. Artık tamamen erkek. Göğsünde, bacaklarında ve sikinin yanında kesilmiş kıllar. Duş *alırken hâlâ sert* olan siki gururla dışarı fırlıyor.

Sanki burada durmuş aval aval ona bakmıyormuşum ve az önce orgazm olmasına yardım etmemişim gibi devam ederek kendini sabunla yıkıyor.

"Sen de katılabilirsin," diye şaka yapıyor. "Ama kuralları biliyorsun. Sadece ellerini kendine sakla."

Gözlerimi deviriyorum. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Bilmiyorum." Sırtışını bana yöneltiyor. "Şahsen ben çok eğlendim."

Duşa giyinik girmek ve orgazm olmak için ona yalvarmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce gitmeliyim.

Ona bir saniye bile bakmadan banyodan çıkıyorum, merdivenlerden iniyorum ve mutfığa geri dönüyorum. Ve adadaki örneklerin başına döndüğümde, sanki sıra dışı bir şey olmamış gibi çalışmaya devam ediyorum.

Farklı kombinasyonlarla oynuyorum. Basit şekilli bir seramik karo ile mükemmel kusurlara sahip el yapımı bir kil seçeneği. Klasik bir siyaha kıyasla eskitilmiş pirinç donanım. Ağır damarlı tezgahlar veya daha minimalist bir seçenek.

Ve bunların hiçbiri az önce olanları aklımdan çıkarmamı sağlamıyor.

Kendini tatmin ederken hep beni mi düşünür? Sesi hep böyle mi çıkar? Çünkü yemin ederim, eve gidip yatağıma uzandığımda ve elimi bacaklarımın arasına soktuğumda bu inilti-haykırış kombinasyonu kafamın içinde dönüp duracak.

Şu anda onun mutfığı için bir şeyler seçmek umurumda bile değil ve yirmi dakika sonra Rio beni mükemmel bir takım elbise giymiş, elinde bavuluyla bulduğunda ve ben hala tek bir karar bile vermemişken bu açıkça ortaya çıkıyor.

Diğerlerine katılmak için tezgâhın üzerine iki karo koydu. Yukarıda yatağının üzerine bıraktıklarımın aynısı. "Şimdi daha iyi hissediyorum, ya sen?"

" git."

Kıkırdıyor, yüzünü boynumun kıvrımına saklayıp oraya bir öpücük yerleştirmeden önce eli belime kayıyor. "Az önce yaptım. Yardımın için teşekkürler."

Onu şakacı bir şekilde itiyorum. "Çok kabasın."

"Neden?" Beni belimden kavlıyor ve göğsümü onunkiyile aynı hizaya getiriyor. "Beni izlerken tahrik mi oldun?"

" biliyorsun."

İşte yine o sinsi gülümseme. "Dediğin gibi, sana borçluyum. Eğer size yol göstermemi isterseniz beni daha sonra arayın."

"Kurallarınız çok dağınık. Yani, telefon seksi Masa mı?"

"Her şey masada, Hart. Tek yapman gereken bana bir şans vermek."

Daha önce erimekte olan bedenim onun sertleşiyor.

Farkına vardığında şakacılığı değişiyor. "Şaka yapıyorum."

"Biliyorum."

Yüzümü arıyor. "Acele etme, Hal. Sana bok veriyordum."

"Biliyorum." Göğsüne kapandım ve bana veda ederken sarılmasına izin verdim.

Kollarını bana sıkıca sarıyor ve çenesini başıma yaslıyor. "Kamyonetimi senin kullanman için bırakıyorum. Garaja park ettim. Zee beni alacak."

"Bunun için teşekkür ederim."

"Kendine bir latte yapmak istersen espresso makinemi de senin için bırakıyorum."

"Ama benim latte sanatım asla seninki kadar iyi olmayacak." "En azından kendinin farkındasın."

Ona karşı kıkırdıyorum.

"Ve ben yokken evimin geri kalanı da sizindir," diye devam ediyor. "İş için ya da keşif için..."

Geri çekilip ona bakıyorum. Açıklamasına gerek yok.

İkimiz de neyi biliyoruz. "Eve

döndüğümde görüşür müyüz?"

Başımı salladım. "Görüşürüz o zaman."

Gözleri yüzümde geziniyor ve başparmağı sanki beni öpecekmiş gibi elmacık kemiğimin üzerinde geziniyor. Düşündüğünü, yapmamak için kendisiyle mücadele ettiğini görebiliyorum, ama sonunda buna karar veriyor.

Beni mutfağında yalnız bırakarak bavulunu yanına aldı.

O gittikten sonra işime geri dönmeye çalışıyorum ama tek konsantre olabildiğim şey üst kattaki dolapken bunun bir faydası olmuyor. Bir parça sabır bulmaya çalışıyorum ama nafile. Tek ihtiyacım olan onun izniydi ve artık iznim olduğuna göre daha fazla bekleyemem.

Örnekleri mutfak adasında bırakarak merdivenlerden çıkıyorum ve doğruca onun odasına gidiyorum. Dolabın kapısı ardına kadar açık, görmem için bilinçli olarak bırakılmış. Ama o yöne doğru bir adım bile atamadan, sinirlerim beni yavaşlatıyor.

Ne bulmak üzere olduğum hakkında hiçbir fikrim yok.

Birkaç hafta önce görmemi istemediği ama şimdi keşfetmemi sorun etmediği şey neydi?

Tahmin bile edemiyorum, bu yüzden kendimi her şeye hazırlamaya çalışırken içeri giriyorum.

Bunun onun ana dolabı olmadığını çabucak öğreniyorum. Yedek hokey malzemeleri, ekstra valizler ve yıllar boyunca sakladığı eski formalarla dolu. Eski olduklarını söyleyebilirim çünkü arkalarında seksen üç numara var ve o bu numarayı üniversiteden beri giymemiş.

Burada sıra dışı bir şey varmış gibi görünmüyor ve yine ne aradığımı bilmiyorum. Ama en üst raftaki eski formalarını ayırdığımda, altındaki rafta duran siyah bir kutu buluyorum.

Sezgilerim diye bağılıyor. Her ne bulmam gerekiyorsa, burada.

Kapağında bir toz zerresi bile yok ama kenarları yıpranmış, sanki bu kutu yıllar boyunca yüzlerce kez açılıp kapanmış gibi. Neredeyse hiç ağırlığı yok ve elime alıp yatağa taşıdığım da içinde hafif bir çingirak var.

Şiltinin oturup açtım.

İçime baktığımda, midem daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde boşalıyor. Dudaklarım kendiliğinden ayrılıyor ve nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. Bunun tam olarak ne olduğunu anlamak için fazla araştırma yapmama gerek yok. *Bunların* ne .

Yıllar önce kendi kopyalarımı attım. Kısmen öfkeyle, kısmen de bir zamanlar her şeyin iyi yanını gören umutlu kızı artık tanıyamadığım için. Bir zamanlar o kadar çok güzel anısı vardı ki, onları hatırlamak için bir yola ihtiyacı vardı.

Kutu, yıllar boyunca onun için yaptığım ve her birini doğum günümde ona verdiğim tüm mixtape ve CD'lerle dolu.

Çatıda buluşmaya başlamadan önce ona verdiğim iki tanesi de dahil olmak üzere, on bir yaşından dokuz yaşına kadar hepsi burada. Yıllar boyunca hiç durmadan çalındıkları belli. Her biri ayrı ayrı kutularında ve hepsi de bir yerlerinden çatlamış durumda. Bazı menteşeler aşırı kullanımdan, çok fazla açılıp kapanmaktan kırılmış.

Birden nefes almak imkansız gelmeye başladı. Bunları sakladığına inanamıyorum.

Onu son gördüğümde yüzündeki ihanet ifadesine bakarak, yaptığı ilk şeyin bunlardan kurtulmak olduğunu düşündüm. Yaktı. Paramparça etti. Ne kadar incindiğine uygun dramatik bir şey.

Ama onları sakladı.

Bu kutudaki diğer tek şey eski bir nakış ipliği parçası, ki bu da pek mantıklı gelmiyor. Daha yakından bakmak için çekip çıkardım. Neredeyse tanınmaz halde, yırtık pırtık, rengi solmuş ve yıpranmış. Bunun ne olduğunu anlamam için bir an geçmesi gerekiyor.

On üçüncü yaş günümde ona yaptığım o eski dostluk bileziği. Bileğine taktığı ve üniversiteye gittikten bir süre sonra solup kendi kendine düşene kadar hiç çıkarmadığı bileklik. O fark etmeden kopmuştu. Şimdiye kadar çoktan gitmiştir diye düşünmüştüm.

Çok küçük bir şey. Görünüşte önemsiz. Ama değildi. Hiçbiri değildi.

İnanamayarak yoluma devam ediyorum, bileziği bir kasetle takas ediyorum, yıllar önce oraya attığım imzaya göz atıyorum. Her zaman yaptığı gibi kalbin kuyruğunda oyalanıyorum. Çocukken bulduğum küçük, aptalca bir imzaydı bu ama hiç değiştirmedim çünkü her yıl izini sürmesini izlemeyi seviyordum.

En iyi anılarımın hepsini. Onları sakladı.

Hala onları dinliyor.

Uzun bir süre boyunca ilişkimizin her küçük ayrıntısına tutunarak onları zihnimde tekrar tekrar oynattım. Birlikte yaşadığımız en küçük anlara bile değer verdim. En kötü zamanlarımda bile, hayatımda en azından bir kez böyle sevildiğim için minnettardım.

Onu hiç unutmadım. *Bizi* hiç unutmadım. Ve görünüşe göre, o da unutmamış.

Bölüm 25

Rio

Yorganı fırlatıp uyumaya çalışmaktan vazgeçtim.

Saat sabahın ikisini geçiyor ve her zamanki gibi uyuyamıyorum.

Otel odamın termostatını düşürmek için yataktan kalktım bile. Telefonumda gezindim. Biraz televizyon izledim. Okumaya çalıştım.

Beynim kendini kapatmıyor. Yarın akşamki Philly maçını düşünmekle meşgulüm. Yola çıkmadan önce çöp kutularını sokağa çıkarıp çıkarmadığımı hatırlamaya çalışıyorum. Buzdolabındaki badem sütünün seyahatim boyunca yetip yetmeyeceğini merak ediyorum ama eğer son kullanma tarihi geçecekse, Hallie'nin kullanması için eve nasıl biraz getirebileceğimi bulmaya çalışıyorum.

Hallie.

Her zaman Hallie. Ne zaman yalnız kalsam ve düşünecek kadar sessiz bir ortam olsa aklım oraya dönüyor.

Gözlerimi kapattığımda, bugün erken saatlerde duştan çıkarken duşumun hemen dışında dururken ne kadar günahkâr bir şekilde mükemmel görüldüğünü hala hayal edebiliyorum. Dişlerinin altına sıkıştırdığı dudağıyla ne kadar seksiydi. Bana boşalmamı istediğini söylediğinde sesinin ne kadar hırıltılı olduğunu.

Hala beni mi düşünüyorsun?

Keşke bilseydi.

Seks deyince aklıma Hallie geliyor. Aklıma gelen tek isim o. Yüzü, vücudu ve sesi gözümde canlandırdığım tek şey. O benim ilkimdi. Nasıl bana o öğretti. Birbirimizden öğrenerek birlikte öğrendik.

diğer. Altı yıl sonra, seks deyince aklıma Hallie Hart'ın *gelmediği* bir günün asla olmayacağını varsaymanın güvenli olduğunu düşünüyorum.

Tanrım, onu özlüyorum.

Onu geri istiyorum ve bu konuda yalan söylemekten bıktım. Ona. Kendime.

Doğrulup sırtımı yatak başlığına yasladıktan sonra komodinden telefonumu alıyorum. Muhtemelen uyandıktan bir süre sonrasına kadar cevap vermeyeceğini umursamadan ona mesaj atıyorum.

Ben: *Uyuyamıyorum. Seni düşünüyorum.*

Şaşırtıcı bir şekilde, o cevap yazarken ekranda hemen üç nokta dans etmeye başlıyor.

H : *Beni mi düşünüyorsun, yoksa o duşu mu?*

Bir kahkaha göğsümü ısıtıyor.

Ben: *İkisi de.*

Onu uyanık bulmaktan daha da şaşırtıcı olanı, telefonumun ondan gelen bir aramayla titremeye başlamasıydı. Hemen cevap verdim.

"Hey."

Sesi yorgun. "Merhaba." "Her şey yolunda mı?"

"Ben de uyuyamıyorum."

Ben gittikten sonra dolabıma girip girmediğini sormak dilimin ucunda. Bana ilk verdiğinden beri dinlemeyi bırakmadığım tüm karışık kasetleri ve CD'leri bulup bulmadığını.

Bu kızı bir saniye bile unutmadım ve bunu bilmesinin zamanı geldi.

Işıklar kapalıyken, telefonu kulağıma dayayarak tekrar sırt üstü uzanıyorum. "Neden uyuyamıyorsun?"

"Aklımda çok şey var. Çoğunlukla seni. Çoğunlukla biz." Siktir. Bunu sevdim.

"Bunu konuşmak ister misin?"

"Hayır," diye fısıldıyor . "Benimle başka bir şey hakkında konuşmanı istiyorum."

Sikeyim. Ben.

Şu anda sesi çok heyecanlı geliyor. Bugün erken saatlerde, Hallie bana ne zaman boşalacağımı bildiğini söyledi. Bu ikimiz için de geçerli. Boşalmak istediğinde sesinin nasıl çıktığını çok iyi hatırlıyorum ve şu anda sesini duyabiliyorum.

"Seni daha önce izlediğim için hâlâ heyecanlıyım," diyor.

"Mmm. Şey, bunun icabına bakmalıyız. Sence de öyle değil mi?"

"Bunu benim için yapabilir misin, Rio?"

Soruş tarzında savunmasız bir şey var. Elbette bu sadece telefon seksi ama asıl önemli olan Hallie'nin şu anda zırhını giymemiş olması. Bana tekrar bu şekilde savunmasız olacak kadar güveniyor.

"Senin için her şeyi yapabilirim bebeğim. Bana ne giydiğini söyle."

Bu ismi duyunca mırıldandı. "Bir tişört."

"Öyle mi? Başka ne var?"

Diğer hatta duraklıyor. "Başka bir şey yok."

Gözlerim kapanıyor. "Hallie, beni görüntülü ara."

"Bu sefer değil. Sıra bende Rio ve sen benimle konuşurken kulağımda sadece sesini duymak istiyorum. Bana borçlusun, unuttun mu?"

Kendimi küçümseyen gülüşüm acı veriyor. "Evet, Hal. Bunu unutmak mümkün değil. Sana borcumu ödemek için sabırsızlanıyordum. Şu anda neredesin?"

"Yatağımda."

"Işıklar kapalı mı?" "Evet."

"Kapı kilitli mi?"

"Mm-hmm." Diğer hatta yutkunduğunu duyuyorum. "Ama keşke burada benimle olsaydın."

Farklı bir şeyler var. Bana karşı açık ve dürüst davranıyor. Ona bu konuda baskı yapmak, bizim hakkımızda farklı hissedip hissetmediğini sormak istiyorum ama aynı zamanda gerçekten iyi hissetmesini de istiyorum.

"Parmaklar mı, oyuncak mı?" Ben soruyorum.

"Ne kullanmamı istiyorsun?"

Telefonu kulağıma dayayarak yan tarafıma dönüyorum. "Parmaklar. Benimmiş gibi davran."

Boğazında yumuşak bir gümbürtü var.

"Elini aşağı kaydır, Hallie bebeğim. Bacaklarını aç ve parmaklarını bacaklarının arasından geçir."

Bana emrettiğim şeyi yaptığını söylemesini bekliyorum ama bu bir işkence. İşkencenin en iyisi ama yine de onu görmek istiyorum. Ona dokunmak istiyorum ama yapamıyorum. Onun yerine uzanıp kendime dokunuyorum. Eşofmanımın üzerinden, avucumu uzunluğumda gezdiriyorum.

Şimdiden çok sertleştim.

Keskin bir nefes alıyor ve ben de onun aynı şeyi yaptığını biliyorum.

"Şu anda ne kadar ıslaksın?"

Hallie inliyor. "Çok."

Pantolonumun üzerinden kendimi okşuyorum. "Güzel. Parmaklarını kullan ve klitorisinin üzerinde bir daire çiz. Şu anda orada olsaydım benim yapacağım gibi kendini iyi hisset."

Yumuşakça inliyor.

"İyi kız, Hal. yapmaya devam et."

"Kendine mi dokunuyorsun?"

Aşağı bakıyorum, pantolonumun kumaşının altında bariz sertleşme buluyorum. "Yapmamı ister misin?"

"Evet," diye nefes alıyor. "Benimle kendine dokun. Lütfen."

Eşofman altımı kalçalarımın ve kıkımın üzerinden geçirip sikimin serbest kalmasına izin verirken kıkırdıyorum. "Güven bana, Hal. Bir tane bile

"Seninle çıkmamı istemek için terbiyeni kullanman gereken bir dünya."

Diğer uçtan çok hoş bir sesle gülüyor.

Sikimi uzun ve yavaş bir şekilde okşuyorum. Başı çoktan şişmişti. Damarlar çoktan şişkinleşti. "Kahretsin, keşke şu anda orada olsaydım."

"Peki siz olsaydınız ne yapardınız?"

Ağzımda bir gülümseme beliriyor. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

"Evet. İki yıl boyunca uzun mesafeliydik ve beni telefonda boşaltmakta çok iyidim. Nasıl olduğunu hala hatırlıyor musun?"

Hala nasıl olduğunu hatırlıyor muyum?

Sesinde geri adım atmayacağımı bildiği bir test notası var. Şu anda aklımdan geçen tüm iğrenç şeylerin resmini çizmek üzere olduğumu bilerek orada uzanırken yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi hayal edebiliyorum.

Kendimi pompalıyorum. "Hâlâ kendine dokunuyor musun?" "Evet."

"Güzel. Şu anda orada olsaydım ne yapardım bilmek ister misin?"

"Lütfen söyle bana Rio."

"Orada olsaydım, arkada diz çöker, bir kolumu beline sarar ve sırtını göğsüme çekerdim. Aletimin kığında kayarken ne kadar sert olduğunu hissetmene izin verirdim, sonra parmaklarını kendi parmaklarımla değiştirirdim ve vücudunu hala ne kadar iyi tanıdığımı izlemen için bacaklarının arasına bakmanı sağlardım."

Hatta inliyor.

"Klitorisine küçük daireler çizerdim. Şu anda bunu yapıyor musun, Hallie?"

"Evet."

"Seni boşaltana kadar seninle her zaman oynadığım gibi oynardım, sonra seni sırt üstü yatırırdım, yüzümü bacaklarının arasına gömerdim ve sonunda tekrar tadına bakardım."

Nefes alış verişı hızlanıyor. "Bana oral seks yapmaktan her zaman zevk almışsındır."

Yılın abartısı.

"Utanma, Hallie. Olduğu gibi söyle. Senin amını yemeye bayıldım bebeğim ve bunu ikimiz de biliyoruz."

İnliyor. "Daha fazla."

Kaslarım kıvrılmaya başlıyor, sıcaklık tenime batıyor. Kendimi okşayarak hızımı artırıyorum.

"Sen daha fazla dayanamayana, durmam için yalvarana kadar klitorisini emerdim. Sonra bacaklarını yatağa sabitler ve dilimle tekrar boşalmanı sağladım. Ve amın hala o orgazmla çırpınırken, parmaklarımı içeri kaydırırdım, böylece sana horozumu verdiğimde ne kadar delice sıkı hissedeceğini hissedebilirdim."

"Rio, seni tekrar içimde istiyorum." "Öyle mi?"

İnliyor. "Keşke beni tekrar beceriyor olsaydın."

Bu ikimiz için de geçerli.

Elimi sikimin üzerinde gezdirerek, sikimi onun amının beni her zaman kavradığı kadar sıkı kavriyorum.

"Pamaklarınla ovmaya devam et, Hallie. Benimmiş gibi davran."

"Keşke olsalardı."

Kalçalarım bir şekilde hareket ediyor, yumruğumla buluşuyor. "Bacaklarını daha da geniş açar ve yavaşça üzerine tırmanırırdım."

"Evet."

"Tıpkı otelde olduğumuz zamanki gibi, Hal. Tekrar üstüne çıkmamın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyor musun? Bacakların bana sarıldığında? Altımda cennet gibi hissediyordun."

Hallie'nin nefes alış verişı hızlı ve kısadır. "Çok iyi hissettim. Seni içimde istedim. Uzun zamandır içime girmemiştin."

"Biliyorum. *Siktir.*" Kendimi daha da hızlı sarsıyorum. "Her zaman bunu düşünüyorum. Ne kadar iyi hissettirdiğini. Beni ne kadar iyi siktiğini."

"Beni hemen şimdi becermeni istiyorum."

"Bunu istiyorum. Hiçbir fikrin yok." "O zaman yap."

Gözlerimi kapatarak onu gördüm. Sırt üstü yatmış, bacaklarını iki yana açmış, amı şişmiş ve benim için hazır.

"Boynunu emerdim. Tadının ne kadar güzel olduğunu ve neden bu kadar bağımlı olduğumu görebilmen için dilimi ağzına sokardım. Belki o zaman neden altı yıldır senin için yanıp tutuştuğumu anlardın."

"Rio, çok yaklaştım."

Kahretsin. Ben de öyleyim.

"Sikimi klitorisinin üzerinde birkaç kez kaydırırdım. İçine girdiğimden emin olurdum ve sen altımda kıvranırken, onu arzularken, onu dışarı çıkarırdım. Sana işkence ederdim. Henüz sana vermezdim. Benim için yalvarana kadar olmazdı."

"İstiyorum," diye ağlıyor. "Seni istiyorum."

"Ve sonra sen o kadar çaresiz olduğunda, sadece seni kızdırdığım için tekrar boşalmanın eşiğine geldiğinde, sikimin başını aşağı iterdim ve mükemmel vücudunun içine girmesine izin verirdim."

"Evet. Evet. Lütfen. Bunu istiyorum."

Elimi hızlı ve kısa pompalarla hareket ettiriyorum.

"Ve sen sıcak, ıslak ve her zaman olduğun gibi mükemmel olurdun. Beni her zaman çok iyi karşıladın bebeğim. Hatırlıyor musun?"

"Mm-hmm."

"Sonra seni becerirdim. Elini tutarken seni yatağın içine doğru becerirdim. Çünkü bu her zaman sikişmekten daha fazlasıydı, değil mi?"

"Evet, Rio."

"Benim için gelecek misin, Hal?"

İnliyor ve ardından gelen nefes kısa ve çaresiz, ciğerlerini havayla dolduramıyor. Ve bu, küçük sesleriyle birleştğinde, yatağında ritmik olarak hareket etme sesiyle karıştığında, orada olduğu anlamına geliyor.

"Hallie bebeğim, iyi bir kız ol ve benim için gel. Lütfen. Buna ihtiyacım var. Boşaldığında sesinin ne kadar gerçek dışı olduğunu duymam gerek. Siktir, bıraktığında ne kadar güzel olduğunu hatırlıyorum. Çok iyi gidiyorsun. Lütfen. Eğer boşalırsan, ben de boşalırım."

"İçime boşalmanı istiyorum. Lütfen Rio."

"*Siktir.*"

Adım dudaklarından değerli, yalvaran bir çığlık gibi dökülüyor. İnlemeleri kulaklarımı doldururken Hallie'nin diğer hattan geldiğini anlayabiliyorum. Onun sesleri benim de boşalmamı sağlıyor ve ben de ona katılıyorum.

Bugün daha yeni boşalmış olmama rağmen, doruk noktası göz kamaştırıcı derecede mutluluk verici. Ben onun içine boşalırken, için çizdiğim resim kafamda bir film gibi oynuyordu. Beni ona sararken. Bana benim olduğunu ve benim de onun olduğumu söylerken. Çekiliyorum ve iki parmağımla tekrar içine itmeden önce döllerimin bacağından aşağı damlamasını izliyorum.

Gözlerimi açtığımda karnımın salgımla kaplandığını görüyorum.

Hallie kulağımanın dibinde derin bir nefes alıyor, zor kazanılmış nefesler bulmaya çalışıyor ve ben de onu takip ediyorum.

"Kahretsin, Hal."

Nefes verirken, bulabildiği her boşluğu dolduran bu sesi kıkırdıyor. Göğsümde yuvalanıyor, her zaman olduğu yerde kendine bir yuva yapıyor.

"Bu eğlenceliydi," diyor.

"Ben örtülüyüm."

Tatlı, yumuşak bir sesle iç geçirmeden önce tekrar gülüyor. "Seni özledim Rio."

Gözlerimi tekrar kapatarak bunun da aklıma kazınmasına izin veriyorum. Bu sözlerin bir döngü halinde tekrarlanmasına izin veriyorum. "Seni hâlâ özlüyormuşum gibi hissediyorum, Hal."

Onu geri istiyorum. Bize bir şans verme fikrine açık olmasını istiyorum.

"Belki de uzun süre böyle hissetmek zorunda kalmayacaksın."

Buna tepki vermemek, bu kelimeleri mahvetmemek ya da daha fazla anlam yüklememek için elimden geleni yapıyorum. Bu pekala onun post-

koital sis onun adına konuşuyor. Ama ben, bunun yerine, bu gece uyumama yardımcı olabilecekleri umuduyla, bu kelimelerin benim istediğim anlama geldiğini varsaymaya karar verdim.

Yataktan kalkıp çıplak halimle lavaboya gidiyorum ve bir el bezini ıslatarak üzerimi siliyorum, telefonu kulağıma dayıyorum.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye sordum.

Sözlerindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Katlanarak. Belki şimdi uyuyabilirim."

Kıkırdayarak eşofman altımı tekrar giyiyorum ve kendimi tekrar yatağa bırakıyorum. Bütün gece onunla konuşmak istiyorum. Bu aramayı devam ettirmek ve telefonumu yatağımın yanına koyup işe yarayıp yaramadığını görmek istiyorum, ama zamanda benden istediği her şeyi ona vermek istediğim bir yerdeyim.

"Teşekkür ." Sözleri bir fısıltıdan ibaret.

"Yardım etmekten mutluluk duyarım. Gerçekten her zaman." Sertçe yutkundum. "Bırakayım da biraz uyu."

"Bekle," diye beni hemen durdurdu. "Sen . . . Bilmiyorum. Bir süre daha telefonda kalmak ister misin? Yorgun değilsen tabii."

O yan odaya taşındıktan sonra göğsüm yeniden sıkışmaya başladı. Kendime izin vermek aptalca olabilir ama bu gece onda beni umutlandıran bir şey var. Umutlu hissediyoruz.

"Evet. Seninle konuşmayı çok isterim, Hal."

Yorganı tekrar üzerime attıktan sonra telefonumu hoparlöre alıp yanımdaki yastığın üzerine bırakıyorum.

Ve "Bana gününü anlat" dediğinde dudaklarımda oluşan memnun gülümsemeye engel olamıyorum.

Bölüm 26

Rio

Araç beni ve Zanders'ı ailemin evinin önüne bıraktı.

Annemin evinde.

İçinde büyüdüğüm ev. Kahretsin, artık ona ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

Ne olursa olsun, araba uzaklaşır uzaklaşmaz dikkatim hemen yandaki eve kayıyor. Hallie'nin evine. Hallie'nin yatak odasının penceresi. Yıllarımızı birbirimize aşık olarak geçirdiğimiz çatı.

Zee ön tarafa doğru kısa bir yürüyüş yapmak için ceketinin fermuarını çekti. "Hallie orada mı yaşıyordu?" Benimkinin yanındaki eve doğru başını sallıyor.

"Evet, o on bir, ben on iki yaşındayken taşındı."

"Ailesi hala orada mı?"

"Hayır, ligdeki çaylak yılımda bir ara bölgeden taşındılar."

Zee bir an sessiz kalıyor ve biz ön kapıya varmadan önce duruyor, içeri girer girmez Hallie konuşmasının askıya alınması gerektiğini açıkça anlıyor.

"Neden bize ondan hiç bahsetmedin? Uzun zamandır arkadaşız ve bunca zamandır hepimiz senin daha önce hiç ilişki yaşamadığını sanıyorduk."

İnledim. "Karmaşık ve biraz dağınık. Ve seni tanıdığım süre boyunca Hallie'nin varlığını unutmak için elimden geleni yaptım, yani bu da var."

Dudaklarında arsız bir gülümseme yayılıyor. "Bir ilişkide nasıl olacağını hep merak etmişimdir. Hangi yöne gideceğini bilmeyen bir aptal olacağını düşünmüştüm. Çok heyecanlı bir köpek yavrusu gibi, ama sen ... ayakları yere basan birine benziyorsun."

Benzetmesine gülüyorum. "Şey, zihnim çoğu zaman çenesini kapatmayı sevmiyor, yani evet. Çok fazla enerjim var ama bilmiyorum. Hal'in etrafında her zaman sessiz olmuştur. Ama ayrıca, açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, bir ilişkim yok. O da şu anda oraya gitmekle ilgilenmiyor."

Beni başından savdı. "Biraz zaman ver."

"Evet, bundan biraz daha karmaşık."

Ön kapı açıldı ve konuşmamız sona erdi. "İşte benim oğlum!" diye bağıyor annem, kollarını kocaman açmış ve onları sarmak için hücum ediyor. *Zanders'a*.

Tüm dikkatini tek çocuğuna değil de takım arkadaşşıma vermesini izlerken ağızım açık kaldı. "Vay canına. Tamam."

"Sana bok veriyorum." Onu bıraktı ve onun yerine bana sarıldı. "Evde olduğun için mutluyum."

"Ben de anne." Ona sıkıca sarıldım. "Seni çok özledim."

Ufak tefek bir kadın ama büyük kişiliğinden ya da gür sesinden bunu anlayamazsınız. Güçlü ve dirençlidir ve elimde kırılğan hissetsem de öyle değildir. İşte bu yüzden hayatım boyunca onu kırılğan ve kırık gördüğüm tek an, kötü bir rüya gibi hafızama kazındı. Ve bir daha böyle hissetmemesi için her şeyi yapacağımı biliyorum.

"Hadi, siz ikiniz." Bize eve girmemizi işaret etti. "Erken bir öğle yemeği hazırladım."

Telefonum ceketimin cebinde titriyor ve Zee annemi eve kadar takip ederken ben onu çıkarmak için ön basamakta geri çekiliyorum.

Gizlice kontrol ettiğimde ekranın üst kısmında babamın adının kaydığını görüyorum. Bugün ikinci kez arıyor ve bu hafta içinde dördüncü kez aramış oluyor. Ben

Tek bir tanesine bile cevap vermedim ve onları sonsuza kadar görmezden gelmeyi planlamıştım.

Uzun zamandır ona kızgınım ama yakın zamana kadar ne kadar kızgın olduğumun farkına vardığımı sanmıyorum. Ta ki onun berbat seçimlerinden sonra vazgeçtiğim her şeyi fark edene kadar.

Onunla konuşmak istemiyorum ama ben annemle birlikteyken aramaya devam etmesini de istemiyorum.

"Hemen geliyorum," dedim onlara. "Bu telefona hemen cevap vermeliyim."

Annem omzunun üzerinden beni kontrol ediyor ama zorlamıyor. "Tamam. Öğle yemeği sıcak, o yüzden çabuk yapmaya çalış."

"olacak."

Telefona cevap vermeden önce kapının kapanmasını bekliyorum. "Evet?"

"Selam, oğlum. ?"

Başka kimsenin duymaması için mesafe yaratmaya çalışarak evden uzaklaşıyorum. "Ben iyiyim. Ne oldu?"

Kıkırdıyor. "Ben de iyiyim. Sorduğun için teşekkürler."

Gözlerimi deviriyorum.

"Bütün hafta sana ulaşmaya çalıştım. Şehirdeyken seni görmeyi umuyordum."

Bunun olma ihtimali yok.

Babam hâlâ Boston'da yaşıyor ama artık bu evde oturmuyor. Ama onun ailesi nesillerdir bu bölgede yaşıyor. Annemle on iki yaşındayken tanışmışlar çünkü okulda aynı sınıftalarmış ve annemin her an şehirde babamla karşılaşabileceği fikrinden nefret ediyorum.

"Yapamam," diyorum kesin bir ifadeyle. "Sadece bir günlüğüne buradayım ve annemi ziyaret edeceğim."

"Pekâlâ. Sorun değil. Bu akşamki maçınıza geliyorum, sonrasında görüşürüz diye umuyorum."

Bekle. . . ne?

"Şu anda beni kızdırma baba. Annem bu akşam maça geliyor."

"Rio, arena ikimize de yetecek kadar büyük. Seni neredeyse bir yıldır görmedim. Sen beni bir kez bile ziyaret etmedin."

bu yaz evdeydiler. Oğlumun maçını izlemeye hakkım var."

"Sağ mı?" İnanamayarak soruyorum, öfkem hızla artıyor.
"Konu ben olduğumda hiçbir şeye hakkın yok."

"Ben senin babanım. Bunun bir anlamı var, biliyorsun. Bunu ne zaman atlatacaksın? Tek istediğim eskiden olduğumuz gibi olabilmemiz."

ne cüret.

"Bunu ne zaman atlatacağım?" Neredeyse telefona bağırarak tekrarlıyorum.

"Ben de öyle dedim."

"Annemi ! Bunu atlatamayacağım baba."

Hat uzunca bir süre sessiz kaldı. Göğsüm öfkeyle kabarıyor ve şu anda mutlu bir şekilde telefonu kapatıp bu konuşmanın bittiğini söyleyebilirdim. Ama şimdi kızgınlım ve hıncımı ondan çıkarmak istiyorum.

"Rio-"

"Ailemizi mahvettin ve şimdi o yalnız."

"Biliyorum. Bir hata yaptığımı biliyorum. Ama *yıllar* geçti."

"Hata mı? Bilinçli bir seçim yaptınız. Ve şimdi, senin kararların yüzünden tüm arkadaşlarımı, takım arkadaşlarımı ve evimi bırakıp Boston'a geri dönmek zorunda kalabilirim çünkü o yalnız. Bu senin sorumluluğundu ve sen bunu yapmadın. Bu yüzden, bunun üstesinden gelemediğim için beni affet."

Yine sessiz. Bunların hiçbirini ona söylemedim. Yıllarca ona soğuk davrandım ama artık kararlarının hayatımı etkilediğini fark ettiğim için bunu ona söylemeye hazırım.

Gözlerim Hallie'nin eski evine, yatak odasının penceresine kayıyor ve onun kararlarının beni başlangıçta fark ettiğimden çok daha uzun süredir etkilediğini anlıyorum.

Başımı salladım. "Siktir git."

"Rio DeLuca."

"Hayır, siktir git baba. Seçimlerinin beni ne kadar mahvettiğini bilemezsin."

"Bunun farkındayım, ama-"

"Hayır, yapamazsın!" Yine bağıriyorum. "Çünkü yakın zamana kadar farkına bile varmamıştım. Hayatımın yirmi bir yılını seninle annemin sahip olduğu şeyin peşinde koşarak geçirdim, çünkü aşkın, ruh eşinin ya da sahip olduğunuzu düşündüğüm her neyse onun öyle olduğunu sanıyordum. Ama senin bir bok olmadığını anladığımda, son altı yılımı bunun tam tersini bulmaya çalışarak geçirdim. Bana aşkın var olduğunu kanıtlayabilecek *birini* bulmaya çalıştım çünkü sen tek başına beni aşkın var olmadığına ikna ettin."

Hasta hissediyorum. Ondan bıktım. Onun seçimlerinin kendi seçimler belirlemesine izin verdiğim için hasta. Yirmi bir yaşındaydım ve o dünyanın büyük bir kısmının yıkılmasına neden olurken, ben de geri kalanını yıkmayı bitirdim. Her şeyden kaçtım ve hiçbirisi olmamış gibi davranmaya çalıştım. Her şeyi halının altına süpürüp bir kenara sakladım ve sorunlarımı ancak bu mahalleyi tekrar ziyaret ettiğimde gündeme getirdim. Chicago benim temiz sayfamdı.

"Bunu ona nasıl yapabildin?"

Kelimelerim sessiz ve soruyu ona soruyor olsam da aynı şeyi kendime soruyormuşum gibi geliyor.

Hallie'yi nasıl böyle geride bırakabilirim? Babamın ailemi mahvetmesi onun suçu değildi. Onun kararlarının beni *her şeyi* sorgulamaya itmesi onun suçu değildi. Benim neyim var böyle?

"Rio, bu çok iyi. Böyle şeyler söylediğini duymak güzel. Bana nasıl hissettiğini hiç söylememiştin. Bunu bilmek güzel, böylece ilerleyebiliriz."

Onunla konuşmaktan bile bıkmış bir halde alay ediyorum. "Birlikte ilerlemek isteyeceğim son kişi sensin. Bunu sana senin iyiliğin için söylemiyorum. Kendim için içimi döküyorum."

"Evlat, zamanda geri gidebilseydim, ."

"Şey, yapamazsın." Sertçe yutkundum. "Ben de yapamam. Bana nasıl erkek olunacağını öğretmen gerekiyordu baba ve senden öğrendiğim şeylerden gerçekten nefret ediyorum."

Cevap veremeden telefonu kapattım. Sikerim böyle işi. Siktir et onu.

O zamanlar duygusal olarak o kadar yıpranmıştım ki önümü göremiyordum. Gerçekten kimin hatalı olduğunu göremediğim için.

Hallie'nin eski evinin ön kapısı açılıyor ve yemin ederim kusabilirim, o kadar hasta hissediyorum. Annemin yanına taşınan çiftle tanışmamıştım ama yine de kışlık kıyafetleriyle yürüyüşe çıkarken bana kibarca el sallıyorlar.

O evde büyüyen kız hakkında muhtemelen hiçbir fikirleri olmadığını düşünmek çılgınca. Üst kattaki pencerelerinden sayamayacağım kadar çok kez gizlice girdiğimi ya da çatılarının üzerinde birlikte ne kadar sık yattığımızdan dolayı girintili çıkıntılı olabileceğini bilmiyorlar.

Ve her şeyi bir kenara attım çünkü kendi acımın ötesini göremiyordum. *Annemin* acısını.

Hallie ile konuşmam gerek. Ondan hiçbir şekilde yeterince özür dilemedim ve buraya geri dönmek sadece yıllar önce her şeyi berbat edenin *ben olduğumu* hatırlatıyor. Onun değil.

Çok korkmuş olmalı ve ben de hıncımı ondan çıkardım.

Telefonumda numarasını buldum ve aradım. O kadar uzun çalıyor ki sonunda sesli mesaja yönlendiriliyorum. Muhtemelen tasarım şirketinde olduğunu biliyorum ama onunla konuşmam gerekiyor.

Kendimi toparlayıp içeri girmeden önce ona bir mesaj atıp müsait olduğunda beni aramasını rica ediyorum.

Ön kapıyı arkamdan kapattığımda Zee ve annem yemek masasında oturmuş bir şeyler hakkında gülüşüyorlardı.

Gülümseyerek bana baktı. "Tatlım, iyi misin?" "Evet." Başımı sallıyorum, üzerimden atmaya çalışıyorum. "Evet, tabii Tabii ki. Öğle yemeğinde ne var?"

"Sana bir tabak hazırlayayım." Ben ona kalkmamasını söyleyemeden ayağa kalktı ve koltuğundan kalktı.

Bu onun sevgi dili. Sevdiki insanları beslemek. Onları evinde ağırlamak.

Onu mutfağa kadar takip ediyorum, bir kolumu omuzlarına doluyorum ve onu kucaklıyorum. "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kıkırdıyor, sırtımı sıvazlıyor. "Ben de seni seviyorum, *Tesoro*. İyi olduğuna emin misin?"

"Ben iyiyim."

Masaya oturduğumda Zee'nin beni izlediğini hissediyorum ama ona doğru bakmıyorum. Belli ki bir şeylerin ters gittiğini biliyor ama annem etraftayken bu konuya girmeyeceğim ya da babam hakkında konuşmayacağım.

Telefonumu kontrol ediyorum, Hallie'den yanıt alamayınca annem dolu bir tabağı önce benim önüme, sonra da Zanders'ın önüne koyuyor.

"Teşekkür ederim anne. Bu harika görünüyor."

Oturuyor ve üçümüz birlikte yemek yiyoruz. O bana mahalledeki tüm haberleri aktarıyor, Zee ona kızının öğrendiği yeni şeyleri anlatıyor ve ben de oturup dinliyorum, birkaç dakikada bir telefonumu kontrol ediyorum.

"Bu büyük gece," dedi annem. "Heyecanlı mısınız?" Başımı sallıyorum. "Uh-huh."

"Herkes geliyor. Mikey amcan birazdan eve uğrayacak. O da maça geliyor. Bütün mahalle haftalardır bunu konuşuyor. Burada oynadığında nasıl olacağını bir düşünsene. Memleket çocuğu-"

"Anne." Ses tonum keskin, sözünü kesiyorum.

Farkına vardığında dikkati Zee ve benim aramda gidip geliyor. "Oh."

Ev sessiz, kimse odada oturan bu dev fille konuşmayı nasıl değiştireceğini bilmiyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye itiraf ediyor Zee sonunda. "Süre uzatımını imzalamadın ve ayrılmayı planlamıyorsan imzalamaman için bir neden yok."

Tabağındaki yemeği yemeye yeniden odaklanmadan önce bana yatıştırıcı bir gülümseme sunuyor. Ama şüphelerinde haklı olduğunun teyit edilmesinden dolayı çok üzgün olduğu belli. Önceki kaptanımız Maddison, Zee'nin en iyi arkadaşlarından biri ve geçen sezon emekli oldu. Evet, hâlâ çok yakınlar ama artık eskisi gibi her gün buzun üzerinde değil. Ve şimdi, ben de potansiyel olarak ayrılabilirim. NHL'ye girdiğimden beri neredeyse her vardiyada birlikte oynadık. Lige ilk geldiğimde ağabeyim gibiydi, şimdi ise en iyi arkadaşlarımdan biri.

"O, um" Boynumun arkasını ovuyorum. "Herkes biliyor mu?"

"Ekip mi, mürettebat mı?"

"Mürettebat."

Başını sallıyor, yemeğini tabağında gezdiriyor. "Geçen sezon imza atmadığında herkes parçaları birleştirdi. Dürüst olmam gerekirse Indy biraz korkuyor ama bunu sana sormamaya çalışıyor. Beni yanlış anlama, hepimiz seni anlıyoruz. Bu senin çocukluk hayalin. Kim memleketinin takımı için oynamak istemez ki? Bu gerçekleştiğinde hepimiz senin için çok sevineceğiz, o yüzden bu konuda endişelenme."

"Rio, özür dilerim," diye araya giriyor annem. "Bu konuyu arkadaşlarıyla çoktan konuşmuşsundur diye düşündüm."

"Her şey yolunda." Telefonumu tekrar kontrol ediyorum. "Kusura bakmayın. Hemen döneceğim. Hızlı bir arama yapmam gerekiyor."

Daha mutfaktan çıkmadan Hallie'yi aradım.

Cevap vermiyor, ama bu sefer sesli mesaja yönlendirildiğimde telefonu kapatmıyorum.

"Hey," diyorum sessizce telefona, böylece başka kimse beni duyamayacak. "Sadece kontrol ediyorum." Duraksıyorum, gözlerimi kapatıyorum. "Şey, bu tam olarak doğru değil. Ben Babamla konuştum ve bunu sana anlatmak istedim. Seninle ailem hakkında konuşmadığımı biliyorum ama konuşmak istiyorum. Dürüst olmak gerekirse, kafam allak bullak olmuş durumda ve sen zaman kafamı en iyisi oldun." Görüşmeyi burada sonlandırmak üzereydim ama ,

Cevap verseydi söyleyeceklerimi söylemeye devam ettim. "Bazı şeylerin farkına vardım ve seni suçlamıyorum Hal. Benimle tekrar bir araya gelmek istemediğin için seni suçlamıyorum ve yıllar önce bana gerçeği söylemediğin için de seni suçlamıyorum. Seni bu kadar uzun süre suçladığım için de özür dilerim. Buraya sensiz dönmek çok garip ve seninle bu konuda konuşmayı çok isterim, o yüzden müsait olduğunda beni ara. Tamam mı?"

Aramayı sonlandırıyorum ve daha önceki mesajımın hâlâ cevaplanmamış olduğunu görmek için mesaj dizimize geri dönüyorum.

Onun yerine Wren'in bağlantısını buldum.

Hey, son zamanlarda Hallie'den haber aldın mı? Ona ulaşmaya çalışıyorum, şirkette olduğunu biliyorum ama genelde şimdiye kadar cevap verirdi. Eğer ondan haber alırsan, beni aramasını söyler misin?

Annem ve Zee'nin yanına gitmeden önce Wren'in cevabını beklemeden bu kez telefonumu masanın üzerine bırakıyorum.

"Rio, özür dilerim," diyor annem tekrar.

"Olma. Herkese bir süre önce söylemeliydim." "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, tabii ki. Bu gece büyük bir maç var. Sadece biraz gerginim, hepsi bu."

Koluma yatıştırıcı bir el sürüyor. "Harika olacaksın. Merak etmeyin."

Yemeye devam ediyorum ama telefonuma tekrar bakıyorum, Hallie ya da Wren'den bir haber yok.

Annem çatalıyla işaret ediyor. "Kimden haber bekliyorsun?"

Dilimin ucuna gelen cevap *hiç kimse*. Tam söyleyecekken duruyorum ve daha fazla yalan söylemek istemediğime karar veriyorum.

Koltuğumda dönerek tüm dikkatimi anneme verdim. "Hallie."

Gülümsemesi yavaşça azalıyor. "Hangi Hallie?"

"Hangi Hallie olduğunu biliyorsun anne."

Tüm vücudu kesiliyor ve gözle görülür bir şekilde her parçasının alarma geçtiğini görebiliyorum. "Neden onunla konuşuyorsun ki?"

Zanders masadan kalkıyor. Bizi yalnız bırakmadan önce, "Sizi biraz yalnız bırakacağım," dedi.

"Rio," diye itiyor.

"Çünkü Hallie artık Chicago'da yaşıyor."

Gözleri inanılmaz derecede büyür.

"Yan daireme taşındı ve ben de onu evimde çalışması için işe aldım. Evimdeki tadilatın başında o var."

"Rio, lütfen bana şaka yaptığını söyle."

"Şaka yapmıyorum."

Sesi yükselir. "Bunu bana nasıl yaparsın?"

"Sana hiçbir şey yapmıyorum." Sesimi sabit tutuyorum. "Ve Hallie de sana hiçbir şey yapmadı."

"Bana söylemedi! O benim kızım sayılırdı ve babanın bir ilişkisi olduğunu biliyordu ama bana söylemedi. Şimdi ona nasıl bakabiliyorsun?"

"On dokuz yaşındaydı ve muhtemelen korkudan aklını kaçırmıştı. Bundan emin değilim çünkü ona kendini açıklaması için hiç fırsat vermedim. Ailemizi parçalayacak bir şey biliyordu. Senin ve benim kalbimi kıracak bir şey. Ailemizi mahveden o değil. Babam bunu tek başına yaptı."

Annem sanki tüm bu konuşmayı silmeye çalışıyormuş gibi başını hızla sallıyor. "O rolünü oynadı."

"Anne," diyorum usulca. "Ben Hallie."

Gözlerinde savaş ya da kaç duygusunu görebiliyorum. Panik ve travma. Evet, Hallie annemin hayatının en travmatik gününde rol oynadı. Muhtemelen benimkinin de en travmatik günüydü ama altı yıldır ilk kez sağlıklı düşünüyorum. Annem için duyduğum öfke ya da korku gözümü kör etmiyor. Bu sefer onun duyguları kararlarımı yön vermiyor.

Uzun bir süre beni izliyor, inceliyor ve farkına vardığı anı görüyorum. "Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsun, değil mi?"

Uzun bir nefes veriyorum. "Hiç durmadım."

"Rio, oraya gitme. Yaralanacaksın. Siz ikiniz çocuktunuz. Çocukluk aşkı istediğin gibi . Bu idealist bir fantezi. O kadar gençken tanıştığınızda, büyürsünüz ve ayrılırsınız. Babanla bana ne olduğuna bak."

"Ama biz siz değiliz!"

Gözleri irileşti ve dudakları düz bir çizgi haline geldi çünkü ben anneme karşı sesimi bir kez bile az önce yaptığım gibi yükseltmemiştim.

"Biz sen değiliz anne," diyorum, daha eşit bir tonda. "Ve bizim ilişkimiz de babamla yaşadığın gibi değil. Öyle olduğunu sanmıştım. Öyle olmasını istedim. Her şeyi sizin bana gösterdiklerinizle şekillendirmeye çalıştım ve siz ayrı düştüğünüzde ben de ayrı düştüm ve bu yüzden büyük bir hata yaptım. Sen acı çekiyordun ve bu beni korkuttu, ben de acısını Hallie'den çıkardım. Ama artık bunu yapmayacağım. Sen ne kadar istersen iste, onu suçlamaya devam etmeyeceğim."

Telefonum masanın üzerinde çalışıyor ve aşağı baktığımda Wren'in beni aradığını görüyorum. Bu çok garip, çünkü normalde bana mesaj atardı. Aslında, daha önce hiç telefonda konuştuğumuzu sanmıyorum.

"Wren?" Cevap verir vermez soruyorum. "Selam, özür dilerim. Mesajını yeni gördüm."

Tüm duyularım alarma geçti. Bana söyleyecek bir şeyi olmasaydı mesajıma cevap verirdi. "Neyin var?"

Wren tereddüt eder. "Hallie oyununuz yüzünden size söylememi istemedi ama sanırım bilmek istersiniz. Babası Minnesota'da hastaneye kaldırılmış. Korkmuş görünmesi dışında pek bir detay bilmiyorum. Şu anda yolda. Yaklaşık bir saat önce yola çıktı. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Bölüm 27

Hallie

İçimde dolaşan adrenalini nedeniyle dizlerim zıplıyor. Oturmuş olanları izliyorum ve hala hareketi durduramıyorum.

Kontrol edemediğimi bile bile vücudumdaki sinirlerin sarsılmasını izlemek sanırım iyi bir dikkat dağıtıcı.

Şu anda hiçbir şeyi kontrol edemiyormuşum gibi hissediyorum.

Luke bu sabah beni arayarak son iki gündür ateşi yükselen babamızı kontrol ettirmek üzere acil servise getirdiğini söyledi. Test için hemen hastaneye yatırıldı.

Çünkü kan kanserinin ikinci remisyonunda olduğunuzda böyle olur. Açıklanamayan ateş veya yorgunluk gibi basit bir şey, olası bir nüksetme için büyük kırmızı bayraklar ortaya çıkarır.

Birkaç yıl önce kanserinin geri geldiğini öğrendiğimiz günü çok iyi hatırlıyorum. İlk seferinde kanserle mücadele etmek için çok çalışmıştı ve bir anda her şeyi baştan yapması gerektiği söylendi.

Umut tehlikeli bir şey ve ben umut etmeyi bırakmayı bir süre önce öğrendim. Ne yazık ki, savunmamı düşürdüm ve son birkaç haftayı umudun tekrar içeri sızmasına izin vererek geçirdim, bu da beni sadece sonunda kendi hayatımı yaşamaya başlayacağıma değil, aynı zamanda bunu yaparken Rio'nun da benimle birlikte olabileceğine inandırdı.

Bu kadar rahat olmam ne aptalca.

Şu anda umutlanmama izin vermeyeceğimden eminim. Babamın kanserinin geri döndüğünün doğrulanması için planlar yapıyorum, kendimi duygusal olarak buna hazırlıyorum. Tıpkı bize ilk ve ikinci kez söylendiğinde yaptığım gibi üstesinden geleceğim.

Bir bakıma, aynı kötü haberleri almak daha kolay oluyor. Üzerime çöken bir bilinmezlik korkusu yok. Beynimi kurcalayan milyonlarca soru yok. Atmam gereken adımları zaten biliyorum. Gelecek olan duygusal bedeli biliyorum, ancak kendimi yıkılmaktan veya korkumu göstermekten nasıl kontrol edeceğimi de biliyorum. Bir plan yapacağım. Onu tekrar tedaviye alacağız. Ben halledeceğim.

Babamın hasta olduğunu ilk öğrendiğimizde sadece on dokuz yaşındaydım ve beni teselli istediğim tek kişi oydu çünkü bu işler böyle yürür. Ebeveynler çocuklarıyla ilgilenir. Sonra birdenbire ona ben bakmaya başladım. Ağlamak ve ona ne kadar korktuğumu söylemek istedim. Endişelendiğim her şeyi itiraf etmek istedim ki o da bana korkmamam söyleyebilsin. Ama kendisi de korkuyordu, ben de korkmuyormuşum gibi davrandım ve o zamandan beri de öyle davranıyorum.

Bekleme odası ürkütücü bir sessizlik içindeydi ve burada sadece üçümüz vardık. Ben, kardeşim ve onun karısı. Babam bütün gün testlerle uğraştı, bu yüzden Sarah oğullarıyla kalması için bir bakıcı tuttu, böylece biz sonuçları beklerken o da kardeşimin yanında olabilecekti.

Birbirlerine sahip oldukları için mutluyum ve ben Chicago'dan altı saatlik yolu gelirken kardeşim burada olabildiği ve beni bilgilendirebildiği için minnettarım.

Evet, Luke da benim kadar uzun süredir hasta bir ebeveyne sahip olsa da, çok farklı deneyimlerimiz oldu. Bir bakıma, eyalet dışında yaşayarak ve benim ilk elden tanık olduğum gibi günlük düşüşü görmek zorunda kalmayarak kendini ayırabildi.

Kemoterapi yüzünden hastayken onun yanında olan ya da yemek istemediğinde yemesi için yalvaran Luke değildi, bu yüzden eminim tüm bunlar onun için oldukça şok edici olmuştur. Eninde sonunda, o da bunu anlayacak, nasıl yöneteceğini onun

beklentiler. Diğer ayakkabının düşmesine her zaman nasıl hazır olmamız gerektiğini.

O ve Sarah benden bir alt sırada oturuyorlar. Luke elini Luke'un kalçasına koymuş, bir can simidi gibi ona tutunuyor ve Sarah da Luke'un sırtını yatıştırıcı bir şekilde ovuyor. Luke gözle görülür şekilde stresliyken Sarah güçlü ve istikrarlı bir görüntü sergiliyor ve ben ... kıskanıyorum.

Luke'un sırtını yaslayabileceği bir ortağı olduğu için kıskanıyorum. Ne kadar korktuğunu söyleyebileceği biri. İçini dökebileceği biri. Onun adına mutluyum ama kıskanıyorum da. Babama bakarak geçirdiğim yıllar boyunca kendi hayatını ve ailesini kurma şansına sahip olduğu için kıskanıyorum.

Bugün bana eşlik eden tek şey, önümdeki bekleme odasındaki televizyonda oynayan bir pembe dizi. Bana göre değil. Tam tersi olması gerekirken çok dramatik. Olmamam gereken yerde çok duygusal. Bu yüzden odada başka kimse yokken kumandayı alıp kanalı değiştiriyorum.

Ne aradığımı bilmiyorum. En azından rastgele bir spor kanalını açıp yorumcuların bu akşam Chicago Raptors ve Boston Bobcats arasında oynanacak karşılaşmayı tartıştığını görene kadar bildiğimi sanmıyorum.

Rio hemen aklıma geliyor ve bu da stresten uzaklaşmak için iyi bir fırsat oluyor.

Henüz sesli mesajını dinlemedim. Mesajlarına da cevap vermedim çünkü araba kullanmakla meşguldüm. Ama bir yanım cevap vermek istemiyor çünkü ona yalan söylemek istemiyorum.

Ona her şeyi anlatmak zorunda kalacağım, özellikle de testler düşündüğüm şeyi doğrularsa. Bunca zaman bu konudan kaçındım ama artık nasıl kaçabileceğimi bilmiyorum.

Bu beni bir şans daha vermekten alıkoyan şey. Son altı yılın benim için nasıl görüldüğünü ona açmak istemediğimden değil, ama Rio zaman çizelgesini fark ettiğinde kendini affedemeyeceğinden korkuyorum.

Onu incitmek istemiyorum ve bu .

"Beklerken gidip kahve alacağım." Sarah oturduğu yerden kalkıyor. "Hallie, sana bir tane getireyim mi?"

Ona zoraki bir gülümseme sunuyorum. "Bu harika olur. Teşekkür."

Bekleme odasından çıkarken omzumu sıktı.

Sadece ben ve kardeşim kaldığımızda, o sandalyesinden kalkıp yanımdaki sandalyeye oturdu, ikimizin de dikkati ekrandaydı.

Ona doğru başını sallıyor. "Bunca zaman sonra bile hala onun maçlarını mı izliyorsun?"

"Acınası, ha?"

"Tamamen." Elimin tersiyle omzuna vuruyorum ama o sadece gülüyor. "Şaka yapıyorum."

Sessizce oturup yorumcuların Boston ve Chicago arasındaki eşleşmeyi tartışmalarını dinliyoruz, ta ki Luke konuşana kadar.

"Gelmene gerek yoktu, biliyorsun. Sonuçlar geldikten sonra seni arayabilirdim."

Başımı salladım. "Öylece bekleyemezdim. Bir şeyler yapmam gerektiğini hissettim."

"Evet, anlıyorum." Sesi bitkin geliyor. "Dürüst olmak gerekirse, bunu nasıl bu kadar uzun süre tek başına yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok."

Aslında başka seçeneğim yoktu.

Dilimin ucunda ama söyleyemiyorum. Bugün onu zaten olduğundan daha kötü hissettirecek bir gün değil.

"Ve Raptors için," diyor televizyondaki yorumculardan biri, dikkatimizi çekerek. "Forvet Victor Thompson sakatlananlar listesine eklendi ve bu gece defans oyuncusu Rio DeLuca sağlıklı bir şekilde kadrodan çıkarıldı. Bu büyük bir sürpriz çünkü Boston DeLuca'nın memleketi ve onu izlemek için burada yerel bir hayran kitlesi olduğunu biliyorum."

Ne be?

Ona mesaj atmak için telefonumu elime alıyorum ama ben daha mesaj atamadan babamın doktoru yan kapıdan çıkıp bize doğru geliyor. O yaklaşırken ben ve kardeşim ayağa kalktık.

Babamın tedavisi için buraya ilk taşındığımızdan beri ona yardım eden onkologdan bazı cevaplar aldım.

Sarah bizimle buluşmak için odaya geri dönüyor, kahveleri yakındaki bir yan masaya bırakıyor ve elini kardeşimin elinin içine sokuyor.

"Hey, çocuklar," diyor Dr. Young. "Uzun bir gün, ha?" Ne Luke ne de ben ona cevap verdik.

"Direkt gireceğim."

O yarım saniye içinde çarpışmaya hazırlanıyor, kötü haberi ondan önce kendime söylüyorum.

"Test sonuçları iyi görünüyor," diyor Dr. Young. "Olağan testleri yaptık ve hiçbir nüksetme belirtisi göstermiyor."

"Oh, Tanrı'ya şükür." Kardeşim nefes veriyor, ellerini başının arkasında birleştirmiş. "O iyi mi?"

Dr. Young gülümser. "Durumu iyi. Ateşi normal sınırlara geri döndü ve buraya geldiğinden beri ateşi yükselmedi. Ancak oldukça susuz kalmış durumda, bu yüzden onu bir gece tutmak, biraz sıvı almak ve göz kulak olmak istiyorum."

"Evet. Evet, tabii ki." Luke hemen Sarah'ya dönüyor ve ona sarılıyor, her şeyiyle ona tutunuyor ama ben onun yaşadığı duygusal rahatlamanın içine dalmama izin vermiyorum.

Soğukkanlılığımı koruyarak, gerçekten iyi olacağını bilmekten tatmin olana kadar tüm takip sorularını soruyorum. O zaman bile yüz ifademdeki tek değişiklik, "Teşekkürler Dr. Young" dediğimde yüzümde beliren basit bir gülümseme oluyor.

"Elbette, Hallie. Babanıza her şeyi anlatacağım ama siz çocukların içini biraz rahatlatmak istedim. Birazdan gidip onu ziyaret edebilirsiniz."

"Tamam. Teşekkür ."

Luke ve Sarah tekrar sarılıyorlar, bu sevinçli rahatlama aralarında paylaşıyor ve ben orada öylece duruyorum, ellerimle ne yapacağımı bilemiyorum. Bunun yerine televizyona yeniden odaklanıyorum çünkü kardeşim ve eşi bu duygusal anı paylaşırken bir şeye odaklanmamak garip ve rahatsız hissettiriyor.

Ama sonra tüm dikkatim bekleme odasının duvarını kaplayan cam pencerelere kayıyor ve bereli bir adamın koridorda bu yöne doğru koşmasını izliyorum. Odayı taramak için kapıyı açıyor ve beni hemen buluyor.

Tüm korkum, stresim ve yorgunluğum daha önce hiç izin vermediğim bir şekilde yüzeye çıkmaya başladı, sadece Rio'yu hastane bekleme odasının kapısında görünce. Endişeli olduğu ifadesinden belli, ama aynı zamanda biraz rahatlama ve koruma duygusuyla karışık.

Burada ne işi var? Ama aynı zamanda, bana biraz daha çabuk ulaşabilir mi?

Şokta olmalıyım çünkü ayaklarıma hareket etmelerini, onunla yarı yolda buluşmalarını söylüyorum ama hiçbir yere gitmiyorum. Olduğum yerde donup kaldım. Ama inançsızlığım onu yavaşlatmıyor gibi görünüyor, çünkü üç hızlı adımda kollarını bana sıkıca sarmış, beni göğsüne çekiyor.

"İyi misin?" diye soruyor sessizce, dudakları kulağıma yakın.

Görünüşe göre, bu şok konuşamamaya da dönüşmüş.

"Neye ihtiyacın var?" diye devam ediyor, yüzünü enseme gömüyor.

Bu.

Buna ihtiyacım var. Bedenim de bunu biliyor, onun içinde erirken, taşıdığım tüm gerginlik ve stresi bırakıyor. Çünkü her zaman ihtiyacım olan şey *buydu*.

Derin bir nefes alarak kokusunu içime çekiyorum ve sonunda kendime gelerek kollarımı beline dolayıp ona . Flanel gömleğini yumruklarımınla kavriyorum, yüzümü göğsüne gömüyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Hallie, bebeğim," diye fısıldıyor. "Seni yakaladım."

Neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yok ama yine de beni tutuyor, bir eli saçlarımin arasına giriyor, avuç içiyle başımı kavriyor ve beni göğsünde saklıyor, sanki beni koruyabilecek bir tür kalkanmış gibi.

Belki de yapabilir.

Çok fazla sorum var ve eminim onun da vardır. Hafifçe geri çekilip ona bakıyorum, o yeşil gözler benimkileri delip geçiyor. Onu hiç bu kadar endişeli gördüğümü hatırlamıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Sonunda boğazımdaki duyguyu yutkunarak soruyorum.

"Wren beni aradı."

Oda arkadaşım Wren de yola çıkmadan önce yerimi kendisiyle paylaşmamı istedi.

"Ama senin oyunun-"

"*İşimden* bahsediyorsun. Bugün izin aldım. Onlara ailevi bir acil durumum olduğunu söyledim. Menajerim Boston'dan kalkan ilk uçakta bana yer ayırttı."

Aile acil durumu.

"Bu oyun kaçıramayacağın kadar önemli."

"Hallie, şu anda o oyun umurumda bile değil. Seksen ikiden biri."

Bu doğru, ama bu diğerlerinden daha önemli hissettirdi.

Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor, parmakları hâlâ saçlarımda geziniyor ve gözleri benimkileri arıyor. "İyi misin?"

Sadece bu soru bile ağlama isteği uyandırıyor çünkü neler olup bittiğine dair cevaplar aramıyor. Ona burada olduğumu söylemediğim için üzgün değil ya da maçını kaçırmaktan çekinmiyor.

"Hayır demeye iznim var mı?"

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Evet, Hal. Hayır diyebilirsin."

Arkamda birinin ayağının kaydığını duyuyorum, ancak kardeşimin ve karısının burada olduğunu hatırlıyorum.

Rio da fark ediyor, omzumun üzerinden bakıyor.

"Luke." Kardeşimin ses tonu da aynı derecede kuru.

"Rio."

"Benimle gel." Elimi onun elinin içine sokarak, bizi bekleme odasından çıkarıp biraz yalnız kalabileceğimiz koridora götürüyorum. İnsanlar yanımdan geçiyor ama yine de kardeşimin bu konuşmayı dinlemesine izin vermekten daha özel hissettiriyor.

"Ne ?" diye soruyor.

"Bir şey yok. Her şey yolunda." Başparmağımı omzumun üzerinden atıyorum. "Yeni . Bunca yolu boşuna geldiğiniz için üzgünüm. Her şey yolunda."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Ama sen değilsin."

Hayır. Hayır, iyi değilim. Bütün gün adrenalininim yüksekti, olabildiğince hızlı bir şekilde buraya geldim ve haberleri bekledim. Ve şimdi haberi aldığıma göre, inişin hızla yaklaştığını hissediyorum.

Ona hayır demek için başımı sallıyorum.

Bunu itiraf ettiğim anda gözlerim yaşlarla doluyor ve bu çok saçma geliyor çünkü her şey yolunda.

"Buraya gel." Beni tekrar kendine çekerken sesi neredeyse fısıltı gibi çıkıyordu.

"Neden ağladığımı bilmiyorum," diye mırıldanıyorum gözyaşlarım düzenli bir şekilde akmaya başlarken.

Benimle birlikte sallanıyor, yatıştırıcı avuçlarını sırtımda gezdiriyor ve konuşmama izin veriyor.

"Neyim var bilmiyorum. Bu tür şeyler için hiç ağlamam. Sadece yorgunum, hepsi bu."

"Yorgun olman sorun değil." Sesi yumuşar. "Korkmak da sorun değil."

İzin daha çok gözyaşı döktürüyor. Çünkü evet, son altı yılımı tam olarak böyle geçirdim ve bunu hiç kimseye söyleyemedim.

Hıçkırımıyorum, titremiyorum ya da buna benzer bir şey yapmıyorum. Sadece sessizce gömleğini gözyaşlarımla ıslatıyorum, içimi döküyorum ve bu iyi hissettiriyor.

"Daha önce burada hiç kimsem olmamıştı," diyorum göğsüne yaslanarak. "Sadece duygusallaştım sanırım."

Rio'nun eli omurgamda durdu. "Bana sahip olmalıydın."

Arkamdaki kapı açılıyor ve dönüp baktığımda Luke'un kafasını koridora çıkardığını görüyorum. "Babam seni görmek istiyor."

"Tamam. Hemen ."

Tekrar Rio'ya döndüğümde, başparmağıyla gözlerimin altındaki yaş izlerini temizlemeden önce sakinleştirici gülümsemesini görüyorum.

" etme. Hiçbir yere gitmiyorum."

Bugün kelimeler aklıma gelmiyor, bu yüzden yine başımı sallıyorum, onun tarafından, bu gün tarafından çok bunalmış hissediyorum. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yok ve bunu sorun etmiyor gibi görünüyor. Sadece benim için burada olmaktan memnun.

Elimi boynunun arkasına dolayarak onu düzgünce öpebilmek için aşağı çekiyorum. "Burada olduğun için teşekkür ederim."

Beni bir kez daha öpüyor. "Başka bir yerde olmak istemezdim."

Bölüm 28

Rio

Hallie'nin önden gitmesini sağladıktan sonra bekleme odasına geri dönüyorum. Burada Luke ve yanında oturan kadından başka kimse yok.

Çocukluk arkadaşıma selam vermeden odanın diğer ucuna oturmak garip geliyor, o yüzden oturmuyorum. Onun diğer tarafındaki boş koltuğa oturdum.

Öne doğru eğilerek kadına elimi uzatıyorum. "Ben Rio."

Elimi sıkarken bana nazik bir gülümseme sunuyor. "Sarah. Luke'un karısı."

Hay aksi. Evlendiğinden haberim yoktu. Ama nasıl bilebilirdim ki? Chicago'ya gittiğimden beri onunla konuşmadım.

"Size bir dakika vereceğim," diyerek oturduğu yerden kalktı, kahvesini aldı ve koridora çıktı.

Ben konuşmaya başlarken o ve ben birbirimize bakmadan öne doğru oturuyoruz. "Demek evlendin, ha?"

"Evet. Bir de çocuğum oldu."

"Bok yok mu? Vay be. Tebrikler, dostum."

Luke telefonunu çıkarıp bana kilit ekranını gösteriyor. "Bu Hudson. Kısa süre önce iki yaşına girdi."

Doğum günü pastasıyla kaplı iki yaşındaki bir çocuğun resmine kıkırdıyorum. "Çok tatlı."

"Tanrı'ya şükür annesine benziyor."

Kısa bir kahkaha atıyoruz ama bu biraz garip çünkü ikimiz de bunun ne kadar tuhaf olduğunun farkındayız. Altı yıldır konuşmuyoruz.

"NHL'de epey isim yapmışsın," diyerek sohbeti sürdürüyor.

"Evet, sağlıklı kaldığım ve etrafımda sağlam bir ekip olduğu için şanslıyım."

O başını sallıyor ve sonra ben de başımı sallıyorum, çünkü yine ... garip. "Bak, Luke-"

"Geçmişteki bir şey için özür dileyeceksen, bunun için endişelenme. Uzun zaman önceydi ve ben hayatıma devam ettim."

"Ne olursa olsun, bu benim için boktan bir şeydi. Seni hiç aramamak ya da mesaj atmamak."

"Öyleydi, ama bunu kız kardeşime yapman çok daha boktan bir şeydi ve o artık sana kızgın değil, ben neden olayım ki?"

Bu, daha önce hiç hissetmediğim bir yumruk gibi geliyor. Bunu Hallie'den duymak ya da kendim kabul etmek bir şey, ama ona en yakın insanların da onu geride bırakarak büyük bir hata yaptığımı kabul ettiklerini bilmek, bunların herhangi birinin onarılabilir olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

"Ama bunun için de sana zorluk çıkarmayacağım," diye devam ediyor. "Aynı şeyi ben yaptığım halde onu terk ettiğin için senin peşine düşersem ikiyüzlü davranmış olurum."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

Luke endişeyle bana bakıyor ve ne kadar bilgisiz olduğumu fark ediyor. "Hallie sana babamız hakkında tam olarak ne söyledi?"

"Hiçbir şey. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ve sen buradasın? Bunun için mi maçı kaçıyorsun?"

"Onun için burada birine ihtiyacı olduğunu bilmek için neler olduğunu bilmeme gerek yok."

Luke bir an duraksıyor. "Evet, bu konuda haklısın."

Cebimdeki telefonum çalıyor ve konuşmamız kesiliyor.

H : *Buraya geri gelebilir misin? Babam seni görmek istiyor. Oda 424.*

Oturduğum yerden kalktım. "Geri geleceğim."

"Hey, Rio," diye sesleniyor arkamdan. "Başta görmek istemesem de, ikiniz birlikte çok mantıklısınız. Ve bir kez olsun istediğini elde etmeyi hak ediyor, bu yüzden seni istiyorsa, umarım bu sefer yanında kalırsın."

Tek yapabileceğim beni istemesini ummak.

"Evet." Başımı salladım. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Koridorun sonunda 424 numaralı odayı buldum. Kapı açıktı ama yine de varlığımı belli etmek için kapıyı çaldım.

"İçeri gelin," diyor Bay Hart.

Köşeyi döndüğümde onu bir hastane yatağında, başucunda Hallie ile otururken buluyorum. Artık ağlamıyor, bir kez daha güç ve dayanıklılık timsali. Tıpkı Luke karısına sarılırken onu bekleme odasında ilk bulduğumda görüldüğü gibi.

"Chicago Raptors'ın yıldız defans oyuncusu beni görmeye mi geldi?"

Hallie başını sallar. "Onu gerek yok, baba." "Sizi görmek güzel Bay Hart. İyi görünüyorsunuz."

"Bana yalan söyleme evlat. Bok gibi görünüyorum ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Ses tonunda şakacı bir hava var, bu yüzden o söylediğinde gülmek normal geliyor.

Onu son gördüğümde bu yana sadece altı yıl geçmiş olmasına rağmen, Bay Hart bundan daha fazla yaşlanmış. Saçları ağarmış. Cildi çökmüş. Çok kilo vermiş ve vücudunun çok zorlandığı belli oluyor. Ama yine de kızına bakıyor ve her zaman olduğu gibi ona gülümsüyor.

Hemşirelerin rotasyonları için kullandıkları beyaz tahtada yazılı bilgilere odaklanmamak için elimden geleni yapıyorum. Dedektifçilik oynayıp neler olduğunu anlamaya çalışçünkü ailelerinden kimse bana neler olduğunu anlatmadı ve ben de onlar paylaşmaya hazır olana kadar beklemek için elimden geleni yapıyorum.

"Babam burada olduğuna inanmadı," Hallie. "Kanıt istediğini söyledi."

"Ben buradayım."

Bay Hart bir şekilde gözlerini devirir. "Tam zamanında." Kıkırdıyorum. "Evet. Bunu hak ettim."

"Baba!"

"Ne? Ölüyorum ben. Dilimi tutmamı mı bekliyorsun?" "Tanrım, baba. Ölmüyorsun. Doktorun bize gayet iyisin. Susuz kalmışsın ama iyisin. Yine de ona ateşin, sahip olabileceğın herhangi bir filtreyi silip silmediğini sormalıyım."

Kızının elini okşar. "Hallie kızım, hepimiz ölüyoruz."

"Bazen çok hastalıklı oluyorsun, yemin ederim."

Burada kum torbası olmakla ilgili hiçbir sorunum yok, özellikle de enerji hafif ve kolay hissettirdiği için. Bekleme odasında karşılaştığımın tam tersi. Hallie ağladıktan sonra gülümsüyor ve alay ediyor ve buna bayılıyorum.

"Baba, Rio'nun eve dönüşü uzun sürecektir, o yüzden bırakalım gitsin." Hallie bana baktı. "Kamyonunu buraya ben getirdim. Muhtemelen bundan bahsetmeliydim."

Ona bakarken gülümsemem yumuşuyor. "Ben de öyle umuyordum." "Yoksa uçakla mı dönüyorsun? Arabanı birkaç dakika içinde geri götürebilirim. günler."

O kadar ilerisini düşünmemiştim. Ona ulaşmak için yanıp tutuşuyordum ama artık burada işler yoluna girdiğine ve o iyi olduğuna göre yarın akşamki maçımız için Chicago'ya dönmeliyim.

"Rio, bu gece geri dönebilecek misin?" Bay Hart soruyor. "Evet, iyiyim."

"Güzel. Hallie'yi eve götür." "Baba-"

"Dediğınız gibi, doktor iyi olduğumu söyledi. Onunla Chicago'ya dönüyorsun. Kendi hayatına geri dönmelisin. Artık senin sorumluluğunda değilim." Bana baktı. "Rio, onun da seninle geldiğinden emin ol, tamam mı? Ve kızıma dikkat ."

Bu cümle çok tanıdık geliyor. Bu durum tekrar eden bir rüya gibi geliyor ve Hallie'yi eve bıraktığım ilk seferde de bana aynı şeyi söylediğini fark ettiğimde boğazım düğümleniyor.

Başımı sallayarak yutkunuyorum. "Her zaman, efendim."

Bana gülümsüyor. "Senden her zaman hoşlandığımı biliyordum."

"Tamam, baba. Ona yalakalık yapmana gerek yok. O kadar da harika biri değil."

Gülüyorum. "Evet, şimdiye kadar benden nefret edeceğinizi düşünmüştüm Bay Hart."

"Hayır," diye araya giriyor Hallie. "Baba, Rio lige girdiğinden beri onun birkaç maçından fazlasını kaçırdığını sanmıyorum, değil mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "İkimiz de biliyoruz ki izleyen tek kişi ben değilim."

Ona bakarken başımı eğiyorum. "Oh, öyle mi?"

"Büyük bir hokey hayranıyım" diyor. "Yine de oyuncuların kendileri pek umurumda değil." Hallie bana gülümseyerek saçmaladığını ve aslında bir tanesini önemseddiğini söylüyor.

Bay Hart tekrar elini tuttu. "Hallie, eve git. Seni seviyorum ama eve gitmen gerek. Bu artık senin suçun değil. Ben gayet iyiyim."

Sanki iyi olmadığına dair bir işaret arıyormuş gibi onu izlemesini izliyorum, sonunda ediyor. "Tamam. Ama yarın seni arayıp kontrol edeceğim."

"Dört gözle bekliyorum." Kapıya doğru başını sallıyor. "Git kardeşine hoşça kal de. Rio'yla bir dakika konuşmak istiyorum."

"Baba, lütfen yapma."

"Ölen adam, hatırladın mı?"

Dikkati bana yöneldi, yüzünde bir özür ifadesi vardı.

Onu silkeleyip atıyorum, sessizce iyi olduğumu ve bunu halledebileceğimi söylüyorum. "Seninle orada buluşuruz."

Kapıdan çıkarken kolumu sıkmadan önce babasına sarılmak için eğiliyor. Kapıyı arkasından kapattım,

Bizi yalnız bırakıyor, köşeden bir sandalye kapıyor ve oturabilmem için yatağının yanına getiriyor.

"Çok şanslısın," diye başlıyor.

"Biliyorum. Bazı yanlışlar yaptığımı biliyorum-"

"Hayır, demek istediğim *ikiniz* de çok şanslısınız. Birbirinizi yeniden bulduğunuz için. Bu sefer bunu bir kenara atmayın."

"Yapmayacağım. En azından yapmamaya çalışıyorum. Hallie beni affetmeye hazır değil, bunu anlıyorum. Sabırlı olmak ve kaçırdığımız yılları telafi etmeye çalışmak konusunda bir sorunum yok."

"O seni çoktan affetti, Rio. Ama birbirinizi görmediğiniz o yıllar onun için kolay değildi, bu yüzden bunu sana söylemekte acele etmediği için onu suçlamıyorum." Bir an bana baktı. "Neden burada olduğumu biliyor musun?"

Binanın duvarlarında gördüğüm tabelalara bakarak bir tahminde bulunabilirim. Bu hastane ülkedeki en iyi kanser araştırma tesislerinden biri.

"Kesin olarak bilmiyorum."

"Kan kanserinde remisyundayım. Non-Hodgkin lenfoma. Aslında ikinci remisyonum. Bugün neyse ki sadece bir korkutmaydı ama son altı yılımız bununla geçti. Ben ve bu hastalık."

Doğrulama midemi bulandırdı. Şu anda hasta olmadığı için rahatlamanın ve hasta olduğunu bildiğim için suçluluk duymanın garip bir karışımı. Sadece bu adam büyürken hayatımda çok iyi bir insan olduğu için değil, Hallie onu o kadar çok seviyor ki, muhtemelen ne kadar korktuğunu hayal etmek beni fiziksel olarak hasta ediyor.

"Onunla ilgilenmene ihtiyacım var," diye devam ediyor. "Çünkü o yıllarca benimle ilgilendi ama ben aynı şeyi onun için yapamadım. Benim için yaptığı fedakarlıklar olmasaydı hala burada olur muydum bilmiyorum."

Odada uğursuz bir hava var. Sanki eksik parçaları bir araya getirmek üzereymişim gibi, bir yandan da ortaya çıkan tablodan muhtemelen hoşlanmayacağımı biliyorum.

Ne olursa olsun, bilmem gerek.

Sandalyemde öne doğru eğildim, dizlerimi dirseklerime dayadım. "Bunun ne anlama geldiğini açıklayabilir misiniz? Sizi son gördüğümünden beri neler oldu? Çünkü Hallie açıklar mı bilmiyorum, bile önemsiz gösterecektir ama gerçeği bilmem gerek."

Hiç tereddüt bile etmiyor. "Öncelikle, bana teşhis konur konmaz en iyi onkologları ve tedavi merkezlerini bulmak için sonsuz bir araştırma yaptı. Şanslıyız ki burası en iyi kanser araştırma hastanelerinden biri ve ben de buralıyım. Burada çalışan bir çocukluk arkadaşım vardı ve beni bir denemeye soktu. Hallie okulu bıraktı ve benimle ilgilenmek için Minnesota'ya taşındı."

Gözlerim onunkilere kayıyor.

"Sonunda geceleri ya da ben tedavi görmekle meşgulken çevrimiçi dersler almayı bitirdi. Tüm bu süre boyunca yanımda oturuyor ve bilgisayarından yapıyordu. Okulu kaçırmamasının sebebinin ben olduğumu bilmek yutulması zor bir haptı. Okula gidebilmek için çok çalışmıştı."

Hallie'yi en son üniversite birinci sınıftan sonraki yaz görmüştüm. Beş hafta önce askere alınmışım ve Chicago'ya taşınmayı planlıyordum. Hallie birlikte yaşayabilmek için şehirdeki bir üniversiteye geçmeyi düşünüyordu. Halihazırda kayıtlı olduğu yerde derslere devam ettiğini sanıyordum. Okulu bıraktığından haberim yoktu.

"Boston'daki evi sattık," diye devam ediyor. "Ama o zamanlar piyasa berbat. Satıştan hiçbir şey kazanamadık ve tedaviler beni çok hasta ettiği için taşındıktan sonra çalışamadım. Neyse ki dava barınma masraflarını karşılıyordu ve bir bakıcı maaşı da içeriyordu ama yine de işler sıkıştı. Hallie bizi geçindirmek için bulabildiği her işte çalışıyor, bir yandan da randevularıma gidiyordu. Benim ona bakmam gerekirken birdenbire o bana bakmaya başladı, anlıyor musunuz?"

Başımı salladığımda burnumun direği sızlıyor ve gözlerimin arkası yanıyor. Ezici bir gurur duygusu akıyor

Hallie'nin bunu tek başına üstlenip hallettiğini bilmek içime işliyor. Ama bu büyük bir suçluluk duygusuyla birleşti. Ayrı geçirdiğimiz yıllar daha farklı olamazdı. Ben hayallerimi yaşamakla meşgulken, farkında olmadan onu bu kabusla tek başına başa çıkamak zorunda bıraktım.

"Annesi nerede?" diye sorduğumda sesim boğuk çıkıyor.

Bay Hart hikayenin en önemsiz parçasıymış gibi beni başından savıyor. "Bana ilk teşhis konulduğu sıralarda, hiçbirimizin onu affedemediği oldukça korkunç bir şey söyledi."

"Peki Luke?" diye sordum. "Tüm bunlar olurken o neredeydi?"

"Yirmili yaşlardaki her gencin yapması gerekeni . Hayatını yaşıyordu. Okulunu bitiriyordu. Benim için her şeye ara vermeye hazır değildi ve bunun için onu suçlayamam. Evlendikten sonra, sanırım Sarah kız kardeşinin tek başına nelerle uğraştığını ve hayatını yaşamak için sıranın ona gelmesi gerektiğini fark etti. Geçen yıl Minnesota'ya geri taşındılar ve Hallie de kısa bir süre sonra Chicago'ya gitti."

Aynı şeyi ben de yaptığım halde onu terk ettiğin için senin peşine düşersem ikiyüzlü davranmış olurum.

Oraya gidip eski dostuma, kız kardeşinin ihtiyacı olduğunda ona yardım etmediği için ağzının payını vermek isterdim ama hangi zeminde durabilirim ki? Onu ben de terk ettim.

"Ne zaman ..." Boğazımı temizliyorum. "Hasta olduğunu ilk kez ne zaman öğrendin?"

Bir an bana bakıyor ve bu konuşmada bu kadar açık sözlü olan bir adam için uzun bir süre tereddüt ediyor. "Bence hikayenin bu kısmını Hallie anlatmalı."

Yine midemde bir çukur var ve bana cevabı beğenmeyeceğimi söylüyor.

Bulmaca netleşiyor ve tahmin ettiğim gibi görüldüğü halinden nefret ediyorum.

Hallie'nin bize bir şans daha vermek istememesine şaşmamalı. Neden istesin ki?

Ondan öylece ayrılıp gitmedim. Ona sonsuza dek söz verdiğim halde onu terk ettim. Sadece bu da değil, herkes terk ederken ben onu kendi başının çaresine bakması için terk ettim. Sadece maddi olarak kendi başının çaresine bakmaktan bahsetmiyorum, duygusal olarak da kendi başının çaresine bakması gerekiyordu. Bu benim işimdi ve ben bunu yapmadım çünkü kendi hayatımın parçalanmasına çok odaklanmışım. Yıllarca kendi saçmalıklarımın ötesini göremedim, oysa o bunlarla uğraşıyordu.

Sikerler beni. Ben de kendimi affetmezdim.

"Rio," diyor Bay Hart, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Artık yetişkinsiniz. Bu kez kararlarınızı ailenizin hayatının belirlemesine izin vermeyin. Birbirinizi affetmek isteyip istemediğinize kendiniz karar vereceksiniz ve umarım affedersiniz."

Başımı salladım. "Beni affetmemeli. Kendimi affedebileceğimi bile sanmıyorum."

"Bilmiyordun. Kendine biraz vermeni istiyorum, tamam mı? Onunla ilgilenmene ihtiyacım var ve geçmiş kararlarından pişmanlık duymakla meşgul olursan bunu yapamazsın. Bir kez olsun onunla ilgilenecek birine ihtiyacı var. Bunu benim için yapabilir misin?"

Yapabilir miyim? Kesinlikle yapabilirsin. Bana bir fırsat daha vermeli mi? Muhtemelen vermez.

Uzun zamandır ona kızdığım şeyler şimdi inanılmaz derecede önemsiz görünüyor. Bana babamdan bahsetmediği için kin tutuyordum, onun kırgınlığı ise bana en çok ihtiyacı olduğu anda onu terk ettiğim içindi.

O sırada bilmediğim ne olursa olsun, o kazandı. Hallie'nin benden nefret etmek için her türlü hakkı var.

Bölüm 29

Hallie

Işığ ı hala açık. Gecenin bir yarısı, eve dön eli birkaç saat oldu ve yatak odasının ış ığı hala açık.

Elbette ben de hâlâ uyan ığım ama bunun nedeni eve dönüş yolunun çoğ unda uyumuş olmam. Ama Rio öyle değil. Araba sürmeye ara verebilmesi için de ğ iş tokuş yapmayı teklif ettiğ imde, tamamen uyanık oldu ğ unu söyleyerek reddetti.

Hâlâ öyle, yatak odasından gelen ve benimkinden görebildiğ im parlak ış ığ a bakılırsa.

Babamın hastane odasından çıkar çıkmaz tavırları de ğ iş ti. Sessizdi ve kafasının içindeydi. Eve dö nerken aramızdaki sessizlik boğ ucu geldi ve o zaman her şeyi bildiğ ini anladım.

Devam soruları sormasını, artık bildiğ i şeyler hakkında konuşmamızı bekledim ama tek kelime etmedi. Ama ne zaman ona baksam, tüm bu olanları anlamaya çalışt ığ ını fiziksel olarak görebiliyormuş um gibi hissediyordum. Pencereimin önünde durup odasını tekrar kontrol ediyorum, biraz uyuyabilmesi için yan taraftaki ış ığın sö nmesini diliyorum. Bütün hafta iş için seyahat ettikten, Minnesota'ya son dakika uçuş u yakaladıktan ve bizi Chicago'ya geri gö türdükten sonra

Yorgun oldu ğ unu biliyorum.

Ayrıca ş u anda zihninin dakikada bir mil hız la hareket ettiğ ini de biliyorum.

Boş ver. İsterse konuşabiliriz ya da biraz dinlenebilmesi için yanına uzanabilirim, ama her iki durumda da oraya gidiyorum.

Anahtarlarımı aldım, bir çift ayakkabı giydim ve bahçeyi geçip evine gittim. Dışarısı zifiri karanlık. Sadece yatak odasının ışığı yanıyor. Kapısının mandalını bulmak için onu kullanıyorum, arka bahçesinden geçiyorum ve bana verdiği ev anahtarıyla arka kapının kilidini açıyorum.

Neden ön kapıyı seçmediğimi bilmiyorum. Sanırım Rio ile gizlice dolaşmaya o kadar alışmışım ki gecenin bir yarısı arka bahçeden geçmek bize daha uygun geliyor.

Kapıyı arkamdan kilitleyerek, sessizce birinci kata, merdivenlerden yukarıya ve yatak odasının kapısına doğru ilerliyorum. Rio'yu yatağının kenarında sırtı bana dönük otururken görmem için açık . Öne doğru eğilmiş, dirsekleri dizlerinde ve omuzları çökmüş.

Varlığımı belli etmek için kapıyı çalmak üzereydim ki ilk o konuştu.

"Ön kapıyı kullan, Hallie."

Kapı aralığında donup kaldım, hareket edemiyordum.

"Artık çatılardan ve pencerelerden gizlice geçmemize gerek yok. Biz yetişkiniz ve bunu bir daha saklamayacağım. Ön kapıyı kullanın."

Oh.

Hâlâ dönüp bana bakmıyor, ben de odayı geçip yatağın etrafında dönüyorum. Bacaklarının arasında durarak onu oturmaya ve bana bakmaya zorluyorum. O yeşil gözlerin benimkilere ulaşması bir saniye sürüyor, ama ulaştıklarında, içlerindeki ıstırap içimde bir şeyleri çatlatıyor. Sanırım bu, onun etrafında giymeye çalıştığım zırhın geri kalanı.

"Sanırım sana her şeyi anlattı."

Rio'nun çenesi titriyor ve gözlerini tekrar benden kaçırıyor. Yine de kızgın görünmüyor. Ağlamanın eşiğindeymiş ve ağlamamak için elinden geleni yapıyormuş gibi görünüyor.

Çok yorgunum. Bugünden dolayı yorgunum. Buna direnmeye çalışmaktan yoruldu ama ne kadar bitkin olduğunu hayal bile edemiyorum. Zihni en azından son altı saattir durmadan çalışıyor ama

Annesini ziyarete gittiğinde bana bıraktığı sesli mesajı dinledikten sonra, bütün gün fazla düşünmekten vazgeçmediğini tahmin ediyorum.

"Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım Rio. Bana her şeyi sorabilirsin."

Sonunda tekrar göz teması kurmadan önce bir an sessiz kalıyor. "İyi misin?" ilk sorusu. Nazik ve tatlı bir ses tonu, ama biraz da endişeli.

Başımı sallayarak, "Öyle ?" diye sordum.

Bana hayır demek için başını hafifçe sallıyor. "Konuş benimle."

Bacaklarının arasında dururken, avucuyla uyluğumun arkasını kavradığını hissediyorum. Aklından bir şeyler geçirirken başparmağı tenimi ileri geri okşuyor. "Neden bu kadar çok çalışıyorsun, Hallie?"

Beklediğim soru bu değildi.

Ama artık ona yalan söylemiyorum. Bugün bir değişim olduğunu hissettim. Önemli bir değişim, bu yüzden gururumu bir kenara bırakıp ona gerçeği söyledim. "Çünkü borcum var."

Hiç tepki vermiyor. "Peki sen neden borçlusun?" Yüzüne baktığımda cevabı zaten bildiğini fark ediyorum.

Bu yüzden tepki vermiyor. Hayır, babam ona söylemedi çünkü bu konuda hiçbir fikri yok, ama bu Rio. Beni herkesten daha iyi tanıyan kişi, bunca yıl sonra bile.

"Sanırım zaten biliyorsun."

"Babanın kanser davası. Sigorta, inanmasına izin verdiği kadarını karşılamadı."

Başımı salladım. "Barınma ya da taşınma masraflarını karşılamadı. Ona söylediğim gibi bakıcı maaşı da yoktu. Ama bunu bilseydi duruşmaya katılmazdı ve iyileşmesi için ona ihtiyacım vardı. Ben de ona her şeyin karşılandığını söyledim. Bunu gerçekleştirmek için kredi çektim."

Rio'nun kaşları birbirine çarpıyor ama bir şey söylemiyor, ben de devam ediyorum.

"İlk kez iyileşme sürecine girdiğinde bunu geri ödemeye çalışıyordum. Daha fazla saat çalışabiliyordum ama sonra tekrar hastalandı ve bana ihtiyacı oldu. Ödemeleri yapamadım. Faizler birikti ve pahalıya patladı."

Yine hiçbir şey söylemiyor ve bir yanım paramla dikkatsiz davrandığım için yargılanıp yargılanmadığımı merak ediyor, ama o zamanlar bunun dikkatsizlik olduğunu düşünmemiştim. Hâlâ da düşünüyorum.

"Tasarım firmasında tam zamanlı olarak işe başlar başlamaz daha hızlı ödeyebileceğim. Sadece elimden geldiğince en iyisini yapmaya çalışıyorum-"

"Hallie," diye sözümü kesti. "Bana bir açıklama borçlu değilsin. Sen ailenle ilgileniyordun. Senin olsaydım ben de aynı şeyi yapardım." Başını sallayarak tekrar gözlerimin içine bakmakta zorlanıyor. "Ama en başından beri o pozisyonda olmaman gerekirdi ve seni o pozisyona soktuğum için çok üzgünüm."

Bunun biliyordum. Suçlu hissedeceğini biliyordum. Kendini suçlayacağını.

İtiraf etmeliyim , gençken bir parçam, o gittikten sonra işlerin ne kadar zor olduğunu bilmesini istiyordu. Beni o şekilde terk ettiği için kendini bok gibi hissetmesini istiyordum. Ama artık öyle değil. İkimiz de seçimlerimizi değiştiremeyiz ve onların üzerinde durmak bizi sadece pişmanlıkla dolduracaktır.

Kendini toparlaması için ona bir dakika verirken başparmaklarımla yanaklarına yatıştırıcı vuruşlar yapmayı bırakmıyorum.

Sonunda başını arkaya yatırdı ve bana baktı. "Hasta olduğunu ne zaman öğrendin?"

Bu ona şu anda söyleyemeyeceğim bir şey. Bugün öğrendiği diğer her şey yüzünden kendini hırpalamakla meşgulken olmaz.

"Rio, geç oldu. Hadi biraz uyuyalım."

Bana bakarken gözleri korku dolu, sanki ne söyleyeceğimi zaten biliyormuş gibi. "Ne zaman?"

Ben söyleyene kadar bu işin peşini bırakmayacağını bildiğim için içimi çekiyorum. "Askere alındığın yaz. Chicago'daki eğitim kampına gitmeden iki hafta önce."

Zaman çizelgesini anlamaya çalışmasını izliyorum. Her şeyin yerine oturduğu anı görüyorum, çünkü rüzgarı kesilmiş gibi görünüyor.

"Lütfen bana bunun doğru olmadığını söyle."

Tek yapabildiğim ona hüzünlü bir gülümseme sunmak ve tüm tavrının zaten olduğundan daha fazla sönmesini izlemek.

Yıllar önce babama konulan teşhisi ona söyleme fırsatım olmamıştı çünkü öğrendikten yirmi dört saat sonra bir ilişkisi olduğunu öğrenmiştim.

Pek çok nedenden dolayı çok korkmuştum ve birdenbire ona nasıl bir şey söyleyeceğimi bilemedim.

Öne doğru eğilerek yüzünü benden saklamak için alnını karnıma dayıyor. "Son iki hafta hiç kendinde değildin. Bunu hatırlıyorum. Her şey ortaya çıktıktan sonra, bunun babamdan haberdar olduğun ve bunu benden saklamaya çalıştığın için olduğunu düşündüm."

Parmaklarımı saçlarında gezdirerek onu yatıştırmaya çalışıyorum. "Kısmen öyleydi. Ama aynı zamanda babamın hasta olmasından ve bunun bizim için ne anlama geleceğini bilmemekten de korkuyordum. Seninle Chicago'ya taşınmam gerekiyordu ve artık gidemeyebileceğimi sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Başını sallıyor. "Benim neyim var böyle?" "Rio-"

Başını kaldırıp bana bakıyor ve onu hiç bu kadar kalbi kırık gördüğümü hatırlamıyorum. Ağlamamak için elinden geleni yapıyor. Bir arada tutmak için.

"Bütün bunlarla kendi başına başa çıkman için seni yalnız bıraktım, Hallie. Bu konuda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışma."

"Bilmiyordun."

Kendini küçümseyen bir kahkaha atıyor. "Çünkü bana söylemen için sana hiç şans vermedim. Bunca zaman, eğer sen

Gittiğim için beni affedebilirse, belki o zaman bir şansımız daha olabilir. Ama bu?" Başını sallıyor. "Ben de kendime bir şans daha vermezdim."

"Rio, bu değil. Belki başlangıçta, evet. Beni incittiğin için sana zaman ayırmak istemedim. Ama işler değişmeye başladığında, aramızda eskiden olduğu gibi hissetmeye başladığımda, sana her şeyi anlatmak zorunda kalacağımı biliyordum ve bundan korkuyordum. Kendini suçlamayı istemedim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yaptıklarımın duygularımı inciteceğinden mi korktun? Tanrım, Hallie. Beni koruman değil, benden nefret etmen gerekirdi."

"Ama ben seni hep korudum. En azından korumaya çalıştım ve bu değişmedi."

Bir an beni izliyor, gözleri yüzümü arıyor. "Bir süre kendimi böyle hissetmeye hakkım olduğuna ikna ettim ama daha babanı öğrenmeden önce kendime yalan söylediğimi biliyordum. Hatta bugün erken saatlerde seni bu konuda aradım. O sırada kafamın ne kadar karışık olduğunu anlatmaya çalışmak istedim ama seni tüm bunlarla baş başa bıraktığımı öğrenmek? Orada olmalıydım."

Ona hayır demek için başımı sallıyorum. "Hiçbir şeyi açıklamana gerek yok. Mantıklı düşündüğümde neden gittiğini biliyorum. Rio, ailen yüzünden kalbin kırılmıştı."

"Benim için bahane üretme. Senin ailen de ayrıldı. Babanın kastettiği şeyin bu olduğunu varsayıyorum ve sen de aynı lanet şeyi yaşarken ben tüm zamanı ailemin dağılmasına odaklanarak geçirdim."

"Ben öyle değildim. Annemle babamın boşanması beni sizinki kadar etkilemedi."

Kaşları çatıldı. "Sen neden ?"

"Sen anne babanın ilişkisini aşkın nasıl olması gerektiğine dair ideal bir resim olarak görüyordun ama ben anne babamın ilişkisini bu şekilde görmüyordum." Yüzünü ellerimin arasına alıp dikkatinin benim üzerimde olduğundan emin oluyorum. "Ben de *bizimkini* böyle görüyordum."

Bana bakıyor ve bu sefer gözlerinden akan yaşlarla savaşıyor. Düştüklerinde de onları silmiyor. Ben de başparmaklarımla onları nazikçe temizliyorum.

"Benden nefret etmek için her hakka sahipsin, Hal. Seni unuttuğuma inanmak için her hakka sahipsin ama unutmadım. Seni düşünmediğim bir gün bile geçmedi. Sen her yerdeydin. Dinlediğim müzikte. Yaşadığım evde. Tanıştığım herkesi seninle kıyaslamaya çalıştım ama kıyaslanamazdı. Ve hayatımın geri kalanını seni yıllar önce geride bıraktığım için pişmanlık duyarak geçireceğim."

Şu anda ona onu affettiğimi söylemenin ya da ondan kendisini affetmesini istemenin bir anlamı yok. Söyleyeceğim her şey sağır kulaklara gidecek. Ayrılığımızda kendi payıma düşen sorumluluğu üstlendiğimi ya da bilmediği bir şey için onu suçlamadığımı söylediğimi duyamayacak. Bir süre kendine karşı sert davranacak.

Onun yerine dolabına gidip geçen hafta bulduğum siyah karton kutuyu aldım ve komodinin üzerine koydum.

Kapağı açtığımda gözleri ona kayıyor.

"Rio, beni unutmadığını biliyorum."

Bir dakika boyunca kutuyu inceliyor ve umuyorum ki şu anda bunu başından savacak kadar kendine sert davranmayacak. Başkası için bunları saklaması önemli bir şey gibi görünmeyebilir ama benim için bunlar bizim her şeyimiz. Sadece şarkılar değil, temsil ettikleri anlar da.

"Buraya gel," diyor ve beni kucağına çekmek için elimden tutuyor.

İsteyerek gidiyorum, bu konuşmaya açık olduğu için minnettarım. "New York'tayken bana neden hiç o eski müzik kutusunu yükseltti. Hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"İşte bu yüzden," diyor. "Kasetleri ve CD'leri çalmak için başka bir yolum yoktu ve onları çalmamak benim için bir seçenek değildi. Yıllarca bu lanet olası müzik kutusunu her yere yanımda götürdüm. Sanki geri sarmaya ve yaşadığımız bu anları tekrar oynatmaya devam edebilseydim, o zaman

belki de bitmemişti." Kutudan rastgele bir kaset çıkarıp başparmağını mürekkepli kalbin üzerinde gezdiriyor. "Bitmesini istemiyorum, Hallie."

Parmağının ucuyla, fazla çekilmiş kalbin kuyruğunu kapatıyor ve bu bende ağlama isteği uyandırıyor. Üzüntüden ya da acı veren nostaljiden değil. Ama umuttan.

Umarım artık her şey masada olduğuna göre, belki ilerleyebiliriz.

Başımı omzuna yaslıyorum. "Onları bunca zaman sakladığına inanamıyorum."

"Teknik olarak bunların *senin* en iyi anıların olduğunu biliyorum ama bunlar benim de anılarıım. O çatıda buluşmak, müzik dinlemek. Sana aşık fırsatını yakalamak *benim* en güzel anım ve tek yapabileceğim bir gün bunu tekrar yapmama izin vermeni ummak."

Bölüm 30

Hallie

Yaş 18

"Selam baba," diye , ön kapıyı arkamdan kapatırken.

Kanepede oturmuş, kitap okuyor ve olacağını bildiğim gibi eve gelmemi bekliyor.

"Hey, Hallie kız. İyi vakit geçirdin mi?"

En iyi gülümsememi takınmaya çalışıyorum. "Fena değildi. Sanırım mezuniyet balosu fikri, uygulamasından biraz daha heyecan vericiydi."

Çoğunlukla istediğim kişiyle gidemediğim için. Rio'nun bugün üniversite birinci sınıfının son finali vardı ve Boston'a zamanında dönemedi, ben de onun yerine platonik erkek arkadaşım gittim. Her zaman balonun nasıl olacağını hayal ettiğim gibi değildi.

"Çok güzel görünüyorsun," diye devam ediyor babam. "Liseyi bitirmek üzere olduğuna inanamıyorum."

"Baba, bana bu duygusal davranma. En azından bundan önce mezun olmama izin ver."

Bana gülümsüyor ama bu biraz üzücü ve şu anda tek düşündüğü şeyin birkaç ay içinde benim de Luke gibi üniversiteye gideceğim olduğunu biliyorum. O ve annem resmi olarak boş yuva sahibi olacaklar ama yan komşumuz DeLucalar zaten boş yuva sahibi, yani en azından birbirlerine sahip olacaklar.

"Luke nerede?" Ben soruyorum.

Kardeşimin lakros sezonu hala tüm hızıyla devam ediyor, ancak yarın Boston College ile oynayacaklar, bu yüzden bu gece evde olacak.

"Bir süredir görmediği eski arkadaşlarıyla hasret gidermek için dışarı çıktı ama ayrılırken çok kötü bir ruh hali içindeydi. Nesi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tuhaf. Yarın onu kontrol edip iyi olduğundan emin olacağım."

"Lütfen yap."

"Ben biraz uyuyacağım." "Pekala, Hallie kızım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Merdivenlerin yarısına geldiğimde geri dönüp soruyorum: "Baba, yarın kahvaltıya gitmek ister misin? Luke'un maçından önce sadece ikimiz?"

Önceden hüzünlü olan gülümsemesinin köşeleri yukarı kalkıyor. "Bunu çok isterim. Sabah görüşürüz."

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp yolun geri kalanını odama kadar taşıyorum. Ev bütün yıl olduğu gibi bu gece de sessizdi. Kardeşim yokken, Rio burada değilken, sadece ... sessiz.

Son senem iyiydi sanırım. Arkadaşlarımla takıldım ve son yılınızda yapmanız gereken tüm lise aktivitelerini yaptım, ancak zamanımın çoğunu Rio'nun tatilde eve döneceği günleri sayarak geçirdim. Ne yazık ki üniversite hokey sezonu Ekim'den Nisan'a kadar devam ettiği için bu çok sık olmuyordu.

Noel için yaptığı ziyaret, maç programı nedeniyle sadece kırk sekiz saat sürdü. Bahar tatilinde hokey için seyahat ediyordu ve tabii ki doğum günümde eve gelemeyeceğini zaten biliyordum.

Birinci ligde bir spor dalında oynamak, tam zamanlı bir öğrenci olmanın yanı sıra tam zamanlı bir iş de olabilir, bu nedenle Rio'nun boş zamanı tüm yıl boyunca sınırlıydı. Bu geçiş yılının nasıl geçeceğini biliyordum ama bir şeyi bilmek onu kabullenmeyi kolaylaştırmıyor.

Çok zordu. Yalnızdım ve uçağa atlayıp onu görmeye gidebilecek gibi değildim. Yetişmem gereken kendi okul programım vardı, ailelerimizden hiçbirinin birlikte olduğumuzu bilmemesi gibi küçük bir ayrıntıdan bahsetmiyorum bile.

Son birkaç gündür özellikle kapalı, final programını suçluyor ama bilmiyorum. Aramızdaki mesafeyi ya da kardeşime hâlâ bizden bahsetmemiş olmasını fazla düşünmemeye çalışıyorum ama ben de insanım ve bunu yapmamak çok zor.

Bu hafta içinde evde olacak, sanırım yakında öğreneceğim.

Yatak odamın kapısını arkamdan , anında soğuk bir hava akımına kapılıyorum. Işığımı açtığımda pencereimin sonuna kadar açılmış olduğunu, perdelerimin esintide dramatik bir şekilde savrulduğunu görüyorum.

O pencere aylardır açık değildi ve Rio gizlice girmek için evde olmadığından beri bu yıl kaç kez açık olduğunu bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim.

Eğer o . . .

Ellerimi pencere pervazına dayayarak odanın bir ucundan diğer ucuna koşuyorum ve onu evlerimizin tam ortasında, çatıda otururken buluyorum. *Bizim* . Dizlerini bükmüş, kollarını onlara dayamış, kapüşonu yüzünü örtüyor ama o olduğunu biliyorum. Şimdiden evde ne işi var? Ve neden bana burada olduğunu söylemedi?

Balo elbisemin üzerine giymek için bir sweatshirt alarak zaman kaybetmiyorum. Çıplak ayaklarıma ayakkabı giymekle uğraşmıyorum. Sadece onu görmem gerekiyor. Böylece, yere kadar uzanan saten elbisemi giyerken, penceremden dışarı çıkıyorum.

"Rio?" Evime yakın durarak belli belirsiz soruyorum. "Şimdiden evde ne yapıyorsun?"

Başını iki yana sallıyor ve mağlup bir kahkaha atıyor. "Seni baloya götürebilmek için eve zamanında vararak sana sürpriz yapmaya çalışıyordum ama uçağım rötar yaptı."

Ne?

"Öyle miydin?"

"Eve daha erken bir uçak bileti aldım."

"Bu yüzden mi son birkaç gündür bu kadar mesafelisin?" "Ben iyi bir yalancı değilim, Hal. İlişkimizi mahvetme riskini almak istemedim.

Sürpriz." Tam olarak yüzünü bana dönmüyor, sadece bana

ama yine de gözleri yavaşça vücudumda geziniyor. "Çok güzel görünüyorsun, bebeğim."

Bir adım daha yaklaştım. "Teşekkür ederim. Ama keşke geleceğini bilseydim. Seni beklerdim."

"Buraya sadece otuz dakika önce geldim ve sana yetişmeye çalıştığımı söylemek büyük gecende seni hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir işe yaramaz."

Bir kahkaha attım. "O kadar da büyük değildi. Aslında oldukça olaysızdı."

Çenesinin dış hatlarının titremesini izliyorum. "Peki ya randevun?"

"Arkadaşım," diye düzeltiyorum. "Bütün zamanımı, aşık olduğum kıza dans etmek isteyip istemediğini sorması için onu heyecanlandırarak geçirdim."

Vücudu sessiz bir hareket ediyor.

Yaklaşıyorum. "Ama bütün gece seninle olmayı diledim."

Sonunda bana doğru dönüyor, yüzünü tamamen bana dönüyor ve ayın ışığının tüm yüzünü aydınlatmasına izin veriyor.

Çok *şişmiş* yüzü. Özellikle de şimdiden çürükler oluşmaya başlayan sol yüzü.

"Bu da ne? Bu hokeyden mi?" Ona doğru koştum, göz hizasına gelmek için diz çöktüm. Çenesinden tutarak, daha iyi görebilmek için kapüşonunu itiyorum. "Antrenmanda darbe mi aldın?"

Gözleri dudaklarıma düşüyor. "Hayır."

Başparmağımı yarık bir bölgede gezdiriyorum ve hafifçe irkiliyor.

"Ne oldu böyle?" "Luke."

"Ne demek istiyorsun *Luke*? Sana vurdu mu?"

Rio sanki bu çok sıradan bir konuşmaymış gibi omuz silkiyor. "Şey, ona izin verdim, ama evet."

"Neden ona izin verdin? Ve o bunu neden yapsın?"

"Ona izin verdim çünkü ona bu kadar uzun süre yalan söylediğim için bunu hak ettim ve bana vurdu çünkü ona kız kardeşine aşık olduğumu söylediğimde çok sinirlendi."

Gözlerim inanılmaz derecede büyüyor. Birçok nedenden dolayı. Oturur pozisyona düşünüyorum, sarı saten elbisem üzerime düş. "Ne?"

"Ona söyledim. Artık saklayamazdım, Hal. Bu yıl sensiz berbat geçti ve bu şekilde bir yıl daha geçiremem. Neredeyse her gün, her dakika aklımdaydın. Birçok kez seni Michigan'a götürmek istedim. Seni görmem gerekiyordu ama ailen bilmediği için göremedim. İstedim ki-"

"Beni seviyor musun?"

"Şey, evet." Bir gülümsemeyle yumuşuyor. "Bu çok açık değil mi?" "Bana söylemen gerektiğini düşünmüyor musun? Kardeşim?"

"Kahretsin." Yakışıklı ama morarmış yüzünde bir farkındalık belirir. "Ben böyle düşünmemiştim. Yani, seni on iki yaşından beri seviyorum. Bunun da o konuşulmayan şeylerden biri olduğunu sanıyordum."

Gülmekten kendimi alamıyorum çünkü bir yıl aradan sonra bunu duymak iyi hissettiriyor. "Bu belki de yüksek sesle konuşulması gereken bir şey."

"Peki o zaman." Elimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Uzun elbisem dizlerimin üzerinde toplanırken kucağına oturuyorum ve yüz yüze geliyoruz. "Seni seviyorum, Hallie Hart. Sana aşığım, umarım bu bir sürpriz olmaz. Çünkü eğer öyleyse, bunca yıldır bir şeyleri yanlış yapıyormuşum demektir."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Hayır, her şeyi doğru yapıyorsun. Sadece seni özlüyordum ve bunun söylendiğini duymak güzel."

"Tanrım, sensiz ne kadar yalnız olduğumu bilemezsin." "Ben de öyle."

"Artık bunu saklamıyoruz. Tüm geleceğimizi planlamamışız gibi davranmaktan bıktım. Benim değilmişsin gibi davranmaktan bıktım."

Kollarımı omuzlarına doluyorum, dudaklarına gülümsüyorum. "Ama ben seninim."

"Çok haklısın, öylesin."

"Mmm." Alaycı bir şekilde çenesini öpüyorum. "Ve sen benimsin." "Her zaman, Hal."

"Rio?"

"Hmm?" diye soruyor, dudakları köprücük kemiğim boyunca bir öpücük yolu çiziyor.

"Ben de seni seviyorum."

Görebilmem için geri çekilmeden önce tenime karşı hissediyorum. "Bu gece benimle kalır mısınız?"

Hemen kabul ediyorum. "Senin odan mı benimki mi?"

"Benim." Bir an duraksıyor, kelimelerin aklına yerleşmesi için bir şans veriyor. "Ailem evde değil."

Oh. Oh.

Yüzüne bakıyorum ve bu çocuğun bana bakışını asla unutabileceğimi sanmıyorum. Beni seviyor gibi görünüyor ve beni ilk gördüğü günden beri seviyor. Bu duyguyu çok iyi anlıyorum.

"Sadece sen istersen," diye devam ediyor. "Bekleyebiliriz."

"Hayır," diye hemen karşı çıkıyorum. "Daha fazla beklemek istemiyorum."

Eğilip dudaklarını usulca dudaklarıma bastırmadan önce gülümsüyor. Acele etmiyoruz, uzun süre öpüşüyoruz, birlikte hareket ediyoruz.

"Benimle gel," diye fısıldıyor ağzıma karşı.

Elimi tutup beni yatak odasının penceresine götürmeden önce kucağından kalkmama yardım ediyor ve önce benim geçmeme izin veriyor.

Yıllar boyunca sayısız kez onun odasında bulundum ama bu gece her şey farklı hissettiriyor. Daha büyük. Daha yüklü.

Biraz müzik açıyor ve ses kalbimin çarpıntısını bastırmaya yardımcı oluyor.

Rio odaya girip kapısını kilitledikten sonra arkasına yaslanıp daha önce binlerce kez gördüğüm şeylere gergin bir şekilde göz atarken beni izliyor.

Sonunda gözlerim tekrar ona kaydı ve gözlerini hiç bu kadar ateşli gördüğümü hatırlamıyorum.

"Bu elbiseye bayıldım bebeğim."

"Teşekkür ederim. Bu-"

"şunu."

Dudaklarım kendiliğinden ayrılıyor çünkü vay canına, onun bu halini *seviyorum*.

Rio yavaşça gelirken arkama uzanıp titreyen parmaklarımla sırtımın ortasındaki kancayı açıyorum. Önümde durarak ellerini belime doluyor ve beni durdurmak için ellerini titreyen ellerimin üzerine koyuyor.

"misin?" diye soruyor usulca.

Başımı sallıyorum. "Gergin misin?"

O da başını sallıyor.

Bu beni gülümsetiyor ve rahatlatıyor. Her zaman yaptığı gibi.

"Durmamı istiyorsan durmamı söyle." O devralıyor, elbisemin fermuarını yavaşça açıyor, gözleri sürekli yüzümde. "Yavaştan alacağız ve birlikte çözeceğiz, tamam mı?"

Ellerim artık titremiyor. Kalbim artık çarpmıyor.

Omzumdaki kayışı yavaşça indirmesini izliyorum.

"Sen olduğuna sevindim."

Gülümseyen dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce küçük bir kahkaha atıyor. "Her zaman sendin, Hallie."

Bölüm 31

Rio

"Miller, sana bir tane daha getireyim mi?" Stevie yanımda oturduğu yerden kalkarak soruyor.

Miller bütün gece içtiği Corona'yı kaldırıyor. "Bugünlerde tek ve bitmiş durumdayım."

"Bunu kocasıyla hafta içi bir sabah çift yumruk yaparken tanışan kadın söylüyor." Kennedy'nin başı kahkahalarla geriye düşer.

"Evet, senin kızın artık iki çocuğu ve iki işi var. Akşamdan kalma uyanmayı göze alamam."

Stevie bana dönmeden önce sessizce Kennedy ve Indy'nin boş içkilerinin envanterini çıkarıyor. "Rio, bir kadeh şarap daha?"

Ne kadar kaldığını görmek için bardağımı kontrol ediyorum, ancak bir saat önce doldurmuş olmama rağmen neredeyse hiç içmediğimi fark ediyorum.

"Sanırım ben de bu gece tek ve bitmiş olacağım."

"Kız geceleri kesinlikle değişti, değil mi?" Stevie, ben ve Miller hariç herkes için birer içki daha almak üzere Indy'nin mutfağına doğru ilerliyor.

Indy'nin kanepeden beni izlediğini hissedebiliyorum. "Rio, iyi misin?"

Çabucak başımı sallayarak ona "Elbette öyleyim" diyorum.

Gözleri şüpheyle kısılıyor ama neyse ki Stevie ona yeni bir içkiyle döndüğünde dikkati başka yöne çekiliyor.

Günlerdir kendimi kötü hissettiğim için muhtemelen bu gece takılmaktan vazgeçmeliydim. Ama bu kızların çocukları olmadan bir araya gelebilmeleri sadece arada bir olur.

"Erkekler" kategorisine girmeme ve teknik olarak kızlar gecesine dahil edilmemem gerekmesine rağmen, bu durum daha önce katılmama hiç engel olmamıştı.

Bütün günü, her günü bir grup erkekle geçirdikten sonra, bu dördüyle geçirdiğim zamana ve arkadaşlığıma değer veriyorum. Ayrıca, arkadaşlarımı görmenin beni kafamdan çıkaracağını umuyordum.

Olmadı.

Hallie'nin babasını ziyaretten döndüğümüzden beri iki maçta da tam bir çöp gibi oynadım. Odaklanamıyorum. Kendimi hırpalamadan duramıyorum. Neredeyse hiç uyumuyorum ve bu yeni bir şey olmasa da, uyuduğum birkaç saatten sonra gerçekler tekrar kafama dank ettiğinde karnıma tekme yemiş gibi hissederek uyanıyorum.

Hallie'yi hala neredeyse her gün görüyorum, ya müteahhitlerle buluştuğunda evimde ya da akşamları bardan eve bıraktığımda. Ama bu farklı hissettiriyor.

Farklı hissettiriyorum çünkü ona bakamıyorum ve gitmesine izin verdiğim için kendimden nefret etmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, *bana* nasıl bakabildiğini bile bilmiyorum. Şu anda geçmişi değiştiremem ama onun da benim yaptıklarımı unutup birlikte bir geleceği nasıl görebileceğini bilmiyorum. Ve bu, bu hafta sürekli kafamın içinde dolaşan korkunç bir farkındalık.

"Rio?"

Kennedy'nin sesi beni kendime getiriyor ve dördünün de bana baktığını görünce kendime geliyorum. "Ha?"

"Ay sonunda San Jose'ye karşı oynayacağınız maça hepimizin geleceğini söylüyordum. Bu Isaiah ve benim bir süre için gidebileceğimiz son maç olabilir çünkü yakında bahar antrenmanına çıkacağız."

"Oh." Başımı salladım. "Güzel."

"Sence Hallie bize katılmak ister mi?" Miller sorar. "Evet ... um. Bilmiyorum. Belki."

Indy, Miller'ın omzunu dürtüyor. "Çocukları da getirelim mi, yoksa ateşli baban bebek bakıcılığı yapar mı?"

"İğrenç." Yüzünü buruşturuyor. "Ona böyle hitap etmeyi bırakmalısınız."

Stevie, "Yapamayız," diye araya giriyor. "Kocam bile Monty'den Miller'ın seksi babası olarak bahsediyor."

Kennedy kahkahalarını tutmaya çalışıyor. "Kim başlattı bunu?"

"Ryan," diyor Indy ve Stevie aynı anda.

"Bence çocuklar ona aşık olabilir," diye devam ediyor Indy. "İkisi de hep o yaşta onun kadar iyi görünmeyi umduklarından bahsediyor. Ve 'Miller'ın seksi babasının ne kadar taşaklı olduğunu gördünüz mü?"

Stevie, "Zee'nin de Monty'nin dövmelelerine ağzı sulanıyor," diye ekliyor.

"Neden?" Miller daha fazla iğrenmiş görünemezdi. "Zee'nin kendisi tamamen dövmeli."

"Evet ama bunlar Miller'ın seksi babasının dövmeleleri değil." Miller gözlerini kapatır. "Bundan çok nefret ediyorum."

Kennedy gülmeden duramıyor ama konuşmaya katılmıyor. Muhtemelen Miller'ın babası sadece iş arkadaşı değil, aynı zamanda Isaiah'ın koçu olduğu ve bu da işleri tuhaflaştıracığı içindir.

Stevie bacağıma vuruyor. "Ryan Shay'in kendine bir erkek aşık olduğunu ama bunun sen olmadığını bilmek seni nasıl hissettiriyor?"

Omuz silkiyorum.

Herkesin gözleri kısılır.

"Yani, evet," diye düzeltiyorum. "Monty'yi gördün mü?"

Bu onların şüphelerini gidermek için hiçbir şey yapmıyor. Muhtemelen zihinsel olarak kontrol altında olduğum ve ses tonumda zamanın yüzde doksan dokuzunda olduğu gibi şakacılık olmadığı için.

"Rio," diyor Indy usulca. "Bir şeyler oluyor. Hallie'nin babası iyi mi?"

Hepsi Boston maçını kaçırdığımın farkında ve tabii ki Zee'ye maça gitmeden önce neler olduğunu anlattım.

Bu yüzden bazı gerçekleri arkadaşlarımdan saklayamazdım.

Ama detayları bilmiyorlar. Sadece Hallie'nin babası korktu ve ben de orada olmak istedim.

Başımı salladım. "Evet. değil."

Tam olarak değil.

Indy beni izliyor. "Bize her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi? Eğer bir şey hakkında konuşmak istersen."

Dikkatim odanın içinde her birinin üzerinde dolaşıyor. İlişkilerinin başlangıcından bugüne kadar her birinin oluşumuna şahit oldum. Stevie'nin Zee'yle tanıştığı gün uçaktaydım. Indy, Ryan'ın onunla bir gelecek görüp görmediğinden emin olmadığı birkaç gün boyunca benim evimde kaldı. Miller'ın Kai'ye aşık olduğunu anladığımız geceyi hala hatırlıyorum, kendisi fark etmemiş olsa bile. Ve Kennedy. . . Isaiah'ın onunla evlenmeden önce yıllarca onu takıntı haline getirmesini izledim.

Ama ilişki konusunda tavsiyeye hiç ihtiyacım olmadı çünkü son altı yıldır hiçbir şeyi tanışma randevusundan öteye götürmedim.

Çünkü başka hiç kimse on iki yaşımdan beri aşık olduğum kız değildi.

"Rio," diyor Kennedy temkinli bir şekilde. "Bir şey hakkında konuşmak ister misin?"

"Sanırım biraz tavsiyeye ihtiyacım var."

Sanki arkadaşlığımız boyunca bu fırsatı beklemişler gibi, fazlasıyla heyecanlı dört gülümseme bana geri yansıyor.

"Ama bu burada kalacak," diye devam ediyorum. "Hallie hakkında daha önce hiç konuşmamamın iki nedeni var. Birincisi, Boston'dan ayrıldığımda hayatımın o kısmı yokmuş gibi davranmak için elimden geleni yaptım. İkincisi, her şeyi unutmak istememin nedeni olarak Hallie'yi suçladım ve hiçbirinizin onun hakkında daha az düşünmesini istemedim. Ama son zamanlarda her şeyi mahvedenin ben olduğumu fark ettim.

Benim hakkımda daha az düşünmeniz sorun değil. Bunu içimden atmam lazım çünkü buradan nereye gideceğimi bilmiyorum."

Miller öne eğilmiş, çenesini ellerinin arasına almış, dikkatle dinliyor. "Bize her şeyi anlat."

Ben de öyle yapıyorum.

"Her şey ben on iki yaşındayken başladı. Yeni komşularımız garaj yoluna ilk kez girdiklerinde ben dışarıda hokey oynuyordum."

Onlara her şeyi anlatmaya devam ediyorum. Nasıl tanıştığımızı. Nasıl arkadaş olduğumuzu. On üçüncü doğum gününü ve ondan sonraki her doğum gününü nasıl geçirdiğimizi. Onlara nasıl aşık olduğumuzu anlatıyorum. Annemle babamın ilişkisini nasıl gördüğümü ve benim de aynı şeyi bulduğumu nasıl düşündüğümü. Hallie'nin nasıl sevdiğim tek kadın olduğunu ve hala da öyle olduğunu.

Onlara bunu ailelerimizden neden sakladığımızı ve sonunda onlara ilişkimizden bahsettiğimizde, erkek kardeşi dışında herkesin bunu çoktan anladığını anlattım.

Onlara askere alındığım yazı ve Chicago'daki hayatımız için yaptığımız tüm planları anlatıyorum. Onlara babamdan ve Hallie'nin yanlışlıkla öğrendiklerinden bahsediyorum. Bana söylemediği için ne kadar kızgın olduğumu ve sonrasında annemin ne kadar kırıldığını anlatıyorum.

Onlara annemle babamın boşanmasının beni ne hale getirdiğini anlatıyorum. Onlara Hallie'nin bana gerçeği söylemediği için yıllarca beslediğim kini anlatıyorum. Onlara aslında her şeyi geride bıraktığımı düşünerek nasıl kaçtığımı, ancak sonraki altı yılımı tanıştığım her insanı onunla kıyaslayarak geçirdiğimi anlatıyorum.

Benim paylaşmamam gereken ayrıntıları vermeden, onlara babasının hasta olduğunu ve benim bunu yeni öğrendiğimi söyledim. Onlara haberi ne zaman aldığını ve bunun bana kendi babamdan bahsetmemesinin nedenine nasıl eklendiğini anlattım, ancak başka bir şey bilmeden önce bu ayrıntıyı çoktan affetmiştim.

Onlara neyle baş etmek zorunda kaldığını ve onu bu duruma soktuğum için kendime ne kadar kızdığımı anlatıyorum. Ve onlara

Hayatımda sahip olduğum en iyi şeyi ne kadar berbat ettiğimi ve mahvettiğimi düşünmeden edemiyorum.

Ama onlara küçük şeyleri anlatmıyorum. Hikayemizi gerçekten *bizim* yapan parçaları. Sadece Hallie ve ben önemini anladığımız için özel olan şeyleri.

"Yani evet," diye bitiriyorum. "Bütün hikâye bu."

Oda tamamen sessiz. Etrafıma baktığımda, söyleyecek kelime bulamayan dört ağız buluyorum.

Ve bir de Indy var.

"Indy." Kaşlarımı çatıyorum. "Ağlıyor musun?"

"Tabii ki öyleyim!" Yüzünü siliyor. "Ben hep ağlarım, bu yüzden neden şaşırdığını bilmiyorum. Ama bu hayatımda duyduğum en güzel hikâye ve ben aşkı seviyorum, tamam mı?"

"Sonunu duymadın mı? Her şeyi ettim."

Ağlamayan diğer üçü bunun yerine gülmeye başlar. Stevie gülümsemesini engellemeye çalışarak başını sallar. "Hayır, seni sevimli aptal. Yapmadın."

"Kahretsin," diye nefes veriyor Miller. "Eğer Kai beni zaten ikna etmemiş olsaydı, tam burada aşka inanmamı sağlardı."

"Bu hikâye bende eve gidip Isaiah'ı görme isteği uyandırıyor." Kennedy başını baldızının omzuna yaslar. "O zaman ona beni on iki yaşında düşünmeye başlaması gerekirken neden evlenmeden önce sadece üç yıl peşimden koştuğunu sor."

Sonunda bu beni gülümsetti, bu da hissettiriyor.

Indy yüzünü silmeye devam ediyor, kendini temizliyor. "Her zaman birini ilk kez getirdiğinde onu sorgulamamız gerektiğini düşünmüşümdür. Niyetlerini anlamak ve senin için yeterince iyi olup olmadıklarına karar vermek. Dört zorba ve aşırı korumacı kız kardeş gibi, ama ..." Başını iki yana sallıyor. "Bu sonucu çok daha fazla seviyorum."

Hala dolu olan şarap kadehimi önümdeki sehpaye koydum. "Biliyorum hepiniz benim tam anlamıyla bir oyunum olmadığını düşündünüz ve bu yüzden bunca zamandır hiç kimseyle birlikte olmadım.

burada yaşadım. Ama gerçek şu ki, ilgilenmiyordum. Olmak istedim. Hallie'nin aradığım kişi olmadığı konusunda kendimi haklı çıkarmak istiyordum ama tanıştığım her insan onun aradığım kişi olduğunu daha da doğruladı."

"Dur." Stevie tekrar yanıma, yere düştü. "Seni böyle konuşurken dinlemeye bayılıyorum."

Miller gülüyor. "Kimse gerçekten böyle düşünmedi, Rio."

"Gerçekten bu ilk randevulara gittiğine inandığımızı mı sanıyorsun?

ve tek bir kişi bile bir saniye bile ilgilenmedi mi?" Indy gülüyor. "Birincisi, hiç aynaya baktın mı? İkincisi, sen sensin. Kim ilgilenmez ki?"

"Ne oluyor be?" Sesim yükseliyor. "Yıllar boyunca her birinize asıldım. Ve hiçbiriniz ilgilenmediniz."

Kennedy gözlerini devirir. "Biz sayılmayız."

"Sadece söylüyorum," diye devam ediyor Indy, "bizi inandırdığın kadar umutsuz olmadığını biliyorduk, ama neden böyle düşünmemizi istediğini söylemen için seni zorlamayacaktım."

Bir kahkaha attım. "Sanırım bu hikayeyi satmanın neden kimseyle ilgilenmediğimi açıklamaktan daha kolay olduğunu düşündüm. Hallie'yi bilmenizi istemedim çünkü hepinizin ne diyeceğini biliyorum."

Indy kaşlarını kaldırdı. "Gidip onu getirmen gerektiğini mi?" "Aynen öyle."

Stevie ayağa kalkar. "Peki o zaman, şimdi söyleyeceğiz. Rio, gidip onu getirmelisin."

Miller neredeyse boş olan birasını kaldırıyor. "Al benden de o kadar.

bir anlamı yok." "Yine," diye araya girdi Kennedy.

Başımı salladım. "Beni affetmeyecek." "Tatlım," Indy. "O gece sana nasıl baktığını gördüm.

Gece çocuklara bakmaya yardım etti. Çoktan affetti. Görünüşe göre seni affetmeyen tek kişi sensin."

"Evet," diye katılıyor Miller. "Kendin için üzölmeyi bırak."

Bu sözlölöğe gülmekten kendimi alamıyorum.

"Kahretsin."

"Özür dilerim, yumuşak ve tatlı olma konusunda pek iyi değilimdir ama Rio, hadi ama. Tekrar kaçman sadece seni cezalandırmıyor, aynı zamanda onu da cezalandırıyor. Kendin söyledin, zaten bir kez sıçtın batırdın, bir daha sıçıp batırma. Bu kadar basit."

". "Bunu biliyor mu?"

Dikkatim Kennedy, Stevie ve Indy'ye kayıyor, en azından birinin araya girip "tabii ki biliyor" gibi bir şey söyleyeceğinden emin olmak için. Ama hepsi de bana , sessizce aynı soruyu soruyorlar.

"Evet," diyorum sonunda. "Tabii ki öyle olmadığımı biliyor. Topu haftalar önce onun sahasına attım. Bize bir şans daha vermeye hazır olduğunda benim de hazır olacağımı söyledim."

"Aman Tanrım." Kennedy kanepeye geri düşer. "Sana hiçbir şey öğretmedik mi?"

"Rio," diye azarlıyor Stevie. "ama."

Miller başını sallıyor. "İnd, bunu almak ister misin? Benden daha nazik olacaksın."

Indy bana zayıfça gülümsüyor. "Rio, tatlım. Benim tatlı meleğim, en iyi arkadaşım, burada beni öldürüyorsun. Hallie'nin seni affetmek için zamanı olduğunu anlıyorum çünkü tüm bunları sindirmek için yılları vardı ve senin de kendini affetmek için zamana ihtiyacın vardı ama şu anda top *senin* sahasında. Eğer seni görüldüğü kadar iyi anlıyorsa, tüm bunlar yüzünden kendini hırpalamakla meşgul olduğunu bildiğinden ve bunu hazır *olduğunda* ona söylemeni şüpheleniyorum."

"Hayır," diye itiraz ediyorum. "Hayır, onu bekliyorum." Hepsi beklenti içinde beni bekliyor.

Hallie, Minnesota'dan döndüğümüzden beri hiç farklı görünmedi ya da farklı davranmadı. Bana soğuk davranmadı ya da aktif olarak benden kaçmadı. Onu eve bırakmak için iş yerine her gittiğimde bana hala aynı heyecanlı gülümsemeyi atıyor. Her sabah kapısının önünde onun için bıraktığım latteyi bulduktan sonra bana binlerce ünlem işareti içeren bir teşekkür mesajı atıyor.

Vay anasını. Ben bir aptalım.

Oturduğum yerden fırladım. "Neden bana söylemediniz?"

Kennedy başını eğdi. "Az önce söyledik."

"Hay sikeyim. Bu kız gecelerine geldiğim onca yıl boyunca bir şeyler öğrendiğimi sanırdın ama görünüşe göre ." Anahtarlarımı ve ceketimi toplayarak evin içinde koşturuyorum. "Gitmem gerek. Ona söylemem gerek."

"Evet, öyle!" Miller alkışlıyor. "İyi şanslar!" Kennedy de katılır.

Stevie elini kalbinin üzerinde tutuyor. "Çok hızlı büyüyorlar."

Son olarak, yine ağlamakta olan Indy'ye bakıyorum.

"Ind, gerçekten mi?"

"Ağlamıyorum! Ben iyiyim. Sadece mutlu olduğun için çok mutluyum." Gözlerinin altını temizliyor. "Mutlu olmayı hak ediyorsun Rio. İkiniz de hak ediyorsunuz."

Kapıdan çıkıp kamyonetime koşmadan önce ona nazlı bir gülümseme sunuyorum.

Çünkü o haklı. *İkimiz* de mutlu olmayı hak ediyoruz.

Evimin önüne park ettikten sonra çimenleri koşarak geçip Hallie'nin ön kapısının merdivenlerini çıkıyorum, kapıyı çılgınca çalıyorum ve evde olması için dua ediyorum.

Eve gelirken prova ettiğim her şeyi gözden geçirirken sabırsızlıkla birinin kapıyı açmasını bekleyerek ön verandada adımlıyorum. Cevap gelmeyince emin olmak için kapıyı bir kez daha çalıyorum ve arabama dönüp başka nerede olabileceğini anlamaya çalışıyorum.

Sonunda verandanın ışığı yanıyor ve kapı . "Rio?" Hallie dışarı bakar. "Her şey yolunda mı?"

Ve aniden, söylemek için hazırladığım her şey pencereden uçup .

Tanrım, çok güzel. Hep böyle güzel miydi?

Kolay cevap evet. Bu kadının neredeyse her halini tanıdım ve her halini çok sevdim. O hep

On iki yaşımdan beri en sevdiğim insan ve on beş yıl sonra da bu değişmedi.

"Geçen gece sana bir şey söylemedim," diye geveledim sonunda.

Kaşlarını ilgiyle kaldırıyor.

"Sana pek çok şey söylemedim ama en önemlisi kendime kızgın olsam da seninle gurur duyuyorum."

Kapıyı tamamen açıyor ve dinlemek için kapı çerçevesine yaslanıyor.

"Son birkaç yıldır yaptığın her şeyle ilgilendiğin için seninle gurur duyuyorum. Her şeyi berbat ettim. Bunu artık ikimiz de biliyoruz ve çok üzgünüm. Bunu asla yeterince söyleyemeyeceğim. Seninle yeniden başlamayı teklif ederdim ama bunu yaparsak kendini yeniden tanıtmaktan korkuyorum ve bir ömürde iki kez çok fazla gibi hissediyorum."

Bir kahkahayla başı geriye düşüyor ve bu ses çok hoş. Devam etmek için ihtiyacım olan tüm cesaret bu.

"Ve dürüst olmak gerekirse, Hallie, seninle yeniden başlamak istemiyorum. Bazı şeyler yaşadığımızı kabul etmek istiyorum, sen benden daha çok. Birbirimizi incittik ve ben hatalar yaptım."

"Ben de öyle," diye giriyor.

"Ve bu hatalar bizi bazı yönlerden değiştirdi, ancak diğer yönlerden tamamen aynı kaldık. Kötü kısımları görmezden gelseydik bu bizim hikayemiz olmazdı, bu yüzden görmezden gelmeyeceğim. Kaçmayacağım çünkü nereye gidebilirim ki? Hallie, buradasın." Göğsüme dokunuyorum. "Ayrı geçirdiğimiz yıllar ne olursa olsun, sen hâlâ buradasın."

Gülümsemesini engellemeye çalışıyor ki bu iyiye işaret gibi görünüyor. "Bunun sadece ilk aşkla ilgili bir şey olmadığına emin misin?"

"Hayır, bebeğim. Bu son aşk meselesi."

Bir adım daha yaklaşıyorum, kapı aralığına giriyorum, ellerimi kapının iki yanına dayıyorum ve ardından ona yaklaşıyorum. Ama daha ileri gitmiyorum çünkü söyleyecek bir şeyim daha var ve eğer ellerimi onun üzerine koyarsam bunu yapamayacağım.

"Geçen gece, bir gün sana tekrar aşık olmama izin vermeni umduğumu söylediğimde, söylemek istediğim şey sana tekrar aşık olma şansını umduğumdu. Ve geçmişten pişmanlık duymakla meşgul olursam bu gerçekleşmeyecek. Yani, evet. Hayatımın en büyük hatasını yaptım ve bunun için kendimi tamamen affetmem muhtemelen biraz zaman alacak ama bu zamanı sensiz harcamak istemiyorum." İki elimle çenesini kavırıyor, parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyorum. "Her zaman sendin Hallie ve sanırım ikimiz de bunu biliyoruz."

Orada öylece duruyor, bana sırtlıyor.

"Yani, evet ..." Tökezledim. "Bu benim büyük konuşmam." "Bitirdin mi?"

"Benden bu kadar."

"O zaman beni şimdi öpmelisin. Zaten altı yıl kaybettik. Daha fazla zaman harcamak istemiyorum."

Hemen kabul ediyorum. "Muhtemelen yapmalıyım."

Gülümseyerek eğilip ağzımı onun kine bastırıyorum ve bedenlerimizin birbiri içinde eriyip gitmesi büyük bir rahatlama hissi veriyor. Kollarını boynuma doluyor, dudaklarını ayırıyor ve onu daha derin, daha sert, daha acil öpmeme izin veriyor.

"İkiniz de çok tatlıydınız!" Wren içeriden bir yerden bağıyor. "Ama sonunda sevişecekseniz, bunu Rio'nun evinde yapabilir misiniz? Ders çalışmam lazım."

İkimiz de gülmeye başlayınca Hallie dudaklarını dudaklarımdan çekip başını göğsüme yaslıyor.

Ama sanırım başımızı döndüren şey aramızdaki hafiflik hissi. Sonunda olması gerektiği gibi hissettiriyor. Üzerimizde bir ağırlık yok. Düşmanlık yok.

Başını arkaya yatırıyor, çenesi göğsümde, bana bakıyor ve ben de zamanımı yüzünde cevabı aramak için harcıyorum. Çünkü oraya gidersek bunun ne anlama geleceğini ikimiz de biliyoruz. Bunu tekrar yapıyoruz. Tamamen içindeyiz. Ben ve o.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Ne diyorsun, Hal?" Başını sallıyor. "Bence beni evine götürmelisin."

Gölümsememi engelleyemiyorum. "Komşu olmamızın rahatlığını ne kadar sevdiğimi sana söylemiş miydim?"

Aşağı uzanıp iki elimle kıcını kavıyorum ve o güzel bacaklarını belime dolaması için kaldırıyorum. Kollarını omuzlarımda kavuşturuyor ve ben hızla bahçenin karşısındaki yerime geçerken küçük bir çığlık atıyor.

Evimin anahtarını kilide sokmuştum ki, parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve beni olduğum yerde durduran bir şey söyledi.

"Rio." Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Bilmen gerekir.

Her zaman da sendin."

Bölüm 32

Hallie

Rio beni evindeki tüm inşaat boyunca taşıyor ve yatak odasına geçtikten sonra bile beni bırakmıyor.

Dönüp beni kapıya yaslamadan önce kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyor ve ağzı hemen benimkini buluyor. Bu öpücüğün yumuşak bir yanı yok. Çok aceleci. İhtiyaç dolu ve bacaklarımı kalçalarına dolayıp onu içime çektiğimde daha da çılgınca bir hal alıyor.

Ben hemen gerekli sürtünmeyi buluyorum, o da öyle görünüyor, bir eli kıcımlı kavırıyor, diğeri kendini sabit tutmak için başımın yanındaki kapıya çarpıyor.

Tekrar içime giriyor ve bu hareket dudaklarımın aralanmasına ve başımın arkamdaki kapıya doğru düşmesine neden oluyor.

"*Siktir,*" diye nefes veriyor, alnını omzuma yaslıyor ve birlikte hareket edişimizi izlemek için aşağı bakıyor. "Böyle boşalabilirim ve bundan utanmam bile."

Kıkırdayarak parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum ve dudaklarımı boynunda gezdiriyorum. "Şimdiden sertleşmişsin."

"Mmm," diye inliyor, parmak uçları kıcımlı kazıyor. "Senin yanındayken bu sürekli oluyor, Hal. Oldukça rahatsız edici."

Dilimi alt dudağının üzerinde gezdiriyorum ve onu tekrar öpmeden önce gözlerinin dalgalanmasını izliyorum. "Muhtemelen bununla ilgilenmeliyiz."

Bacaklarımı çözerek yere uzanıyorum ve kolunun altından geçerek yatağına yaklaşıyorum.

Rio kapıya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, giydiğim kazağın alt düğmesiyle oynamamı izliyor.

Ona doğru başını sallıyor. "Çıkar şunu."

Ben de öyle yaptım, önce bir düğmeyi sonra diğerini çözdüm. *Çabucak*, çünkü hevesli ve hazırım ve bu yanımızı özlemişim.

Başını sallar. "Yavaşça, Hallie. Uzun zaman oldu. Bunun tadını çıkarayım."

Ve Tanrım, gözlerini nasıl kapattığını, bakışlarını vücudumda gezdirirken alt dudağının dişlerinin arasından nasıl kaydığını. Umarım bütün gece benim tadıma bakmayı planlıyordur. Tekrar ve tekrar.

Yavaşça her düğmeyi açarak ve kazağımı her seferinde biraz daha açarak, altındakiyle dalga geçerek büyük bir gösteri yapıyorum. Sütyenim özel bir Gey değil, düz beyaz ve kuplarının üzerinde bir miktar dantel var, ama Rio sanki hayatı boyunca istediği ve sonunda eline geçecek bir hediyein paketini açıyormuşum gibi beni izliyor.

Bana doğru yavaş adımlarla ilerliyor, ben ona kendi kişisel striptizini yaparken yeşil gözleri her santimi takip ediyor. Kazağım tamamen açıldığında dudaklarını ıslatıyor. Bir kolumu dışarı çıkardığımda sert bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. Üzerimdekileri ayaklarımın dibine bırakıp beni sadece sütyenim ve midi eteğimle bıraktığımda, olduğu yerde donup kalıyor.

Rio inanmayarak başını sallıyor ve sadece bu bile benim daha dik durmamı, omuzlarımı geriye itmemi sağlıyor.

Gözleri dolaşıyor, her santimimi katalogluyor. Beni daha önce sayısız kez çıplak gördü, bu yüzden son seferden bu yana bir şeylerin değişip değişmediğini görmek için mi bakıyor, yoksa belki de o kadar uzun zaman oldu ki hatırlamıyor mu emin değilim.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Uzun zaman oldu."

Yani, bu iki seçenekten ikincisi. Ama kim altı yıl önce seks yaptığı bir insanın her bir parçasını hatırlar ki?

Evet, ama bunun nedeni ondan sonra başka biriyle birlikte olmamam.

"Ama hala her şeyi hatırlıyorum" diyor.

"Çok uzun zaman oldu Rio. Doğru hatırladığından emin misin?"

Kaşları çatılır. "Ne zaman kendimi tatmin etsem seni hayal ettiğimi söylediğimde bana inanmadın mı? Nasıl göründüğünü düşündüğüm bir imge uydurduğumu mu sanıyorsun? Hayır. Vücudun, ilk kez on dokuz yaşındayken gördüğümünden beri zihnime kazınmış durumda. Her şeyi hatırlıyorum."

Uzanıp dirseğini tutuyor, işaret parmağı kabarık bir deri parçasının üzerinde geziniyor. "On bir yaşındayken bisikletten düştüğün için tam burada bir yara izi olduğunu biliyorum."

"Umarım bunu hatırlarsın. Bu senin hatandı. Sen çok hızlı gidiyordun ve ben de sana yetişmeye çalışıyordum."

Kıkırdayarak diğer elini kalçanın etrafına doluyor ve başparmağını üst uyluğunun iç kısmında gezdiriyor. Hâlâ saten etek giyiyor olmama rağmen teninin sıcaklığını tenimde hissedebiliyorum ve bu sıcaklık yaklaşık iki santim kuzeye, tam da onun yerine bana dokunmasını dilediğim yere yayılıyor.

"Tam burada bir çilin olduğunu biliyorum." Aynı noktayı usulca okşuyor. "Geri kalanının tadına bakmadan önce yalamayı çok severdim."

Tanrım.

İçime giriyor, dudaklarını çenem boyunca izliyor ve omzumla birleşen kıvrımla buluşana kadar boynumdan aşağı iniyor.

"Ve biliyorum ki tam burayı ısırıldığında. . ." Tam olarak bunu yapıyor ve dudaklarımdan anında bir inilti çıkarıyor. "O lanet sesi çıkaracaksın."

Tekrar ağzımı bulana kadar boğazımda ve çenemde bir yol öperken başımı geriye atarak ona doğru kıvraniyorum.

"Yani evet bebeğim, her şeyi hatırlıyorum. Seni boşaltmak için en sevdiğim yöntemler de dahil." Başparmağını sütyenimin dantelinde gezdiriyor. "Bakıyordum çünkü ikimiz de öyle olmadığını bildiğimiz halde beyazlar içinde ne kadar masum görüldüğüne inanamıyorum."

Mırıldanıyorum. "Bu da senin hatan."

Tenime gülümsüyor, ılık, ıslak dudaklarını boynumun ve köprücük kemiğimin her santiminde gezdiriyor, başparmağı hala sütyenimin kumaşına durgun vuruşlar yapıyor, ama tenini tenimde istiyorum, bu yüzden onu açmak için geri uzanıyorum.

Ama ben bunu yapamadan Rio kollarını belime doluyor ve beni durdurmak için elleriyle ellerimi kapatıyor.

Bunu birlikte yaptığımız ilk andan itibaren çok büyük bir déjà vu hissi var.

"misin?" diye fısıldıyor. Başımı hayır anlamında sallıyorum.

"Sen?" "Azıcık bile değil."

Omurgamda küçük daireler çizerken ona usulca gülümsüyorum ama yine de tokayı açmıyor.

Uzun bir süre beni izliyor, arkamdaki kumaşla oynuyor, sonunda elini çekip sütyenimi yerinde bırakıyor.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Bana hiçbir şey söylememek için başını sallıyor ve başının üzerinden uzanarak tek bir hareketle gömleğini çıkarıp yere fırlatıyor.

Çarpıcı biri. Bronz ten, belirgin ama yağsız kaslar ve mürekkep. Siyah ve sol tarafına yayılmış. Ve bana tekrar dokunmak ya da öpmek için bir hamle yapmadığında, daha detaylı bakmamı beklediğini fark ediyorum.

Birkaç dövme var ve hepsine yeni diyebilirim çünkü benim için yeniler, ama diğerlerinin ne olduğunu söyleyemem. Dikkatim sadece bir tanesine odaklanmış durumda.

"Hallie," diyor Rio kararsızca. "Bir şey söyle."

Söyleyemem. Nutkum tutuldu. Çünkü gözlerim esasen son göz ağrım olan şeye takılmışken nasıl konuşabilirim ki?

Gerçek üzerine kalp şeklinde dövme yaptırmış.

Tereddütle uzanıyorum, parmaklarımı siyah mürekkebin üzerinde nazikçe gezdiriyorum, kıvrımları ve dipleri takip ederek, durması gereken ama hiç durmayan fazla çizilmiş kısmı kapatana kadar duruyorum.

Kalbim.

Ona verdiğim karışık kasetlerdeki ve CD'lerdeki imzalarımı kaç kez takıldığını düşündüğümde, gerçekten de kalbi.

Bu benim en sevdiğim kısım.

"Seni unutup unutmadığımı hâlâ merak ediyorsan diye söylüyorum," diyor usulca, "bunu üç yıl önce aldım. Seni son gördüğümde üç yıl *sonra*."

"Neden?"

"Bunun cevabını bildiğinden oldukça eminim, Hal." "Yine de söyle."

Parmaklarımı üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyorum, eskiden durduğu yerde duraklıyorum. El yazımın ve her şeyin tam bir kopyası, açıkça o kasetlerden veya CD'lerden birinden alınmış.

"Çünkü bu hep bizdik." Parmak eklemiyle çenemi yukarı kaldırarak ona bakmamı sağlıyor. "Olmasını istemediğimi düşündüğümde bile, bunun biz olduğumuzu biliyordum. Orada oturup bunu tenime kalıcı olarak yazdırdım, kendimi bunu sadece aşkın var olduğunu hatırlatmak için yaptırdığımı inandırmaya çalıştım, oysa başından beri aşkın sadece seninle var olduğunu biliyordum."

Lanet olsun.

Tam ve mutlak dürüstlüğü dudaklarımı uçuklattı. Kalbim hızla çarpıyor ve tenim ısınıyor.

Birinin her şeyi olmanın bu kadar tahrik edici olabileceğini bilmezdim.

Parmaklarımı aşağıya doğru gezdiriyorum, kaburgalarının ve karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum, sikine giden bir yol haritası gibi olan V'nin çizgilerini takip ediyorum. Pantolonunun düğmelerini açıyorum, fermuarını açıyorum ve aptalca mükemmel kıcının üzerinden geçirip kalın kalçalarını geçerek yerde birikene kadar itiyorum.

Parmaklarıyla saçlarımı yüzümden iterek kendini onlardan kurtarıyor. "Bunu duymak hoşuna gidiyor mu?"

Başımı sallayarak eğiliyor ve onu öpüyorum, dudaklarımı çenesinde gezdiriyor, boynundan aşağı iniyor ve diz çökmeye başladığımda göğsünün üzerinde bir yol çiziyorum.

"Bekle, Hal. Önce seninle ilgilenmek istiyorum."

Başımı sallayarak düşmeye devam ediyorum, çok alçalmadan önce dudaklarımı dövmemin üzerinde gezdiriyorum.

"*Siktir*," diye nefes veriyor, başını geriye atıyor.

Tutunmak için kalçalarını kullanıyorum, ona bakıyorum ve gerçekten de gözlerim kamaşıyor.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyor. "Dizlerinin üzerinde çok güzel görünüyorsun."

"Kendini ederken hayal ettiğin şey bu mu?"

Başını sallıyor, gözleri yüzümde ve vücudumda geziniyor, eli saçlarımda yavaşça dolaşıyor. "Beyazlar içinde bir melek gibi görünüyorsun ama göğüslerinin şu anki duruşu düpedüz günahkârca."

Kıvranarak dizlerimi birbirine , biraz sürtünme arıyorum.

Olumlama konusunda her zaman harikaydı, bu yüzden bunları duymak şaşırtıcı değil. Adam normal günlük hayatını beni bir şey için övmeden neredeyse hiç geçiremezdi. Ama bunu duymayalı o kadar uzun zaman oldu ki, onun teşviki altında parıldamanın nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuşum.

Ödül olarak eteğimi kalçalarımın üzerinden aşağı doğru itiyorum ve ona beyaz külotumu gösteriyorum.

"Becer beni, Hal. Eteğini tamamen çıkar. Sikimi gırtlığına kadar soktuğunda nasıl ıslandığını görmek istiyorum."

Ben de bana söyleneni yaptım, eteğimi kalçalarımdan aşağıya ve dizlerimin üzerinden geçirdim, sonra da atılmış diğer kıyafetlerimizin yanına fırlattım.

Ellerimi karnının üzerinde gezdirerek, boxer külotunun bel bandıyla oynuyorum ve kaslarının şişmesini izliyorum.

Beklenti. Rio elini saçlarımda gezdirmeye devam ediyor, beklerken saçlarımı yolumdan çekiyor.

Ellerimi kalın kalçalarına dayayarak eğiliyor ve dudaklarımı önümdeki şişkinliğe, boxer külotunun tam üzerine bastırıyorum.

Onaylayarak mırıldanıyor. "Alay et."

Buna gülümsemekten kendimi alamıyorum çünkü daha altı yıllık bir dalga geçme sürecim var. Bu gecenin tadını çıkarmak mı istiyor? Tadını çıkarabiliriz.

Parmaklarımı bel kemerine sokup sadece bir santim aşağı çekiyorum ve sikinin ucunun dışarı çıkmasına izin veriyorum.

Onu da hafifçe öptüm.

"Siktir, Hallie."

Ses tonundaki işkence kulaklarıma müzik gibi geliyor, bu yüzden dilimi başının üzerinde döndürmeye ve bundan ne tür sesler çıkarabileceğimi görmeye karar veriyorum.

Hayatımda duyduğum en çaresiz iniltiydi. "Beni cezalandırıyor musun, bebeğim?"

Başımı kaldırıp en masum ifademi takınıyorum ve başımı sallıyorum. "Güzel." Göğsü hırıltılı nefeslerle hızla hareket ediyor.

"Bu cezayı seve seve kabul ederim."

Külotunu bir santim daha aşağı çekerek dilimle tepesinin alt tarafına hafifçe vuruyorum.

Bacakları şimdiden titriyor. Karın kasları şimdiden spazm geçiriyor. Saçlarımı tutuşu kafa derime lezzetli bir yanık veriyor.

"Seni uyarmalıyım Hallie, dudaklarını bana doladığın anda ağzına boşalma ihtimalim çok yüksek. Çok uzun zaman oldu."

Ona karşı gülümsüyorum, dilimi tekrar başının etrafında döndürüyorum.

"Çok çabuk boşalmamı , değil mi? Sana karşı ne kadar zayıf olduğumu görmek istiyorsun, değil mi?"

Başımı sallayarak sikine doğru bir yol öpüyorum.

Sadece ona hatırlatmak istiyorum, hepsi bu. Son altı yılda başka biriyle ne yaparsa yapsın, ben onun

ve sonuncusu olmayı planlıyorum. İlk seferinde ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, ona sakso çekerek nasıl düzgün sakso çekileceğini öğrendim. Ben, herkesten daha iyi, onun nelerden hoşlandığını biliyorum. Söylediklerini öğrendim. Seslerini öğrendim.

Ve hiçbirini unutmadım.

Külotunu sonuna kadar indirip sikini önümde serbest bırakıyorum. Hatırladığım kadar mübarek ve yakın zamanda duşta yumruğunu sikerken gördüğümde büyüklüğünü hatırlamış olsam da, dizlerinizin üzerindeyken, ağzınızı doldurduğunda nasıl nefes alacağınızı hatırlamaya çalışırken bambaşka bir hatırlatma.

Şaftının üzerinde yavaşça bir yol yalayarak onu kızdırıyorum, dudaklarımı etrafına sarmadan önce ucunu dilimle daire içine alıyorum ve tepesi boğazımın arkasına çarpana kadar aşağı doğru kaydırıyorum. "Lanet olsun," diye rahatlamış gibi nefes alıyor, parmakları

saçlarımı sıkıyor. "İşte bu kadar."

Geri çekilerek, dudaklarımı onu okşamak için kullanıyorum, elimi shaftının geri kalanında döndürüyorum. Onu ağızımda çalıştırmaya devam ediyorum, hızla tanıdık bir ritim buluyorum.

Nefes almakta zorlanıyor, kısa nefes alıyor.

"Çok fazla." Bir an için sözlerini kaybetti. "Hayal ettiğimden çok daha iyi."

Boyunun etrafında mırıldanarak emmeye ve döndürmeye devam ediyorum ve titreşimin tüm vücudunu titrettiğini neredeyse görebiliyorum.

"Dikkatli ol, Hal. Bunun son olmasını istiyorum. Bu iş bitmeden önce en az bir kez içine girmem gerekiyor."

Hiç yavaşlamıyorum.

Bu açıdan deli gibi görünüyor. İri ve güçlü, ama bana gelince zayıf. Başını arkaya atıyor, adem elması boğazında sallanıyor ve onun üzerinde hala bu güce sahip olduğumu bilmemle ilgili bir şey var, bacaklarımın arasında sürtünme bulmaya çalışarak kaymamı ve hareket etmemi sağlıyor.

"Kendine dokunman mı gerekiyor?"

Tükürük dudaklarımın kenarlarında birikirken hızla başımı sallıyorum. "Parmaklarını klitorisine koy."

Gözlerim titriyor, bakışlarıyla buluşuyorum.

"Kendine dokun. Ben kadar kendini iyi hisset."

Yer değiştirerek, bir elimi külotumun bel bandında gezdirmeden önce beni tam olarak görebildiğinden emin oluyorum, diğeri onu ağızımla döndürmeye ve okşamaya devam ediyor.

Parmaklarımı kumaşın üzerinde, hassas klitorisimin tam üzerinde izliyorum, onları yukarı çekmeden önce, sürtünmeyi kendi yararına kullanıyorum ve aynı zamanda ona gösteriyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor. "Sırılsıklam olmuşsun, Hallie bebeğim. Hepsi beni ağızına aldığı için mi?"

Kabul ediyorum, görmesi için klitorisimin üzerinde sıkı küçük daireler oluşturuyorum. Orta parmağımı dikiş yerimin üzerinde gezdiriyorum ve onun nasıl büyüldüğünü izliyorum.

"Şuna bir bakayım."

Parmağımı havaya kaldırdığımda onu alıyor, ağızına sokuyor ve tatmin olmuş bir hırıltıyla emerek temizliyor. Bu manzara karşısında gözlerim fal taşı gibi açılıyor, çünkü *lanet* olsun. Ve hepsini aldığından emin olmak için dudaklarını yaladığında içimde daha fazla ısı birikiyor.

Aleti hâlâ ağızımda, bu yüzden ona yeniden odaklanmaya çalışıyorum ama tek yapabildiğim ona bakmak ve yüzündeki vahşi açlığı fark etmek.

"Sana dokunmam gerek" diyor, dikilerek.

Ama yapamadığı için ona dokunmaya karar veriyorum, aşağı uzanıp taşaklarını avuçluyorum.

Öne düşüyor, ağızımın içinde sarsılıyor, ağızımı ondan çekmek için saçımı çekmeden önce bacakları titremeye başlıyor.

Yukarı bakıp gülümsüyorum. Büyük ve geniş ve hiç de masum değil. "Bunun son olmasını sağlamaya ne oldu?" diye soruyor. Zorlu nefesler.

"Bunu sürdürmek için bütün gecemiz var."

Beni öpebilmek için başımı geriye yatırıyor, dili alt dudağımın üzerinde bir yol çiziyor. "İçine boşalmamı ister misin?"

ağız mı? Bunu mu demek istiyorsun?"

Hevesle başımı sallıyorum.

Dudaklarıma gülümseyerek beni bir kez daha öpüyor.

Dik durarak bir eliyle başımın arkasını kavıyor, kısa saçlarımı orada topluyor, sonra diğer eliyle sikini ağızıma sokuyor.

"O zaman yap," diyor. "Beni boşalt, bebeğim." Başımı yerinde tutarak kalçalarını doğru sallıyor.

Ellerim serbest kalınca, ona dokunma fırsatını değerlendirdim. Kesik kalçalarında, kıkırda geziniyor, tırnaklarımla tenini tırmalıyorum. Cezalandırıcı bir hız belirliyor ve itişlerinin özensiz hale gelmesi uzun sürmüyor, kalçaları kısıtlama olmaksızın sarsılıyor.

Yaklaştı. Nefes alışından anlayabiliyorum. Çıkardığı seslerden. Kendi bedeni üzerindeki kontrol eksikliğinden.

Başımın arkasındaki tutuşu gevşeyip bana geri çekilme fırsatı verirken tek söylediği "Boşalacağım," oluyor.

Ama yapmıyorum. Kalçalarını içime çekiyorum, yutkunmadan önce ucunun boğazımın arkasını deldiğini hissediyorum.

"*Siktir*, Hallie," diye haykırıyor, başını arkaya atarak.

Gözleri kapanıyor, parmakları saçlarımı kavıyor, boğazımdan aşağı boşalmaya başladığında kalçaları sarsılıyor ve seğiriyor. Gelmeye devam ediyor, beni sabit tutuyor ve ben sadece izliyorum, ondan büyüleniyorum. Ona hala yapabileceklerimden büyülenmiş bir şekilde.

Kasları gevşeyip vücudu kendini bıraktığında beni kavrayışı da gevşiyor. Yavaşça ağızımdan çekip çıkarıyor.

Gösteriş yapıp yutkunmadan önce o kapüşonlu gözler üzerime gelene kadar bekliyorum.

İnançsızlıkla başını sallıyor.

"Çok iyi." Rio çıplak bedenini çömelterek benimle göz hizasına geliyor. "Ama uzun zamandır seks yapmamıştım. Muhtemelen bundan daha yavaş başlamalıydık çünkü bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum."

Kollarımı boynuna dolayarak kıkırdıyorum. "Bana mı söylüyorsun?"

Kıçımı tutuyor, beni kaldırıyor ve yatağa taşıyor. Başımı koruyarak beni sırtüstü yatırıyor ve tamamen çıplak bedenini benimkinin üzerine koyarak beni yatağa bastırıyor. Göğüs göğüse geldik. Bacaklarım onun etrafında açık. Ve şu anda o kadar hassas, o kadar muhtacım ki, elimde olmadan kalçalarımı kaldırıp kendimi onun hala kısmen sert olan sikine sürtüyorum.

Bir elini kalçama koyuyor, bana bakarken hareket etmemi engelliyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Ne söylemeye çalıştığımı anladığını sanmıyorum. Uzun zamandır seks yapmadım."

Daha önce söylediği cümlenin aynısı, ama tekrarlama hızı bana sormak için açık bir kapı olduğunu söylüyor.

Yine de temkinliyim, çünkü bir yanım cevabı bilmek istemiyor. "Ne kadar uzun bir süre?"

Çenemi kavırıyor, başparmağı elmacık kemiğimi okşuyor ve gözleri benimkilere dikilmişken başka tarafa bakıyorum, söylediğinde yüzünü görmek zorunda kalmazsam tepkimi nötr tutabileceğimi umuyorum.

"Altı yıl."

Gözlerim onunkilere kayıyor.

"Sadece seninle birlikte oldum."

Bölüm 33

Rio

Aklından neler geçtiğini anlayamıyorum. Gözleri hiç görmediğim kadar geniş. Dudakları hafifçe ayrılmış.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Ne düşünüyorsun, Hallie?"

Bir an sessiz kalıyor ve ben de altımda yatan, göğüsleri göğsüme yaslanmış, amı sikimle mükemmel bir şekilde hizalanmış, ne kadar çarpıcı olduğuna odaklanmamaya çalışıyorum. Bir centilmen olmaya çalışıyorum ve hayatımın son on beş yılında onun için ne kadar tamamen gittiğimi fark ettikten sonra çıldırması gerekiyorsa ona bir dakika veriyorum.

Başını iki yana sallar. "Bu doğru olamaz."

"Oh, sana söz verebilirim, öyle. Şu anda neredeyse yeniden doğmuş bir bakireyim, bu yüzden bana bir iyilik yapıp tekrar kızlığımı bozabilirsen, bu harika olur."

Tamam, bu işe yaramadı. Durumu hafifletmeye çalışıyorum, ama az önce bir cümle içinde *deflower* kelimesini kullandım ve o hala orada tamamen inançsız bir şekilde yatıyor.

"Ama bunca zamandır çıktığınızı söylemiştin."

"Ben de çıktım. İkinci bir buluşmaya yol açmayan ilk buluşmalar." Yine kendime gülüyorum. "Başka biriyle öpüşmedim bile."

Tekrar başını sallıyor. "Neden?"

"Başka biriyle gerçekten bir ilişki yaşarsam bunun ne kadar adaletsiz olacağının farkında mısın? Tek düşündüğüm sensen? Her insanı seninle kıyasladığımda? Seninle kıyaslanacak bir şey yok."

"Rio."

Başka bir şey söylemesini bekliyorum ama . Şokun geçmesini bekliyorum ama geçmiyor.

Sonra birden, bana şaşkınlıkla bakan o geniş ela gözler parlamaya başlıyor.

"Hey," diyorum usulca ama ısrarla. "Hallie, bebeğim, ağlama."

Bu hiç de beklediğim bir tepki değildi. Acıma son vermeden önce benimle biraz dalga geçeceğini düşünmüştüm. Ama sonra bunu ona söylememin güven verici olmayabileceğini fark ettim. Onu beklediğim için kendini kötü hissedebilirdi ama o aynısını yapmadı. Ama ondan asla beklemesini beklemem, özellikle de ben her şeyi bu şekilde bitirdikten sonra.

"Hallie." Gözünün kenarından akan serseri bir damla yaşı siliyorum. "Bunun için ağlamana gerek yok. Beni beklemeni asla beklemezdim."

"Ama ben yaptım."

Hafifçe geri çekildim, başparmağım yanağını okşarken durdu. "Hayır, yapmadın."

Bir kahkaha atıyor ama sesi benim hissettiğim şaşkın ve ürkmüş geliyor. "Sadece seninle birlikte oldum."

"Neden?"

"Neden bekledin?" diye karşı çıkıyor.

Çünkü ben sadece seninle olmak istedim.

Kendi cevabım göğsüme çarpıyor, onun da aynı duyguda olduğunu biliyorum.

Artık ağlamıyor. Şimdi gülüyor, başı arkasındaki yastığa düşüyor, ben ise tamamen çıplak ve şok içinde onun üstünde yatıyorum.

Bu kadar uzun süre uzak için tam bir aptalım. "Ne bu cehennemde ne sorunu bizim ?" Ben soruyorum, biraz

Retorik olarak.

"Hiçbir fikrim yok." Gülmeden duramıyor ve görünüşe göre bu bulaşıcı çünkü şimdi ben de gülüyorum.

Yüzümü boynunun kıvrımına saklıyorum, o da elini sırtıma doluyor ve bu iyi hissettiriyor. Zamanın pişmanlığını yaşamak yerine birbirimize gülebilmek iyi hissettiriyor.

Kayboldu. Şimdi bu konuda kendi inatçılığımıza gülmekten başka ne yapacağız?

Dizini yanıma doğru büküyor ve ben de avuçlayarak elimi kalçasının üzerinde gezdiriyorum.

"Ne düşünüyorsun?"

Dudaklarında parlak bir gülümseme var, ela gözleri şimdi berrak ve ıslıl ıslıl.

"Düşünüyorum da..." Parmaklarını kaburgalarımnda gezdiriyor ve onun bana tekrar dokunmasının ne kadar gerçek dışı bir his olduğunu anlayamıyorum. "Beni şimdi becermen gerektiğini düşünüyorum. Çok sabırlı davrandım."

Gitti bile. Ve gerçekçi olmak gerekirse, şimdiden tekrar yapabilirim. Yalan söylemeyeceğim, beni beklediğini duyunca çok tahrik oldum, ama o inanılmaz oral ve duş olayı arasında, ben ona bir tane bile vermeden önce beni iki kez boşalttı, eğer o telefon görüşmesini saymazsak.

"Önce yapmam gereken bazı işler var," diyorum dudaklarına karşı, onu öpmek için eğilerek.

Bu öpüşmede beceriksizce ya da çılgınca bir şey yok. Yumuşak ve durgun, bedenlerimiz birlikte hareket ederken acele etmiyoruz. Onunla yatağın arasına uzanarak sütyeninin düğmelerini açıyorum, sütyenini çekip çıkarıyorum ve yere atıyorum.

Mükemmel memeler tam teşhirde, olması gerektiği gibi.

Bir avuç alıp sıkıyorum, parmaklarımın arasında sıkıştırmadan önce başparmağımı meme ucunun üzerinde gezdiriyorum, ağzından çıkan her küçük sesi ezberliyorum.

"Seni içimde istiyorum," diye nefes alıyor.

Kahretsin, sadece bu kelimeler bile tekrar boşalmamı sağlayabilir, ki bu sadece ona en azından bir kez bakmam gerektiğini hatırlatıyor. Bir meme ucunu ağızma alıp dilimle fiske vurmadan önce boynunu ve göğsünü yalayıp öperek bir yol açıyorum.

"Evet," diye tıslıyor, doğru eğiliyor. "Daha fazla."

Bana söyleneni yapıyorum, eşit ilgi göstermek için diğerine geçiyorum. Girdaplar çizerek ve fiskeler vurarak ona tam olarak

Karnına doğru ilerlemeden önce, onun başka bir yerine yapmak üzere olduğum şeyi. Yumuşak tenini öpüyorum. Karşı koyamadığımda nazikçe ısıyorum. Ve bacaklarının arasına kadar uzandığımda, durmuyorum, zaten sırlıklam olan külotundan aşağı doğru bir çizgi yalamaya devam ediyorum.

"Siktir," diye ağlıyor. "Daha fazla, lütfen."

"Çok terbiyelin, bebeğim. Ama lütfen demek zorunda değilsin. Bana ne istediğini söyle ve o senin olsun."

"Beni becermeni istiyorum."

Ona karşı gülümsüyorum, dilimi klitorisinin üzerinde sert bir daire çizerek yuvarlıyorum. Başını geriye atıyor, parmakları yanlarındaki çarşafları kavırıyor.

"Yapacağım, ama bunu yapmadan önce bana ne istediğini söyle."

O kadar hassas, o kadar duyarlı ki, iç çamaşırının kemerini dişlerimin arasına alıp tekrar tenine değdirdiğimde titriyor.

"Onları üzerimden çıkarmanı ve ben boşalana kadar beni yalamanı istiyorum."

"İşte başlıyoruz."

Yataktan kalkıp bacaklarının arasına girdim. Sikim çoktan sertleşmiş, gururla ona doğru bakıyordu. Gözlerini ona dikmiş, dudaklarını yalıyor, ben de yumruğumu kendi üzerimde gezdirerek birkaç kez çekiştiriyorum.

"Benimle alay etme, DeLuca. Sıra bende. Dizlerinin üzerine çök ve işe koyul."

"Evet, hanımefendi." Kıkırdayarak başımı sallıyorum, iç çamaşırını bacaklarından aşağı çekip kenara fırlatıyorum.

Dizlerini büküp bacaklarını açarak onu iyice görmeme izin verdiğinde vücudunda utangaç bir kemik bile yok.

Her tarafı şişmiş ve ıslak görünce inliyorum. "Kahretsin bebeğim, vücudunu seviyorum."

Övgülerin altında mırıldanıyor. "Ben de tam seninkini ne kadar sevdiğimi düşünüyordum."

"Beni son çıplak gördüğünden biraz farklı, değil mi?"

Son altı yılda kazandığım yapıya kıyasla eski vücuduma neredeyse cılız diyebilirim. Elimi göğsümde ve karnımda gezdirerek onun dikkatini değişen bazı şeylere çekiyorum.

Başını iki yana sallar. "Onu da çok severdim."

Yüce Tanrım, ona kafayı taktım.

Hayatınızın her evresinde sizi tam olarak olduğunuz gibi anlayan ve takdir eden birini bulmak ne kadar nadirdir. Beni herkesten önce o sevdi. Ben göremezken o benim potansiyelimi gördü. İşim umurunda bile değil ve bu bile tek başına ferahlatıcı. Kahretsin, hokey oynamamın sebebi bile o. Yıllar önce onun cesaretlendirmesi olmasaydı, çoktan bırakmıştım.

Dizlerimin üzerine çökerek ellerimi kalçalarına doluyorum ve ne kadar minnettar göstermek için onu yatağın kenarına çekiyorum. Ama kendimi toparlamak için kendime biraz zaman tanımalıyım çünkü ona bu kadar yakınken, onu koklarken, sonunda onu tekrar tadacağımı bilirken, sahipmiş gibi yaptığım tüm kısıtlamaları kolayca kaybedebilirim.

"Sırılsıklam olmuşsun, Hallie."

Kendi kendine başını sallıyor, yatağa doğru

kıvranıyor. "Bunu senin için halletmemi ister misin?"

"Pl-" Kibarlık yapmaktan kendini alıkoyuyor. "Evet."

Bacaklarını aşağı doğru tutup iyice açıyorum ve gözlerim kalçasının iç tarafındaki o küçük çile takılıyor.

Yalıyorum ve Hallie yataktan fırlıyor.

"Çok hassas."

İnliyor.

Merkezinin üzerinde uzun bir yol yalayıp klitorisinin etrafında döndüğümde açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi inlemekten kendimi alamıyorum. Bir elim ağzını kapatmadan önce çaresiz bir ses çıkarıyor, diğeri çarşafı yumrukluyor.

"elini." "Çok gürültü

yapıyorum."

"değil. Burası benim evim. Burada bir bok saklamıyoruz. İstedığın kadar çığlık at. Ne yaptığımı duymak istiyorum

sen."

Elini çekiyor, ben de klitorisine dilimle bir fiske daha vuruyorum, bakalım geri koyacak mı?

"Aferin kızıma," diye övüyorum ağlamadığında. Bunun yerine, doğrudan sikime giden o tatlı küçük sesi çıkarıyor.

Hallie kalçalarını kaldırıyor, çırpınıyor ve yuvarlanıyor, ağzımı arıyor.

Ben de ona veriyorum, mükemmel amcığınaya yapışıyorum, klitorisini emiyorum, sonra da sevdiğini bildiğim bir şekilde dilimle üzerinde geziniyorum. Bunu yapmayalı altı yıl olmuş olması önemli değil. Hemen aklıma geliyor. Bedenim onun bedenini neredeyse kendi bedenimden daha iyi tanıyor.

Bu kadının ağzından çıkan sesler rüyalarıma girecek, hem de olabilecek en iyi şekilde. Tekrar yollara düştüğümde ve kendi yumruğumu sikmeye geri döndüğümde bu müziği ekleyeceğim.

Dilimle onu her zaman çıldırttığını hatırladığım bir şey yapıyorum. Vücudundan bir titreme geçerken kalçalarını etrafımda sıkıyor.

"Tam olarak neyi sevdiğimi biliyorsun. Bu çok iyi, Rio."

Bu haldeyken adımı söylediğini duymak taşaklarımı beklenmedik bir şekilde sıkıyor. Hızla aletimin tabanını kavriyorum, kendimi yavaşlatmam gerekiyor, tüm dikkatimi tekrar boşalmadığımdan emin olmaya odaklıyorum.

Dirseklerinin üzerinde tüneyip bana baktığında göğüsleri kabarıyor. "Neyin var?"

"Neredeyse adımı söylemeden geliyordu."

Dudaklarında tatmin olmuş bir gülümseme var.

"Bu kadar ukala olma, aşkım. Eğer beni tekrar boşaltacak olursan, seni becerene kadar çok daha fazla beklemek zorunda kalacaksın."

Omuzlarını rahatça silkiyor ve tekrar uzanıyor. "Zaman geçirebileceğiniz bazı yollar biliyorum."

Lanet olsun. Onu özledim. Onunla ilgili her şeyi özledim.

Yüzümü tekrar bacaklarının arasına gömüyorum ve onu ne kadar özlediğimi anlamasını sağlıyorum. Ona konsantre oluyorum

klitoris, çünkü en çok sevdiği şeyin bu olduğunu biliyorum, parmaklarımla girişini daire içine alırken, onları içeri sokmadan önce kendimi ona kaplıyorum.

"Evet. Evet. Tanrım," diye ağlıyor, parmakları meme uçlarını sıkıyor. "Çok yakın."

Parmak uçlarımı öne doğru fırçalıyorum, ön duvarıyla alay ediyorum ve aynı anda parmaklarımın etrafında sıkılaşıyor, parmaklarımın ve dilimin üzerine boşalırken tüm vücudu kasılıyor.

Durmuyorum, onu rahat bırakıyorum ve bunu yaparken de çok etkileyici oluyor. Neredeyse yataktan havalanıyor, meme uçlarını okşarken sıkıyor, kalçaları düzensiz bir şekilde yüzüme çarpıyor.

Tekrar yatağa yerleştiğinde, hala parmaklarımın etrafında spazm geçiriyor ve onları yavaşça çıkarmam biraz zaman alıyor.

Kızarmış yanaklar ve göğüs. Parlayan am. Mükemmel bir şekilde harap olmuş.

Çıplak bedenimi tam onunkinin üzerine tırmandırıyor, sıcak teninde bir yol öpüyorum. "Bana başka ne istediğini söyle, Hal."

"Her şey" dediğinde tamamen sersemlemiş, orgazm sonrası sisin içinde yaşıyor.

Ve ona vermeyi planladığım şey de tam olarak bu. Bu gecedен çok daha uzun bir süre.

Bir kolumu vücudunun altından geçirerek, kendimi yatak başlığına yasladığımda onu da yanıma alıyorum. Bacaklarım önümde yayılmış, yatağın büyük bir kısmını kaplarken, Hallie kucağıma oturuyor.

"Kahretsin," diye tıslıyorum göz kamaştırıcı mutluluktan, daha yakına geldiğinde, amını çok hazır ve eşit derecede istekli horozumun üzerine kaydırıyor. "Çok sıcaksın, Hal. Çok ıslaksın."

Ellerimi kalçalarında gezdiriyorum, hala burada olduğuna, bunun gerçekleştiğine ve bir şekilde onu tekrar bulduğum için çok şanslı olduğuma tam olarak ikna olmuş değilim.

Hallie yüzüme parantez açarak dikkatimi ona yöneltiyor ve bir anda odadaki hava tamamen değişiyor. Hala

yüklü, ama tatlı ve ağır, sanki ikimiz de yapmak üzere olduğumuz şeyin seks demek kadar basit olmadığını biliyormuşuz gibi.

Başparmaklarını yanaklarımda gezdiriyor, ela gözlerini gözlerime dikeyor. "Seni çok özledim."

Bu sözler kalbimi unuttuğum bir şekilde yerinden oynattı.

"Sen benim her şeyimsin, Hallie. Çocukluğumdan beri sana bağımlıyım ve belli ki hiçbir şey değişmemiş. Bir daha sensiz olmak istemiyorum."

Başını sallayarak olmayacağımızı söylüyor, eğiliyor ve alnını benimkine dayamadan önce dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor.

"Prezervatif. Komodin."

Kıkırdıyor ama bir hamle yapmıyor. "Peki bunlar kaç yaşında?"

"Onları birkaç ay önce aldım. Her ihtimale karşı." "Ne kadar da ileri görüşlüsünüz," diye takılıyor. "Ama biz onlara ihtiyacım var. Doğum kontrolüne geri döndüm."

Ellerimi omurgasında gezdiriyorum. "Peki bunu ne zaman yaptın?"

"Biraz ay önce. Her ihtimale karşı."

"Hmm," diye mırıldanıyorum. "Sanırım bana orta parmağını fırlattığın ve gidip kendimi becermemi söylediğin zamanlardı."

"Evet ve sen bunu hak ettin."

Bir kahkaha attım çünkü evet. Bunu hak etmiştim. Muhtemelen hâlâ hak ediyorum ama o çıplak ve kucağımda otururken bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Kalçaları tekrar hareket etmeye başladı, uzunluğumun üzerinde koşuyor. "Beni içine sok ve bunu yaparken seni izlememe izin ver."

Sözlerimle inliyor, kalçaları üzerimde dönüyor ve ben burada oturmuş beklentiyle ölüyorum. Dizlerinin üzerine kalkıyor, sikimi alıp göbeğinin üzerinde gezdiriyor ve beni içine alıyor.

"Beni öldürüyorsun." Başımı arkamdaki yatak başlığına yaslıyorum. "Yapmaya devam et."

O da öyle yapıyor, beni okşamak için elini kullanarak üzerimde geziniyor. Sikimin başını klitorisine değdiriyor ve bu çıldırtıcı bir alay, ama bu beni girişiyle aynı hizaya getirip sadece bir iki santimetre aşağıya inmesiyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

Sanki o anda zaman duruyormuş gibi, sanki geçmişi geride bırakıp ilerlediğimizi son saniyede hatırlatıyormuş gibi.

Hallie beni kontrol ediyor. Ben de onu.

Bacakları yere batmadan kendini tutmaktan titriyor, bu yüzden onu tutmak için bir kolumu beline doluyorum, böylece buna gerek kalmıyor. Sonra eğilip yavaşça kalçalarımı kaldırmadan önce köprücük kemiğini öpüyorum.

Sadece bir santim kadar giriyorum, yavaşça alışmasına izin veriyorum.

Gözbebeklerinin nasıl söndüğüne, nefesini nasıl zor tuttuğuna odaklanmaya çalışıyorum. Ama dikkatimin büyük bir kısmı onun ne kadar gerçek dışı hissettiğine kilitlenmiş durumda.

"Çok iyisin bebeğim," diye övüyorum. "Çok iyi gidiyorsun."

Arkama uzanıyor, kendine destek sağlamak için ellerini yatak başlığına dayıyor. "Yavaş gitmeliyim."

"Acele etme. Zaten kendini inanılmaz hissediyorsun."

Başparmağım klitorisini sıyrana kadar elimi kalçalarının üzerinde gezdiriyorum.

İnliyor, bir santim daha aşağı iniyor. "İyi kız,

Hal. Aynen böyle."

Başının arkasını kavrayarak, beni öpmesi için onu aşağı çekiyorum.

Bir santim daha bıraktığında dilinin ağzımın içine kayması çok sıcak. Bir tane daha aldığında göğsümün derisini çizmesi.

Ama tamamen oturduğunda, içine girmeme izin verdiğinde ... *kutsal cehennem*. Bunu tarif edecek kelime yok.

Nefes almaya çalışırken ikimiz de hareket etmiyoruz. Onu kendime sımsıkı sarıyorum ve yönünü bulmasına izin veriyorum.

"İyi misin?" Sessizce sordum.

Başını sallıyor ve gülümsemek için yüzünü benden uzaklaştırıyor. "Mükemmel."

Kalçalarını öne doğru sallıyor, klitorisini pelvisime sürtüyor. "İşte bu," diye cesaretlendiriyorum. "Kullan beni, Hallie. Kendini iyi hisset."

Küçük hareketlerle ileri geri sallanıyor ve tekrar yaklaştığını anlamam uzun sürmüyor. Bu en iyisi, çünkü uzun süre dayanamayacağımı biliyorum. Sanki aynı şeyi düşünüyormuşuz gibi, yukarı kalkıyor ve tekrar aşağı inerek bana gitmem için yeşil ışık yakıyor.

İki elim kıkırda, onu yerinde tutarken, içine doğru itiyorum, onu alttan beceriyorum. Bizi birlikte çalıştırıyorum, terden sıırıslıkam olmuş bedenlerimiz birbirine yapışıyor. Oda tokat sesleriyle dolarken dudaklarını boynuma yapıştırıyor, ıslak teni ve ben onun meme uçlarını emiyorum, o da bu karışıma güzel küçük inlemelerini ekliyor.

Ona kontrolü ele alması için bir şans veriyorum. Bana binerken göğüsleri zıplıyor ve bir an için başımı arkaya yaslayıp izliyorum. Benim mükemmel kızım. O *her zaman* benim mükemmel kızım oldu.

"Tam olarak neyi sevdiğimi biliyorsun, bebeğim. Neyi sevdiğimi hep biliyorsun."

İnliyor.

"Başka neyi severim biliyor musun?"

Çılgınca başını sallıyor. "Sen içimdeyken boşaldığımda."

Tanrım. Onun bunu yüksek sesle söylediğini duymak beni uçuurumun kenarına daha da yaklaştırıyor.

"Bunu benim için yapabilir misin?"

Nefes nefese kalmış, dudakları tekrar benimkileri buluyor. "Sanırım ben ..."

Öyle olduğunu biliyorum. Etrafımda sıkılaşıyor, bu yüzden hiçbir şeyi değiştirmiyorum. Kalçaları tekleyene ve karnı gerilene, üzerimde tamamen dağılana kadar zaten yaptığım şeyi aynen yapıyorum.

Bu olabilir en güzel onu şimdiye kadar gördüm

Bağlantısız. Çözülmüş.

Benimkini.

Ve hayatımda ikinci kez gerçekten benim olabileceği için çok şanslı olabileceğimin farkına varmak, beni onunla birlikte gelmeye zorladı. Adını dudaklarına karşı lanet bir dua gibi söylerken onun içine dökölüyorum.

Bu çok uygun, çünkü o benim kabul edilmiş duam gibi hissediyor.

Birlikte aşağı indiğimizde, bunu ona söylediğimden emin oluyorum.

Bölüm 34

Hallie

Göğsümde koyu renk dağınık saçlar, belime dolanmış kollar ve bacaklarımın arasında huzur içinde uyuyan dev bir adamla uyanıyorum. Daha önce onu uyurken hiç görmediğim gibi uyuyordu.

Muhtemelen en iyisi de buydu çünkü gecenin çoğunda ayaktaydık.

İlk raunttan sonra Rio beni aşağı indirdi ve karnımı doyurdu. Arkadaşlarının bilip bilmediğinden emin değilim ama adam çok iyi bir aşçı. Annesinin büyürken ona verdiği tüm o yemek dersleri belli ki aklına kazınmış. Ev yapımı bir makarna sosu hazırladı, biraz daha karıştırırsa daha iyi olacağını söyledi ama bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum çünkü zaten çok lezzetliydi.

Makarna tabağını yerken beni izledi, ellerini sürekli üzerimden çekemedi ama ben aldırmadım. Uzun süre bu şekilde dokunulmadıktan sonra, ihtiyaç duyulmak iyi hissettirdi. İlgilenilmek de iyi hissettiriyordu.

Yemeğimi bitirir bitirmez beni mutfak tezgahının üzerine oturttu ve benimle başka bir şekilde ilgilendi.

İlk seferin aksine, ikinci sefer sert ve hızlıydı. Mutfak dolaplarına çarpmaması için bir eliyle başımın arkasını tutuyordu ve ikimiz tekrar boşaldıktan sonra beni temizlemek için duşa götürdü, orada dizlerinin üzerine çöktü ve kalçalarımın birini omzuna attı. Sanki son altı yılda kaçırdığım tüm orgazmları bana yaşatmayı görev edinmiş gibi ağzıyla beni tekrar boşalttı.

Ondan sonra ikimiz de uyuyakaldık.

Her ne kadar bütün gün onunla birlikte uzanmak ve bu iyiliğe karşılık verecek enerjiyi bulmaya çalışmak istesem de, gitmem gereken bir işim var.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek altından sıyrılıyorum ve bir sandalyenin üzerine atılmış flanel gömleklerinden birini buluyorum. Kolumu onun içine sokup, aşağıya inmeden önce önünü sonuna kadar ilikliyorum.

Neyse ki Rio'nun evinde inşaat günü değil, bu yüzden müşterimin gömleğini elbise olarak giyip altına bir şey giymediğim için kimsenin beni görmesinden endişe etmiyorum.

Mutfağa gittiğimde, sadece birinci kattaki hoparlörlere bağlanmasına izin vererek biraz müzik açıyorum. Rio'nun espresso makinesini açmadan önce sabahıma başlamak için yumuşak ve melodik bir şey seçiyorum.

Buzdolabında badem sütü yerine sütlü sütü almayı düşünüyorum çünkü o uyanık değil ve zaten kahvemın tadına bakamıyor ama içimden bir ses bunun yanlış olduğunu söylüyor. Bu yüzden onun yerine badem sütünü alıyorum.

Arkamdan uykulu, hışırtılı bir sesin "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sorduğunu duyduğumda bir shot çekiyorum.

Omzumun üzerinden baktığımda Rio'yu görüyorum, kalçasını mutfak tezgahına yaslamış, tam da birkaç saat önce beni becerdiği yerde, eşofman altı aşağı sarkmış. Yüzünde bir gülümseme ve üzerinde tişört yok, dövmemi gösteriyor.

Benimkini.

Sadece benimkini.

Dün gece benden başka kimseyle birlikte olmadığını itiraf hâlâ sindirmeye çalışıyorum.

Geçmişimiz için onu affettim. Yaptığı seçimleri yaparken aklının nerede olduğunu anlıyorum. Ve her ne kadar bir parçasının bunun daha fazla süreceğini ya da bu yüzden kendini cezalandırmaya devam etmesi gerektiğini düşündüğünü bilsem de, altı yıl boyunca beni unutmak için çok çabaladığı ve başaramadığı gerçeğinin yeterince işkence olduğunu düşünüyorum.

Ve bunu yapamamasını seviyorum.

"Neye sırtıyorsun?" diye sorar.

"Sadece beni unutmaya çalışırken ne kadar kötü zaman geçirdiğini düşünüyordum."

Kendi kendine gülüyor, mutfağı geçip bana doğru geliyor. "Gerçek bu değil mi?" Avuç içi belime doğru kayıyor. "Ve diğer sorum. Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Kendime bir latte yapıyorum."

"Bu benim işim." Badem sütünü benden alırken aynı zamanda eğiliyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Uyuyordun."

"Sonra yataktan çıktın. Sanırım artık sadece sen yanımdayken uyuduğumu biliyorsundur."

"Bugün çok dürüstsün."

"Evet, altı yıldır ilk kez biriyle yattım Hal. Beni becerdiğin için teşekkür olarak sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

Kendi kendime gülerek ona doğru kıvrılıyorum ve yüzümü göğsüne saklıyorum. Boşta kalan kolunu bana doluyor ve lattem üzerinde çalışmaya devam ederken beni kendine yakın tutuyor.

"Merhaba," diyor sessizce, dudakları saçlarımı okşuyor. "Yorgun musun?"

"Yorgunum." Ona bakmak için geri çekiliyorum. "Ama mutluyum."

En çarpıcı gülümseme dudaklarına yayılır. "Umarım öyledir. Mutlu olmanı sağlamak için dün gece çok çalıştım."

Kıkırdayarak tekrar ona yaslanıyorum ve kollarımı beline doluyorum.

"Ben de mutluyum." Eğildi ve beni öptü. "Latten hazır."

Tezgahın üzerinde buldum. "Bugünün sanatı ne?"

"Bunun bir ejderha olduğu çok açık. Bunu nasıl görmediğinizi anlamıyorum."

Kelimenin tam anlamıyla bardağın ortasında bir köpük damlası.

"Ama sadece bir elim vardı," diye devam ediyor. "İki elimle neler yapabileceğimi bir hayal edin."

"İki elinizle neler yapabileceğinizi hayal etmek ve *hatırlamak* için çok zaman harcadım."

"Benimle flört etme Hart. Bütün gün beni terk etmek üzereyken olmaz."

"Önce sen denemek ister misin?" Kupayı ona doğru uzatarak soruyorum.

Kupayı ağzına götürüp bir yudum aldığında gülümsemesi çok tatlı, ama küçük anımız cebinde çalan telefonuyla bölünüyor ve telefonu çıkardığında annesinin adı ikimizin de görebileceği kadar açık.

"Üzgünüm," diyor ve sesi kapatıyor. "Onu daha sonra arayacağım."

"Cevap vermelisin Rio. Benden nefret etmesi için başka bir nedene ihtiyacım yok."

Bana sanki tartışmak istiyormuş gibi bir bakış atıyor ama sonra bakışları yumuşuyor ve sempati dolu bir hal alıyor. Çünkü ikimiz de biliyoruz ki bana hatalı olduğumu söyleyemez.

"Lütfen cevap verin," diye yalvarıyorum.

Eğilip saçıma bir öpücük kondurmadan önce bir an tereddüt ediyor ve aynı anda telefonuna cevap veriyor.

"Hey, anne," diyor ve telefona cevap vermek için mutfaktan çıkıp evin başka bir bölümüne gidiyor.

Daha geniş kapsamlı durumun gerçekliği bir kez daha ortaya çıkıyor.

Rio ve ben birbirimizi affetmiş olabiliriz ama annesi affetmedi. Bu beni endişelendirmekle kalmıyor çünkü ikisinin ne kadar yakın olduğunu biliyorum ama bir yanımda onu özlüyor.

Bayan DeLuca sadece annemin en iyi arkadaşı, komşumuz ve erkek arkadaşımın annesi değil, aynı zamanda benim de ikinci annemdi. Yan daireye taşınır taşınmaz bana hiç sahip olmadığı kızı gibi davrandı.

Kocasının ilişkisini öğrendiği gün, bildiğimi ve ona söylemediğimi fark ettiğinde bana bakışını asla unutmayacağım. Bu acı verici bir karışımdı

Yüzündeki ihanet ve hayal kırıklığı o zamandan beri aklımdan çıkmıyor.

Bana tüm varlığıyla benden nefret ediyormuş gibi baktı ve bunun için onu suçlayamam. Son altı yıldır her gün Rio'ya daha önce söylemediğim için pişmanlık duydum ama ona söylemediğim için de aynı derecede pişmanım.

Onu özlediğim kadar uzun zamandır onu da özlüyorum.

Bu gerçeklere ya da büyük olasılıkla diğer odada gerçekleşen pek de önemli olmayan bir telefon görüşmesine odaklanmamak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak, dikkatimi dağıtmak için kendi telefonumu alıyorum. Rio'nun evinin Instagram'da paylaşmam gereken yeni ilerleme fotoğrafları var.

Geçen bahar buraya taşınıncaya kadar hiç sosyal medyam yoktu ve bunun müşteri kazanmada ne kadar büyük bir rol oynadığını fark ettim. Firmadaki her tasarımcının bir Instagram sayfası olduğunu öğrendikten sonra bir Instagram sayfası açtım ve Wren'in evi üzerinde çalışırken sürekli olarak paylaşım yapmaya başladım. Büyük bir takipçi kitlem yok ve yorumların çoğu babamdan geliyor, ancak çevrimiçi bir varlık ve kişisel bir estetik oluşturmaya başlayabilirsem Tyler Braden Interiors'ta tam zamanlı bir pozisyon bulmama yardımcı olacağını düşündüm.

Ancak bu kez uygulamayı açtığımda, daha önce sahip olduğum birkaç yüz takipçiden çok daha fazlasını buluyorum. Şimdi otuz bine yaklaştım.

Her gönderime yeni yorumlar geliyor. Bazıları benimle çalışmak için nasıl talepte bulunabileceklerini soruyor, diğerleri başlıklarda kullandığım boya renklerini listelediğim için teşekkür ediyor ve hatta daha fazlası sadece tarzımı övüyor.

"Sorun nedir?" Rio odaya geri dönerek sorar.

Ona göstermek için telefonumu kaldırıyorum. "Bu hafta tasarım hesabımda neredeyse otuz bin yeni takipçim var."

"Evet, Hal!" Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyor. "Evimle ilgili tüm paylaşımlarını paylaşıyorum ve arkadaşlarım da paylaşıyor. Zee'nin müstehcen sayıda takipçisi var ve Miller'ın pastane hesabının da büyük bir yerel takipçi kitlesi var. Ve tabii bir de Ryan var, neredeyse hiç

ama çevrimiçi olduğunda, nişanlanması çılgınca oluyor. Sanırım dün hikayelerinde sizin hesabınızı paylaştı."

Boğazım garip şekilde sıkışıyor. "Çok ama beni çok az tanıyorlar."

"*Beni* ve senin hakkındaki hislerimi biliyorlar, yani hoşuna gitse de gitmese de sen zaten grubun bir parçasısın. Kızların, senin de katılmaya başlaman umuduyla beni kız gecelerinden etmeye hazır olduklarından eminim."

Kulağa son derece hoş geliyor. Uzun yıllardır arkadaşlık ve topluluk özlemi çekiyorum. Babam hastalanmadan önce sosyal bir kelebektim ve kimliğimin bu kısmına geri dönmek istiyorum.

"Onların kız gecelerine mi gidiyorsun?" Şakacı bir şekilde soruyorum. "Bu beni neden hiç şaşırtmadı?"

"Erkeklerin bir araya geldiklerinde yediklerinden çok daha iyi atıştırmalıkları var." Kupamı alıp üzerine koydu. "Bir saniye buraya gel."

Kollarımı tutup boynuna dolaması için yönlendiriyor, kendi kolları da bizi bir arada tutarken belime dolanıyor.

"Bu şarkıyı seviyorum," diyor.

Sallanmaya başlıyor, inşaat halindeki mutfağında benimle dans ediyor, ikimiz de yalınayakız ve üzerimde sadece onun tişörtü var.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Seninle dans ediyorum."

"Neden?"

"Çünkü istiyorum."

Eski bir anım canlandı. Bana anne ve babasını mutfaklarında her zaman bunu yaparken yakaladığını söylemişti. Son altı yılını onların ilişkisine benzeyen her şeyden uzaklaşmaya çalışarak *geçirdiğini* biliyorum, bu yüzden bunun yapmak istediği bir şey olduğunu söylemesi, mutfakta birlikte sallanmaktan biraz daha büyük ve önemli hissettiriyor.

"Karar o kadar kötü müydü?"

Evet anlamında başını sallamadan önce çenesi esniyor.

"Benim yüzümden sana kızgın."

"Umurumda değil, Hallie."

"Ama yapmalısın. Onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Elbette öyle. Ama ben de altı yıl boyunca onun duygularının benimkileri etkilemesine izin verdim. Sonunda istediğimi yapıyorum."

"Rio." Ensesindeki saçlarla oynuyorum. "Benden nefret ediyor."

"Sanırım ikimiz de kızgın olduğu kişinin aslında sen olmadığını biliyoruz." Bu gerçeğin bir süre havada asılı kalmasına izin verdikten sonra ekliyor: "Kimsenin bunu tekrar mahvetmesine izin vermeyeceğim. Ne onun ne de benim. Lütfen bu konuda endişelenme. Bence bir gün yola gelecek ve eğer gelmezse, bu onun kendi sorunu. Ama bunu tekrar mahvetmeyeceğim."

Ona karşı çıkmak ve annesi birlikte olmamıza karşı çıkarsa uzun süre iyi olmasının mümkün olmadığını hatırlatmak istiyorum. Ona, görüştüğü kadınla arasının açılmasına izin vermeyecek kadar çok saygı duyuyor. Umarım bir gün onun benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirme şansım olur.

"Hallie," diye fısıldıyor Rio, hala mutfağında benimle yavaşça dans ederken. "Bunu yapıyor muyuz? Sen ve ben. Çünkü ben ."

Hafifçe gülüyorum. "Dün gece bunun cevabını verdiğimi sanıyordum." "Bunu söylediğini duymayı gerçekten çok . burada bir şey olduğunu varsayarak."

Onayımı gözlerinde tatlı, yalvaran bir bakış var.

"Hiçbir şey varsaymıyorsun." Beni öpmesi için onu aşağı çektim. "Ben de varım. Sen ve ben."

Yine aynı şeyi söylemek istiyorum ama *iyilik için* demek daha doğru geliyor.

Bölüm 35

Rio

Yaş 20

"Bu yıl NHL seçmelerine katılmaya karar verdim."

Onu şahsen görene kadar söylemek için bekliyordum ve görünüşe göre, yatağıma birlikte yığıldığımız an, birbirine dolanmış uzuvlar ve zor kazanılmış nefesler, uygun gördüğüm fırsattı.

Hallie yüzüstü dönüyor ve çıplak bedenini çıplak göğsüme dayayarak bana bakıyor. Kocaman gözleri ve dudaklarında kocaman bir gülümseme. "Öyle misin?"

Uzun, dağınık saçlarını kulağının arkasına itiyorum. "Planladığımdan daha erken olduğunu biliyorum ama menajerim doğru zaman olduğunu düşünüyor. En kötü ihtimalle seçilmezsem, en azından burada oynayabileceğim iki yılım daha var."

"Seçileceksin. Bahse girerim *erkenden*. Bu sezon gözlemcilerden gördüğün ilgi çılgınca."

Parmaklarımı çıplak sırtında gezdirerek bu yıl için hazırladığı şarkı listesini dinliyorum. Hallie artık üniversitede iç mimarlık okuduğu ve daha esnek bir programı olduğu için Michigan'a beni görmeye daha sık gelebiliyor ve doğum gününde ona ulaşamadığım için uçağa atlayıp bana geldi.

Tanrı'ya şükür.

Liseyi bitirdiği geçen yılın aksine, şimdi birbirimizi görmeden bir aydan fazla zaman geçirmiyoruz. İkimizin ailesi de ilişkimizi biliyor, gerçi görünüşe biz daha onaylamadan önce biliyorlardı. Onlar tamamen

gemide. En çok annem sevinmiş olabilir ama bu o kadar da şaşırtıcı değil. Hart'lar yandaki eve taşındığından beri Hallie'ye tapıyor.

Ve evet, Luke öğrendikten sonraki tüm yazı ikimize de öfkelenerek geçirmiş olsa da, kız kardeşi ve beni öğrenmesinin üzerinden neredeyse on ay geçti ve yavaş yavaş bu fikre alışmaya başladı.

"Bu şarkı ne şarkısı?" Bir sonraki şarkı boombox hoparlörlerinden çalmaya başladığında soruyorum.

"Hatırlamıyor musun? Bu ilk seferimizden hemen önce çaldığın şarkı."

"Hatırlıyorum. Sadece bana her birini anlatmanı istiyorum. Bu şarkının da listeye girmesine sevindim. Memnuniyetle geri sarıp o geceyi tekrar tekrar dinleyeceğim."

Kıkırdayarak üzerime yerleşiyor, başını göğsüme yaslıyor ve kolunu ortama doluyor.

Birbirimize sarılarak ve müzik dinleyerek uzun bir süre orada yatıyoruz, sonunda sormak istediğim şeyi soracak cesareti buluyorum.

"Hal?"

"Hmm?"

"Eğer bir takım tarafından alınırsam, benimle gelir misin?"

Başını kaldırıyor ve ciddi olup olmadığını kontrol etmek için dikkatini bana doğru yöneltiyor.

"Bunun gelecek yıl okul değiştirmek zorunda kalacağın anlamına geldiğini biliyorum ama gerçekten sen yanımda olmadan kendimi ligde oynarken düşünemiyorum. Bunun her aşamasında yanımdaydın. Bundan sonrası için de yanımda olman en doğrusu."

Yüzü tatlı bir gülümsemeyle yumuşar.

"Hayatımıza şimdi başlamak istiyorum," diye devam ediyorum. "Bize bir ev almak istiyorum. Tamamen bize ait bir ev. maçıma gelmeni istiyorum. Artık seni ayda bir kez görebildiğim için mutlu olsam da, aradaki tüm günlerimi bu maçları bekleyerek geçiriyorum. Artık senden uzak kalmak istemiyorum."

"Peki ya şimdi seninle gitmeye hazır değilsem?"

" zaman yine de sana bir ev alırım ve seni bekliyor olur."
Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Ben de öyle yapacağım."

"Şaka yapıyorum." Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

"Tabii ki seninle geleceğim. Seninle her yere giderim."

"Öyle mi?"

"İkimiz de sonunda bizim olacağımızı biliyoruz. Zaman kaybetmenin ne anlamı var?"

"Ben de aynen böyle hissediyorum."

Yüz ifadesindeki heyecanın büyümesini izliyorum. "Ya Boston tarafından seçilirsen? Hayalindeki takım için hemen oynamak kadar harika olurdu?"

"Bunu düşünmeme bile izin veremem. Tabii ki ligde oynamak bir hedef ama memleketim için oynamak?"

"Bir gün olacak," diyor. "Olacağını biliyorum."

Bana duyduğu güvenin tadını çıkarıyorum. Hokey oynamayı tamamen bırakmak üzere olduğum o gece çatıda bana verdiği güvenin aynısını. Onu ilk kez öpmek için çok gergin olduğumda bana verdiği güvenin aynısını. Başladığı günden beri bize ve ilişkimize duyduğu güvenin aynısı.

"Ee," diye başlıyor heyecanla. "Bize ne tür bir ev alacaksın?"

Konunun değişmesine kıkırdıyorum. "Ne tür bir ev istiyorsun?"

"Büyük bir tane. Bir gün çocuklarla doldurabileceğimiz dört ya da beş yatak odalı."

Bunun için sabırsızlanıyorum. Ben de onunla evlenmek için sabırsızlanıyorum.

"Havanıza uygun renkli ve güzel bir şey istediğinizi varsayıyorum."

Başını hayır anlamında sallıyor. "Beyaz duvarlar. Sıkıcı. Büyük, düz bir kutu gibi. Oraya vardığımızda, bizim olması için yenilemeye başlayabilirim. Her duvarı tam istediğimiz gibi boyayacağım ve birlikte karar verdiğimiz tüm kaplamaları ekleyebilirim. Bu benim ilk tasarım projem olacak ve onu hayalimizdeki eve dönüştüreceğim."

Dinlerken gülümsememi tutmakta zorlanıyorum. "Bu ev şehirde mi yoksa banliyöde mi?"

"Nereye yerleşeceğimize bağlı sanırım. Ama ideal olarak, işe gidebilmek için şehir merkezine kısa bir mesafede ama biraz daha sakin bir aile bölgesinde yaşamak isteriz. Memlekette büyüdüğümüz mahalle gibi."

Bu maddeleri aklıma not ediyorum çünkü yapacağım bir şey varsa o da bu kızın hayatta istediği her şeyi elde etmesini sağlamaktır.

"Ama ne istiyorsun?" diye soruyor. "Seni," diye cevap veriyorum hemen. "Sadece seni istiyorum." "Ama zaten bana sahipsin."

"O zaman mutluyum."

"Ben de mutluyum."

"Mutlu yıllar, bebeğim." İç çektim. "Yılın en sevdiğim günü."

Kıkırdayarak yanağını göğsüme yaslıyor ve birlikte uzanmaya devam ederek çalma listesini dinliyoruz.

"Bana hayalimizdeki evden biraz daha bahset, Hallie."

Ve öyle de yapıyor, ben yüzümde gülünç bir gülümsemeyle orada yatarken, o ayrıntılara girip sahip olmak üzere olduğumuz hayatın resmini çizerken dinliyorum.

Bölüm 36

Hallie

Bardaki iş arkadaşlarıma merhaba demeden önce bilgisayarlardan birine giriyorum. Mutlu saatler ve bu akşam Raptors'ın maçı var. Arena sadece birkaç blok ötede ve maçın başlamasına daha birkaç saat varken burası tıklım tıklım dolu.

Bu gece muhtemelen iyi para kazanacak olsam da, burada olmak gibi bir isteğim yok.

Bu haftanın son vardiyasıydı ve önceki gecelerden o kadar iyi tüyolar ki bu vardiyayı tamamlamaya çalışmak istedim. Daha önce hiç vardiyadan vazgeçmemiş olmam dışında neden vazgeçmediğimden tam olarak emin değilim.

Bu iş yüzünden resmen kıdem hastası oldum diyebilirim. Tasarım firmasındaki stajım birkaç ay içinde sona erecek ve Rio'nun ev projesinin ne kadar sorunsuz gittiği ve Chicago'nun en büyük isimlerinden bazılarının sürekli olarak paylaşması sayesinde sosyal medya içeriğimin son birkaç haftadır patlamasıyla Tyler Braden Interiors'da tam zamanlı bir pozisyon kaçınılmaz görünüyor.

Tyler da şeyi söyledi.

Sonunda daha yüksek bir maaş ve daha fazla boş zaman ile tünelin ucundaki ışığı görebiliyorum, ama keşke o zaman çoktan gelmiş olsaydı. Bugünlerde kendimi işe gömmek yerine özel hayatımdan çok keyif alıyorum.

Carson ya da Rio'nun hâlâ ona hitap ettiği şekliyle Ken, barın arka tarafını depo odasına bağlayan açılır kapanır yan kapıdan içeri giriyor. Beni bilgisayarın başında görünce durdu. "Bu gece izinli olduğumu sanıyordum?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu gece izinli olduğunu *sanıyordum*."

"Kahretsin," diye duydum arkamdan. "Buraya ondan önce gelmeye çalışıyordum."

Döndüğümde Rio'yu bara ulaşmak için kalabalığın arasından kendini iterken buluyorum. Bu onun için o kadar da zor değil çünkü insanlar ona şaşkınlıkla bakıyor, en sevdikleri oyunculardan birinin burada olmasına şaşıyorlar. Mesaimin bitmesini beklemek için geldiği neredeyse her gece ona aynı şekilde bakıyorlar.

Maç günü takım elbisesini giymiş ve çok seksi görünüyor.

"Selam." Ses tonumda bolca şaşkınlık var çünkü şu anda arenaya doğru yola çıkmış olması gerekiyordu. "Burada ne işin var? Gitmeden önce seni bir daha görmeyeceğimi sanıyordum."

Bu akşam maçtan sonra doğruca havaalanına gidiyor, bu yüzden bu sabah beni işe bıraktığında vedalaştık.

"Bu akşamki maçıma gelmeye ne dersin?" diye soruyor. "Boston'a karşı oynuyoruz ve iyi şans tılsımımı kullanabilirim."

Hemen söndürmeden önce bir heyecan kıvılcımı filizlendi. Haftalardır maçlarından birine gitmek istiyordum. Ama iş dışında olduğum bir gecede iç saha maçı yoktu.

"Keşke yapabilsem ama vardiya var."

"Aslında," diye araya giriyor Carson, "senin yerine bakıyorum. Oğlun bana yalvardı, ben de buradayım."

Başımı Rio'ya salladım. "Sen mi yaptın?"

Avuç içini ensesine sürtüyor; bu onun sevimli ama gergin halini gösteriyor.

Rio ve Carson, Rio'nun burada barda oturarak geçirdiği onca zaman sayesinde birbirlerini biraz tanımaya başladılar. Carson onun küçük lakabından bile hoşlanıyor, ama iyilik isteme seviyesinde olduklarını bilmiyordum.

Carson, "Ayrıca bana erkek arkadaşımın doğum gününde maça iki bilet rüşveti verdi," diye ekliyor. "İşte buradayım."

"Bunu ben yaptım." Rio'nun gülümsemesi arsızlaşır. "Ne diyorsun, Hal? Bu gece izin alabilir misin?"

Carson'ı tekrar kontrol ettim, o da bana izin verdi. "Evet."

Gülümsemem çok hızlı ve çok büyük oluyor. "Ben de varım."

"Hadi gidelim!" Rio alkışlar, yumruğunu barın tepesine vurur.

"Ben

Arka tarafta buluşuruz. Teşekkürler, Ken! Sana minnettarım!"

Rio, ikimiz de başka bir şey söyleyemeden koşarak ön kapıdan çıktı.

İş arkadaşşıma baktım. "Ona sana böyle hitap etmemesini söyleyebilirim, biliyorsun."

Carson kaşlarını kaldırır. "Hayır... Onu gördün mü? Erkek arkadaşşıma söyleme ama seninki bana ne isterse diyebilir."

"Geri ," diye takılıyorum, bilgisayarın başından kalkmadan önce birkaç hızlı vedalaşma.

Arka kapıdan çıktığımda Rio kamyonetinin yolcu kapısında bekliyor ve kapıyı açık tutuyordu.

"Sormam gerekirdi ama bu gece işten izin almanın senin için sorun olmayacağına emin misin? Muhtemelen bencilce davranıyorum ama seni bir maça götürmek için yanıp tutuşuyorum ve bu henüz gerçekleşmedi."

"Eminim." Eğildim ve onu öptüm. "Seni barın köşesindeki televizyondan izlemek yerine canlı performansını izlemek istiyordum."

Koltuğumun kapısını çevirdiğimde katlanmış bir formanın beni beklediğini görüyorum.

"Nedir bu?" Zaten bildiğim için soruyorum.

"Şey, lisedeki gibi fazladan formamı sana veremezdim, çünkü malzemeciler onları saklıyordu, ben de sana kendi formamı aldım."

Açıyorum, boyutunu kontrol etmek için vücuduma doğru tutuyorum ve işte o zaman otuz sekiz numarasının üzerine dikilmiş soyadını görüyorum. İçimi büyük bir gurur kaplıyor çünkü patenlerin üzerinde bile duramayan bir çocuktan bu hale nasıl gelmişti?

"Ve," diye devam ediyor Rio, "bununla ne giymek isteyeceğinden emin değildim, bu yüzden dolabını yağmaladım ve sana

bir sürü seçenek."

Arka kapıyı açtı ve bankın üzerinde dolabımın yarısı gibi görünen bir şey duruyordu.

"Ne giymek isteyeceğini bildiğimi sanıyordum ama sonra dolabına girdim ve benden çok daha havalı bir tarzın olduğunu fark ettim, bu yüzden her şeyden biraz getirdim. Daha sonra bunları geri koymanın senin için ne kadar can sıkıcı olacağı konusunda özür dilerim ama biraz gergindim."

Bu adamın beni tanıma şekli.

Sevdiğim geniş paçalı kareli kot pantolonu kapıyorum ama sonra arka koltuğa atılmış kapüşonlarından birini buluyorum, onu da alıyorum. Hatta en sevdiğim takılarımdan bazılarını da getirmişti, ben de gümüş ve altın karışımını seçmeye özen göstererek onları da yığınımına ekledim.

"Bunu yaptığınız için teşekkür ederim."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ve bana bakış şeklini asla unutabileceğimi sanmıyorum. Gençken de bana aynı şekilde . "Senin için her şeyi yaparım, Hal."

Kapıyı kapatmak için ben koltuğuma oturana kadar bekliyor. Kamyonetin etrafını sararak direksiyonun başına geçiyor, ben de etrafımı hızlıca kolaçan edip park yerinde başka kimse olmadığını görüyorum.

Gömleğimi başımın üzerine kaldırıyorum ve bir an için sadece sütyenimle kalıyorum.

Rio "*Sik beni*," diye inliyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Arenaya gitmeden önce hemen üstümü değiştireyim."

Kollarımı ve başımı kapüşonlunun içinden geçirip yeni formamı üzerine yerleştiriyorum ve kapüşonu boyun deliğinden çekip çıkarıyorum. Sonra iş kotumun fermuarını açıp kalçalarımın aşağı itiyorum.

"Belki geç kalabilirim."

Kafamı çevirdiğimde, onu kısmen çıplak bedenime, kapüşonlu gözlerime, ayırık dudaklarıma sabitlenmiş buluyorum.

Kareli kotumu giyerken ona "Oyununa odaklanmalısın" dedim.

"Şu anda oyunum umurumda değil."

Fermuarını çekip düğmelerini ilikliyorum, kendimi tamamen örtüyorum. "Yapmalısın. Bu büyük bir olay. Son Boston maçını benim yüzümden kaçırdın. Bu gece iyi oynamalısın, değil mi?"

Bana tatlı bir gülümseme sunuyor ve başını sallıyor. "Evet, ama orada olacağına sevindim."

Ben de ona gülümsüyorum. "Ben de."

Kısa yolculuk için elini benimkiyle birleştirdi.

Aklından bir şeyler geçirdiğini anlayabiliyorum ve sonunda "Kendini tekrar Boston'da yaşarken görebilir misin?" diye sormadan önce tereddüt ediyor.

Bu konuşmanın bir noktada gerçekleşeceğini biliyordum, bu yüzden şimdiden sorusuna vereceğim cevabı düşünüyordum.

"Bir gün, evet."

Yeniden yola odaklanmadan önce şaşkınlıkla bana doğru bakıyor.

"Eğer gideceğin yer orasıysa, bir gün ben orada olacağım," diye devam ediyorum. "Size yalan söylemeyeceğim ve bir sonraki sezon başlamadan önce taşınmaya hazır olacağımı söylemeyeceğim. Burada kariyerime yeni başlıyorum ve bu tasarım firmasında büyük bir fırsatım var. Ayrıca, hastalandığından beri ilk kez babamdan uzakta yaşıyorum, bu yüzden sürüş mesafesinde olduğumu bilmek rahatlatıcı. Ama sanırım eninde sonunda, evet, daha uzakta olmak bana iyi gelecek."

Başını sallarken tekerleklerinin döndüğünü görebiliyorum.

"Ama her iki durumda da iyi olacağız," diye ekliyorum. "Bu noktaya gelmek için yaşadığımız onca şeyden sonra, sen sezondayken biraz uzaklaşmak bizi yıkmayacak. Benim hayallerimin peşinden koştuğum gibi sen de hayallerinin peşinden koşmalısın."

Dudakları anlayışlı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sadece hayallerimin peşinden gitme fikrinin seni tekrar kaybedeceğim anlamına gelmesini istemiyorum."

"değil. Söz veriyorum."

Elimi dudaklarına götürüp oraya bir öpücük bırakıyor.

"Madem benimle erken geliyorsun," diyor, "tüm oyuncuların ailelerinin maç öncesi takıldıkları bir oda var ve

yine ma sonrası. Soyunma odamızın hemen dışında. Seni oraya g t recekim. Diğer tüm eşler ve kız arkadaşlar orada olacak ve Stevie sana her şeyin nasıl işlediğini gösterecek."

Beklediğim bu *değildi*. Maçın başlamasını beklerken gizlice girebilecekim bir koltuk numarası olan bir biletim olacağını .

Rio sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Bu seni gergin hissettiriyor mu?" diye soruyor.

". "

Sesi yumuşak. "Bu seni neden gergin hissettiriyor Hal?"

"Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

Küçük bir kahkaha atıyorum çünkü bu adama yalan söylemenin ne faydası var? Beni çok iyi tanıyor.

"Sanırım altı yıl boyunca hayatının bu yeni ve etkileyici aşamaya geçişini izledim. Etrafında bir sürü yeni insan var. Yani, artık tam anlamıyla  nl s n."

"İğrenç."

"Ama  ylesin ve bazen eski hayatının bir parçası olduğum için yeni hayatına uyum sağlayamayacağımdan endişeleniyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra şöyle diyor: "Ama sen hayatımın sadece bir parçası değilsin. Sen onun merkezisin. Yani, eğer etrafımızda bir şeyler uyuşmuyorsa, o parçanın değişmesi gerekir, senin değil." Başparmağını parmak eklemimin üzerinde gezdiriyor. "Ve evet, kariyerimde en son birlikte olduğumuz zamandan farklı bir aşamadayım, ama sen tüm bunların başından beri benimlesin. Yani, kendini yersiz hissetmesi gereken biri varsa, o da kesinlikle sen değilsin."

sıkıyorum.

"Kaç kez orada olmanı, maçlardan sonra eskiden olduğu gibi beni beklemeni dilediğimi bilemezsin. Ama bu konuda kendini rahatsız hissetmeni de istemiyorum." Bu beni tam kalbimden vurdu, kaç kez ma sonrası soyunma odasından çıktığında hiçbir şey bulamadığını düşündüm.

onun için orada bir tane.

Başımı salladım. "Orada olacağım."

Rio arenanın arkasındaki özel otoparka park ediyor. Benim için kapımı açıyor ve beni özel girişe götürürken parmaklarını hemen benimkilerin arasından geçiriyor.

Biz yaklaşırken siyah ceketli yaşlı bir adam bize kapıyı açıyor. "Rio!" Yüzü aydınlanıyor. "Seni gördüğüme sevindim dostum. Nasıl hissediyoruz?"

"Harika. Bu gece oynayacağımız için heyecanlıyım." Rio serbest elini onunkine koydu. "Bruce, bu benim kız arkadaşım Hallie. Hallie, bu Bruce. United Center inşa edildiğinden beri burada çalışıyor ve ben burada oynadığım sürece tek bir maçı bile kaçırmadı."

"Bu doğru," diyor Bruce gururla.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Ona bir gülümseme sunuyorum.

"Seni de. Rio, annesinin şehirde olduğu zamanlar dışında maça hiç kimseyi getirmedi, o yüzden seni tekrar göreceğimizi varsayıyorum?"

Rio benim için, "Onu sık göreceksin," diye ekliyor.

"Bunu sevdim." Bruce onun omzuna vurur. "Bu gece iyi şanslar."

Önceki Chicago takımlarının fotoğraflarıyla kaplı bir koridordan geçmeden önce vedalaşıyoruz. Bu sadece her şeyin gerçeküstü doğasına katkıda bulunuyor. Onu takım elbisesi içinde soyunma odasına giderken görmek ve onu duvar boyunca dizili bu eski takım fotoğraflarından altısında bulmak.

Gerçekten de hep hayalini şeyi yapıyor. "Ee," diye başlıyorum. "*Kız arkadaş*, ha?"

"Oh, özür dilerim. Sana böyle hitap etmeye başlamadan önce birbirimizi tanımak için birkaç on yıl daha geçmesi gerektiğini düşünüyor musun?"

"Sadece öyle olduğumu bilmiyordum, hepsi bu."

"Bunun da aramızdaki konuşulmayan şeylerden biri olduğunu sanıyordum." Yürümeye devam ederken bir kolunu omuzlarıma atıyor. "Ama yüksek sesle söylenmesi gerekiyorsa... Evet, Hallie Hart, sen benim kız arkadaşımsın. Gerçi bilmen gerekir,

Bir gün hem unvanımı hem de soyadımlı değiştirme ihtimalim çok yüksek."

Yürümeye devam ederken saçıma hızlı bir öpücük konduruyor.

Bunu ondan duymak güzel bir duygu ama ikimiz de burada ne yaptığımızı biliyoruz. Aramızda o kadar çok geçmiş var ki, sadece birkaç hafta önce bir ilişkiye başlamak ilişkimizi yeni yapmıyor. Sanki altı yıl önce tüm geleceğimizi birbirimizi düşünerek planlamışken kaldığımız yerden yeniden başlıyoruz.

"Rio," diye sesleniyor bir adam bize doğru yürürken. Belli belirsiz tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum.

"Selam Will. Bu gece geleceğini bilmiyordum. Sana bir bilet alırdım."

Will ve Rio ellerini ellerine koydular.

"Birbirinizi hatırlıyor musunuz bilmiyorum ama Will, bu benim kız arkadaşım Hallie. Hallie, bu da menajerim Will. Michigan'daki ikinci yılımlın sonlarına doğru beni temsil etmeye başladı."

Onu *bu* tanıyorum. Rio'nun seçildiği gece oradaydı.

Will'in dudaklarında içten bir gülümseme belirmeden önce tüm parçaları bir araya getirmesini izliyorum. "Tabii ki seni hatırlıyorum." Sanki tüm durumu onaylıyormuş gibi başını sallıyor. "Seni tekrar görmek gerçekten çok güzel."

"Sen de yle."

Dikkatini Rio'ya verir. "Seninle biraz özel olarak konuşabilir miyim?"

Rio koridorun iki ucuna da bakar. "Artık konuşabiliriz. Söylemek istediğin her şeyi Hallie'nin önünde söyleyebilirsin."

Will sesini çıkarmıyor. "Bu gece maça gelmemin nedeni Boston'ın genel menajerinin beni localarına davet etmesi."

Rio'nun kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Gerçekten mi?"

"Görünüşe göre, bu sezondan sonra Eriksson ile yeniden sözleşme imzalamayı planlamıyorlar."

"Bok yok mu?"

"Eriksson kim?" Safça sordum.

"Boston'ın defans oyuncularından biri," diye açıklıyor Rio. "Ve maaşı benimkiyle hemen hemen aynı, yani . . ."

Will, "Bütçelerinde sizin için yer açıyorlar," diyor.

Rio'nun farkına varışını ve çocuksu gülümsemesinin ağzını süsleyişini izliyorum.

"Elbette hiçbir şey resmi değil," diye devam ediyor Will. "Bu gece genel müdürleriyle yaptığım görüşmelerin hepsi varsayımsal ama seni istediklerini açıkça belirtiyorlar."

"Her zaman Boston Bobcats için oynamayı hayal etmişimdir."

Rio'nun elini sıktım. Her zaman yerel takımımızın büyük bir hayranıydı. Çocukluk odası onların hatıra eşyalarıyla doluydu.

"Biliyorum. Ve bunu gerçekleştireceğiz." Will, Rio'nun omzuna bir şaplak attı. "Bu gece orada iyi şanslar. Seni sonra arar ve neler öğrendiğimi bildiririm. Hallie, gelecekte birbirimizi bol bol göreğümüzden eminim. İyi eğlenceler."

İkimizi yalnız bırakarak çekip gitti. "Bu çok heyecan verici!"

Rio'nun yüzünde bir inançsızlık ifadesi var. "Bunun gerçekleşme ihtimali olduğunu biliyordum ama bütçede yer olmaması her zaman bir sorun olacaktı."

"Ve şimdi değil."

"Ve şimdi değil," diye tekrarlıyor.

Yemin ederim her duyguyu yaşamasını izliyorum. Heyecan. İnançsızlık. Endişe. Bana baktığında ve onunla hemen gitmeyeceğimi hatırladığında üzüntü. Ama sonra her şey yatışıyor, sakin ve mutlu görünüyor ve ben de ona arabada yaptığım hatırlatmanın zihninde tekrarlanmasını umuyorum. İster yan yana yaşıyor olalım, ister aramızda birkaç yüz mil olsun, biz iyiyiz.

Koridorda ilerleyip bir kapıya yaklaşıyoruz.

,"" diyor, "seni burada bırakıyorum. İyi olduğuna emin misin?"

Rio'nun az önceki konuşması sayesinde kendime biraz daha güvenerek başımı sallıyorum.

Ama kapıyı açmadan önce bana döndü. "Bunun sadece bir sezon içi maçı olduğunu ve başkaları için pek bir önemi olmadığını biliyorum ama sen burada olduğun için çok daha önemli hissediyorum. İlk profesyonel maçıma gelmeliydin, Hal. Ama seni tekrar benim formamla görmek?" İnanamayarak başını sallıyor. "Nostaljik bir his. Seni kalabalığın içinde görmek lise maçlarımdan en sevdiğim bölümüydü."

Hafifçe gülüyorum. "Bunu bana hiç söylememiştin."

"Her hafta maç gününü Noel sabahı gibi iple çekiyordum çünkü bunu sizi etkilemek için bir şans olarak görüyordum. Bugün de öyle hissediyorum ama bir milyona ulaşmış durumda."

Uzanıp kollarımı boynuna doluyorum. "İstesem de senden daha fazla etkilenebileceğimi sanmıyorum. Ve tüm bunların gerçekleştiğini görme şansına sahip olduğum için kendimi şanslı hissediyorum."

"Evimi yenilemen konusunda ben de aynen böyle hissediyorum. Büyürken yatak odanın duvarlarını yeniden boyamanı kaç kez izledim biliyor musun?"

"Eviniz üzerinde çalıştığım için hâlâ limon sarısı evrede olmadığımıza şükredin."

"Bebeğim, onları seçenin sen olduğunu bilerek sarı duvarlarla yaşamaktan mutluluk duyarım." Bana hızlı bir öpücük veriyor. "Hazır mısın?"

Kapıyı açtığında gözler bize çevriliyor. Önce Stevie'yi buluyorum, bu beni beklediğimden daha fazla rahatlatıyor ve ona heyecanlı bir el sallıyorum. Buralarda yeni bir kız olmama rağmen onun yıllardır bu işi yaptığını ve bana yol gösterebileceğini bilmek güzel.

"Millet," diye anons ediyor Rio, "bu benim kız arkadaşım Hallie. Ona iyi davranın yoksa sizinle bir daha asla konuşmam." Rio çenemi ona doğru eğmeden önce odada toplu bir kahkaha kopuyor. "Sonra görüşürüz."

"İyi şanslar."

Soyunma odasına gitmeden önce dudaklarıma hızlı bir öpücük bıraktı.

Stevie beni hemen kucaklayarak karşıladı. "olma. Bir maçına kız arkadaşı olarak gelmeden önce Zee'nin takımı için çalışıyordum ve çok korkmuştum. Ama hepimiz aynı sebepten dolayı buradayız. Herkes seninle tanışacağı için çok heyecanlı."

Ailenin bekleme odasında yaklaşık bir saat geçiriyoruz ve yeni kız olduğum için hissettiğim gerginlik çabucak dağılıyor. Herkes nazik ve orada olduğum için heyecanlı ve görünüşe göre Rio takım arkadaşlarına birlikte olduğumuzu söylediğinden beri haftalardır beni merak ediyorlarmış.

Beni tanımak için yatırım yapmış görünüyorlar, sanırım bu Rio'nun arkadaşlarına benim onun lise aşkı olduğumu söylemesine bağlanabilir. Bu gece burada olmamın geçici olmadığı gerçeğini doğrulamaya yardımcı oldu.

Isınmalar başlamadan yaklaşık on beş dakika önce Stevie beni ailelerinin locasına götürüyor. Görünüşe göre bu loca tüm sezon boyunca Zanders ve Shay ailelerine ait, Zee bazı geceler, Ryan ise diğer geceler burada oynuyor.

Stevie kapıyı açtığında, içerisinde insanların dolu olduğunu görüyorum.

Bu sefer *tanıdık* insanlar.

Ben kapıda dururken hepsi bana dönüyor ama ben aşağıda olduğum kadar gergin değilim. Çünkü bu insanların hepsiyle bir şekilde tanışmıştım. Ryan ve Indy burada, Miller, Kai, Kennedy ve Isaiah da öyle.

Elimi sallayarak kaldırıyorum.

"Merhaba." "Evet!" Miller alkışlıyor.

Kennedy gülümseyerek, "Nihayet," diyor.

"Burada olmana çok sevindim!" Indy bana sarılmak için acele ediyor.

Onlara ve kocalarına da merhaba diyorum. Bana süitte küçük bir tur attırıyorlar, yiyecek ve içeceklerin nerede olduğunu gösteriyorlar ve maçın başlamasını beklerken takılıyoruz.

Çok güzel. *Gerçekten* güzel.

Bana sadece ait olduğumu hissettirmekle kalmıyorlar, aynı zamanda tam da olmam gereken yerdeymişim gibi hissettiriyorlar. Rio'nun yeni hayatına uyum sağlama konusundaki tüm korkularım yatıştı. "Yeni" arkadaşları tam da onun hayatında olmasını istediğim türden insanlar.

Zee dışında Rio'yu en uzun süredir Stevie ve Indy'nin tanıdığını öğreniyorum, Rio'nun ligdeki ikinci yılının başında Raptors'ın takım uçağında çalışmaya başladıklarından beri. Onu ne kadar önemsedikleri çok açık. Korkutucu yönü olmayan bir çift abla gibi görünüyorlar.

Indy'nin buradaki en yakın arkadaşı olduğunu ve kocası Ryan'ın Rio'yu sevdiğini ama bunu yüksek sesle itiraf etmediğini bilmek için sormama bile gerek yok.

Rhodes aileleri onunla birkaç yıl sonra tanıştı ve bu beş sporcu ve eşleri bu eşsiz küçük arkadaşlık grubunu oluşturdu. Ama Rio'nun Kai ve Isaiah ile en son tanışmış olması bana çılgınca geliyor çünkü Isaiah ağzını her açtığında Rio'nun yıllar boyunca söylediği bazı saçma şeylere ne kadar benzediğini anlayamıyorum.

Hepsinin ondan bahsetme şekli -yüksek sesle, ama yine de ona biraz bok atarak- bu insanlar tarafından ne kadar sevildiğini açıkça ortaya koyuyor. *Onun insanların tanıdığı gibi* görünüyorlar. Sanki onun için her şeyi yaparlarmış gibi.

Bu duyguyu çok iyi anlıyorum.

Takım ısınma hareketleri için kaymaya başladığında yerlerimizi alıyoruz ve ben kızların tam ortasındayım, iki kişi solumda, iki kişi de sağımda.

Jumbotronda takımın tanıtım videosu oynatılıyor ama gözlerimi pistten ayıramıyorum, Rio buzda kayarken ve takımlarının tarafında birkaç tur atarken onu takip ediyorum. Salon karanlıkken ve ışık gösterisi buzun üzerinde zıplarken bile onu izliyorum.

Sanırım bu yeni bir şey değil. Otuz sekiz, farklı bir numara giydiği zamanlarda bile on beş yıldır dikkatimi çekiyordu.

"Tüm bunlar sana gerçeküstü geliyor mu?" Stevie soruyor.

Başımı salladım. "Ben de tam olarak böyle tanımlardım. Ortaokuldayken maçlarını izlemeye başlamıştım ama üniversitedeki ikinci sezonundan beri onu canlı izleyemedim."

Miller, "Hepimiz kocalarımızla onlar profesyonel olarak oynamaya başladıktan sonra tanıştık," diyor. "Kariyerinin başlangıcından bu noktaya gelişini görmek nasıl bir duygu?"

Hâlâ buzun üzerinde ona odaklanmış bir şekilde sadece "Gurur duyuyorum." diyorum.

Işık tekrar yükseldiğinde, Rio'nun kaskını ve eldivenlerini bankta bıraktıktan sonra yavaşça bize en yakın pist boyunca kaymasını izliyorum, gözleri bizim genel yönümüze bakıyor. Zanders'ın locasını, daha doğrusu beni fark ettiği anı not ediyorum çünkü yüzü sahiplendiğimi hissettiğim bir şekilde ıslı ıslı bir gülümsemeyle aydınlanıyor. Sadece bana yöneltildiğini gördüğüm bir şekilde.

Rio sopasını havaya kaldırıp bana doğru tutuyor, sonra kolunun altına sokarak ellerini kalp şeklinde birleştiriyor. Ve bir başparmağının diğerini geçerek fazladan bir parça oluşturmamasını, olması gereken yerde birleşmesine izin vermemesini kaçırıyorum.

Altımızdaki bölümde oturan çok sayıda insan kimi işaret ettiğini görmek için omuzlarının üzerinden dönüyor. Ona başımı sallarken büyük ihtimalle yanaklarım alev alev yanıyor ama dudaklarımdaki aptalca hoppa gülümsemeye de engel olamıyorum.

Bu adam hiç utanmıyor, yirmi bin taraftar onu izlerken buzun üzerinde aşk acısı çeken bir aptal gibi davranıyor.

Ama ben de aşk hastası bir aptalım, bu yüzden ellerimle onun görmesi için biraz ihtiyatlı bir şekilde aynı , *bizim kalbimizi* yapıyorum.

Dudaklarındaki gülümseme, yedek kulübesine geri dönüp eldivenlerini ve kaskını alıp ısınmaya yeniden odaklanmadan önce daha da artıyor.

"Bu çocuk sana çok aşık," diyor Indy. Konuşulsun ya da konuşulmasın, ben de aynı şekilde hissediyorum.

Bölüm 37

Rio

Elimde viski, vücudumu fıskiyelerle aynı hizaya getirmeye dikkat ederek jakuziye giriyorum. Her ikisi de uzatmaya giden iki maçlık bir deplasman yolculuğundan yeni döndük ve buzda geçirdiğim dakikalar sayesinde vücudum ağrıyor.

Gerçi yılın bu zamanlarında hep öyle olur. Sezonun ortasındayız ve neredeyse her gün maçlar, antrenmanlar ya da seyahatler oluyor.

Saat sabahın ikisine yaklaştığı için biraz uyumam gerekse de, Hallie bardaki vardiyasından eve dönene kadar bunun nafile bir çaba olacağını biliyorum. Uçağımız indiğinde oradan çıkmak için temizlik yapıyordu, bu yüzden Zee onu burada için beni eve bıraktı.

Bir kolumu jakuzinin kenarına açarak viskimi alıyorum ve uzun bir yudum çekerek sıvının aşağı inerken yanmasına izin veriyorum.

Buna ihtiyacım var.

Bugün annemi aradım ve yüzüncü kez Hallie'nin durumunu anlatmaya çalıştım. Adını bile söylememe izin vermedi. Babama ve genel olarak tüm bu duruma karşı çok fazla kızgınlık duyduğunu anlıyorum ama öfkesini yanlış kişiden çıkarıyor.

Benim yaptığım gibi.

Olayları Hallie'nin tarafından dinleyip büyük resmi görseydi, çok daha nazik ve anlayışlı olurdu. Biliyorum.

olurdu. Ama babamın ilişkisi söz konusu olduğunda hiçbir şey anlamak istediğini sanmıyorum.

Onlar hayatımdaki en önemli iki kadın ve bu beni çok strese sokuyor.

Hallie benden onlar arasında seçim yapmamı istemiyor ki. Kahretsin, son zamanlarda annemle aramızın ne kadar kötü olduğunu bilmiyor bile. Ama hangi ilişkiyi güvende tutacağıma karar vermem gereken bir zaman gelirse, aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım.

Her seferinde Hallie'yi seçeceğim. Umarım kendi annem beni bu duruma sokmaz.

Bir de Boston var.

Çünkü evet, bence bu oluyor.

Menajerim son iç saha maçımız sırasında epey bilgi edindi. Boston'ın ön bürosu kadrolarına katılmam için yol açıyor. Bu benim hayalim. Her zaman istediğim şey.

Ama bir yanımda artık buna pek inanmıyor. Çünkü yakın zamanda istediğim her şeye sahip oldum ve bu hayaller bir kariyer başarısında değil, tek bir kişide toplandı.

Hay . Çok yoruludum.

Ne zaman ortalık sessizleşse ve düşünmeye zorlansam sonsuz bir keşkeler döngüsüne giriyorum. En son eve geldiğimden beri beynim durmadan dönüyor, bu yüzden viskimden uzun bir yudum alıyorum ve Hallie gelene kadar bunun her şeyi sakinleştirmeye yeteceğini umuyorum.

Jetler ağrıyan ve sızlayan kaslarım üzerinde çalışırken buhar etrafımda dalgalanıyor. Bir an için her şeyi unutmaya çalışarak suyun içine gömülüyorum, o sırada bir far ışığı arka çitimden yansıyor, tıpkı biri sokağımızdan döndüğünde olduğu gibi ve anında onun olduğunu anlıyorum.

Hallie garaj yoluma girdi ve kamyonetimi oraya park etti.

Eve bu kadar geç gelmesinden nefret ediyorum. İkinci bir işte çalışmasından nefret ediyorum, ama daha da çok, bunun nedeninden nefret ediyorum.

Onu içeride bulmak için jakuziden çıkmak üzereydim ki, arka kapının srgsnden onun evime, doğruca bana doğru yürüdüğünü gördüm. Arka kapıyı açtı ve bunu yaparken gösterdiği g bana bir Şeylerin ters gittiğini söylüyordu.

"Rio DeLuca."

Oh, kızgın. Bana, yle görünüyor.

Jakuziye çıkan merdivenlerin dibinde durur, kollarını kavuŐturmŐ ve kalçasını havaya kaldırmıŐtır.

"Merhaba bebeğim." Ses tonum temkinli. "Seni zledim."

Sanki kendimi açıklamamı bekliyormŐ gibi kaşlarını kaldırıyor.

"O kadar çok mu?"

"Ne , Rio?"

Kollarımı jakuzinin çıkıntısına doğru uzatıyorum. "Biraz daha açık olmanı istiyorum."

"Bana neden bir kredi ödemesi yapmak için internete girdiğimde kredimin tamamen denmiŐ olduğunu gördüğümü açıklamak ister misiniz? Aslında iki kredim de denmiŐ."

Belli ki zgn için endiŐelenmeliyim, ama alingan olması gerçekten hoşuma gidiyor. Ayrıca, yn trenkotu ve kulaklarının üzerine kadar çekilmiş beresi içinde, saçlarının uçlarının sadece bir santim kadarının dışarı çıkmasına izin vererek çok sevimli görünüyor.

"Hallie, içeri girelim ve bunu konuşalım. Dışarısı buz gibi."

"Hayır."

Onun hızlı meydan okuması çok ateşli, bu yüzden oturmaya devam ediyorum ve parmağımın ucuyla bardağımın kenarını iziyorum. "O zaman kıını buraya getir."

Bana katılma fikrinden hiç etkilenmemiş gibi görünüyor ve bunu yapmak için hareket etmediğine bakılırsa, ben ona bir cevap verene kadar vazgeçmeyeceğini biliyorum.

"Peki." İkimden uzun bir yudum alıyorum. "Konu para olduğunda gururlu hissetmeni anlıyorum, özellikle de bana karşı.

Ama artık karşı takımlarda değiliz bebeğim, o yüzden zırhını indir."

Omuzlarının bir santim gevşemesini izliyorum.

"Babanı ziyaretten döndüğümüzün ertesi sabahı onları ödemeye niyetliydim ama affını satın almaya çalıştığımı düşünmeni istemedim. Çünkü öyle yapmadım. Hâlâ da değilim. Ama Hal, baban ilk hastalandığında yanında olsaydım, olmam gerektiği gibi, işin mali boyutuyla zaten ilgilenirdim. Bunu biliyorsun. Ve sanırım bu yüzden daha önce yardımına bu kadar karşıydın."

Yüz hatları yumuşamaya başlıyor ve bu benim haklı olduğumu doğruluyor.

"Ben de bana siktir git derdim," diye devam ediyorum ve dudaklarında bir gülümseme kıvılcımının belirmesini izliyorum. "Ama bu benim parlak zırhlı bir şövalye gibi gelip seni kurtarmaya çalışmam değil. Dürüst olmak gerekirse, bu fırsatı yıllar önce berbat ettim ve çok üzgünüm."

"Rio," diye araya giriyor, başını sallayarak. "Özür dilemeyi bırakmanı istiyorum."

Bu isteğin içime işlemesine izin veriyorum. Beni çoktan affettiği için bunu duymak istemediğini biliyorum ama benim açımdan durum farklı.

"Bunu kısmen kendim için yaptığımı bilmelisin," diye devam ediyorum. "Geçmişte yaptığım hatalar için kendimi affetmeye çalışıyorum ve senin bu kadar çok çalışmanı izlemek buna yardımcı olmuyor. Barda oturup bütün gece içki servisi yapmanı izlediğimde kendimi suçlu hissediyorum. Sabahın ikisinden sonra eve döndüğünde, birkaç saat içinde her şeyi yeniden yapmak için uyanmak zorunda kalacağımı bildiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Bu yüzden, evet, artık onlar için endişelenmene gerek kalmasın diye onlara ödeme yaptım ama aynı zamanda kendim için de ödeme yaptım."

Duruşu değişiyor, içinde bulunduğu savunma modundan yumuşuyor.

"Çünkü orada olmalıydım, Hallie. O zaman orada olup icabına bakmalıydım, şimdi de ben bakıyorum. Ve bana izin vermeni istiyorum."

Bir kez daha kollarımı çıkıntının üzerine uzatarak jakuzinin tüm köşesini kaplıyorum. Dalgın bir şekilde, cevabını beklerken viski bardağımdaki buğuyu siliyorum ama ikimiz de bu konuda geri adım atmayacağımızı biliyoruz. Bu durumda uzlaşma yok.

Sonunda "Tamam" demeden önce uzun bir süre tereddüt ediyor.

Başımla onaylıyorum. "Şimdi buraya gel."

İnançsız bir kahkaha atıyor. "Sen aklını kaçırmışsın. Dışarı çok soğuk."

"Seni sıcak tutacağım." Viskiye dudaklarıma götürüyorum. "Çıkar şu lanet elbiselerini."

Bir an tereddüt ettikten sonra kabul .

Ceketinin düğmelerini ilmekli benzerlerinden geçirdikten sonra kollarından sıyrıp yakındaki karla kaplı bir masanın üzerine atıyor. Aynı şeyi beresi ve diğer giysileri için de yapıyor, en son ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıyor.

Üzerinde sadece bu küçük koyu kırmızı eşleştirme seti ve teninde boyanmış milyonlarca tüy yumağı kaldı.

Kırmızılar içinde tam bir afet. Dürüst olmak gerekirse, güneşin altındaki her renkte sersemletici.

"Lanet olsun, aşkım."

Alt dudağı titriyor ama utangaç bir gülümsemeyle eğiliyor.

"On beş yıldır sana kafayı takmış olmama şaşmamalı."

Merdivenlerden hızla çıkıp ılık suda bana katılırken küçük bir kahkaha atıyor ve omuzlarını su yüzeyinin altına indirdiğinde titremesi neredeyse anında duruyor.

Bana doğru ilerliyor, uzak köşeme kucağıma oturuyor ve ellerini boynumun arkasına geçiriyor.

"Merhaba," diyor usulca.

"Selam, bebeğim." Bir elimi sırtında gezdiriyorum, kıcını kucağıma doğru itiyorum çünkü şu anda o kadar dalgalanıyor ki onu hissetmekte zorlanıyorum.

Temas ettikleri anda kalçalarını benimkilere doğru yuvarlıyor.
"Seni özledim."

"Seni özledim."

"Teşekkür ederim." Göz teması kuruyor. "İsteseydin bunları ödemene asla izin vermezdim."

"Biliyorum. İşte bu yüzden yapmadım."

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anladığından emin değilim." Sanki göğsünde ağır bir yük olmadan ilk nefesini alıyormuş gibi burnundan derin bir nefes alıyor. "Sana nasıl yeterince teşekkür edebileceğimi bilmiyorum."

Bu da tam olarak istemediğim şey. Bunu onun başına kakmak için yapmadım.

"Bir anlaşma yapalım."

Kaşları geriliyor. "Aklında ne var?"

"Artık bunun için bana teşekkür edemezsin ve ben de özür dilemeyi bırakacağım."

Dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor. "Bu anlaşmayı sevdim."

"Güzel." Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek onu bir öpücük için kendime çektim. "Artık işini bırakabilir misin?"

Ağızma karşı kıkırdıyor. "O kadarını düşünmedim. Orada iyi para kazanıyorum."

"Çok fazla çalışıyorsun ve seni daha fazla maçımda görmek istiyorum. Arkadaşlarımla takılmanı. Aile yemeklerine gelmeni."

"Bunu bir düşüneyim."

"Tamam." Onu tekrar öptüm. "Şimdi sana bir araba aldığımı da söylemek için iyi bir zaman mı?"

Bana bakmak için geri çekilmeden önce donup kalıyor, dudakları hala benimkilerin üzerinde. "Rio!"

"Hallie!"

Gözleri kısıldı. "Şu anda şirin olmaya çalışmayı bırak."

"Çabalamıyorum. Bu bana doğal geliyor."

"Peki, o zaman ..." Karşı koymaya çalıştığı gülümsemesi serbest kaldı. "Doğal olarak sevimli olmayı bırak."

"Bunu senin için yapmadığımı söylersem daha çabuk kabullenir misin?"

"Kamyonunu çalmayı bırakayım diye mi ?"

"Yok artık. Kamyonetimi sürdüğünü düşünmek bile beni sertleştiriyor ama Boston'a geri dönersem, burada kullanabileceğin bir şeye ihtiyacın var ve ben de senin güvende olduğunu bilmenin huzuruna ihtiyacım var."

Bir an bekliyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ve sonra sadece "Teşekkür ederim" diyor.

Başımı salladım. "Artık teşekkür etmek yok."

"Peki. O zaman söylemek yerine sana göstereceğim."

Dudaklarındaki baştan çıkarıcı küçük gülümseme, kalçalarını bana doğru yuvarlama şekliyle birleşince anında sertleşiyorum. Kolları boynumun arkasında kenetleniyor, onu içime çekiyor ve göğüslerini göğsüme bastırıyor.

Ilık su. Onun sıcak vücudu. olsun, bu cennet.

Arkasına uzanarak sıırsıklam olmuş sütyenini çözüyorum ve bir kenara atarak suyun içinde yüzmesine izin veriyorum. Gözlerim onun üzerinde gezinirken viskimi dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum.

Dudağıma düşen damlayı takip ama ben kendim temizleyemeden eğilip kendi diliyle temizliyor.

"*Siktir*," diye inliyorum, arkamdaki çıkıntıya düşüyor. "Mmm," diye mırıldanıyor. "Tadı güzel."

"Öyle mi? Biraz daha ister misin?"

Dudağını ısırarak başını sallıyor.

Viskiyi eline tutuşturdum ama daha dudaklarına götüremeden yerimden kalkıp onu da yanıma aldım ve köşedeki çıkıntıya oturtmak için döndüm. Islak teni, ateşli ela gözleri, sivrilmiş meme uçları ve memelerinin arasından akan viski.

Kollarımı vücudunun her iki yanına dayayarak eğiliyor ve dilimi uzun, sert bir şekilde kaydırarak yalıyorum.

"Vay anasını," diye mırıldanıyor beni izlerken nefesinin altında.

"Haklısın. Bu güzel ama tatmak istediğim başka bir şey daha var. Benim için bacaklarını aç, bebeğim."

Söyleneni yapıyor, bir ayağını iki yanımdaki çıkıntıya koyuyor.

"Aferin kızıma, Hallie. Şimdi suyun dışındayken seni sıcak tutması için şu viskiyi iç."

İçkiyi tekrar dudaklarına götürdüğünde neredeyse uyumlu davranıyor ama sonra bardağın arkasındaki gülümsemesindeki muzip eğimi görüyorum. Bardağın kenarı ağzına ulaşmadan önce, onun yerine vücudunun ortasına biraz döküyor.

"Oops."

Şimdiye kadar duyduğum en masum ses ve bunun için çıldırıyorum. Gözlerim göğsünden aşağı, göğüslerinin arasından ve karnının üzerinden geçen sıvı izine yapışmış durumda. Göbek deliğine ulaşmadan önce onu yalayarak temizliyorum, dilimi vücudunun her tarafına sürüklüyorum, ta ki ağzını ağzıma alıp ne kadar lezzetli bir şekilde yandığını tatmasına izin verene kadar.

Onu öperken altımda kıvranıyor, dilim onunkine doğru kayıyor.

Aramızda, başparmağımı yavaşça külotunun ortasına sürüklüyorum ve ağzıma mırıldandığı inilti, tüm kanımın o yöne akması gibi, doğrudan sikime giden bir hat gibi geliyor.

Umutsuzca daha fazla sürtünme istiyor, ağır gözleri ve şişmiş dudaklarıyla bana bakmak için ağzımdan uzaklaştığında elimi karşılamak için kalçalarını itiyor. Tadına bakmam için vücuduna daha fazla viski döktüğünde dikkatim kabaran göğsüne yapışıyor.

Bana söyleneni yapıyorum, memesini emiyorum ve meme ucunun üzerinde daireler çiziyorum, ama dilimi fiske vurmak için kullandığımda bakışlarıyla karşılaşıyorum, tıpkı bacaklarının arasındaki noktaya yapmak üzere olduğum gibi.

"Bu çok iyi," diye haykırıyor, klitorisinde sert küçük daireler yaratmayı bırakmadığım elime doğru kalçalarını ritmik bir şekilde yuvarlıyor.

Diğer meme ucuna biraz daha viski döküyor ve ben de aynısını yapıyorum, dilimle daireler çiziyorum ve dişlerimin arasında hafifçe ısıyorum.

"*Aman Tanrım.*" Başını arkaya atıyor. "Gelmek istiyorum.

Beni mısın?" "Tabii ki, bebeğim." "Öyle mi?"

"Mm-hmm. İşini bırakırsan seni boşaltacağım."

Gülüyor ama küçük bir iniltiyle kesiliyor. "Siktir git."

Tenine karşı gülümsüyorum, göğüslerini ısırp emiyorum. "Bana istediğimi ver Hallie, ben de karşılığını vereyim."

Cevap vermeyince, klitorisine uyguladığım baskıyı hafifletiyorum.

"Hayır," diye sızlanıyor. "Daha fazla." "Bana duymak istediğimi söyle."

Yutkunuyor, nefesini tutmaya çalışıyor ve ben elimde olmadan dudaklarımı boğazının kıvrımlarında gezdiriyorum.

"Peki," diye kabul ediyor sonunda. "Ama bırakıyorum çünkü kredileri ödedikten sonra bırakmayı planlıyordum, sen istediğin için değil."

"Benim için çalışıyor."

"Ve iki hafta önceden haber veriyorum."

Ona karşı kıkırdıyorum, dizlerimin üzerine çökerken karnının üzerinde bir yol öpüyorum. "Çok sorumluluk sahibisin."

Bacaklarının arasından bana bakarken titriyor.

"İç şu viskiyi, Hallie, ben de sıcak kalman için gelmeni sağlayayım."

Bu sefer söyleneni yapıyor, bir yudum almak için bardağın kenarını dudaklarına götürüyor ve bu o kadar seksi ki, kendim boşalmamak için çenemi sıkıyorum.

Külotunun ortasını ikiye ayırdım, dantelleri açarak mükemmel amına ulaşmamı sağladım.

Yüzümü bacaklarının arasına gömmeden önce uyluğunun iç kısmındaki en sevdiğim çile hızlı bir öpücük konduruyorum. O sikişiyor

sırılsıklam ve sudan değil. Klitorisi şişmiş ve dudaklarımın arasında emdiğimde daha da şişiyor.

Küçük bir onay sesi çıkarıyor, ben de tekrar yapıyorum ve tepkisini izliyorum. Göğsünün nasıl kabardığını ve midesinin nasıl titrediğini izliyorum. Bacaklarının yüzümün etrafında nasıl sıkılaşmaya çalıştığını izliyorum.

"Tanrım," diye sızlanıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor ve beni sıkıca kavriyor.

İki parmağımı içeri sokmadan önce parmaklarımla girişini daire içine alıyorum. Çoktan kasılmaya başlamıştı, amcığı beni sıkıca kavriyordu.

"Kahretsin, Hallie, şimdiden boşalacaksın."

Çılgınca başını sallıyor, elimi ve yüzümü sürerken orgazmını kovalıyor.

"böyle bebeğim," diye cesaretlendiriyorum bacaklarının arasından. "İhtiyacın olanı al."

İçine girip çıkarken duvarlarının parmaklarımla etrafında sıkılaştığını hissediyorum, bir yandan da geri kalanını yalıyorum.

"Yaklaştım. Yaklaştım.," diye bağıriyor. "Sen yokken kendime bir kez bile dokunmadım."

Göbeğine doğru mırıldanıyorum ve tüm vücudunun titreyişini izliyorum. "Beni mi bekledin, Hal?"

Çılgınca başını sallıyor. "Sensiz o kadar iyi değil. Sadece sen."

Kahretsin, buna bayıldım.

"Her zaman sadece sen, Rio."

Dilim amında, adım dudaklarındayken mayomun içinde parçalara ayrılacağım.

Etrafımda parçalandığını hissetmeden önce onu iki kez daha okşadım. Ve lanet olsun, o zaman çok güzel. Kızarmış göğüs, titreyen kaslar, dişlerinin arasına sıkışmış dudaklar.

İki parmağımı içinde tutarak ve dilimi diğer başparmağımla değiştirerek onu rahat bırakırken ayakta duruyorum. Ve yemin ederim, bu kadının parçalanışını izlemeyi asla unutamayacağım.

Ama sonra bana bu kadını asla unutamayacağımı hatırlatacak bir şey yapıyor, nokta.

Elini uzatıyor ve yavaşça dövmesinin çizgilerini takip ediyor.

Parmaklarımı yavaşça amından çekiyorum, ama o kadar sert titreşiyor ki, onları zorlukla çıkarabiliyorum. Tek yaptığı, sikimin etrafında sıkılaştığını hissetmek için beni heveslendirmek.

Mayomu kendimi serbest bırakacak kadar aşağı iterek, Hallie dövmesinin çizgilerini takip etmeye devam ederken ben de sikimin etrafına bir yumruk sarıyorum.

"Siktir, bebeğim." Kendimi okşuyorum. "Bunu yapmana bayılıyorum."

Bir süre öylece kalıyoruz, ben bacaklarının arasında kendimi pompalarken o orgazmının etkisinden kurtuluyor.

Sonunda, o bacaklar beni sarıyor ve içine çekiyor. İç çamaşırının yırtık dantelini açarak sikimi merkezinin üzerinde gezdiriyorum, beni onun salgısıyla kaplıyor ve işkencenin artmasına izin veriyorum. Beklentinin dayanılmaz hale gelmesine izin veriyorum.

Neredeyse boş olan bardağı hâlâ diğer elinde tutuyor, mürekkepli çizgilerin üzerinden geçmeyen elinde, ben de ondan alıp tek seferde içiyorum. Sonra başının arkasından tutup ağzını kendime çekerek dilimle son bir tat almasını sağlıyorum.

"Hazır mısın?" Ağzına karşı soruyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyor. "İçine koy."

Başını aşağı itmeden ve içine girmeden önce sikimi klitorisinin üzerine birkaç kez vuruyorum.

Ağzı bir anda açılıyor ve nefessiz kalışını izliyorum. Tırnakları etime batarken resmen kan çekiyor ve normalde onu kontrol edip iyi olup olmadığını sorardım ama iyi olduğunu biliyorum.

Bazen yatakta birlikte çok tatlıyız, ama bazen de ortam farklı bir şey gerektiriyor. Şu anda, ikincisi gibi hissediyorum. Sanki ille de yumuşak ve tatlı olmamı istemiyor.

Yüzümü bırakıp boynunun kıvrımına saklanıyorum, çok erken bitirmemeye konsantre oluyorum. Ama bir önceki orgazmından dolayı hâlâ nabızı atıyor ve bu

Eğer izin verirsem beni boşaltabilir. Ama eğer onu istediğim gibi becermemi istiyorsa, o zaman kendimi tutmalıyım.

"Tanrım, Hal. Şu anda sikimin üzerinde nasıl da titreşiyorsun."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, onun daha da sıkılaştığını, amıyla sikimi kavradığını hissediyorum.

"Siktir, bebeğim. Bunu bir daha yaparsan bu iş çok çabuk bitecek."

Teoriyi test etmek isteyen bir velet gibi yine yapıyor ve ben buna bayılıyorum. Ona söylediklerimi yapmasına bayılıyorum, yapmamasına da aynı şekilde bayılıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, onu seviyorum. Ama bu yeni bir şey değil.

Ona bakmak için geri çekildiğimde, hınzırca gülümsüyordu. "Bu gece pek iyi bir kız olmuyorsun."

Başını hayır anlamında sallıyor.

"Seni sertçe becermemi mi istiyorsun? Bu kadar mı?"

O gülümseme ortaya çıkıyor. "Ne istiyorsan almanı istiyorum."

Ben de öyle yapıyorum, kalçalarımı öne atmadan önce geriye çekiyorum.

Hallie'nin dudakları mükemmel bir O şeklini almış ve kaşlarının arasındaki küçük çizgiler kırışmış.

Bir elimle küvetin kenarını, diğer elimle de başının arkasını kavrayarak sabit bir tempo tutturdum ve kendimi onun içine girip çıkarken izledim. Beni alış şekli, benimle buluşma şekli, adımı haykırış şekli büyüleyici.

Sahip olduğu her şeyle ön kolumu kavlıyor ve çok geçmeden tekrar bana sarılıyor.

"Üzerime boşalacak mısın, Hallie?"

Çaresiz bir ses çıkarıyor, ben de hızımı ya da pozisyonumu değiştirmiyorum.

Hallie aramıza uzanıyor ve parmak uçlarıyla klitorisini daireler çiziyor, ki zaten ellerim bizi sıcak küvetin çıkıntısında dik tutmakla dolu olmasaydı bunu onun için yapardım.

"İşte bu," diye teşvik ediyorum. "Kahretsin, Hallie, inanılmaz hissediyorsun. Bunu biliyor musun? Birlikte olduğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyor musun?"

Sen?"

Diğer eliyle başımın arkasını kavriyor, dudaklarımı onunkilerle buluşmak için aşağı çekiyor ve dilim onunkilerle oynar oynamaz boşalıyor, vücudundaki tüm kaslar aynı anda geriliyor.

Çünkü, evet, sevişmek eğlenceli, ama her zaman burada bitiriyoruz, yavaşça öpüşüyoruz, övgüler yağıdırıyoruz, ellerin birbiriyle iç içe geçmeden önce dolaşmasına ve gezinmesine izin veriyoruz.

Aşağı inmeye başladığını hissedene kadar istikrarlı bir tempo tutturuyorum ve indiğinde an daha hassas bir şeye dönüşüyor. Öpüşürken kolunu bana doluyor ve ben kalçalarımınla durgun bir tempo tutarken parmakları tekrar dövmesini buluyor. Ona katılmam uzun sürmüyor, hemen kenara düşüyor ve içine boşalıyorum.

Parmaklarını mürekkebin üzerinde gezdirmeye devam ediyor.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Zorlukla aldığım nefeslerle soruyorum.

Bana karşı başını sallıyor.

"Sürekli derimin altında olman hoşuna gidiyor."

"Bayılıyorum. Sanki damgalanmışsın ve benimmişsin gibi hissettiriyor." "Çünkü öyleyim."

Gülümsemesi sahiplenici bir hal alıyor, ki bunu hak ediyor. Ben tamamen ve inkar edilemez bir şekilde onunum.

Alnımı onunkine dayamak için geri çektiğimde, nemli bedenler ve ortak nefeslerden oluşan bir karmaşa içinde olduğumuzu biliyorum ama ela gözleri benimkilere kilitlenmiş, bana altı yıldır söylemediği bir şeyi söylemeye çalışıyor.

Bunun konuşulmayan şeylerden biri olması sorun değil. Hallie'nin beni, benim onu sevdiğim gibi sevdiğini biliyorum.

Yavaşça, dolambaçlı bir şekilde yavaşça içinden çıkıyorum ve döllerimin kalçalarının arasından aşağı damlamasını izliyorum.

Onu benimle dolu görmek çok ateşli. İki parmağımla temizleyip tekrar içine ittiğimde sahiplenici tarafım kükreyerek canlanıyor.

Dudaklarım onunkilerde, fısıldıyorum, "Hala benim."

Beni öpüyor, nefes alış verişlerimiz düzeliyor ve o tatlı kahkahasını atıyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Yüzümde bir gülümsemeyle, ona bakmak için geri çekiliyorum.

"Şu anda kesinlikle donuyorum."

Kıkırdayarak, mayomu düzeltirken onu da benimle birlikte suya çekiyorum ve yarın jakuziyi boşaltmayı aklıma not ediyorum. Ama siktir et, eğlenceliydi ve buna tamamen değdi.

Onu yanımda merdivenlere götürüyorum ama ben inip bir havlu alırken beklemesini istiyorum. Havluyu çıplak vücuduna sararak onu hızla evin içine taşıyorum. Arkamızda su izi bırakıyor olmamız umurumda değil, onu hemen üst kata ve ılık duşa götürmeye başlıyorum.

Hızla doğrulup etrafına bakınırken boynuma baygın öpücükler konduruyor.

Merdivenlerin yarısında duraksadım. " var?"

Dikkatini tekrar bana vermeden önce etrafını inceliyor. "Ev hakkında ne düşünüyorsun?"

Eve son gelişimden bu yana daha da fazla tadilat yapıldı. Duvarlar boyanmaya başlandı. Döşemeler önümüzdeki hafta döşenecek.

Etrafımızdaki boşluğa değil, ona odaklanıyorum. "Bayıldım buna."

Ve sen.

Sırıltısı kendisiyle gurur duyduğunu gösteriyor ve ben de buna bayılıyorum.

Gurur duymalı. Tasarımcı gözü, zaman yönetimi, organizasyonu. Yaptığı işte çok iyi ve bunu henüz tam olarak anladığını sanmıyorum.

Hallie'nin burayı yenilemesi ve her santimetrekaresine kendi dokunuşunu katması satmamam için tek başına bir neden ama daha pek çok neden var.

Wren'in yandaki evi satılınca kalacak bir yere ihtiyacı olacak.

Onu ve arkadaşlarımı ziyarete geldiğimde kalacak bir yere ihtiyacım var ama Hallie'nin yaşadığını hayal ettiğimde midem bulanıyor

burada bensiz. Burada yalnız yaşamak. Bu evin planı asla bu değildi. Burada birlikte yaşamamız gerekiyordu. Odaların dolu olması gerekiyordu.

"Bana bunu yapma şansı verdiğiniz için teşekkür ederim," diyor sessizce. "Hayalimdeki evi tasarlamama izin verdiniz."

Burası onun hayalindeki ev ve bütün mesele de bu zaten. Parçaları henüz nasıl birleştiremedi bilmiyorum ama satmamamın son ve en önemli nedeni bu. Altı yıl önce, aramız bozulduktan sonra bile bu evi onun için aldım.

Bana istediğini söylediği her şey buydu ve bir parçam, eğer hem o hem de ben burada onu bekliyor olsaydık, bir şekilde eve dönüş yolunu bulacağını umuyordu.

Bölüm 38

Hallie

"İyi olduğuna emin misin?" Yemek odasına geçebilmek için mutfak adasının etrafında yemeğin hazırlanmasını beklerken Rio'ya soruyorum.

"Elbette öyleyim." Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştiriyor ve elini sırtımda gezdiriyor. "Benim için endişelenme, Hal. Ben iyiyim." Ama değil. Rio birkaç saat önce Indy'nin ev ofisinden çıktığından beri sessiz ve kendinde değil. Bugün Pazar ve annesiyle konuşmadan geçirdiği bir Pazar günü yok. Ancak bugün telefonuna cevap vermedi ve bunun onu rahatsız ettiğini söyleyebilirim. İlişkilerindeki gerginlik haftalardır onun üzerinde baskı yaratıyor.

Bunu benden saklayarak iyi bir iş çıkarıyor.

Mia DeLuca, Rio'nun annesi, onun hayatının ayrılmaz bir parçası ve benim yüzümden neredeyse hiç iletişim kuramıyorlar. Telefonda konuştuklarında da benim adım geçince hemen bozuluyor.

Bunu ilk elden izlemek, onun yıllar önce yaptığı seçimleri neden yaptığını daha iyi anlamamı sağlıyor. Yirmi yedi yaşındaki Rio geçinememeleriyle mücadele ediyor. Yirmi bir yaşındaki Rio'nun, hayatı darmadağın olurken onun için doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmasına şaşmamalı.

Onun bu şekilde acı çektiğini görmekten nefret ediyorum ama Bayan DeLuca dinlemek istemezse bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Rio yemek tabaklarından birini yemek odasına götürmeden önce saçıma hızlı bir öpücük konduruyor. Ben de salata kâsesini alıp peşinden gidiyorum ve diğer tabakların yanına yerleştiriyorum.

Shays'lerin devasa yemek masasında onun yanına oturmadan önce ortasına oturdu.

Evlerinin ev sahipliği yapma isteği göz önünde bulundurularak seçildiği çok açık. Sıcak ve davetkâr, tıpkı içindeki insanlar gibi.

Bu, ikinci işimden ayrıldığımdan beri katılabildiğim ilk aile yemeği, ancak Rio haftalardır benim de katılmam için uğraşıyordu. Nihayet hafta sonları ve akşamları boş vaktim var ve Şubat ayını onun tüm maçlarına giderek, evinin tadilatını bitirmek için çalışarak ve masanın etrafındaki diğer sekiz kişiyi tanımaya çalışarak geçirdim.

Ancak geçtiğimiz haftalarda bir aile yemeğine katılabilseydim bile, bu zaten herkesin katılabildiği ilk yemektir.

Kennedy ve Isaiah bahar antrenmanları için gittiler, ancak Kennedy'nin Açılış Günü'nden önce departmanını düzene sokabilmesi ve Isaiah'ın burada antrenman yapabilmesi ve bazı yeni oyunculara biraz oynama şansı verebilmek için eve erken gönderildiler.

Rio gülmemeye çalışarak, "Indy," diyor. "var?"

Yemek masasında otururken kahverengi gözlerinin parladığını görmek için ona bakıyorum.

"Hiçbir şey." Başını sallıyor. "Bu gerçekten çok hoş.

Herkes burada. Sonunda tamamlanmış hissediyorum." Bana bakıyor ve gülümsüyor.

"Mavi," diye kıkırdıyor kocası, yatıştırıcı bir eli sırtında gezdirerek. "Bunun için ağlamana gerek yok, bebeğim."

"değil! Ben ."

Bütün masa gülüyor, ki üzücü olmayan bir şey için ağladığında bunun kabul edilebilir olduğunu hızla öğreniyorum.

Ryan bir kolunu onun omuzlarından geçirip yanına çekiyor ve başının üstünden öpüyor. "Seni sevmemin birçok nedeninden biri de bu."

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diye araya girdim. "Eviniz çok güzel."

Gülümseyerek gözlerinin altını siliyor. "Burada olman çok güzel Hallie. Sen son parçasın, her ne kadar teknik olarak ilk parça olsan da, onu bu kadar uzun süredir tanıdığın için."

Rio masanın altında elini kalçamda gezdirip sıkıyor.

Bu insanları, özellikle de diğer dört kızı tanımayı çok sevdim. Ama Indy ve Rio'nun ne kadar yakın olduğunu bildiğimden, onu tanımak özellikle güzeldi. Neden bu kadar iyi arkadaş olduklarını anlayabiliyorum.

"Güzel evlerden bahsetmişken," diye başlıyor Kennedy, "Rio'nun evi şimdiden harika görünüyor. Gelişmeleri sosyal medyadan takip etmek çok eğlenceli."

Yemekler masada dolaşırken onu gururlu bir gülümsemeyle beni izlerken buluyorum. Her tabakta, kendi tabağına bir porsiyon eklemekten önce benim tabağıma biraz koyuyor.

"Zorlukla tanıyabiliyorum," diye ekliyor Kai. "Mills bana internetteki resimleri gösteriyordu."

"İyi gidiyor," diyorum. "Ayrıca, daha önce yeterince söylemediysem, işlerimi hesaplarınızda paylaştığınız için hepinize çok teşekkür ederim. Firma sorulara boğuldu ve stajım bittikten sonra bana tam zamanlı bir pozisyon teklif edilmesinin en büyük nedeni bu."

"Evet, öyleydin!" Miller Corona'sını havaya kaldırıyor. "Hepsi sendin," diyor Rio yanımdan, biz başlarken yemek. "Sadece ne kadar yetenekli olduğunu daha fazla insanın görmesini sağladık."

Zanders açıkça, "Geçen hafta bir talep formu doldurdum," diyor.

Her bir çift göz şaşkınlıkla ona döner.

"Tyler bana bunu soruyordu," diyorum heyecanla. "Projenizi programının gelecek bir bölümü için kullanmayı umuyor."

"Bu harika olur." Zanders kendi kendine başını sallıyor. "Merkez için daha fazla görünürlük, ama projede tasarımcı olmanı istiyorum."

"Kesinlikle olacağım."

Stevie herkesten çok kafası karışmış bir halde ona bakar. "Hangi projeden bahsediyoruz?"

Bu konuda tamamen umursamaz davranmaya çalışıyor, tabağındaki yiyecekleri hareket ettiriyor. "Sen ve Cheryl, Senior Dogs of Chicago'yu daha büyük bir binaya taşımaktan bahsediyordunuz. Bir tane buldum. Satın aldım. Hallie'nin burayı tasarlamasını istiyorum, böylece insanların köpekleri ziyaret etmeleri, onlarla takılmaları ve onları yürüyüşe çıkarmaları için daha fazla alan olacak."

Kadın şaşkın şaşkın ona bakar.

"Ne?" diye soruyor, gülümsemesini bastırmaya çalışarak. Tanıdığım kibirli halinden çok farklı.

"İnsanlar senin bir pislik olduğunu nasıl düşündü, asla anlayamayacağım."

Zanders kıkırdar. "Stevie kızım, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama sen de o insanlardan biriydin."

"Bunu beş yıl geçtik." Onu başından savıyor. "Zee, daha büyük bir alanda çok daha fazla hayvana binebiliriz."

"Ayrıca, Tyler'ın programı çok büyük," diye giriyor Rio. "Onunla bir bölüm yaparsanız ve ekipten bazılarını da dahil ederseniz, merkez için çok fazla tanıtım yapabilirsiniz. Her yerden evlat edinmek isteyen insanlar olur. Sadece Chicago'dan değil."

"Teşekkür ederim," diyor kocasına sessizce ve gülümsüyor.

Sanki iş yerine yepyeni bir bina satın almak o kadar da önemli bir şey değilmiş gibi davranıyor ve bu konuda başka bir şey söylemeden ona bilerek gülümsüyor.

"Instagram hesabınızdaki diğer ev ilk projeniz miydi?" Indy bana sordu.

"İlk *resmi* projem, evet. Çocukluğumda yatak odamı milyonlarca kez yeniden düzenlememin dışında."

Rio'nun yemeğini çiğnerken kendi kendine gülümsemesini izliyorum.

"Hesabımdaki o ev ev arkadaşımın evi.

Aslında Ryan, kardeşini tanıyor olabilirsin. Cruz Wilder."

Çatalını ağzına götürürken duraksıyor. "Cruz Wilder?"

"Evet, o da basketbol oynuyor."

", ne dedin?" Çatalını tabağına geri koyup Rio'ya döndü.

"Komşunuz Cruz Wilder'ın kız kardeşi mi?"

"Evet." Rahatça omuz silkiyor. "Evin sahibi o. Okulu bitirene kadar orada yaşayacak."

Ryan'ın gözleri inanılmaz derecede büyür. "Bana Cruz Wilder'ın kız kardeşinin yanında yaşadığını mı söylüyorsun..."

"Dört yıl."

Ryan gülüyor ama gülüşün içinde inançsızlık da var. "Dört yıldır Cruz Wilder'ın kız kardeşinin yanında yaşıyorsun ve bundan bir kez bile bahsetmedin mi? Bu kardeşler kendi sporlarında büyük isimler. En büyük Wilder bir gün NFL Onur Listesi'ne girecek ve en küçük kardeş de birkaç yıl önce MLB'de Yılın Çaylağı seçildi."

"Bekle," diye araya giriyor Isaiah. "Easton Wilder mı? O bir canavar ve ligdeki üçüncü sezonunda. Kız kardeşinin yanında mı yaşıyorsun?"

Kennedy'nin gözleri büyür. "O inanılmaz biri. Ona karşı her oynadığımızda, şimdiden ne kadar iyi olduğuna şaşıyorum."

"Tamam." Isaiah onu durdurmak için ellerini uzatır. "O değil harika, Ken."

"Bilmiyorum," diye dalga geçiyor. "O oldukça harika biri."

Isaiah onun sol elini tutuyor ve masanın üzerine düz bir şekilde koyuyor. "Tamam, sadece hala orada olduğundan emin olmak istedim."

Gülüyor. "Üç yıldır alyansımı çıkarmadım, seni mağara adamı. Hâlâ senin karınım. Hâlâ sana tamamen takıntılıyım."

Isaiah kolunu onun omuzlarına doluyor. "Evet, öylesin."

Zanders, "Wilder ailesi Batı Yakası sporunun kraliyet ailesi," diyor. "Şimdi hepsi aynı şehirde oynuyor, sanırım büyüdükleri yere yakın bir yerde. Bu çok büyük bir olay."

"Bunca zamandır kız kardeşlerinin yanında yaşıyordun ve bundan hiç bahsetmedin mi?" Kai gülerek başını sallıyor. "Ve

"Bunca yıl Ryan'a hayranlık duyarak mı geçirdin?"

"Evet, o lanet olası Ryan Shay." Rio ona döndü. "Merak etme tatlım. Cruz Wilder asla sen olmayacak."

"Ama aslında öyle. O benim Batı Yakası versiyonum." Ryan şu anda hayranlık duyuyor gibi görünüyor. "Yılda birkaç kez birbirimizle oynadığımızda öyle değilmişim gibi davranmak zorunda kalsam da onun büyük bir hayranıyım."

"Wren de harika," diye .

Rio kıkırdar. "Wren harika biri. Harika bir komşu oldu ve taşındığında onu özleyeceğim."

"Taşınıyor mu?" Ryan öfkeyle sorar. "Bize ondan ve ailesinden bahsetmek için dört yılınız vardı ve şimdi taşınıyor mu?"

"Kahretsin, Ry," diye takılıyor Indy. "Sana bir imza falan almasını ister misin?"

"Evet. Sayılır."

"Nereye taşınıyor?" Kennedy sorar.

"Kuzey Kaliforniya'ya, evine dön" dedim. "Artık tüm erkek kardeşleri memleketleri için oynadığından o da evine dönmek istiyor. Yine de bir ara onu ziyaret etmeyi umuyorum."

Rio bana gülümsüyor. "Bunu kesinlikle yapacağız."

"Evet," diye onaylıyor Ryan. "Belki de bunu bir grup gezisi haline getirmeliyiz."

Miller kıkırdıyor. "Fanboy Ryan Shay yeni favorim olabilir."

"Eve dönüyoruz," diye araya giriyor Isaiah. "Yeni eve taşınma partisi falan mı veriyoruz? Büyük olasılıkla bu yaz taşınacağınız için, hâlâ elinizdeyken yeni evin tadını çıkarmalıyız."

Tüm oda sessizliğe bürünür ve Kennedy onun omzuna vurur.

"Ne?" Isaiah masum bir tavırla soruyor. "Hepimiz neler olduğunu biliyoruz. Neden bilmiyormuş gibi davrandığımızı anlamıyorum."

"Siktir et. Bunun hakkında konuşabiliriz." Rio koltuğuna geri oturdu. "Boston sezon bittikten sonra bir teklif yapacak."

Chicago ile yeniden anlaşmadığım sürece, onlar için oynamak benim çocukluk hayalim."

Bana doğru baktığında, ona bir göz kırpıyorum, ona gemide olduğumu söylüyorum.

"Ve daha önce bir şey söylemediğim için özür dilerim," diye devam ediyor. "Ama sizden ayrılmak pek de konuşmak istediğim bir konu değil."

"Rio, kendin için en iyi olanı yapmalısın," diyor Zanders. "Sanırım hepimiz memleketimizin takımı için oynamanın cazibesini anlıyoruz."

Rio başını sallar.

Kai öne doğru oturur, kollarını masaya dayar. "Ve bu, buradan ayrılıp gidecekmişsin gibi bir şey değil. Hallie'yi görmek için buraya döneceksin, değil mi?"

"Tabii ki."

"için endişelenme," diye ekliyor Stevie. "Hepimiz seni sevmeye devam edeceğiz."

Rio'nun dikkati Ryan'a kayıyor. "Bu doğru mu Ryan?"

Rio'nun basketbol süper yıldızına kendisini sevdiğini kabul ettirmek için yaptığı nafîle girişimler sayesinde gerilim herkesin kahkahalarıyla dağılır.

Ryan başını sallar. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Indy yine gizlice yanaklarını silmeye çalışıyor.

Rio onu fark edince iç geçiriyor. "Ind."

Ona yatıştırıcı bir gülümseme sunuyor. "Sadece seni özleyeceğim, hepsi bu."

"Sonra konuşuruz, tamam

mı?" Kabul etmek için

başını sallar.

Odanın üzerinde hâlâ bir ağırlık var.

"Yani, uh ..." Isaiah yeniden başlıyor. "Senin evinde parti falan mı veriyoruz?"

Kennedy ona başını sallar. "Tek yönlü bir zihin, yemin ederim."

"Evet, parti veriyoruz. Evin Hallie'nin doğum günü için hazır olmasını umuyordum, böylece kutlama yapabilirdik.

Ama birkaç proje ertelendi. Ev için Nisan ya da Mayıs ayında bir şeyler planlayacağız."

Indy'nin üzüntüsü, heyecanla ayağa kalktığı anda değişmeye başlıyor. "Bekle. Hallie, doğum günün ne zaman?"

"Gelecek Cumartesi."

"Ne var? Bir şeyler yapmak zorundayız! Gelecek Pazar akşamı doğum günü yemeği olmalı."

"Ben pasta yapacağım!" Miller da katılır.

Rio yine kalçanı sıkıyor ve ben de gülümsememi saklamakta pek başarılı olamıyorum. Yeniden yeni arkadaşlar edinmek gerçekten güzel bir duygu.

"Bekle, eve ne zaman gidiyoruz?" Zee ona sorar.

"Cumartesi gecesi geç saatlerde döneceğiz. Koç Montréal'deki ailesini görmek için fazladan bir gece kalmak istiyor. Bunun yerine Cuma günü maçtan sonra eve uçmamıza izin vermesi için onu ikna etmeye çalıştım ama buna yanaşmadı."

"Pazar yemeği eğlenceli olacak," diye araya giriyorum. Değiştiremeyeceği bir şey yüzünden kendini kötü hissetmesine ihtiyacım yok. Ve dürüst olmak gerekirse, ne zaman kutlarsak kutlayalım, uzun zamandır geçirdiğim en iyi doğum günü olacağını biliyorum. "Dört gözle bekliyorum."

"Mart doğum günlerinden bahsetmişken." Miller koltuğunda doğruluyor. "Hepiniz Max'in partisine davet edildiniz mi?"

"Nasıl oluyor da şimdiden beş yaşına giriyor?" Kennedy retorik olarak sorar.

Kai başını sallar. "Bu konuda konuşamam."

Stevie tatlı bir gülümsemeyle "Beyzbol teması çok şirin," diyor.

Ryan kıkırdıyor. "Bu onun fikri miydi?"

"Ah, evet. Şu sıralar beyzbola kafayı takmış durumda." Miller telefonunu çıkarıp hepimizin görmesi için bir resim gösteriyor. "T-ball'a başlıyor ve ilk formasını daha yeni aldık."

Tam orada, telefonunun ekranında küçük Max, yüzünde kocaman bir gülümseme, üzerinde yirmi bir numara olan yepyeni üniformasını giyiyor.

"Babasının numarasını takıyor." Zee sırtıyor. "Bunu kendisi mi seçti?"

"Bu konuda cidden konuşamam." Kai gözlüklerini çıkarıyor, baş ve işaret parmaklarını kapalı gözlerine bastırıyor.

Miller güler ama elini kocasının sırtında gezdirir.

Isaiah gülümsüyor. "Ona hangi numarayı giymek istediğini sorduk ve o da babasının numarasını istediğini söyledi. Çok sevimliydi."

"Bu çocuğu çok seviyorum." Kai iç geçiriyor. "Ama nasıl olup da şimdiden oynayacak yaşa geldiğini hiç anlamıyorum. Zaman nereye gitti? Miller onu ilk adımlarını atması için sahaya getirdiğinde sanki dün gibiydi."

Miller ona yumuşak bir şekilde gülümseyerek omzunu sıkıyor.

"En forma numaranı nasıl seçtin?"

Indy soruyor. "21'in bir anlamı mı?"

Rio sadece benim duymam için nefesinin altından "Ah, *siktir* et *beni*," diye mırıldanıyor.

"Harika bir soru, Indy!" Kolumu Rio'nun omzuna atıyorum, bu konuşma için heyecanlıyım.

"Tam olarak değil," diyor Kai. "On iki yaşındaydım ve hangi sayıyı seçeceğimi bilmiyordum, bu yüzden yaşımın rakamlarını ters çevirdim çünkü on iki yaşındaki beynim böyle çalışıyordu."

Isaiah kıkırdar. "Ve ben iki yaş küçüğüm, bu yüzden onunkinden iki yaş küçük olan sayıyı seçtim. On dokuz."

Rio yanımda tamamen sessiz ve bu konuğmanın bitmesini umduğunu biliyorum, ama buna izin vermeyi reddediyorum.

"Ryan, ya sen?"

"İyi bir nedenim yok. Kaç yaşındaydım? Bir takıma ilk katıldığımda beş ya da altı yaşındaydım." Onay için kız kardeşine bakıyor. "Ve numaraları seçtikleri gün hastaydım, bu yüzden geri döndüğümde bana üzerinde beş numara olan bir forma verdiler. O zamandan beri değiştirmedim."

"Ne kadar tutarlısın, bebeğim." Indy gülüyor ve başını onun omzuna koyuyor. "Zee?"

"Benimki basit. Bir numara o sırada alınmıştı ve on bir numaranın daha da iyi olduğunu düşündüm çünkü iki kez bir numara."

Grup arasında küçük gülüşme oldu çünkü Zanders'ı tanıdığım kadarıyla bu düşünce süreci izleniyor.

Herkes dikkatini Rio'ya çevirir ama o cevap vermez.

"Rio?" Stevie iter. "Peki ya sen?"

Uzun bir süre tereddüt ediyor, bana doğru bakmıyor. Yüzümde kendini beğenmiş bir gülümseme ve kolumu omzuna atmış, aylardır merak ettiğim sorunun cevabını nihayet alacağım için kendimden geçmiş bir halde oturuyorum.

"Şey," diye başlıyor yavaşça. "Büyürken hep seksen üç numaraydım."

"Yani sayıları mı değiştirdin?" Miller tahmin ediyor.

"Tam olarak değil. Çocukken hangi sayıyı seçeceğimi bilemediğim için en sevdiğim günün sayısını seçtim, o da tabii ki doğum günümdü. Üçüncü Ağustos. Seksen üç."

Sonunda farkına vardım. Eski numarasının doğum tarihi olduğunu unutmuşum. Bu da demek oluyor ki yeni numarası . . .

"Chicago'daki eğitim kampına gittiğimde bana seksen üçü tutmak isteyip istemediğimi sordular, ama ben bunu *gerçek* favori günüm olarak değiştirmenin zamanının geldiğine karar verdim."

Benim doğum günüm. Sekiz Mart. Otuz sekiz.

Altı yıldır formasına benim doğum tarihim yazıyormuş ve benim bundan haberim yokmuş.

Bana bakmak için yavaşça omzunun üzerinden dönüyor.

Çenemi ona yasladığım koluma dayıyorum, ağızda acı veren kocaman bir gülümseme. "Demek benden *gerçekten* hoşlanıyorsun, ha?" Sadece onun duyması için sessizce alay ediyorum.

"Sanırım ikimiz de bundan biraz daha derin olduğunu biliyoruz, her ne kadar hala konuşulmayan şeylerden biriymiş gibi davransak da." Dönüp dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Ve ben on beş yıldır

Yıllardır, Hal. Komşu kızı olduğun günden beri beni kendine bağladın."

Ryan onları yıkamayı bitirirken ben de son kirli bulaşığı lavabonun yanına bırakıyorum.

Isaiah masayı temizliyor, Kennedy artıkları Tupperware'e koyuyor ve Kai, Miller, Stevie ve Zanders uyuyan çocuklarını eve götürmek için üst kattan alıyor.

Geç oluyor ve hepimiz gitmeye hazırız, bu yüzden buraya ilk geldiğimde ceketimi dolaba astığım Indy'nin ev ofisine gizlice gidiyorum, ancak ofis kapısına geldiğimde kilitli olduğunu görüyorum.

Ryan'a içeri girip giremeyeceğimi sormak üzereyken odanın içinden Rio'nun sesini duyuyorum.

"İmzalayacağım."

"Öyle misin?" Indy'nin sorduğunu duyuyorum ama ses tonunu nasıl okuyacağımı bilemiyorum. Şaşırdı mı yoksa ona katılıyor mu?

"Ama ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum." Rio'nun sesinde bir panik havası var. "Nasıl ziyarete gelebilir ki? Annem Hallie hakkında *konuşmama* bile izin vermiyor ve ben onların aynı odada kalabileceklerini mi varsayacağım?"

Midem bulanıyor.

Beni hasta eden şey memleketinin takımıyla sözleşme imzalayacağını duymak değil. Bunu bir süredir biliyordum. Ama bunun yerine, annesinin beni küçümsemesinin, şüphelendiğim gibi onu yiyip bitirdiğinin teyidi.

"Kendi kendine düzelir," diye yatıştırmaya çalışıyor Indy.

"O kadar basit değil, Ind. Aslında çok karmaşık. Size bunun nedenini tüm detaylarıyla anlatamam ama bana güvenin. Aralarındaki geçmiş kendiliğinden geçecek küçük bir yanlış anlaşılma değil."

Bu konuda haklı. Durumumuz incelikli. Sadece o ve ben tam olarak anlayacağız.

"Rio, için en iyi olanı yapmalısın."

"Biliyorum." Uzun bir duraklama oldu. "Ama hayatımın geri kalanında annemin sevdiğim kadını onaylamayacağını düşünmek beni hasta ediyor. Bunu nasıl Indy?"

O cevap vermeden uzaklaşıyorum çünkü bu konuşmanın bir parçası olmamalıyım.

Kulaklarımda çarpan kalbimi dinlerken kapı ile mümkün olduğunca mesafe yaratıyorum. Rio az önce beni sevdiğini itiraf ettiği için değil. Bunu zaten biliyordum. Kalbim hızla çarpıyor çünkü o haklı.

Annesinin birlikte olduğu kadından hoşlanmamasını *sorun etmemeli*. Varlığımın her zerresiyle biliyorum ki artık o kadın olamam.

Bunun farkına varmak o kadar acı verici ki sanırım hasta olacağım.

Ben sadece . . . Kelimeleri nasıl söyleyebildiğimi bile bilmiyorum. Asla yapmak zorunda kalmayacağıma inandığım bu konuşmanın düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyor. Yapılması gerektiğini bildiğim şeyi yapmak için nasıl cesaret bulacağımdan bahsetmiyorum bile.

Rio'nun annesi onun tek ailesi. Onu benim babamı sevdiğim gibi seviyor ve bu ilişkinin bozulmasının sebebi ben olmayacağım.

Olmayı reddediyorum.

Bölüm 39

Rio

"Teşekkürler dostum," diyorum beni havaalanında bırakan paylaşımlı araç sürücüsüne. "Minnettarım."

Çantamı kaptığım gibi Montréal havaalanına giriyorum.

Maçımızı kazandık ve eve dönmek için sabırsızlanıyorum. Hallie'nin doğum günü yarın ve bir doğum gününü daha kaçırmak istemiyorum, bu yüzden takım uçağının yarın öğleden sonra kalkmasını beklemek yerine bu gece ticari bir uçuşla eve dönmek için takım yönetiminden onay aldım.

Ona henüz söylemedim. Bu sürprizi kendime saklıyordum ve bu gece kapıdan içeri girdiğimde yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum. Gece yarısından önce oraya varabilmeli ve en sevdiğim günün her saniyesini en sevdiğim kızla geçirebilmeliyim.

Doğruca güvenlik hattına yönelirken, Wren'i kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum, daha sonra evine gizlice gireceğim konusunda onu uyarmak istiyorum.

Hey, Wren. Bu aramızda kalsın ama ben eve erken dönüyorum. Hal bilmiyor ama gece yarısından önce orada olurum. Oraya vardığımda sana uğrayacağımı haber vermek istedim.

Wren: Çok tatlısın, Rio! Ama Hallie'nin şu anda şehirde olduğunu sanmıyorum. Bu sabah erkenden bir bavulla çıktı.

Ben: Neden ?

Wren: Ben uyurken gitmiş, ama kapı zili kameramı kontrol ettim ve bir çantayla çıktığını gördüm.

Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrin yok mu?

Wren: *Hayır. Ona mesaj attım ama cevap gelmedi. Seninle yolda buluşacağını düşünmüştüm.*

Buraya geliyor olabilir mi? Hayır. Hayır, mümkün değil. Ekibin nerede kaldığını bilmiyor ve eğer bu bilgiyi Stevie'den aldıysa, Zee onun yolda olduğuna dair en ufak bir fikri olsaydı beni durdururdu.

Ben: *Eve gelirse bana haber verir misin?*

Wren: *Tabii ki.*

Bir şeyler ters gidiyor. İçimden bir ses havaalanı güvenlik kuyruğuna girmememi söylüyor, ben de girmiyorum. Bir kenarda durup kızlara mesaj atarak ondan haber alıp almadıklarını soruyorum.

Maçtan sonra Hallie'yi aramadım çünkü ona sürpriz yapmaya çalışıyordum ve yalan söyleme konusunda berbatım ama siktir et. Numarasını çevirdim ama defalarca çaldıktan sonra telesekretere düştü.

Panik başlar çünkü en son evden bir çantayla çıkmış ve telefonuna cevap vermemişti, o zaman da babası hastanedeydi. Yine Minnesota'ya mı dönmüştü?

Hallie telefonuna cevap vermeyecekse, sorulacak tek bir kişi daha var.

Luke'u aradım.

Hastanede aramız iyiydi ama Hallie sonsuza kadar hayatımda olacak. Kardeşiyle aramızın iyiden de öte olması gerekiyor, bu yüzden birkaç hafta önce ondan telefon numarasını aldım ve evin tadilatı bittiğinde onu ve ailesini davet etme fikrini ortaya attım.

"Alo?"

"Luke? Hey, ben Rio."

Bir an tereddüt eder. "Hey, dostum. Her şey yolunda mı?"
Etrafıma bakıyorum, yolcuların güvenlik kuyruğunu izliyorum.
"Aslında emin değilim. Hallie orada mı?"

"Burada, Minnesota'da mı? Hayır."

Sikeyim.

"Baban iyi mi?"

"Evet, aslında gayet iyi gidiyor. Bize söylemediyse bu tarafa doğru geldiğini sanmıyorum."

"Şimdiye kadar orada olmalıydı. Bu sabah erkenden ayrıldı."

Hatta uzun bir sessizlik var.

"Onu aramama izin ver," diye öneriyor. "Daha fazlasını öğrendiğimde sana mesaj atarım."

"Evet. Teşekkürler. Minnettar ." "Size haber veririm."

Telefonu kapatıyor ve ben onu tekrar ararken havaalanını adımıyorum.

Cevap yok.

Bir şeyler ters geliyor. Bir şeyler doğru değil.

Her şeyi biraz daha analiz ettiğimde, bu hafta biraz mesafeliydi. Aramalar normalden daha kısaydı. Mesajlar daha seyrekti. Bunu tadilatla meşgul olmasına bağlıyordum çünkü bana söylediği buydu, ama şimdi farkında olmadığım bir şeyler olduğunu düşünüyorum.

Bir mesajla çaldığında onu tekrar aramak için telefonumu kaldırıyorum.

Ve ekrandaki mesaj, okuyacağımı hiç düşünmediğim bir mesajdı.

Bölüm 40

Hallie

Dikkatim yandaki eve takılıyor, onu buraya bağlayan çatı hattını takip ediyorum. Kırmızı tuğlalı dış cephenin ve orada yaşadığımdan beri ön duvar boyunca büyüyen yeni sarmaşıkların envanterini çıkarıyorum.

Garaj yolunda park etmiş araba ailemin arabası değil. Üst basamaktaki saksılar ve saksılar çocukluğumda her gün önünden geçtiklerimden farklı.

Buraya son gelişimden bu yana uzun zaman geçti ve sinirlerim geriliyor.

Bütün haftayı bu konuşmayı düşünerek geçirdim. Söylemem gereken her şeyi gözden geçirdim ve beni dinlemek istememesi ihtimaline karşı bunları bir mektup şeklinde yazdım.

Rio'nun takım uçağı yarın öğleden sonra Chicago'ya iniyor, ben de o gelmeden önce eve dönmem gerektiğini bildiğim için bugün izin aldım. Ne burada olduğumu biliyor ne de bunu planladığıma dair bir fikri var. Beni vazgeçirmeye çalışmasını istemedim.

Evet, annesi ama bu konuşmanın onunla bir ilgisi de yok.

Bunun nasıl gideceği hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok. Bayan DeLuca'yı son gördüğümde beni bir daha görmek istemediğini söylemişti. Ama altı yıl sonra buradayım, kapısının önünde duruyorum.

Derin bir nefes alarak omurgamı çelikleştirdim ve kapıyı çaldım.

Dışarıda beklerken ceketimi çıkarıyorum. Boston'da Mart ayının başları, ama beklediğimden daha sıcak bir gün.

Kapı nihayet açılıyor ve arkasında gülümseyen bir Mia DeLuca beliriyor, ama gözleri bana dikilir dikilmez sırtışı kayboluyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Merhaba."

Kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da korkutuculuğundan hiçbir şey kaybetmemiş olması. Kapı aralığında durup beni tepeden tırnağa süzüyor ama yüzüme geldiğinde göz göze gelemiyoruz.

Tam olarak ne düşündüğünü biliyorum. Gözlerindeki acıyı görebiliyorum.

Nefes verirken, kapıyı daha geniş açarken omzunu bir santim düşürüyor. "Seni soğukta bırakamam, değil mi?"

Onu geçip çocukluğumun büyük bir kısmını geçirdiğim eve girmeden önce dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

İçeri girer girmez içimi büyük bir nostalji dalgası kaplıyor. Her zaman olduğu gibi aynı. Eskiden birlikte kurabiye pişirdiğimiz mutfak. Ailelerimizin pek çok akşam yemeğini paylaştığı aynı yemek odası. Luke ve Rio ile okuldan sonra televizyon izlediğim oturma odası.

Ön kapı arkamdan kapanıyor, beni geçmişten çekip çıkarıyor ve neden burada olduğumu hatırlatıyor.

"Konuşabilir miyiz?" Ses tonumda çaresizlikle soruyorum.

Çünkü çaresizim. Bunu onun için düzeltmek için çaresizim.

Annesi hemen cevap vermiyor, yanımdan geçip kahve makinesine doğru yürüyor. Bir fincan alıp doldurmak için zaman harcıyor ve sonunda sırtı bana dönük bir şekilde "Neden?" diye soruyor.

"Çünkü oğlunuzu seviyorum ve ikinizin konuşmamasının nedeni ben olmayacağım. Ve o Boston'a geri döndüğünde, ben de buraya taşınana kadar sık sık ziyaret edeceğim. Aynı odada olabilmemiz güzel olurdu. Onun için."

Omuzları çöküyor, sonra bir kahve daha doldurmak için ikinci bir kupa alıyor.

Hâlâ bana bakmıyor. "Saçını kestirmişsin."

"Kestirdim."

"Rio seninle değil mi?"

"Burada olduğumu bilmiyor."

Sonunda omzunun üzerinden bana baktı.

"Eğer istersen, kendimi açıklamak isterim. Ve eğer beni dinlemek istemiyorsan, her şeyi yazdım." Mektubu arka cebimden çıkardım ve ona göstermek için uzattım. "Sonrasında benden hâlâ nefret ediyorsan, bununla yaşamak ama ikinizin geçinememesi onu öldürüyor ve ben onu bunu düzeltmeye çalışmayacak kadar çok seviyorum."

Yüzünü bana dönüyor, tezgâha yaslanıp beni değerlendiriyor. "Senden nefret etmiyorum, Hallie. Ama sen benim kızım sayılırdın ve bana söylemedin."

Boğazım düğümleniyor. "Yapmadım ve o zamandan beri bu seçimimden pişmanlık duyuyorum. Bana sadece onu değil, seni de kaybettirdi. Bunu değiştiremem ama o zaman neden bir şey söylemediğimi açıklayabilirsem beni anlayabileceğini umuyorum."

İşlem yaparken çenesi titriyor.

"Buraya size bir bahane sunmak için gelmedim," diye devam ediyorum. "Ama gerçekten ilerlememizin bir yolu olup olmadığını görmek istiyorum."

"Rio için mi?"

Başımı salladım. "Belki bizim için de."

Sonunda iki kahve fincanını alıp mutfak masasına getiriyor ve her birini bir bardak altlığına yerleştiriyor.

"Gel bakalım." Oturuyor ve başka bir boş sandalyeyi işaret ediyor. "Hadi konuşalım."

Ben de ona katılıyorum, ikimiz de kahveyi dudaklarımıza götürüp birer yudum alıyoruz.

"Teşekkür ederim," diyorum ona sessizce. "Yarın senin doğum günün."

Gözlerim onunkilere kayıyor, anısı karşısında şok oluyorum.

"Öyle." "Rio o günü seninle geçirmek istemiyor mu?"

Yumuşak bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Sabah eve dönüş uçağım var. Takımı Chicago'ya inmeden önce oraya geri döneceğim."

"Bu iyi." Kahvesinden bir yudum daha alıyor. "Buna alkol eklemeliymişim gibi hissediyorum."

"Bana mı söylüyorsun?"

Kıkırdıyor ve bunu duymak güzel. Bu hiçbir şekilde rahat değil, ama oturup benimle kahve içmek yerine ön kapıyı yüzüme kapatabilirdi.

Bayan DeLuca ayağa kalkıyor, buzdolabına gidip bir şişe Bailey's ile dönüyor, benimkine sağlıklı bir miktar döküyor, sonra yerine oturuyor ve kendi kahvesine biraz ekliyor.

"Peki, bana söylemek istediğin şey nedir?"

İçkimden uzun bir yudum alıyorum. "Sen her şeyi öğrenmeden iki hafta önce neler olduğunu sana anlatmam gerekiyor."

Başını sallıyor ve zihinsel olarak kendini hazırladığını görebiliyorum. "Dinliyorum. Buraya ne söylemek için geldiğini söyle."

Derin bir nefes alarak tam olarak bunu yapıyorum.

Bölüm 41

Hallie

Yaş 19

Yaşamak için bir yer arıyor olmam gerekiyor, ancak bunu yapmak için dizüstü bilgisayarımı her açtığımda, internet arama çubuğuna *non-Hodgkin lenfoma* kelimelerini yazıyorum.

Çünkü şu anda tek umursadığım bu.

Her şeyi bilmem gerekiyor. En iyi tedavi seçeneklerini bulmalıyım. Ne kadar bilmeliyim ki kendimi hazırlayabileyim. Ama en önemlisi, onu nasıl iyileştireceğimi bilmem gerekiyor.

Onu düzeltmek için çıldırıyorum ve çaresizim.

Ben de korkuyorum ama bu sonucu değiştirmek için elimden gelen her şeyi yapmak dışında bu korkuyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Geçtiğimiz üç hafta rüya gibiydi. Rio NHL seçmelerinin ilk turunda seçildi ki bu bırakın bir defans oyuncusunu, herkes için büyük bir olaydır. Her iki ailemiz, bazı eski lise arkadaşlarımız ve tüm mahallemizle birlikte kutladık. Hemen taşınmamız için toplanmaya ve Chicago'daki bir üniversiteye transfer evraklarım üzerinde çalışmaya başladım ve o zamandan beri her günümü hayalimizdeki evi bulana kadar kiralayabileceğimiz doğru daireyi arayarak geçirdim.

Ama dün gece ailem beni ve kardeşimi oturtup babamın kanser olduğunu söylediğinde her şey değişti.

Birkaç gün önce ailemden binlerce kilometre uzakta yaşama fikri bana çok da değilmiş gibi geliyordu. Ama bugün, bu

mesafe akıl almaz geliyor. Dün gece ağlayarak uyuduktan sonra, bunu düzeltme kararlılığıyla uyandım ... hemen şimdi, ideal olarak.

Bir yanım h l  Rio'yla gitmek istiyor ama bir yanım da babamdan bir metreden fazla uzaklaşmak istemiyor. Evet, panik ve telaş içindeyim ve muhtemelen her şey çok taze olduğu için sağlıklı düşünemiyorum ama şu anda mantık umurumda değil.

Onun iyi olmasına ihtiyacım var. Onun iyi olduğundan emin olmak için her şeyden vazgeçebilirim ve dün gece, her şeyin değişmek üzere olduğunu öğrendiğimizde, böyle hissedenden tek kişi benmişim gibi görünüyordu.

Haberi aldıktan sonra Luke tamamen kontrolden çıktı. şu anda nasıl hissettiğimi anlayabilecek tek kişi o olduğu için onunla konuşmayı umuyordum ama yatak odasının kapısı bütün gece kapalıydı. Ancak onu saatlerce telefonda, henüz tanışmadığım yeni kız arkadaşı Sarah ile bu konu hakkında konuşurken duydum.

Bir de annem var, yaz için eve geldiğimden beri kendinde değil gibi görünüyor. D n geceye kadar bunun garip olduğunu düşünüyordum, ta ki babamın teşhis konulmadan önce haftalardır hasta olduğuna dair belirtiler gösterdiğini fark edene kadar. Onun için çok endişelenmiş olmalı.

Tek yapmak istediğim aileme gidip teselli bulmaktı ama nasıl yapabilirdim ki? Annem hayatının aşkının hasta olduğunu yeni öğrendi. Ve yaptđım araştırmalara göre tedavi süreci onu da etkileyecek. Bu konuda ona ağlamama ihtiyacı yoktu.

Bir de babam var, muhtemelen en çok o korkuyor. Ne de olsa bu onun başına geliyor.

Gitmek istediğim diğer tek kişi Rio'ydu ama ona söyleyemedim. Kelimeleri yüksek sesle söylediğim anda gerçek olacaklar ama henüz gerçek olmalarına hazır değilim.

Bunun yerine ağlayarak uyudum ve kendimi hiç bu sabahki kadar bitkin hissetmemiştim.

Bu yüzden bir kafenin dizüstü bilgisayarımı getirip ev aramak için iyi bir yer olacağını düşündüm. Kafeinin odaklanmama yardımcı olacağını umuyordum ama bir saatten fazladır buradayım, kahveme dokunulmamış ve soğuk ve internet araştırmamın Chicago ile hiçbir ilgisi yok ve her şey Minnesota'da bulduğum bir kanser araştırma hastanesiyle ilgili.

Bu kafede etrafımdaki herkes normal bir gün geçirirken benim burada hayatımda hiç olmadığım kadar korkmuş bir şekilde oturuyor olmamı anlamıyorum.

Rio'ya söylemem gerek.

Henüz onunla gitmeye hazır olmadığımı karar verirsem, beni anlayacaktır. Anlayacağını biliyorum. Sadece iki hafta sonra arabalarımızı yükleyip birlikte Chicago'ya gitmemiz gerekirken onu gafil avlamak istemiyorum.

Bu konuşmayı düşünmek bile gözlerimi yaşartıyor ama sanırım çok ağladığınızda böyle oluyor. Bir anda yeniden başlıyor. Bu yüzden, kafenin ortasında yıkılmadan önce, dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve bunu kendi odamın mahremiyetinde yapabileceğim kısa eve doğru yürümeye başlıyorum.

Daha doğrusu odasını.

Rio antrenmanda ama yakında bitecek. Sokağımıza döndüğümde kendi evime yerine onun evine gidiyorum. Onu odasında bekleyeceğim ve cesaretimi kaybetmeden önce ona babamdan bahsedeceğim.

Anne ve babası işteydi, ben de saksılardan birinin altına sakladıkları yedek anahtarı buldum ve içeri girdim.

Teknik olarak yandaki evde yaşıyorum ama Rio'nun evi de aynı şekilde evim gibi geliyor. Burada onunla çok zaman geçirdim. Burada annesiyle mutfakta sayısız saatler geçirdim. Ailelerimiz yıllardır bu evle benim evim arasında gidip geliyor, bu yüzden kendimi onların evine bırakmak hiç de garip gelmiyor. Rio da aynı şeyi bizim ev için yapıyor.

Dizüstü bilgisayarımı girişte bırakarak doğruca üst kata çıkıyorum. Ailesinin odası sahanlığın en üstünde, bu yüzden kapalı kapılarını geçtikten sonra sağa dönüp Rio'nun yatak odasına ilerliyorum.

Onun kapısı da kapalı, ama açmak için uzandığımda onun yerine başka bir kapı açılıyor.

Omzumun üzerinden ailesinin yatak odasının yavaşça gıcırdayarak açıldığını izliyorum ama çıkan kadın Bayan DeLuca değil.

"Anne?"

Bluzunu düzeltirken gözleri benimkilere takılıyor.

Bana hep onun tıpatıp aynısı olduğum söylenirdi ve şu anda onun yüzünde gördüğüm ve benim yüzümde de yansıdığını bildiğim tam ve mutlak şok nedeniyle aynaya bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Üzerinde iş kıyafetleri var ama topuklu ayakkabıları elinde sallanıyor. Yanakları kızarmış, saçları birbirine karışmış ve en yakın arkadaşının yatak odasının önünde olduğu yerde donup kalmış.

"Hallie." Adım dudaklarının arasından bir hayalet fısıltısı kadar bile geçmedi. "Burada ne işin var?"

Gözlerim kocaman oldu. "Burada ne yapıyorsun?" Çünkü ne haltlar dönüyor?

Dikkatim açık yatak odası kapısına yöneliyor ama o kapının önüne geçerek görüşümü engelliyor.

"gibi değil."

"Neye benziyor?" Kalbim küt küt atıyor. Nabzımın kulaklarımda çınladığını duyabiliyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Mia ... gerekli ..." Başparmağını omzunun üzerinden odaya doğru atıyor. "Mia'nın ona bir şey getirmemi istedi."

Bakışlarım kollarına düşüyor. Ayakkabılarından başka bir şey taşımıyor.

"Anne?" Sesim çatlıyor, panik içinde yalvarıyorum. "Lütfen bana burada ne yaptığını söyle."

"Steph," diye sesleniyor Bay DeLuca'nın sesi odanın içinden. "İstediğin-"

Annemin arkasına geçip koridorda, oğlunun yatak odasının önünde durduğumu fark ettiğinde cümlesi yarıda kesiliyor.

Ve böylece, yanlış olduğunu düşündüğüm her şey doğrulanmış oldu.

Gömleğinin düğmeleri kısmen açılmış. Kemerini hala açık.

"Hallie," nefes alıyor, gözleri inanılmaz derecede geniş.

Konuşamıyorum. Hareket edemiyorum. Bu oluyor olamaz.

"İçeri geri dön." Annem bir elini göğsüne koyarak onu geri çağırıyor. "Bunu ben hallederim."

"Steph." Ses tonu çaresiz. Göz teması sivri. "Hiçbir şey söylemeyecek."

Annem kapıyı kapatırken kendinden o kadar emin konuşuyor ki koridorda sadece o ve ben kalıyoruz. Eğer onun yanından geçmek zorunda kalmadan bu evden çıkabilseydim, çıkardım. Kaçardım.

Annem dikkatini tekrar bana çevirdi. "Hal-" "Nasıl yaparsın?!" Neredeyse çığlık atacaktım.

Gözlerini kapatır. "Hallie, açıklamama izin ver."

"Açıklamama izin vereyim mi?" Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Neyi açıklamama izin vereyim? Erkek arkadaşımın babasıyla yatmanın nasıl bir açıklaması olabilir ki? Aklından ne geçiyor senin?"

"Biliyorum," diyor sakince. "Biliyorum."

"Ne kadar zamandır?"

"Hallie."

"En iyi arkadaşının kocasını ne zamandır beceriyorsun *anne*?"

Cevabı zihninde evirip çevirirken çenesi geriliyor. "Geçen sonbaharda, sen üniversiteye gittikten sonra başladı."

Başımı salladım. "İnanılmaz."

"Sen ve kardeşin evden ayrıldıktan sonra babanla aramızdaki şeyler değişti. Onsuz her şey farklıydı-"

"Bizi suçlama!" Parmağımla onu işaret ettim. "Babamıza yaptıkların için bizi suçlamaya cüret etme."

Aman Tanrım. Babam.

Ertelemeye çalıştığım gözyaşlarım yeniden gözlerimin arkasını yakmaya başladı. "Bunu ona neden yaptın?" Karşımda duran kadını tanıyamıyorum bile. "Babam kanser ve sen onun en yakın arkadaşıyla ilişki mi yaşıyorsun?"

Bana doğru çılgınca bir adım atıyor ama onu durdurmak için ellerimi uzatıyorum.

"Bitiriyordum," diye iddia etmeye çalışıyor. "Hepsi buydu. Baban için bitiriyordum."

"Babam için mi?" İçimden kopan kahkaha manik geliyor. "En başta onu aldatmamaya ne dersin? Bu onu mahvedecek. Ve Mia'yı."

Ve Rio.

Aman Tanrım.

Bu onu mahvedecek. Ailesinin evliliği onun için *her şey demek*. Aşkın neye benzediğine dair kendi fikirlerini üzerine inşa ettiği bir temel.

Bu yüzden tamamen ortadan kaldırılacak.

Hıçkırıklarımı bastırıyorum. "Rio'nun kalbi kırılacak anne."

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Hallie, ona söyleyemezsin."

Gözlerim onunkilere kayıyor çünkü ona söyleyemem de ne demek? Tabii ki ona söyleyeceğim. Söylemek zorundayım. Ve onun kalbini kıran kişi olmama neden olduğu için onun canı cehenneme.

"Mia'ya da söyleyemezsin."

"Yapmak zorundayım! Rio'ya bu konuda yalan söylemeyeceğim. Birlikte bir hayata başlamak üzereyiz ve sen bunu ondan saklamamı mı bekliyorsun? Hayatta olmaz. Seni korumuyorum."

"Beni korumaktan bahsetmiyorum."

Gözlerim şaşkınlıkla kısıldı.

"Babanı korumaktan bahsediyorum. Kimseye söyleyemezsin, Hallie. Eğer baban , bu onu öldürür."

Bütün hava beni terk ediyor.
Gerçekten böyle mi söyledi?
Ve haklı mı?

Korku tekrar beni ele geçiriyor ve öfkemi bir kenara itiyor.
Zaten kırılğan olan babama kırık bir kalbin ne yapacağından
emin değilim ama hiçbir parçam onun teorisini test etmek
istemiyor.

"Bu bilginin babanın sağlığına neler yapabileceğini bir düşün
Hallie. Bunu ona söyleyen kişi olmayı gerçekten istiyor musun?"

Bölüm 42

Hallie

"Sonra iki hafta sonra yine de öğrendin," diye bitiriyorum.

O günü takip eden iki hafta boyunca çenemi kapalı tuttum. *Her* konuda çenemi kapalı tuttum. Annemin haklı çıkacağından ve bir şey söylersem bunun babamın sağlığına zarar vereceğinden korkuyordum.

Elbette şimdi geriye dönüp baktığımda bunun doğru olmadığını biliyorum ama o iki hafta boyunca bunun olabileceğine dair felç olmuş bir korku içinde yaşadım.

Eğer daha iyi bilseydim, Rio'ya ve annesine mümkün olan en kısa sürede söyledim. Belki o zaman onu yıllarca kaybetmezdim. Ya da onu.

Bayan DeLuca karşımda oturuyor, gözyaşları sessizce yüzünden aşağı akıyor. Kocasının ve en yakın arkadaşının bir ilişkisi olduğunu öğrendiği günden tamamen farklı bir tepki bu.

Onun evinde. Kendi yatak odasında.

Rio ve ben odasını toplamaya gidiyorduk ki içeri girdiğimizde tipik olarak güçlü olan annesini daha önce hiç görmediğim bir şekilde yıkılmış bulduk. Hiç *kimseyi* görmediğim bir şekilde kırılmıştı. Annesinin kan donduran çığlığını duyar duymaz yaşadığı paniği izledim. Teselli bulamayan annesini yerden kaldırırken korumacı tavrını fark ettim.

Ona babasından bahsettiğinde kalbinin çatladığına tanık oldum ve ona bildiğimi söylediğinde tamamen paramparça olduğunu gördüm.

O gün hangisinin daha çok acı verdiğinden emin değilim. Bana tamamen iğrenerek bakması mı, yoksa sevdiğim tek erkeğin bana evlerinden defolup gitmemi söylemesinin nasıl bir his olduğu mu?

Masanın karşısındaki Bayan DeLuca kahvesini dudaklarına götürürken, kenarından beni izliyor, gözyaşları hâlâ kendi isteğiyle akıyor. "Tıpkı ona benziyorsun."

Hatırlayınca kalbim sıkışıyor. Uzun zamandır içimde bir kuşku vardı; belki de o gün bana öyle bakmasının nedeni fiziksel olarak eski en iyi arkadaşının neredeyse karbon kopyası olmamdı. Ve şimdi, ailesini parçalayan kadının tıpatıp aynısıyken bana bakmasını nasıl bekleyebilirim?

İkimiz de biliyoruz ki aslında kızgın olduğu kişi sen değilsin. "Biliyorum." Ona özür dileyen bir gülümseme sunuyorum. "Bunun için özür dilerim.

Bu."

Başını sallayarak bana öyle olmamamı söyledi.

"Bu yüzden saçımı kestirdim. Ona benzemek istemedim."

"Hallie." Gözlerinden daha fazla yaş akıyor ve masanın öbür ucuna uzanıp elini benimkinin üzerine koyuyor. "Sen o değilsin, tatlım."

"Yaptığı şey için çok üzgünüm ve fırsatım varken sana söylemediğim için daha da üzgünüm."

Titrek bir nefes alıyor. "Bunu sana söylediğinden haberim yoktu. Babanın hasta olduğunu bilmiyordum. O ..."

"O iyi." İçten bir gülümsemenin yükselmesine izin veriyorum. "Şu anda Minnesota'da kardeşimin ailesiyle birlikte yaşıyor."

"Luke'un kendi ailesi mi var?"

"Var. Bir karısı ve bir oğlu var."

"Vay canına." Aramızda uzun bir zaman dilimi geçerken başıyla onaylıyor. "Hallie, böyle imkansız bir seçim yapmak zorunda bırakıldığın için çok üzgünüm."

"Ve yine de yanlış yaptım."

"Böyle hissediyorsun çünkü geçmişi 20/20 oranında görebiliyorsun. Babanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Babanın senin için

çok korkmuştum."

"Dehşete

kapılmışım."

"Ve sonra sana korkunç davrandım."

Başımı salladım. "Senin yerinde olsaydım, muhtemelen ben de kendime karşı korkunç davranırdım."

"Kendi açımdan açıklayacak olursam, o zamanlar herkes bana yalan söylüyormuş gibi hissediyordum. Annen benim en iyi arkadaşım. Otuz yılı aşkın süredir ortağım. Ve ben seni kızım olarak görüyordum. Sonra bir anda" -parmaklarını şıklattı- "hepsi elimden alındı ve elimde kalan tek şey oğlum oldu."

Anlamak için başımı salladım.

"Hallie." Uzun bir nefes verdi. "Rio'nun seninle ilişkisini o şekilde bitirmesinin nedeninin ben olduğumu ."

"O yetişkin bir adamdı. Bu onun seçimi idi."

"Evet, ama annen bildiklerini kimseye anlatmamamı söylediğinde seni korkutarak nasıl senin için bir seçim yaptıysa, ben de oğlum için bir seçim yaptım."

Bu ifadenin uzun süre kalmasına izin veriyor.

"Hayatımda ilk kez yalnızdım. Kocamı ve en yakın arkadaşımı yeni kaybetmişim ve takımım da olacak birine, herhangi birine ihtiyacım vardı. O kadar kızgın ve incinmişim ki oğlumun da aynı acıyı hissetmesini sağladım."

"Bunu anlayabiliyorum. Arkanı kollamasını istedin ama o her zaman kolladı."

"Öyle ama o sırada sağlıklı düşünemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, ne zaman hayatımın o dönemini düşünsem, mantık pencereden uçup gidiyor. Ekibimdeki tek kişinin kıızıyla ilişki yaşamasını bir parçam bile sorun etmiyordu." Bir an için gözlerini kapatıyor. "Ve bunu anladığından emin oldum. Sözcükleri söylemeden, ona seçim yaptırdım."

Bana temkinli bir şekilde bakıyor, sanki benden patlayıcı bir tepki bekliyormuş gibi. Ama bu itirafın şaşırtıcı bir yanı yok. Onu o gün gördüm. Kavga ediyordu.

Rio'nun bana anlattığına göre, bu hayatta kalma içgüdüleri yıllarca sürmüş.

Onun için ne kadar yorucu.

"Elimde kalan tek şey oydu,

Hallie." "Biliyorum."

"Sadece ailemi geri istedim ama elimde kalan tek şey oydu." Başını iki yana sallıyor. "Eğer seninle birlikteyse, bu onun tarafında olduğu ve annenin kazandığı anlamına geliyordu. Şimdi saçma geldiğini biliyorum ama o zamanlar bana çok mantıklı geliyordu. Ailemin her parçasını alabilirdi."

Farkına vardım. "Bunca zaman sana ilişkiden bahsetmeyerek annemi koruduğumu düşündün."

Üzüntüyle gülümsüyor. "Yaptım."

"Hayır," dedim hemen. "Ben her zaman senin tarafındaydım. Her zaman Rio'nun tarafındaydım. Ben Luke'un ve babamın tarafındayım. Onunla yıllardır görüşmüyoruz. Buradan taşındığımızdan beri."

Bayan DeLuca'nın kaşları çatılıyor ve tüm parçaların yerine oturmasını izliyorum.

"Hepimiz aynı taraftaydık," diyorum ona. "Ve bunu fırsatım varken sana söyleyerek daha açık hale getirmediğim için özür dilerim."

Yüzünü sıvazlamak için ellerinin tersini kullanıyor. "Yaklaşık altı yılımı oğlumu seçim yapmak zorunda bıraktığım için duyduğum pişmanlıktan kaçınmaya çalışarak geçirdim. İnatçı bir yanımdı, yaptığımı yanlış olduğunu asla kabul etmezsem ya da Rio bir daha senden veya aileden bahsetmezse, bu pişmanlığın önemsiz olacağını umuyordu. Bu duyguları gömebilirdim.

"Sonra, birkaç ay önce, son ziyaretinde senden bahsetti ve bahseder etmez duvarlarım yükseldi. Tek çocuğumun yıllar önce ona seçim yaptırdığım için benden nefret edeceğinden korkuyordum ama aynı zamanda bunu tekrar yapmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Seni annenden ayırmaya hazır değildim. Pişmanlık kolay değildir

ve kendimi seçimlerimden pişman olmadığımı ikna etmeye çalıştım ama Hallie, pişmanım."

"Biliyorum." Hemen başımı salladım. "Ben de uzun zamandır seçimlerimden pişmanlık duyuyorum."

Bana anlayışlı bir gülümseme sunuyor. "Bir kez içine girmesine izin verdiğinde boğucu hissedebilirsin. Tüketiyor ve zayıflatıyor. Ama ben hatalıydım. Ondan istediğim şey yanlıştı. Bana senin tekrar onun yanında yaşadığını söylediğinde tetiklendim ama bunun nedeni *sen değildin* Hallie. O zamanın ne kadar acı verici olduğunun hatırasıydı. Bunu yeniden yaşamak istemedim."

"Sonra kapına geldim ve işte buradayız, yeniden yaşıyoruz."

Gülüyor ve sanki içinde bir rahatlama varmış gibi .

"İşte geldik."

"Çok özür dilerim."

"Aman Tanrım." Başını sallar. "Hayır, özür dilerim. O zamanlar Rio'nun seni sevdiğini biliyordum ama bunun boyutunu anlamamışım. Seni hayatının büyük bölümünde sevdi ve seni bu kadar uzun süre kaybetmesine neden olduğum için sonsuza dek üzgün olacağım."

Elimi sıkıyor, o zaman hala tuttuğunu fark ediyorum, ben de onunkini sıkıyorum.

"Bunun bu pişmanlığa hiç yardımcı olacağını sanmıyorum," diyorum. "Ama her şey farklı olsaydı son altı yıl nasıl olurdu diye düşünüyorum. Ve bilmiyorum. Bir bakıma, o zamanlar onunla Chicago'ya gitmenin artık bir seçenek olmaması iyi bir şeydi. Aynı anda iki yer arasında kalabilirdim. garip yanı, babamın bana ihtiyacı varken, olmak istediğim başka bir yer yoktu. Elbette Rio ile geçirdiğim o zamanı kaybetmemiş olmayı dilerdim ama hayatın sonunda kendi kendine işleyen komik bir yolu var."

"Şimdi, beni bu konuda daha iyi hissettirmeye çalışmayın."

Bir kahkaha attım. "Gülmüyorum. Sadece diyorum ki, o ve ben her zaman olmamız gereken yere geri dönmüşken geçmişten pişmanlık duymak zor. Sadece oraya varmak için biraz dolambaçlı yollardan geçmemiz gerekti."

Masanın karşısından beni inceliyor. "Onu hep sevdin, değil mi?"

"Her zaman. O iyi ve nazik biri. Ve bana karşı da iyi, biliyorum ki bunun nedeni sana karşı iyi olmayı öğrenerek büyümüş olması."

Sonunda "Seni özledim Hallie kızım" demeden önce uzun bir süre sessiz kaldı.

"Ben de seni özledim."

"Sana sarılabilir miyim?"

Gülümsemem bir anda çiçek açıyor. "Bunu çok isterim."

Benimle aynı anda ayağa kalkıyor ve masanın etrafında dönerek bana sarılıyor.

"Çok üzgünüm," diye tekrarlıyor, bana tutunarak.

"Biliyorum. Gerçek annem olmadığını biliyorum ama bana hep öyleymişsin gibi davrandın. Ve seni incittiğim için özür dilerim."

O uzun bir nefes veriyor, ben de aynısını yapıyorum. Üzerimden son bir yük kalkmış gibi hissediyorum.

Uzun bir süre sonra kendimizi açıyoruz ama o beni kol mesafesinde tutuyor. "Bu gece gitmen gereken bir yer var mı?"

"Hayır. Buraya sadece senin için geldim. Uçağım sabaha kadar kalkmıyor."

"Akşam yemeğine kalır mısın? Eğer istersen yani. Hayatını dinlemeyi gerçekten çok isterim."

"Evet." Gülümsememi engelleyemiyorum. "Bunu çok isterim."

Bölüm 43

Rio

Anahtarımı kullanarak, büyüdüğüm evin ön kapısının kilidini açıyorum.

Ama açmadan önce damarlarımda kaynayan öfkeyi bastırmak için elimden geleni yapıyorum.

Boston'a indiğimde annemden ikinci bir mesaj aldım, Hallie'nin annesinin yıllar önce kazara anne ve babamızı birlikte yakaladığında ona ne söylediğini bilip bilmediğini soruyordu. Tabii ki hiçbir fikrim yoktu ama artık bildiğime göre kesin olarak söyleyebilirim ki, şimdiye kadar hiçbir insana karşı gerçekten nefret hissetmemiştim.

Kendi seçimlerinin yükünü Hallie'nin omuzlarına yüklemeye nasıl cüret ederdi? Kızının en çok değer verdiği kişiyi, bu sırrı saklaması için onu korkutmak amacıyla kullanmaya nasıl cüret eder?

Kahretsin. Buraya gelirken olduğu gibi yine heyecanlanıyorum ama içeri girerken için elimden geleni yapıyorum. Neyse ki Hallie'nin kanepeden dönüp çantamı girişe bıraktığını gördüğünde göz göze geliyoruz ve öfkem tamamen kayboluyor.

Çenesi gevşiyor ve ela gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Ayağa kalkıyor, benimle buluşmak için sehpanın etrafında dönüyor ve neredeyse göğsüme çarpıyor. Bu şimdiye kadar aldığım en iyi darbe oldu ve anında ona sarıldım. Hallie her zaman hayatımdaki temel güç olmuştur ve şimdi de durum farklı değil.

Nefes veriyorum, ona daha sıkı sarılıyorum. "Havaalanındaydım, doğum günün için sana sürpriz yapmak Chicago' erken bir uçuş yakalamak üzereydin ki orada olmadığını öğrendim. Neyse ki Boston'a giden bir uçakta hâlâ bana yer vardı." Tekrar oturma odasına bakıyorum. "Bana mesaj attığın için teşekkürler anne."

Dudaklarında bilmiş bir gülümsemeyle kanepeye bakıyor. Havaalanında güvenlikten geçmek üzereyken telefonuma gelen ve Hallie'nin Boston'da olduğunu söyleyen ilk mesajın şaşkınlığı hâlâ üzerimde ve annemle bazı şeyleri konuştuklarını söyledi. Resepsiyon görevlisine gittim ve hemen o anda yeni bir uçuş rezervasyonu yaptırdım.

Hallie bana bakarken çenesini göğsüme yaslıyor ve o mide bulandırıcı his biraz daha dağılıyor. Daha merkezde. Daha topraklanmış.

"Doğum günüm için eve erken mi geliyordun?" diye sorar.

"Tabii ki geldim. Yılın en sevdiğim günü."

Saçlarını yüzünden çekerken bir kahkaha atıyor. "İyi misin?"

Evet anlamında başını sallarken gülümsemesi tatlı ve içten.

"Anne," diye seslendim. "İyi misin?"

Kanepenin arkasından görebildiğim bir başparmağını havaya kaldırıyor. "Ben iyiyim."

Aralarında bir kez daha gidip geldim. Bir yanımda neyle karşılaşacağımdan emin değildi. Havaalanındayken annemin bana gönderdiği mesajdan ikisinin konuştuğunu biliyordum ama bu konuşmanın neye benzediğinden emin değildim. Bağırış çağırış var mıydı? Ağlama? Annem bir şey kırdı mı? Beni yanlış anlamayın, kadını seviyorum ama İtalyan kanı sıcak akıyor. İçeri girdiğimde ikisini kanepede oturmuş birlikte *The Great British Bake Off*'u izlerken bulmayı beklemiyordum.

Annem koltuktan kalkıyor ve Hallie kollarımdan kayarak onu kucaklamama izin veriyor. Her zamankinden biraz daha sıkı sarıldım çünkü bir süredir aramız iyi değildi ve bundan nefret ediyordum.

"İyi miyiz?" Sessizce soruyorum.

"Hayır." Geri çekilerek bir elini yüzümün iki yanına koydu. "Aramız düzelmeden önce özür dilemem gereken çok şey var."

Başımı salladım. "Anne, biz iyiyiz."

"Ben buradan çıkayım ve siz ikiniz sohbet edin, ama umarım daha sonra konuşabiliriz."

"Geleceğiz," diye söz veriyorum ona. "Ama bir yere gitmene gerek yok. Hallie ve ben yukarıda konuşabiliriz."

Bana gülümsüyor ama hem bugünün yorgunluğu hem de son zamanlardaki bazı davranışlarından dolayı pişmanlık duyduğu belli oluyor. "Seni seviyorum Rio. İyi olamadığımız için üzgünüm."

Bir kez daha sarılmak için onu yanıma getirdim. "Artık iyiyiz ve ben de seni seviyorum."

Merdivenleri çıkmaya başladığımda Hallie zaten birkaç adım önümdeydi, bu yüzden sahanlığın tepesine geldiğinde onu durdurmak için elimi onunkinin içine sokuyorum.

"Bekle, Hal."

Ben iki adım altında dururken kafası karışmış bir şekilde arkasını dönüyor. "Annenin sana ne söylediğini neden bana anlatmadın?" "Neden bana annenin

O kadına duyduğum öfke yeniden içimde kaynamaya başlıyor. "Kendimi hasta hissediyorum. Babanı öğrendikten sonra bana söylemeliydin."

Başını iki yana sallar. "O sırada hissettiğin duygulara bir de benim eklememe yapmama gerek yoktu. Sana ilişkiden bahsetmediğim için beni çoktan affetmiştin. O zaman bunun bir önemi yoktu. Bu bilgi eklenmeden de zaten anlamıştın."

"Sanırım ondan nefret ediyorum."

Bir kahkaha attı. "Sıraya gir."

"Baban bana, teşhis konulduğu sıralarda affedilemez bir şey söylediğini söylediğinde kastettiği buydu."

Hallie başını sallar.

"Ve artık hiçbiriniz onunla konuşmuyor musunuz?"

"Hayır." Kızımın yüzünde zerre kadar üzüntü yok. "Babam onu affetmeyi teklif etti çünkü affetmezse tedavi sırasında ona bakacak kişinin ben olacağımı biliyordu."

Ama ona yaptıklarından ve bana söylediklerinden sonra onun etrafında olmasına izin veremezdin."

Kahretsin, bu kızı seviyorum.

"Özüne kadar iyisin, Hal. Bunu biliyor muydun?"

"Sen de öylesin bebeğim." Kollarını omuzlarıma doluyor. "Şimdi enerjimizi ona harcamayı bırakalım. Şu anda çok heyecanlı olduğunu söyleyebilirim ama o buna değmez."

Yine o yumuşak, memnun gülümseme var ve ben buna odaklanmaya karar veriyorum. Geçmişte olanlar yerine ona, bize ve gelecekte olacıklara odaklanıyorum. Altı yıl önceydi ve o belli ki hayatına devam etmiş.

"Bana yine 'bebeğim' de."

Kıkırdayarak odama doğru dönmeden önce dudaklarıma bir öpücük konduruyor ama bir kez daha onu durduruyorum.

"Teşekkür ederim." Kelimeler rahat bir nefes gibi çıkıyor çünkü ben de tam olarak böyle hissediyorum. "Onunla konuşmaya geldiğin için teşekkür ederim, Hallie. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Ya da daha doğrusu biliyor ve yüzden yaptı.

Hallie'nin yüz ifadesi yumuşuyor ve bir elini yüzümün iki yanına koyuyor, başparmakları tenime nazikçe vuruyor. "Senin için her şeyi yaparım, Rio." Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Her şeyi."

"Sanırım 'Senin için her şeyi yaparım' demek istedin, *bebek.*"

Onunla buluşmak için son iki adımı atarken şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. Onu kucağıma alıp çocukluk odama kadar taşıyorum ve içeriye girip kapı arkamızdan kapanana kadar ayağa kaldırmıyorum.

Hallie sanki buraya daha önce milyonlarca kez gelmemiş gibi hemen kendini bir tura çıkarıyor. Lisedeyken burada yaşadığımdan beri hiç değişmemiş. Duvarlarım hâlâ Boston Bobcats hatıralarıyla kaplı. Dolabım hâlâ ergenliğimden beri üzerime uymayan kıyafetlerle dolu.

Dolabı karıştırıp eski takım kapüşonlarımdan birini buldu, askıdan indirip üzerine geçirdi

Vücudunu.

Kapıma yaslanıp onu izliyorum.

Bağlayacak belirli bir anı olmadan *deja vu* gibi hissettiriyor. Çocukluk odamda, lise takımımın tişörtünü giyiyor. Kahretsin, onun tekrar Boston'da olması bile nostaljik hissettiriyor.

Her şeyin başladığı yer.

Altı yıl boyunca benliğimin büyük bir parçasını kaybettim çünkü o benim hayatımın ayrılmaz bir parçasıydı. Beni *ben* yapan kumaşın içine o kadar işlemişti. Kaybedinceye kadar neye sahip olduğunuzu bilemezsiniz sözünü duymuştum ama ben neye sahip olduğumu biliyordum. Bu bizi kaybetmeyi çok daha dayanılmaz hale getirdi.

O altı yıl başlı başına bir işkenceydi ve sonucun böyle olacağını bilseydim, bunu atlatmak çok daha kolay olurdu. Ben ve o, sonsuza dek.

Geri sarar ve her lanet anı yeniden yaşırdım.

Ben çatıyı kontrol etmek için pencereye geçerken Hallie çocukluk odamdaki turuna devam ediyor. Umduğum gibi, temizdi.

"Neredeyse gece yarısı oldu," hatırlatıp kapıyı açıyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Neredeyse doğum günüm olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Benimle çatıda buluşur musun?"

Odayı geçip bana doğru gelirken gülümsemesi şefkatli, dikkatlice pencereden dışarı tırmanıyor. Ayaklarının üzerinde sabit durduğundan emin olduktan sonra eski yatağımdan bir battaniye alıp onu takip ediyorum.

Bu gece hilal şeklinde bir ay var ama büyük, parlak ve inanılmaz derecede yakın. Bu gecelerde her zaman kendini göstermenin bir yolunu bulur, birbirimizi görebileceğimiz kadar çatıyı aydınlatırdı. Hallie'nin artık bu eve bağlanan evde yaşamıyor olmasına aldırmadan, içgüdüsel olarak çatının orta noktasına doğru ilerlediğimizde bu gece de aynısını yapıyor.

Dikkati eski yatak odasının penceresine takıldığında bakışlarını takip ediyorum.

"Buraya dönmek garip hissettiriyor mu?" Ona nazikçe soruyorum.

Başını sallıyor. "İyi hissettiriyor. Hayatımın o dönemini özlediğim için biraz üzgünüm ama bu geceler her zaman en sevdiğim anılarım olmuştur."

"Bir tane daha yapmak ister misin?"

Battaniyeyi tutmayan elimle oturmasına yardım etmeyi teklif ediyorum, ama elini benimkinin içine soktuğunda, ayaklarının üzerinde durarak bana bir adım daha yaklaşıyor.

Başını kaldırdığında gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, sonra da sözcükleri göğsünden çıkarmak istercesine nefes veriyor. "Annene seni sevdiğimi söyledim."

Dudaklarımda yavaşça kayan gülümsemeye ya da gözlerimin etrafındaki derinin köşelerde kırışmasına engel olamıyorum.

Kahretsin, bunu duymak iyi geldi.

Elbette Hallie'nin beni sevdiğini zaten biliyordum ama altı yıl boyunca duyma ayrıcalığına sahip olmadığım bu sözler kulağıma müzik gibi geldi. Keşke gerçekten bir şarkı olsaydı da çalma listemize ekleyebilseydim dediğim bir müzik türü gibi.

Elimi sırtının alt kısmında gezdirerek onu kendime doğru çekiyorum. "Anneme söylemeden önce bana söylemen gerektiğini düşünmüyor musun?"

Hallie kıkırdıyor, bu sözleri ilk kez birbirimize söylediğimiz, Luke'a kız kardeşini sevdiğimi ona söylemeden önce söylediğim zamanki bağlantıyı anlıyor.

"Bunun da o konuşulmayan şeylerden biri olduğunu sanıyordum." Uzanıp kollarını boynuma doluyor. "Ama öyle olmamalı. Mümkün olduğunca çok söylenmeli. Çünkü seni seviyorum Rio. Seni çocukluğumuzdan beri seviyorum ve yaşlanıp saçlarımız ağarana kadar da seveceğim. Ama eğer bunu zaten bilmiyorsan, o zaman bir şeyleri yanlış yapıyorum demektir."

Gülümsemem daha da genişliyor. "Beni sevdiğini biliyorum bebeğim, sen de benim seni sevdiğimi biliyorsun. Seni sevmekten *vazgeçmedim*."

"Bir kez bile," diye kabul ediyor.

Hallie'nin hayatıma geri dönmesi hissettiğim en büyük huzur. Sevildiğimi bilmek.

kelimeleri tekrar. Varlığımın her zerresinde hissetmek için. Bana bakışında bunu görmek. Benimle ve benim hakkımda konuşurken bunu duymak.

Biz nadiriz. Sahip olduğumuz şey nadir ve hayatımın geri kalanını onu koruyarak geçireceğim.

"Seni seviyorum, Hallie Hart. Sözlü ya da sözsüz, seni hep sevdim."

Eğilip onu öptüm. Yumuşak ve yavaş, ama uzun bir süre. O kadar uzun ki, sonunda geri çekilmek zorunda kalıyorum çünkü artık gece yarısını geçtiğini biliyorum. "Mutlu yıllar."

Dudaklarıma gülümsüyor ve çatıdaki yerlerimizi almadan önce bana bir öpücük daha vermek için yukarı doğru bastırıyor.

Bacaklarımı iki yana açarak bacaklarımın arasına oturuyor ve sırtını göğsüme yaslıyor. Battaniyeyi etrafımıza sarıyorum ve kollarımı onun önünde kavuşturuyorum.

Hallie memnun bir sesle iç geçiriyor ve ben bu sakinliği, bu huzuru tamamen anlıyorum. Sanki dönüp dolaşıp aynı yere gelmişiz, bir zamanlar on üçüncü doğum gününde yan komşum olan kızla oturduğum yerde oturuyoruz.

Ancak bu doğum gününde eksik olan bir şey var.

Cebimi karıştırıp kablosuz kulaklıklarımı çıkarıyorum, birini ona verip diğerini kendi kulağıma takıyorum.

"Bu ne için?" diye soruyor.

Telefonumda müzik uygulamasına dokunuyorum ve Ekim ayından beri bir araya getirdiğim çalma listesine ilerliyorum.

"Her doğum gününde bana o yıl yaşadığın önemli anları anlatmanı dinlemeyi çok severdim, bu doğum gününde de sana kendi anımı anlatmayı umuyordum."

Bana bakmak için geri döndü. "Gerçekten mi?" Dudaklarımda gergin bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

"Evet. Lütfen. Bunu çok isterim, Rio." Başını omzuma yaslamak için geriye yatırıyor. "Bunu gerçekten çok isterim."

"Benim için her zaman yaptığın gibi sana bir mixtape yapamadım, bu yüzden bu modern versiyonu yapmak zorunda kalacağım."

Çalma listesindeki ilk şarkıya basıyorum.

Kulaklıklardan süzölmeye başladığında gözlerini kapatıyor ve dinliyor. "Bu şarkıda ne gibi önemli bir şey oldu?" diye soruyor.

Başımı onunkine yaslıyorum. "Bu, seni ilk kez gördüğüm maça çıkmadan hemen önce soyunma odasında dinlediğim şarkı."

Hızla dönüyor, gözleri benimkilere kayıyor.

Tamamının çalmasına izin vermeden bir sonraki şarkıya geçiyorum çünkü ona söylemem gereken şeyi söylemek için bu çalma listesinin tamamını bekleyemeyeceğim.

Sertçe yutkunuyor. "Peki ya bu?"

"Bu, tasarım toplantısı için geldiğiniz ilk gün evimde çaldığım şarkı. Aslında o eve ilk kez adım atmıştın."

Neler olduğunu anlamaya başladığında kaşları çatılır.

Bir sonrakine geçiyorum. "Bu, seni işten eve bıraktığım ilk gece arabamda uyuyakaldığın şarkı."

Ela gözleri parlamaya başlıyor, ama sonra bir sonraki şarkı çalıyor ve biraz sulu olsa da gülüyor. "*Moana* mı?"

"Bebek bakıcılığı yapmama yardım etmek için geldiğin gece," diye açıklıyorum. "Tekrar biz olabileceğimizi hissettiğim ilk geceydi."

Sıradaki.

"Sürmeye devam etmemi istediğin gece çalan şarkı. İlk kez öpüştüğümüz geceydi."

Sıradaki.

"Bu, evdeki hoparlör sisteminden çaldığın şarkı. İlk defa gönüllü olarak kendin için müzik çaldığını duydum."

Yumuşak ifadesi değişiyor, kaşlarını kaldırıyor. "Seni duşta bastığım günü kastediyorsun."

"Evet, o gün de böyle bir şey olmuş olabilir."

Gülüyor, ben ona sıkıca sarılıp bir sonraki şarkıya geçerken başı göğsüme düşüyor.

"Bu, bize bir şans daha vermeye karar verdiğimizde mutfakta dans ettiğimiz şarkı."

Kulaklıklarda çalarken Hallie inanamayarak başını sallıyor. "Bunların hepsi *bizim* önemli anlarımız."

Duraklatmaya basıyorum.

"Hallie, tanıştığımız ilk günü hatırlıyor musun, müzik dinliyordun? Benimle konuşabilmen için önce şarkıyı bitirmen gerekiyordu."

Kendi kendine gülümsüyor. "Tabii ki."

"Neden o şarkıların kaydını tuttuğunu söylediğini hatırlıyor musun?"

"Bir anı yeniden yaşamak istediğimde, geri sarıp en baştan başlayabilmemle ilgili bir şey."

"Aynen öyle. Her şeyi geri sarmak istiyorum, Hallie. Her şeyi hatırlamak istiyorum. Sen birlikte geçirdiğimiz ilk yılları hatırlamamızı sağladın, ben de bunu hatırlamamızı sağladım."

Başını bana yaslamış, mahalleyi seyrediyor ama yine de yanağını gizlice silmeye çalıştığını görebiliyorum. "Bunların *hepsi* paylaştığımız anlar mı?"

"Aslında." Başparmağımı listedeki son şarkının üzerinde gezdiriyorum. "Bunun için orada değildin."

Çalma tuşuna basarak müziğin kulaklıklardan gelmesine izin verdim. Bir süre dinlemesine izin verdim. Soruyu onun sormasına izin verdim.

Bana baktı. "Sen bu şarkıyı dinlerken ne oldu?"

Ona usulca gülümsüyorum. "Chicago Raptors ile sözleşmemi uzatırken dinlediğim şarkı buydu."

Aniden doğrulduğunda ela gözleri kocaman. "Ne?"

Tepkisine kıkırdıyorum çünkü beni duyduğunu biliyorum.

Dönerek kucağıma oturdu, dizlerini iki yanıma büktü, yüzünde panik ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı.

"Ama . . . ama seni duydum. Aile yemeğinden sonra Indy ile konuşuyordun. İmzalayacağını söylemiştin."

Neyi kastettiğini hatırlamaya çalışıyorum, ta ki bir şey hatırlayana kadar. "Evet. Chicago ile imzalamayı kastediyordum."

"Dediniz ki, aynen aktarıyorum, 'Nasıl ziyarete gelecek?' ve 'Ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum'."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Çok meraklısın, bebeğim."

"Rio. Boston'da seni ziyaret etmemden bahsediyordun." "Hayır, Hal. Annem hakkında konuşuyordum. Nasıl olduğumu bilmiyordum

ona söyleyecektim," diye açıklıyorum. "Yıllardır benim buraya geri taşınmamı planlıyordu. Chicago'yu ziyaret etmesinin nasıl sonuçlanacağını bilmiyordum çünkü ilişkimizle ilgili sorun yaşamaya devam ederse bizimle kalmasına izin verilmeyecekti."

Farkındalığın izliyorum. "Sen ciddisin."

"Takım yönetiminden açıklamayı önümüzdeki haftaya kadar yapmamalarını istedim. Size bu şekilde söylemeyi planlıyordum. Birlikte geçirdiğimiz önemli anları dinlerken. Doğum gününde. Çatıda. Ama her şeyin *bu* kadar mükemmel gideceğini ve sonunda yine *bu* çatıya çıkacağımızı bilmiyordum."

Ellerini yüzümün iki yanına koyuyor, dikkatim zaten onun üzerinde değilmiş gibi tutuyor.

"Rio, Boston için oynamak senin çocukluk hayalin."

Başımı salladım. "Sen benim çocukluk hayalimsin."

Dudakları kelimeler olmadan ayrılıyor.

"Bazı hayaller değişti, ama diğerleri aynı kaldı." Saçlarını kulağının arkasına tarıyorum. "Yaşadığımız şehri seviyorum. Takımımı seviyorum. Arkadaşlarımı seviyorum. Ve seni seviyorum. Altı yılımızı kaybettik Hallie ve bir gününü daha kaçırmayacağım."

Kaşları endişeyle kırışıyor. "Eğer mesele Chicago'da kalmamsa, kalmak zorunda değilim. Seninle gelebilirim. Benim için memleketinin takımında oynama şansından vazgeçmeni istemiyorum."

"Chicago için oynarken sanki memleketim için oynuyormuşum gibi hissediyorum çünkü *burası* artık benim evim. *Siz* benim evimsiniz. Hayatımın geri kalanında sizin tarafınızdan sevilme benim hiç değişmeyen tek hayalim. Şu anda tam olarak olmak istediğim yerde olduğuma dair hiçbir şüphem yok."

Dudaklarındaki ışıltılı gülümseme yavaşça kalkmadan önce fikrin yerleşmesine izin veriyor. "Kalıyorsun."

"Ben kalıyorum bebeğim. Ama şunu söylemeliyim ki, eğer taşınmaya karar verirsek, Mart ayında çatıda oturmaya devam edeceksek, yaşamak için daha sıcak bir yer seçmeliyiz. Şu anda hava buz gibi ve Chicago'daki evimizin çatısının da bir o kadar soğuk olduğunu biliyorum."

Gülüyor, başı geriye düşüyor, ta ki sözlerim kafasına dank edene ve gözleri temkinli bir şekilde benimkilere dönene kadar. "Evimiz mi?"

"Bizim evimiz." Avuçlarımı kalçalarına doğru kaydırarak onu kendime doğru daha sıkı çekiyorum. "Buraya ilk geldiğinde bunu fark edeceğini düşünmüştüm. Hallie, evi tasarlayan için seni işe almamın ironisi, evi satın aldığım kişinin sen olman."

Gözleri tekrar parlamaya başlıyor ve başını sallıyor. "İlk başta hiçbir yolu olmadığını düşündüm. Beyaz duvarları ve dört yatak odasını fark ettim. Bir mahallede olmasına rağmen şehre yakınlığı, ama bunu hatırlamana imkan yok diye düşündüm."

"Bizimle ilgili her şeyi hatırlıyorum."

"Karışık kasetlerin hâlâ sende olduğunu öğrendiğimde ve dövmeyi gördüğümde, belki de olabilir diye düşündüm."

"Ev her zaman senin oldu, Hallie. *Bizim evimizdi*. Sadece gelip onu bir yuva haline getirmeni bekliyordu."

Küçük, inanmayan bir sesle gülüyor ama yine de duygulanıyor. Tatlı, güzel ve savunmasız. Birkaç ay önce tekrar karşılaştığımızda olduğundan çok daha savunmasız. Bu benim aşık olarak büyüdüğüm yumuşak kızım.

Hissetmesi gereken şeyi hissetmesine izin vermesini izlemek, onun sadece birkaç kilo vermesinden çok daha büyük görünüyor.

Gözyaşları.

Hallie eğilip beni öpüyor ve dudaklarıma fısıldıyor: "On beş yıldır senin tarafından sevildiğim için ne kadar şanslıyım?"

"Bu sayıyı takip edemeyeceğimiz kadar yüksek yapmak için çalışmaya ne dersiniz?"

Ağzıma karşı gülümsüyor. "Sanırım bunu yapabiliriz."

"Mutlu yıllar, bebeğim."

"Şimdiye kadarki en favori filmim olduğu için teşekkür ederim."

Sonsöz

Rio

İki Ay Sonra

"Hey, çocuklar. İçeri gelin." Ön kapıyı açarak bir grup takım arkadaşımı partiye katılmaları için evime aldım. "Yiyecekler mutfakta, içecekler de arkadaki soğutucularda. Keyfinize bakın."

Ben her birini selamlarken onlar da etraflarına bakıyorlar. Zanders dışında takım arkadaşlarımdan hiçbiri tadilat başladığından beri buraya gelmedi ve bu yeni ev alıştıkları hokey kardeşlik evinden tanınmaz hale geldi.

Kapıdan her yeni biri girdiğinde, kızımın çalışmalarına verdikleri tepkileri izlemekten keyif alıyorum. Hallie boş beyaz duvarları şimdiye kadar gördüğüm en güzel eve dönüştürdü. Sıcak, davetkâr ve rahat. Burası artık bir aile evi, her zaman olması gerektiği gibi.

Girişten ayrılmadan önce, kapı süsü olarak kullanmak üzere ön verandadan bir saksı alıyorum çünkü bugün kapıya çok fazla cevap verdim. Ve bu yeni eve taşınma partisi daha çok açık kapı, herkes hoş karşılanır türünden bir şey zaten.

Ev tıklım tıklım, arka bahçe ise arkadaşlarımız, takım arkadaşlarım ve birkaç komşumuzla dolu. Tadilat yaklaşık iki hafta önce tamamlandı, ancak bizim playoff programımız, Ryan'ın playoff programı ve Rhodes kardeşlerin beyzbol sezonunun ortasında olmaları arasında, ister oynuyor ister koçluk yapıyor olsunlar, herkes için uygun bir tarih bulmak biraz zaman aldı.

Ama ev... Kahretsin, ev muhteşem.

Tadilatların birkaç hafta önce bitmesi gerekiyordu, ancak Boston'dan eve döndüğümüzde, Hallie ve ben bu evde gördüğümüz gelecek hakkında bazı dürüst konuşmalar yaptık. Artık Hallie'nin hayalindeki evi tasarladığından emin olmak için dolambaçlı yollar denenmiyordu. Bir gün sahip olmayı umduğumuz çocuklar, ailelerimiz ziyaret etmek istediğinde bizim için neyin en iyi olacağı ve bir çift olarak evimizin nasıl olmasını istediğimiz hakkında açık konuşmalar yaptık.

Ev zaten tadilatlarla aile dostu bir bölgeye doğru ilerliyordu, ancak gelecekteki ailemiz için doğru olduğundan emin olmak için birkaç hafta daha ayırdık.

Arka bahçeye giderken Hallie'yi mutfakta diğer oyuncuların eşleri ve kız arkadaşlarıyla birlikte buluyorum ve onlara içine yerleştirdiği tüm özellikleri gösteriyor.

Omzumu duvara yaslayıp onu izliyorum.

Onlara seçtiği dolapları, yeni aletleri, armatürleri ve donanımları gezdirirken göz alıcı bir gülümseme takınıyor. Sorduklarında, onlara tezgah ve backsplash hakkında her şeyi anlatıyor. Aydınlatma ve zeminler hakkında. Hatta onlara kahve köşesini bile gösteriyor ama bunun için tüm övgüyü bana veriyor.

Işıl ışıl parlıyor ve ben buna bayılıyorum. Kendisiyle gurur duymasını ve bu evin olmasını istediği her şey olmasını seviyorum.

Onun olmasına da .

Etrafından beni izlerken yakalıyor ve çilli yanakları tatlı bir gül tonuna dönüşüyor. Gruptan sıyrılıp bana doğru geliyor.

"Mutfağını gösteriyorum."

Bir kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum.

"Mutfağımızı kastediyorsun."

İnşaat bittikten sonra Hallie nihayet benim yanıma taşındı ve her gün onunla uyanmak bir rüya gibiydi.

Sanırım *bu* bir rüya. Yıllar önce hayalini kurduğumuz ve sonunda gerçekleştirdiğimiz bir rüya.

"Mutfağımız." Başını arkaya yatırıyor, çenesi göğsümde. "Annenle konuştun mu?"

Annemden bahsederken Hallie'nin bakışlarında hiçbir yorgunluk yok, sadece saf heyecan ve sevgi var. Boston ziyaretinden beri araları çok iyi. Annem ona tıpkı eskiden olduğu gibi kendi annesi gibi davranıyor ve Hallie'nin kendi annesi artık resimde olmadığı için, bu tür bir ilişkinin hayatına geri dönmesinin onun için ne kadar önemli olduğunu görebiliyorum.

Sanırım ikisi telefonda annemle benim konuştuğumdan daha sık konuşuyorlar ve geçen ay ziyarete geldiğinde annem zamanının çoğunu benim yerime kız arkadaşım ile geçirdi.

Hayatımdaki en önemli iki kadının birbirleriyle olan ilişkilerini iyileştirdiklerini ve şu anda bulundukları yere geldiklerini görmek büyük bir rahatlama oldu. Altı yıl önce oldukları yere.

"Onunla henüz konuşmadım," diyorum Hallie'ye, elimi omurgasında gezdirerek. "Şimdi gidip bunu yapacağım."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Benimle gelmek ister misin?"

Başını hayır anlamında sallıyor. "Bence bu konuşma ikinizin arasında kalmalı, ama benim de buna katıldığımı bildiğinden emin olmak istiyorum."

Ona bakarken gülümsemem çiçek açıyor. Bu kadını şu anda sevdiğimden daha fazla sevemezdim.

Ama bunu dün ve önceki gün de düşünmüştüm. Kahretsin, bunu on yıl önce de düşünmüştüm ve her gün yanıldığımı kanıtıyorum. Çünkü her yeni gün ona biraz daha aşık oluyorum.

"Bildiğinden emin olacağım." Eğilip onu öpüyorum, tam mutfağımızda. Evimizde. "Seni seviyorum bebeğim. Evi göstermeye devam et."

"Ben de seni seviyorum." Hızlı bir öpücükle Hallie elimden kurtuluyor ve gruba yeniden katılıyor.

Dışarıda yürürken müzik çalıyor ama sohbet edemeyeceğiniz kadar yüksek değil. Annemi ve Mikey amcamı Ryan, Indy ve çocuklarıyla konuşurken buluyorum.

Yanına giderken kolumu annemin omuzlarına atıyorum ama Donanma hemen kendini babasının bedeninden bana doğru fırlatıyor.

Indy ve annem konuşmaya devam ederken başını omzuma yaslıyor.

"Tadı gelmiyorsa, büyük olasılıkla çok incedir. Tadını yoğunlaştırmak için kaynamaya bırakmanız ve koyulaştırmanız gerekir."

"Sanırım bir dahaki sefere seni görüntülü aramalıyım," diye karar verdi Indy. "Ya da sadece bana sorabilirsin," diye araya girdim. "Ben mükemmelleştirdim
"Annemin Bolonez'i."

Indy'nin gözleri benimkilere kayıyor. "Peki bu bilgiyi neden daha önce gönüllü olarak vermedin?"

Şakacı bir şekilde omuz silkiyorum. "Bunca yıldır benimle ilgilenmeniz çok hoş bir şeydi. Hoşuma gitti. Ama evet, mutfakta fena değilimdir."

Annem kıkırdıyor. "Mutfakta *harikadır* aslında." "Rio DeLuca," diyor Indy suçlayarak, Ryan ise sadece onun yanında gülüyor. "Aile yemeği için yemek yapmaya başlayacaksın."

"Bunun için gemiye binebilirim." Anneme döndüm. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Tabii ki."

Ryan kızını geri götürürken ikimiz de yeni arka güvertenin daha sessiz bir köşesine gidiyoruz.

Hallie ve ben Boston'da çatıdan indikten sonra annemle konuşmak için aşağı indim. Özür diledi ve hemen hemen her şeyi konuştuk. Babamın ilişkisini ele alış biçimi yüzünden kendini hırpalamakla meşguldü, özellikle de incinmişliğini benim duygularımı manipüle etmek için kullanıyordu.

Bu onun kelime seçimiydi, benim değil. Onun tarafından manipüle edildiğimi hiç hissetmedim. Sadece onu korumak istedim. Onu hala korumak istiyorum, bu yüzden Chicago ile altı yıllığına yeniden anlaştığım haberini verirken gergindim.

Beklediğimden çok daha iyi karşıladı ve o kadar da şaşırmış görünmüyordu. Ama kalmaya karar vermem, onun Boston'da yapayalnız olmasından artık endişe duymadığım anlamına gelmiyordu.

Güverte korkuluklarına yaslanıp birbirimize bakıyoruz.

"Her şey yolunda mı, tatlım?"

"Evet, harikayım," diyorum ona dürüstçe.

Beni izlerken dudaklarında memnun bir gülümseme beliriyor. İyi olduğumu biliyor ama ben de *onun* iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

"Hallie ve ben konuşuyorduk ve buraya taşınma konusunda ne düşündüğünü merak ediyorduk. Chicago'ya. Sana bir ev satın almaktan mutluluk duyarım ve ikimiz de sana daha yakın olmak isteriz."

Annemin gözleri inanılmaz derecede açılıyor ve sanırım hayatında ilk kez bu gürültücü kadının nutku tutuluyor.

"O evde tek başına olmandan nefret ediyorum," diye devam ediyorum. "Yalnız olmandan nefret ediyorum, nokta."

"Ama yalnız değilim."

Şaşkınlık alnımı sıkıyor.

"Orada koca bir cemaatim var. Meşgulüm Rio. Benim için endişelenmene gerek yok. Mahalledeki o aileler benim geniş ailem gibi. Bunu biliyorsun."

"Ama ev. Çok fazla bakım gerektiriyor ve sen yaşlandıkça bu konuda endişeleniyorum."

"Affedersiniz?"

"Yani, tüm hayatım boyunca olduğun gibi, yirmi dokuz yaşında kalmanı kastediyorum."

"Teşekkür ederim." Göz temasını kesmeden önce dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Amcan Mikey evde bana yardım ediyor."

"Biliyorum ama her zaman orada değil ki."

Başını bir o yana bir bu yana sallıyor. "Çoğu zaman orada."

"Ne demek istiyorsun?"

Hayatında bir gün bile utangaç olmamış bir kadın için annem şu anda çok çekingen davranıyor. "O ve ben ..."

"Sen ve o, ne?"

"O ve ben" - omurgasını dikleştiriyor, gözlerimle buluşuyor
- "görüyorlarmış."

"Mikey?" Sesim yükseliyor, parmağım la onu işaret ediyorum. "Amcam Mikey'den bahsediyorsun. Babamın kardeşi mi?"

"Bu kadar dehşete düşmüş gibi konuşma." Beni başından savdı. "Rastgele bir adam la tanışıp onu eve getirmiş değilim. Onu neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım. Hatta onun la baban la tanışmadan önce tanışmıştım. Uzun zamandır arkadaştık ve geçen yıl daha çok gelmeye başladığında Bilmiyorum. İşler değişti."

Bu bilginin aklımda yer etmesine izin verdim. Amcam la babamın pek yakın bir ilişkisi olmamıştı, bu yüzden Mikey tatil ya da doğum günü dışında pek ortalıkta görünmezdi. Ama o iyi bir adam. Hayatımın büyük bölümünde ikisinin neden geçinemediğini merak ettim, ta ki babamın iyi bir adam olmadığını öğrenene kadar.

"Mikey'le çıkıyorsun," diyorum inanmayarak ve korkuluklara yaslanıyorum. "Bu ciddi mi?"

"Hayır Rio, sadece konuşuyoruz." Sesi alaycı bir tonda. "Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Evet mi? Yarın kaçıp evlenecek değ iliz ama birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyoruz. Yirmi dokuz yaş ımda, önemli olan tek şey bu. Bu yüzden birlikte olduğunuz kişinin arkadaşınız olması çok önemli."

"Hani çocukluk ilişkileri yürümezdi, çünkü büyür ve ayrılırdınız? Onu çocukluğ undan beri tan ıyorsun. Bunun ne fark ı var?"

Yüz ifadesi yumuş uyor. "Bazen insanlar birlikte büyüyebilir. Geçenlerde oğ lum bana bunu hatırlattı."

"Tanrım." Göğ sümün üzerinde haç çıkarıyorum. "Mikey?"

O tarafa baktığımda onu hâlâ Ryan ve Indy ile sohbet ederken buluyorum. Beni yanlış anlamay ın, onu hep sevmiş imdir. Dürüst ve nazık biri ve sanırım annenle çıkan birinden isteyebileceğ in tek şey de bu.

Uzun bir nefes veriyorum. "Peki, seni mutlu ediyor mu?"

Dudaklarında içten bir gülümseme kıvrılıyor ve yeş il gözlerindeki ışıltıyı fark ediyorum. Neredeyse yabancı geliyor çünkü onu alt ı yılı aş kın süredir bu kadar mutlu görmemiş tim.

Omzunun üzerinden bir göz atıyor ve o göz attığında, adam onunla göz göze geliyor ve ona yumuşak bir şekilde sırtıyor.

"Beni mutlu ediyor." "Daha iyi."

Annem kıkırdarak şakacı bir şekilde koluma vuruyor.

"Anladığım kadarıyla buraya taşınmıyorsun."

Başını hayır anlamında sallıyor. "Belki bir gün, ama şimdi değil. Boston benim evim, tıpkı Chicago'nun senin evin olduğu gibi. O evde ne olursa olsun, orası hâlâ *benim evim*. Ben orada büyüdüm, büyükannen de orada büyüdü. Orayı ailemizde tutmak istiyorum ve sen ve Hallie kendinizi bir daha orada yaşarken görmesiniz bile, o ev bir gün sizin olacak. Umarım torunlarımı oraya götürür ve onlara anne babalarının ilk aşık oldukları yeri gösterirsin."

Kolumu omuzlarından geçirerek onu kendime doğru çekiyorum. "Kesinlikle yapacağız. O ev her zaman ailemizde kalacak, bu konuda hiç endişelenme."

Sırtımı sıvazladı. "Ama buraya taşınmam için gerçekten bir yol bulmak istiyorsan, sen ve Hallie kız torunlarınız üzerinde çalışmaya başlayabilirsiniz."

Gülerek onu daha da yakınımaya çekiyorum. "Çekeceğiz. Henüz değil, ama bir gün, yapacağız."

"Seni seviyorum, Rio."

"Ben de seni seviyorum anne."

Hallie ve Wren evden arka kapıdan çıkarlar, kol kola girmiş bir şeyler konuşmaktadırlar. Wren'in ağabeyi Cruz, Zee ve Stevie ile konuşarak onları takip eder.

"Siz gidin. Sonra görüşürüz." Annem amcamı bulmaya gitmeden önce sırtımı sıvazlıyor.

Onun yeniden birileriyle çıkma fikrini hâlâ tam olarak kafamda oturtamamışken, bahçeyi geçip arkadaşlarıma ateş başında katılıyorum. Ryan ve Indy de Kai, Miller, Isaiah ve Kennedy'nin takıldığı yere geliyorlar.

"Hey, Cruz." Elimi onun elinin içine koydum. "Seni gördüğüme sevindim. Gelebildiğine sevindim."

Hallie'nin arkasında durup kollarımı omuzlarının önünden geçirerek onu kendime doğru çekmeden önce kız kardeşine sarılıyorum. On ikimiz ateş çemberinin etrafında dönüyoruz; bazılarımız oturuyor, bazılarımız ayakta duruyor.

"Ev harika görünüyor," diyor Cruz. "Ama dürüst olmak gerekirse, benimle aynı anda satmaya çalışmadığın için çok minnettarım."

"Hey!" Hallie şakacı bir şekilde giriyor.

"Beni yanlış anlamayın. Benim evim çok güzel ve istediğim fiyatın çok üstünde satıldı ama burası? Kendini aşmışsın, Hallie."

Gururla gülümsüyor. "teşekkür ederim." "Anahtarları ne zaman teslim ediyorsun?" Wren'e soruyorum.

"Yarın." Ses tonunda bir hüzün var, ama biliyorum ki büyük bir kısmı eve taşınmayı dört gözle bekliyor. "Cruz taşınma kamyonunu toplamama yardım etmek için kasabada, sabah da ülke çapında yolculuğa başlayacağız."

"Seni özleyeceğim," diyor kızım.

Wren' ifadesi eski oda arkadaşına bakarken biraz kederli bir hal alıyor. "Ben de seni özleyeceğim. Yine de ziyarete geleceksin, değil mi?"

"Kesinlikle. Rio ve ben şimdiden onun hokey programına uyacak iyi bir zaman arıyoruz."

"Her zaman bekleriz," diye araya giriyor Cruz. "Yılın hangi zamanı olursa olsun asla kötü hava koşullarına maruz kalmazsınız. Ve ailemizin arazisi oldukça geniştir. Kalmanız için bolca yer var."

"Yani hepimizin kalması için mi?" Ryan soruyor.

Cruz ve Wren bunu anlamasa da grup arasında toplu bir gülüşme olur. Neden anlasınlar ki? Kim Ryan Shay'in bir fanboy olmasını bekler ki, ama kısa sürede onun Wilder kardeşlerin büyük bir hayranı olduğunu öğrendik.

"Kesinlikle," diyor Cruz. "Ryan Shay ziyarete gelse kardeşlerimin çıldıracağından eminim."

"Bırakın tüm kasabayı," diye ekliyor Wren.

Kennedy araya giriyor. "San Francisco'ya ne kadar yakınsınız?"

"Çok uzak değil, ama hiçbir şey hissettirmeyecek kadar uzak. Büyük bir şehir gibi," diye açıklıyor Wren.

Cruz, "Oldukça küçük bir kasabada yaşıyoruz," diye ekliyor. "Ama ailemizin arazisi, her birimizin kendi arazisine sahip olmasını sağlayacak kadar büyük. Yakında dördümüzün de orada kendi evleri olacak ama kardeşlerim ve benim de şehirde kendi evlerimiz var, böylece sezonda her gün işe gidip gelmek zorunda kalmıyoruz."

"Kulağa harika geliyor," diyor Stevie. "Hepiniz birlikte ama ayrı ayrı yaşıyorsunuz."

"Kesinlikle." Wren sırtarak Hallie'ye dönüyor. "Benim evim en son inşa edilen ev, o yüzden ne zaman gelip benim için dekore etmek istersen, kapım sana açık."

"Bunu çok isterim."

"Nakliye kamyonuna bir şey koymak için yardıma ihtiyacınız var mı?" Zee teklif ediyor.

"Aslında, evet. Bu harika olur." Cruz omzunun üzerinden bir başparmak atar. "Kaldırmak için yardıma ihtiyacımız olan birkaç büyük eşya var."

Bütün çocuklar yan odaya doğru ilerliyor, ama ben de aynısını yapınca Ryan beni durduruyor. "Rio, sorun yok. Bir partiye ev sahipliği yapıyorsun. Hemen döneceğiz."

Gözlerimi şüpheyle kısıyorum. "Utanç verici bir şey yapma, Shay. Wren benim arkadaşım. Lütfen gidip ona kardeşleri hakkında milyonlarca soru sorma."

Yüzünde hiç de masum olmayan bir gülümseme var. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Ryan grubun geri kalanına katılmak için koşarak uzaklaşıyor ve ben de gülmesini engelleyemeyen Indy'yi bulmak için dönüyorum. "Ona hayran olmakla meşgulken tıpkı senin gibi konuşuyor."

Kızların geri kalanı dağıldığında, bazıları çocuklarının peşinden koşarken, bazıları da içkilerini tazelemeye gittiğinde, önümüzde yanan ateş kükrerken Hallie'yi kucağıma çekerek oturuyorum. Güneş batmaya başlıyor ve asılı bistro ışıkları yeni yanıyor. Mükemmel bir ortam.

"Annenle nasıl gitti?" diye soruyor.

"Aman Tanrım, Hal. Buna asla inanmayacaksın ama o ve amcam Mikey birlikteler."

"Tabii ki öyleler, bebeğim." Hallie gülerek onlara doğru eliyle işaret ediyor. "Şunlara bak. Ona nasıl baktığına bak. Annene sırlıslıkla aşık."

Yüz ifademi düzeltmeden önce irkiliyorum, çünkü annemi biriyle düşünmek garip geliyor. Ama sonra Mikey'nin ona bakıp biriyle konuşmasını izlediğini gördüğümde Hallie'nin tam olarak neden bahsettiğini anlıyorum. Sanki güneşi batırıyormuş gibi onu izliyor.

Benim kucağımdaki kızı izlediğim gibi o da kızı izliyor. "Öyle, değil mi?"

"İnsan merak ediyor," diyor Hallie. "Hiç evlenmedi. Onu tanıdığım onca yıl boyunca yanına hiç kimseyi almadı. Belki de annen için hep böyle hissetmiştir."

"Ne diyorsun sen?" Gülererek soruyorum. "Babamın oraya önce vardığını mı?"

"Bunu görebiliyordum. O ve baban hiç anlaşılamadılar. Bunca zamandır onun için yanıp tutuşuyor olabileceğini düşünmek o kadar da uzak bir ihtimal değil."

"Tamam, annemin aşk hayatını romantikleştirmeyi bırakalım. Ve *Tanrım* . . ." Yüzümü buruşturuyorum. "Bir daha asla 'aşk hayatı' ve 'annem' kelimelerini aynı cümlede kullanmama izin verme."

Hallie bana doğru kıkırdıyor, başı omzuma yaslanıyor.

Bir süre orada oturup sessizce etrafımızdaki partiyi izliyoruz. Herkes iyi vakit geçiriyor, eve girip çıkıyor.

Bizim evimiz.

"İyi iş çıkardık, Hallie Hart."

Gülümsemesi eğiliyor. "İyi iş çıkardık. Bu ilki."

Bu ev gelecekteki doğum günü partilerine ve kutlamalara, hatta belki birkaç aile yemeğine ev sahipliği yapacak. Arkadaşlarımızı . Bir gün çocuklarımız da arkadaşlarını ağırlayacak.

ve gelecekteki ailemize Hallie ve benim eski mahallemizde birlikte büyüdüğümüz ev ve topluluk duygusunu vermeyi dört gözle bekliyorum.

Hallie kucağıma otururken kolunu omuzlarıma atıyor ve etrafımızdaki partiyi izlerken, onun kafasında da buradaki geleceğimizle ilgili aynı resmin çizildiğini görebiliyorum.

"Seni seviyorum, Hal."

Bana gülümseyerek geri döndü. "Seni seviyorum Rio. Her zaman sevdim. Her zaman da seveceğim."

Ben ona sarılırken Hallie başını benimkine yaslıyor.

Daha önce, biz çocukken, kendimi şanslı hissederdim. Aşk elimize düşmüştü. Komşuyken arkadaş olmuştuk ve sonunda aşık . Ama bu sefer, bunu hak etmişiz gibi hissediyorum. Aşık olduk çünkü bunun için çalıştık. Birbirimizi affetmeye ve anlamaya karar verdik.

Bu ikinci şans şans gibi hissettirmiyor. Bir ödül gibi hissettiriyor.

Hallie'nin babası ve erkek kardeşi arka bahçeye çıkarken, "Bakın kim gelmiş," diyorum.

Ayağa kalkıyorum ama Hallie kucağımdan kalkmıyor.

"İyi görünüyor, değil mi?" Bu mesafeden onu izliyor.

İyi görünüyor. Onu son gördüğümüzden daha sağlıklı ve sağlam görünüyor. Cildinde daha fazla renk var. Biraz kilo almış.

"Gerçekten iyi görünüyor."

Dudaklarında rahatlamış bir gülümseme beliriyor ve ben ayağa kalkmak üzereyken beni tekrar durduruyor. "Bekle. Rio, bak."

Onun görüş açısını takip ederek annem ve babasının bahçenin diğer ucundan göz göze gelmelerini izliyorum. Bay Hart olduğu yerde donup kaldı, annem de öyle.

Bildiğim kadarıyla, her ikisi de eşlerini öğrendikleri günden beri birbirlerini görmediler veya konuşmadılar, önceden çok iyi arkadaş olmalarına rağmen. İkisini de buraya davet ederken bunu tam olarak düşünmemiştim.

Sanki müzik kesilmiş gibi. Avlu boşalmış gibi hissediyorum. Tek yapabildiğim ikisine odaklanmak ve her şeyin yolunda gitmesi için dua etmek.

Bay Hart'ın yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor ve onu karşılamak için hızla bahçeyi geçmeden önce annemin dudaklarında aynalı bir gülümsemenin yükseldiğini izliyorum.

Sarırlılar. Uzun zamandır görmediğiniz bir arkadaşınızı tekrar gördüğünüzde sarıldığınız gibi sarılıyorlar, çünkü onlar tam olarak yle.

Kahretsin, bu bende ağlama isteği uyandırdı. Beni tahmin ettiğimden daha duygusal . Hallie'yi kontrol ettiğimde, pembe burnu ve parlayan gözleriyle onun da aynı şekilde hissettiğini söyleyebilirim.

Uzun yıllar sonra DeLuca ve Hart ailelerinin bu kısmı yeniden iyi durumda.

"Hadi gidip merhaba diyelim," diyorum ve bu sefer ayağa kalktığımda Hallie de benimle birlikte ayağa kalkıyor.

El ele tutuşarak ailelerimize doğru ilerliyoruz ama yaklaştığımızda Hallie beni bırakıyor ve hemen babasına sarılıyor.

"Hallie kızım." Gözlerini kapatarak kızına sıkıca sarılır. "Seni zledim."

"Ben de seni özledim baba."

Tadilat ve benim hokey programım nedeniyle, hastanede olduğumuzdan beri Minnesota'ya geri dnemedik. Ancak Haziran ortasında Luke'un evinde kalmak üzere bir haftalık bir seyahat planladık ve 4 Temmuz için hepsi buraya geri dönüyor.

Luke'tan bahsetmişken, anneme sarıldıktan sonra bana döndü.

"Selam dostum," diyorum gülümseyerek.

"Ev hasta." "Hepsi senin kız kardeşindi."

Bir adım ne çıkarak kollarını açıyor ve çabucak kucaklaşıyoruz.

Birkaç kez konuştuk ve arayı kapatmak güzeldi. Eski arkadaşımı özlemiştim ve onu tekrar hayatımda gördüğüme sevindim.

Karısına da sarılıyorum, sonra babasının bacağına tutunan küçük adama doğru eğiliyorum.

"Bu Hudson," diyor Luke, elini onun başına koyarak. "Hudson, bu arkadaşımız Rio."

"Hey, küçük adam." Yumruğumu uzatıyorum ve bir süre sonra Hudson gülümseyerek kendi yumruğunu olabildiğince sert bir şekilde yumruğuma vuruyor. "Oh, lanet olsun!" Elimi salladım. "Çok güçlüsün."

Hudson kıkırdıyor ve tekrar yapmak için yumruğunu uzatıyor. Hallie'yi görene kadar kendi yumruğunu benimkine vurmaya devam ediyor ve merhaba demek için teyzesine doğru ilerliyor.

Ayağa kalkıp babasını buldum.

"Hey, Bay Hart." Ben ona sarılırken o da sırtımı birkaç kez sıvazladı. "Gelebildiğinize çok sevindim."

"Davetiniz için teşekkür ederim. Evi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Hal, onları bir tura çıkarmalısın. Onlara yaptığın her şeyi göster."

Heyecanla gülümsüyor ve ben de onunla gitmeyi çok istesem de babasına hava atmak istediğini biliyorum. Aynı şekilde babasının da onun hayallerini gerçekleştirmesine tanıklık etmek istediğini biliyorum, özellikle de hayallerini bu kadar uzun süre askıya aldıktan sonra.

Hatta daha geçen hafta onunla telefonda bu konuyu konuştuk. O telefon görüşmesinin amacı şu anda cebimde saklı olan tamamen farklı bir nedendi, ama aynı zamanda benden istediği gibi kızıyla ilgilendiğimi bildiğinden emin oldum. Hallie'nin mutlu olduğunu bildiğinden emin oldum çünkü günün sonunda onun için istediği tek şey buydu.

Hallie'nin enerjisi, ailesini eve geri götürürken ve değiştirilen her şeyi açıklarken hissediliyor. Onu kendi halinde izlerken yüzümdeki aptal gülümsemeye engel olamıyorum. Bu günlerde kalıcı, yemin ederim.

Ateş çukuruna döndüğümde çocukların Wren'in evinden döndüklerini görüyorum, Isaiah bana bir bira uzatırken ben de dördünün yanına oturuyorum.

Öne doğru eğilerek hep birlikte şişelerimizi şerefe tokuşturuyoruz.

"Yani." Zee içkisinden bir yudum alıyor. "Evi aldın.

Kızı aldın. Sırada ne var?"

Kimsenin, özellikle de Hallie'nin bakmadığından emin olmak için omzumun üzerinden bakarak yüzüğü cebimden çıkarıyorum.

"Ona sonsuza dek evlenme teklif etmeliyim."

Bir tür gizli erkekler kulübü gibi etraflarını kontrol ederek öne doğru eğiliyorlar. Zee ilk önce yüzüğü alıyor ve herkesin inceleyebilmesi için elden ele dolaştırıyor.

"Tabii ki Rio." Kai kendi şişesini benimkiyle tokuşturuyor.

"Harika oldu." Ryan yüzüğü parmaklarının arasında evirip çevirerek her açıdan inceliyor. "Indy bana bundan bahsetmişti, ama hayal edebileceğimden çok daha iyi."

Nişan yüzüğü aile yadigârı falan değil. Ailemizde evlilikler konusunda pek iyi bir geçmişimiz yok, bu yüzden bu yepyeni ve tamamen Hallie'ye ait. Ve evet, bir gün bize miras kalabilecek bir şey olacak ama ilk takan o olacak.

Indy kuyumcuyla olan ilk randevuma benimle geldi, ancak oraya vardığımızda düşündüğüm kadar yardıma ihtiyacım olmadığını fark ettim. Müstakbel eşimi benden daha iyi tanıyan kimse yok.

Banttaki beyaz ve sarı altın karışımı Hallie Hart diye bağılıyor ve bunu onun elinde görmek için sabırsızlanıyorum. Tırnaklarını yeni yaptırdığı ve her parmağını farklı bir renge boyadığı için bunun bu gece gerçekleşecek olması çok uygun.

Yüzük bana geri geliyor ve onu dikkatlice cebime geri sokuyorum.

"Sence evet diyecek mi?" Isaiah soruyor.

Hepimiz başımızı ona doğru çeviriyoruz.

Ellerini kaldırdı. "Ne? Bu geçerli bir soru."

Kai kardeşinin omzuna vurur. "Sanırım her zaman onu Vegas'a götürüp sarhoş edebilir ve böylece onunla evlenmeyi kabul etmesini sağlayabilir."

Dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor. "Bu benim için iyi oldu."

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Evet diyecek. O zamandan beri evlenmekten bahsediyoruz... *lanet olsun*, hatırlayamıyorum bile. Sanki birbirimizle evleneceğimizi hep biliyorduk."

"Ne zaman ?" Zee soruyor. "Bu gece, siz gittikten sonra."

Ryan içkisinden bir yudum alıyor. "Peki nasıl?"

"Onu evin çatısına çıkaracağım ve orada yapacağım."

Dördü de bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor, ama yemin ederim, planımı onların yerine karılarına anlatsaydım, o kadınların dördünden de büyük bir onay alırdım.

Ve neden kızlar gecesine katılmayı sevdiğimi merak ediyorlar.

Ama bu teklif yerinin önemini kimseye açıklama ihtiyacı hissetmiyorum. O bunu anlayacaktır. Hallie ve ben ailelerimizin evlerini birbirine bağlayan çatıda aşık olduk. Sonsuza dek benimle bizim evimizin çatısında kalmasını isteyeceğim.

Max Rhodes koşturmaktan oflayıp puflayarak babasının yanına gelir. Kai'nin ona uzattığı su şişesinin pipetinden su içiyor ve tek kelime etmeden dönüp diğer çocuklarla oynamaya devam etmek için geri koşuyor.

Dördü -Max, Taylor, Navy ve Iverson- etrafta koşuşturup birbirlerini kovalıyorlar ama Emmy yukarıda, boş odalardan birinde uyuyor. Kai'nin telefonu sandalyesinin kolçağında duruyor ve bebek telsizi bağlı ve ekranda görüntüleniyor.

"Sen ve Hallie de bu ekibe katılacak mısınız?" Ryan çocuklara doğru başını sallayarak soruyor.

"Umarım bir gün. Ama o kadar uzun süre başkasına ki, denemeye başlamadan önce Hallie'nin yapmak istediği her şeyi yapabildiğinden emin olmak istiyorum. Ama evet, eninde sonunda bunu istiyoruz."

Zee kendi şişesini benimkiyle tokuşturuyor. "İyi adam."

Kızlar arka güvertede toplanmış, birbirleriyle konuşuyor ve gülüşüyorlar. Hallie ailesini ev turuna çıkardıktan sonra diğer dördüne katılıyor ve katılır katılmaz Miller kolunu onun omuzlarına doluyor ve sanki başından beri sohbetin bir parçasıymış gibi onu da sohbetin içine çekiyor.

O kadar rahat görünüyor ki, sanki onları kendisinden çok daha uzun zamandır tanıyormuş gibi.

Hallie tam uyuyor, ama bu sürpriz değil. Her zaman dışa dönük ve arkadaş canlısı olmuştur ve şimdi, olduğu kişi olduğu için daha da minnettarım. Dokuz arkadaştan oluşan köklü bir gruba atlamak başka herhangi biri için korkutucu olabilirdi ama onun için değil. Her zaman birbirimize geri dönmenin yolunu bulmamız gerekiyordu ve o da her zaman bu grubun bir parçası olmalıydı.

Farklı bir şey hayal edebileceğim bir dünya yok.

Arkadaşlarımın her birinin bahçenin diğer ucundan partnerlerinin dikkatini çekmesini izliyorum. Buna yıllardır şahit oluyorum. Kalabalık bir odadaki bu sessiz kontrol. Konuşmalarına devam etmeden önce yumuşak bir gülümseme. Gizli bir göz kırpma. Küçük bir gülümseme.

Kendimi sürekli, parçası olmamam gereken özel bir anı yakalayan üçüncü kişi gibi hissettim ama aynı zamanda bu, kendi hayatımda özlemini çektiğim bir şeydi.

Hep arkadaşlarımın sahip olduklarını istedim. Her zaman bir zamanlar sahip olduğum şeyi istedim.

Benim dikkatim bir grup kadına kilitlenmişken, Hallie konuşmanın ortasındaiken ela gözleri bahçenin öbür ucundan benimkileri buluyor. Uzun bir süre göz temasını koruyor, hala konuşuyor, hala tamamen meşgul ve ağızındaki gülümseme kalktığında, onunkine de yansıyor.

O benim istediğim, aradığım her şeydi. Bulmak için çok çaresiz olduğum her şey çünkü onu zaten bir kez bulmuştum ve hayatımda eksik olduğunu biliyordum.

Beşi bizim yolumuzdan göç ediyor ve birbirlerinden daha farklı olamasalar da çok iyi anlaşıyorlar.

Hallie kucağıma kayarken, diğerleri de kendilerine bir yol buluyor.

O zaman on . Her zaman olması gerektiği gibi.

Güneş batmış olsa da, Hallie'nin dudaklarındaki memnun gülümsemeyi görebilmek için hâlâ yeterince ışık var. "Bu hayata alışabilirim," diyor sessizce.

"Sana çok yakışmış."

Ela gözleri parlıyor. "Seni seviyorum."

Kıkırdıyorum çünkü lanet olsun, bana bunu söylemesini asla unutamayacağım. "Hallie bebeğim, seni seviyorum."

"Rio," diye sesleniyor Indy ateşin karşısından, kocasının kucağında oturuyor. "Ryan'ın sana söylemek istediği bir şey var."

Hepimiz dikkatimizi ona .

"Uh . . ." Tökezliyor ve Indy ona cesaretlendirici bir baş selamı veriyor. "Sadece bilmeni istedim ki ..." Boğazını temizliyor. "Seni seviyorum dostum."

Diğer herkes tamamen sessiz kalırken benim gözlerim komik bir şekilde büyüyor.

Yıllardır bunu söylemesini bekliyordum.

"Bilmiyorum Ryan." Başımı iki yana sallıyorum, ateşin karşısından onu inceliyorum. "Sadece her zaman hayal ettiğim gibi vurmadı."

"Oh, git!"

Kahkahalar gruptaki herkesi sarar.

Miller kıkırdıyor. "Hallie'nin Ryan'dan yaklaşık iki saniye önce onu sevdiğini söylemesi de yardımcı olmadı. Bunu nasıl aşacağınızı bilmiyorum."

"Evet, şey ..." Ryan huffs. "Eskiden onun hayatının aşkıydım."

Hallie ona gülümsüyor. "Bunun için üzgünüm Ryan."

"Kimin aklına gelirdi ki?" Indy soruyor. "Rio kocamdan daha çok sevdiği birini buldu."

Kollarımı ortasına dolamadan önce Hallie'nin omzuna bir öpücük konduruyorum. "Ryan, ben de seni seviyorum dostum. Ondan daha az ama yine de seni seviyorum. Hepinizi seviyorum." Etrafımdaki tüm gruba bakıyorum. "Arkadaşlar seçtiğiniz ailedir ve söylemeliyim ki, bir erkeğin isteyebileceği en iyi aileye sahibim."

"Kesinlikle."

"Tabii ki."

Herkes içtiği şeyi şerefe ile birleştirmek için öne doğru eğilirken etrafımda "Doğru," sesleri yankılanıyor.

Hallie göğsüme yaslanmadan önce hepimiz birer içki alıyoruz ve sohbet her zaman olduğu gibi devam ediyor. Birbirimize gülüyoruz, biraz saçmalıyoruz ve tabii ki gerçek şeyler de konuşuyoruz.

Sadece arkama yaslanıp hayatımdaki en önemli dokuz insanı izliyorum.

Ben yaşayan en şanslı adamım, yemin ederim.

Küçükken bir kardeşim olmasını ne kadar çok istediğimi hatırlıyorum. Birlikte hokey oynayacağım biri. Konuşabileceğim biri. Beni anlayan biri.

Yetişkin bir adam olarak bunlardan sekiz tanesine sahip olacağımı bilmiyordum.

Bu kızlar neredeyse benim kız kardeşlerim ve bu adamların da kardeşlerim olduğuna hiç şüphe yok.

Yıllarca gruptaki tek kişi, dışlanmış adam olmaktan şikayet ettim. Ama sonuncu olmama rağmen, en iyi arkadaşlarımdan aşık olmasını en ön sıradan izleyebildiğim için ne kadar şanslıyım?

Zanders'ın, takımının uçağındaki uçuş görevlisinin gerçek kendisini görmesine izin vermek için uzun süredir takındığı maskeyi çıkarmasını izledim.

Stevie'nin kendini, onu her yerde takip eden kibirli hokey oyuncusunun onu sevdiği gibi sevmeyi öğrenmesini izledim. Hepimizin sevdiği gibi.

Indy'nin istemediği bir ilişkiden çıkmasını ve yeni, daha sessiz bir şekilde sevmeyi öğrenmesini izledim.

Ryan'ın uzun süre herkesi dışladıktan sonra birinin evine ve kalbine girmesine izin vermesini izledim, sadece en parlak güneş ışığının içeri girip dokunabildiği her karanlık alanı aydınlatması için.

Kai'nin yardım istemeyi öğrenmesini ve bu yardımın ona yeniden nasıl eğleneceğini öğreten bir pasta şefi şeklinde gelmesini izledim.

Miller'ın kaçmayı bırakıp bekâr bir babaya ve onun küçük oğluna aşık olarak hiç düşünmediği kadar derin kökler salmasını izledim.

Kennedy'nin onu sevmeden bir gün bile geçirmeyi reddeden kocası sayesinde sevmeyi ve sevmeyi öğrenmesini izledim.

Isaiah'nın karısına gülümsemesinin ardında tam olarak kim olduğunu göstermekte ısrar ve tüm bunları yaparken kalbini sahip olmak istediği tek kadın için açık tutmasını izledim.

Hallie'nin kalbinin yeniden yumuşamasını büyük bir gururla izledim. Beni affederken bir yandan da kendini savunmaya devam etti.

Ve ben ... aşkı buldum çünkü o hep oradaydı, beni bekliyordu, varlığını sorguladığımda bile. Aslında onu hemen yanı başımda, her zaman olduğu yerde buldum.

Bu dokuz insanla birlikte yaşadığım için kendimi inanılmaz derecede kutsanmış hissediyorum.

Indy'nin yanı sıra, hepimiz rüzgarlı şehirde bir yuva bulan başka yerlerden gelen bir grup nakilliyiz ... ve birbirimizle.

Onumuz adına konuşacak olursam, olmayı tercih edeceğimiz başka bir yer yok.

SON

Teşekkür

Bu muhtemelen biraz uzun olacak, ama 400+ sayfalık kitaplar yazıyorum, yani gerçekten o kadar şaşırdık mı? Atıştırmalık bir şeyler alın ve oturun. İlk serimi yeni bitirdim (bunu yazmak çok çılgınca) bu yüzden bu acele etmeyeceğim.

Öncelikle, her zaman olduğu gibi, siz okurlarıma teşekkür etmem gerekiyor. Kitaplarıma olan sevginiz ve heyecanınız olmasaydı, yaşamak için hikayeler anlatma şansım olmazdı. Bu seriye ilk başladığımda bir hokey takımı için uçuş görevlisiydim (merhaba, *Mile High* olay örgüsü) ve *Play Along*'u bitirene kadar bu işi sürdürdüm. *Rewind It Back*'i yazarken ilk kez tam zamanlı bir yazar olarak bir kitap yazdım. Yıllardır yazıyor olmama rağmen, insanlar bana ne iş yaptığımı sorduklarında, onlara her zaman uçuş görevlisi olduğumu söyledim. Çünkü yazar olduğumu söylemek bana gerçekçi gelmiyordu ve biraz da boş bir hayaldi. Geçen gün, yerel kahve dükkanımda bu kitabın son birkaç bölümünü bitiriyordum ve barista ne iş yaptığımı sordu. İlk kez yüksek sesle "Ben bir yazarım" dediğimi hatırlıyorum ve bu çılgınca bir farkındalık anıydı - hikayeler anlatabiliyorum, hayal gücümde yaşayabiliyorum, romantizm sevgimi paylaşabiliyorum ve buna işim diyebiliyorum, hepsi sizlerin bu seriye olan sevgisi sayesinde. Hayallerimi gerçeğe dönüştürdüğünüz için TEŞEKKÜR EDERİM. Size gerçekten çok minnettarım.

Bu kısım biraz daha ağır ama bu kitabın nasıl ortaya çıktığının ayrılmaz bir parçası. Bu kitabı, özellikle de Hallie'nin hikayesini planlarken, bu kadar genç yaşta hasta bir ebeveyne sahip olmanın getirdiği duygular hakkında yazmanın benim için terapötik olacağını düşünmüştüm. Ayrıca kitabın çoğunu

Yirmili yaşlarımda ve otuzlu yaşlarımin başında hasta bir ebeveyn için endişelendim, ama şanslıyım ki Hallie'nin aksine, bu sorumluluğu her zaman paylaşan çok ilgili bir erkek kardeşim vardı. Bu kitabı yazmaya başladığım hafta annem hastaneye kaldırıldı. Bu kitabı yazmamın üzerinden geçen üç ay boyunca annem hastanede kaldı ve kağıda dökmenin tedavi edici olacağını düşündüğüm o eski duygular birdenbire yeniden güncel gerçekliğim oldu. Hallie'nin hikayesini yeniden gözden geçirmek istediğim zamanlar oldu çünkü gerçek hayatım yeterince ağırdı, ama sonra o, o sırada tam olarak nasıl hissettiğimi dökmek için güvenli bir yer haline geldi. Yazmak tedavi ediciydi, ama başlangıçta düşündüğümde farklı bir anlamda. Hallie tam da doğru zamanda ihtiyacım olan şey oldu.

Tüm bunlarla birlikte, teşekkür etmem gereken ikinci kişi kardeşim Andrew. Kafamı dinleyip yazabilmem için annemin ihtiyaçlarını üstlenmeseydi, bu kitabı asla zamanında bitiremezdim.

Başından beri burada olan Allyson'a. Sana bir kitap yazdığımı ilk söylediğimden beri buradasın (ki bu kitabı yazdıktan yaklaşık bir yıl sonraydı çünkü bu sırrı tüm arkadaşlarımdan ve ailemden mümkün olduğunca uzun süre sakladım). Yani aslında başından beri benimle birliktesiniz ve size minnettarım! Yıllardır benimle çalışacağın konusunda konuştuğumuza ve sonunda gerçekleştiğine inanamıyorum! En iyi arkadaşlarımdan biri olduğun için çok şanslıyım ve şu anda ekibimin bir parçası olman benim için bir rüya.

Sierra ve Chas'a. Yaptığınız her şey için teşekkürler! İster içerik oluşturun, ister ilk taslağım sırasında beni heyecanlandırın ya da ağlayan selfie'ler gönderin. İkinizi de seviyorum.

Mile High'ı yayınladıktan kısa bir süre sonra göreve başlayan asistanım Sam'e, ekibimde olduğun için çok minnettarım ve seni takdir ediyorum.

Acacia'ya, bu marka için böylesine tanınabilir bir marka haline gelen çarpıcı ufuk çizgisi kapaklarını yarattığınız için teşekkür ederiz.

dizi. Yaratıcılığınız ve kitaplarım için yaptıklarınız için çok minnettarım.

Erica'ya, birlikte koca bir diziyi bitirdiğimize inanamıyorum! Sana ve dostluğuna çok minnettarım. Anlayışın benim için her zaman çok değerli ve yanımda olduğun için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Jess ve SDLA ekibine, sizin sayenizde artık kitaplarımı mağazalarda görebiliyorum! Kitaplarımın başarılı olması ve okuyucular için daha erişilebilir olması için perde arkasında yaptığınız tüm çalışmalar için çok teşekkür ederim.

Lucy ve Hodder ekibine ve Jessica T ve Entangled ekibine, bana ve bu seriye şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Sadece kitaplarımın mağazalarda yer alması fırsatına sahip olmak değil, aynı zamanda hepinizin desteğini arkamda hissetmek de inanılmazdı.

Ve Marc-five'a beşlik, dostum. TTP, ne demek istediğimi anlıyor musun?

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

